

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

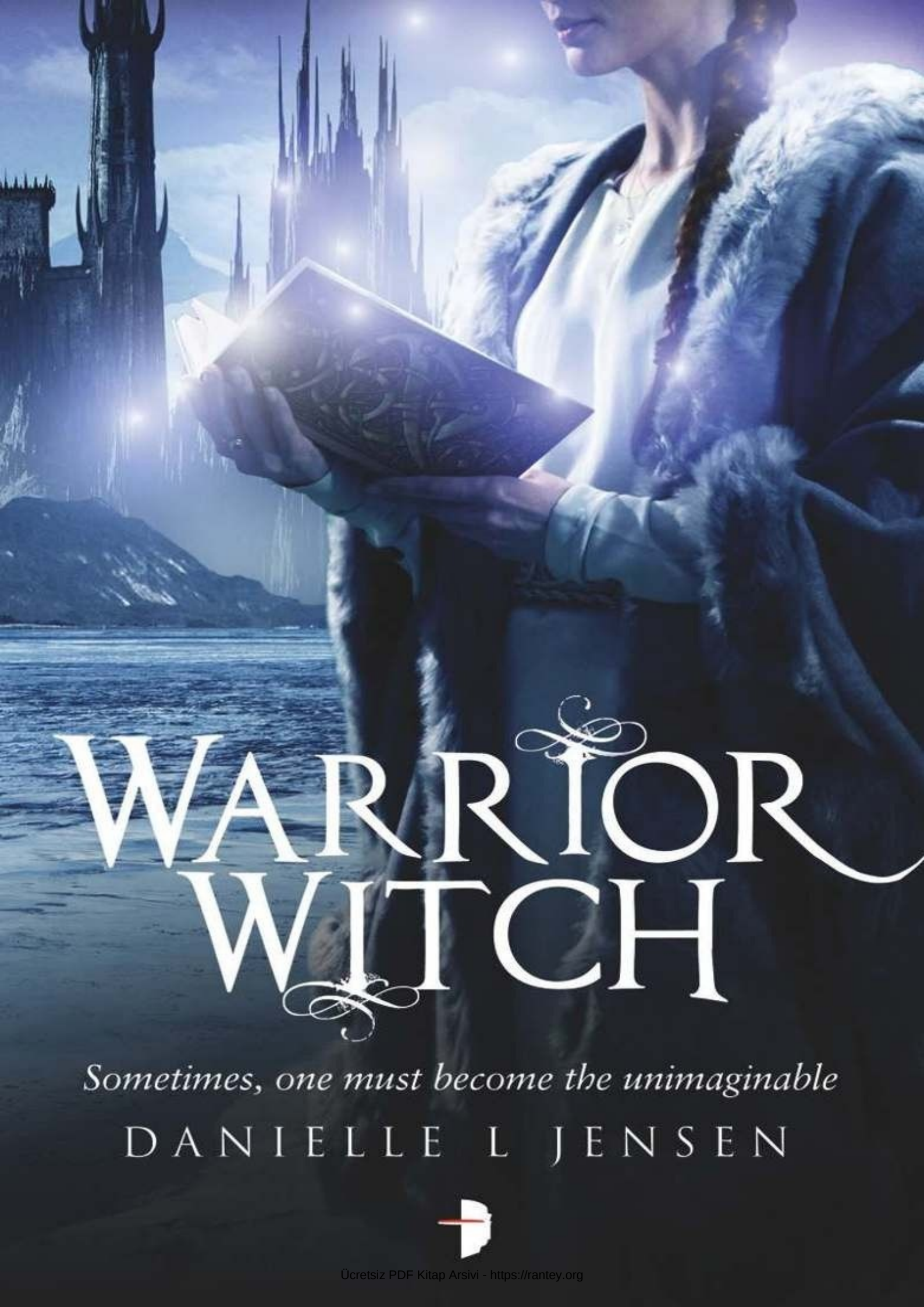
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WARRIOR WITCH

Sometimes, one must become the unimaginable

DANIELLE L JENSEN

SAVAŞÇI CADI

DANIELLE L JENSEN

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

1. Cécile
2. Tristan
3. Cécile
4. Tristan
5. Cécile
6. Tristan
7. Cécile
8. Cécile
9. Tristan
10. Cécile
11. Cécile
12. Tristan
13. Cécile
14. Tristan
15. Cécile
16. Tristan
17. Cécile
18. Cécile
19. Cécile
20. Tristan
21. Cécile
22. Tristan
23. Cécile
24. Cécile
25. Tristan
26. Cécile
27. Tristan
28. Cécile
29. Cécile
30. Cécile

31. [Tristan](#)
32. [Tristan](#)
33. [Cécile](#)
34. [Tristan](#)
35. [Cécile](#)
36. [Cécile](#)
37. [Tristan](#)
38. [Cécile](#)
39. [Tristan](#)
40. [Cécile](#)
41. [Cécile](#)
42. [Cécile](#)
43. [Tristan](#)
44. [Cécile](#)
45. [Tristan](#)
46. [Cécile](#)
47. [Tristan](#)
48. [Cécile](#)
49. [Tristan](#)
50. [Cécile](#)
51. [Tristan](#)
52. [Cécile](#)
53. [Tristan](#)
54. [Cécile](#)
55. [Tristan](#)
56. [Cécile](#)
57. [Cécile](#)
58. [Cécile](#)
59. [Cécile](#)
60. [Tristan](#)
61. [Cécile](#)
62. [Tristan](#)
63. [Cécile](#)

64. [Tristan](#)

65. [Tristan](#)

66. [Cécile](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Yasal Uyarılar](#)

Bu romanı bitirecek kadar uyumama izin veren KG için.

Birinci Bölüm

CÉCILE

SESİM, BENİMLE İLGİLİ HER ZAMAN DEĞERLİ OLAN TEK ŞEY, ANIDEN

avluyu dolduran seslerin kakofonisi içinde önemsiz görünüyordu. Sorular ve talepler, bu bilinmeyen düşman karşısında sınırları bozulanların çığlıklarıyla savaşıyor, toplu saldırıları beni karda ayrı durana kadar adım adım geri götürüyordu.

Tristan bir elini kaldırarak gürültüyü susturdu. "Sorularınız yanıtlanacak ama burada ve şimdi değil." Asık suratlı Vekil'e, "Danışmanlarınızı toplayın. Yapmamız gereken planlar var ve zamanımız kısıtlı."

"Bana emir vermeye cüret mi ediyorsun, evlat?" diye cevap verdi Naip, sesi hava kadar soğuktu. Yalnızca o sakın görünüyordu ve Tristan'ın kim değilse bile ne olduğunu biliyor olması gerektiği düşünülürse, bu yüzden ona *neredeyse* hayranlık duyuyordum. *Neredeyse*, çünkü küçümsemesinin hepimizi kurtarabilecek tek *çocuğa* yönelik olduğunu biliyordum.

Tristan'ın hayal kırıklığı parıltısı dişlerimi sıkma neden oldu ve omuzlarımın arasında bir tedirginlik yanarak Trollus'a doğru bakmama neden oldu. *Ne kadar çabuk geleceklerdi? Ve geldiklerinde ne yapacaklardı?* Bu sorular muhtemelen Tristan'ın da aklını kurcalıyordu ve ikimiz de avluda durup tartışacak vaktimiz olmadığını biliyorduk.

"Tahmin mi?" Tristan'ın sesinde neredeyse hiç tonlama yoktu ama kalabalığın içinde bir gerginlik vardı. "Siz ve sizden öncekilerin neden kendinizi 'naip' olarak nitelendirdiğinizi unuttunuz mu? Ya da belki de bu unvanın ne anlama geldiğinin farkında değilsiniz?"

"Ben hiçbir şeyi unutmadım," diye tersledi Naip. "Tarihimizi biliyorum."

"O halde bunun bir varsayım olmadığını biliyorsun," dedi Tristan. "Bunu sana borçluyum."

Aileme ve tacımıza sadakat gösterin; ve eğer bunu özgürce sunmazsanız, onu zorla almak benim hakkım ve kesinlikle gücüm dahilindedir."

Bir an sessiz kaldı ve ben nefesimi tuttum, ne söyleyeceğinden ya da neden bu adamı tehdit etmenin doğru yol olduğuna inandığından emin değildim. Ona bizim tarafımızda ihtiyacımız vardı.

"Ama bunun yerine size bir seçenek sunuyorum," diye devam etti Tristan. "Benim tarafımda yer alın ve ırkınızın özgürlüğü için savaşın."

"Yoksa?" Naip zayıf bir adam değildi - Tristan gibi siyaset için doğmuş ve yetiştirilmişti. Ama sesindeki dengesizliği fark etmemiştim.

"Ya da yapma. Ben de çekip gideceğim ve sizi bu savaşla baş başa bırakacağım, sabaha kadar biteceğinden hiç şüphem yok. Ve halkınızın kaybedeceği her şey - hayatlar, sevdikleriniz ve özgürlük - sizin ellerinizde olacak. Tabii babam seçiminizin sonucunu görebilmeniz için yeterince uzun yaşamanıza izin verirse."

Tüm dünyanın kanı senin ellerinde olacak... Annemin, hayır, Anushka'nın sözleri düşüncelerimde yankılandı ve dudağımı ısırdım.

Naibin gözleri Lord Aiden kılığına girmiş olan kardeşime kaydı. "Bunun olacağını biliyordun ama yine de bir şey söylemedin mi?"

Adamın Fred'in sesinin oğluna ait olmadığını anlayacağını bilecek kadar bilge olan kardeşim sadece başını salladı.

Trollus'un boynuzları seslerini kesti, ama yokluklarında bir şekilde daha mevcut görünüyorlardı. Daha uğursuz.

"Seç," dedi Tristan ve endişesini sadece aramızdaki bağ ele veriyordu.

Naip hırıltılı bir nefes verdi ve başını eğdi, boynundaki kordonlar sanki vücudu bu boyun eğme hareketine karşı koyuyormuş gibi öne çıkıyordu. "Pekâlâ." Başını solunda duran bir adama çevirdi. "Konseyi toplayın."

Kalabalık kalenin girişine doğru bir yol açmak için ayrıldı, ancak Naip bir kenara çekildi. "Önden buyurun, Majesteleri."

Tristan ilerlemeye başladı, Fred ve Naip onun arkasına düştüler ve hiçbirini arkasına bakmadı. Takip etmek için bir ayağımı kaldırdım, sonra derimi kaplayan büyunün karda erittiği su birikintisine geri indirdim. Bu işte bana ihtiyaç yoktu ve yırtık pırtık ve kan lekeli kostümüme bakarak hoş karşılanmadığımı düşündüm.

Soylulardan oluşan kalabalık dağıldı; bazıları evlerinin şüpheli güvenliğine kaçabilmek için umutsuzca arabalarını çağırırken, diğerleri rüzgârın ejderhanın şeklini aşındırarak geride sadece bir kar yığını bıraktığı alçaltılmış kapı siperinden içeri bakmaya gitti. Birçoğu bana doğru şüpheli bakışlar fırlattı, bir şekilde bu işin içinde olduğumu anladılar ama hiçbiri hangi sıfatla olduğunu tahmin edemedi. Benim sorumlu olduğumu. Birkaç kalp atışı içinde hepimizin kaderini belirlemiştim.

Neredeyse trollerin varlığından haberdar olduğum andan itibaren amacım belirlenmişti. Amacım biliniyordu. Cadıyı öldürmek. Laneti sona erdirmek. Tristan'ı kurtarmak. Arkadaşlarımı serbest bırakmak. Hepsini başarmıştım.

Ya şimdi?

Trolleri ve daha kötülerini, işe yarayabileceğine, zafer kazanacağımıza ve barışa kavuşacağımıza dair belirsiz bir kesinlikle dünyanın üzerine salmıştım; ama bir kez bile nasıl bir rol oynayacağımı düşünmemiştim. Tristan'ın nasıl bir rol oynayacağını, evet. Trollerin çoğunun doğuştan gelen nezaketi, evet. Arkadaşlarımın kötüleri alaşağı etme yeteneği, evet. Ama kendim için...

Sertçe yutkundum, panik düşüncelerimin kenarlarından içeri sızıyordu. Tristan kim olduğumu ya da ne yaptığımı bilmeden çekip gitmişti. Arkasına bile bakmadan. Mantıken, bunu yere yapmayacağını biliyordum. İyi bir sebep. Ama şüphenin korkunç pençeleri başka bir şey fısıldıyordu.

Dışarıda kalanların bakışları artık şüpheci değil, suçlama ve itham dolu görünüyordu. İçimi kaçma dürtüsü kapladı ama nereye? Öldürdüğüm kadının evine mi? Anılarla dolu otel odasına mı? Trianon'da yol göstermesi için başvurabileceğim hiçbir yer ve hiç kimse yoktu. Yalnızca...

Ayaklarım hareket etti ve kalenin merdivenlerinden yukarı utum. Daha hızlı ve daha hızlı koştum, aradığım kapıyı bulana kadar loş koridorlarda ilerledim. Kapıyı fırlatıp açtım ve tökezleyerek içeri girdim. "Sabine?"

Ve kayarak durdu. Julian yerde diz çökmüştü, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı ve kollarında annemin cesedi vardı. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve bir eliyle belindeki tabancayı bulup göğsüme doğrulttu. "Katil," diye tısladı.

İkinci Bölüm

TRISTAN

ONA BAKMA! EMRİ KENDİME HAYKIRDIM, AMA SIRTIMI TUTTUM

döndü ve o ilk birkaç adımı atmak neredeyse imkansız görünüyordu.

Ama çok gerekli.

Anushka'yı öldürenin Cécile olduğunu öğrenemezlerdi. Onun açıkça suç ortağı olması yeterince kötüydü, ama insanlar bıçağı onun kullandığını öğrenirlerse, olacaklar için onu suçlayacaklardı. Ve zaten onun ölümü birçok kişi tarafından isteniyordu. Benim yaptığımı inanmaları ve tüm şiddet ve kinlerini ayaklarımın altına sermeleri daha iyiydi.

Yine de bunun doğru bir seçim olduğunu bilmek, onu karda tek başına, elleri kan içinde bırakmanın acısını hafifletmeye yetmedi. Bu Anushka'nın kanıydı, annesinin değil - çünkü Genevieve uzun yıllar önce ölmüştü - ama ikisini birbirinden ayırabileceğinden çok şüpheliydim.

Yasak olmasına rağmen, bıçakla saldırışının anısı gözümün önünden geçti, darbe sığ ve beceriksizdi ama yine de karakteristik olmayan bir şiddetle doluydu. İkinci darbe: daha kesin ve öldürmeye yetecek kadar derin. Ve bunu yapmam için bana verdiği sebepler... İyi ve adil sebeplerdi - onu tanıdığım kadarıyla beklediğim sebepler. Yine de elini gerçekten neyin yönlendirdiğini sorgulamadan edemedim. Zorlama altındaydı ve şimdi sözünü yerine getirmişti, artık değildi. Yaptığından pişman mıydı?

Öyle mi ?

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Olan olmuştu ve odak noktam halkımı -ve feyleri- engellemek için bir plan oluşturmak olmalıydı.

Ada'ya zarar vermekten. Ve dünyaya. Kontrolü babamdan almak. Angoulême'e bir son vermek ve... Roland'ı *yönetmek*.

Fred'e bakma isteğime karşı koydum; bu aldatmacanın er ya da geç beni kıcımdan ısırması kaçınılmazdı çünkü ben gücümünden mahrumken Aiden kendini serbest bırakmıştı. Onu bağlayan büyüü kapatmamak benim hatamdı. Henüz ortaya çıkmamış olması beni çok tedirgin etti. Babamın baskısı altındaydı ama bunun nasıl ortaya çıkacağı henüz bilinmiyordu. Çok fazla oyuncu, çok fazla hareketli parça vardı ve şu ya da bu şekilde bir hamle yapmak için yeterince bilgili hissetmiyordum.

Ama hiçbir şey yapmamak sadece yenilgimizi garantilerdi. Düşmanlarımız neredeyse kesinlikle harekete geçmişti - ben yetişmek için çabalarken aylar, hatta yıllar süren planlar ortaya çıkıyordu.

İleride bir odanın kapısı açıldı, iki yanda duran muhafızlar ben geçerken endişeyle bana baktılar. Etrafı sandalyelerle çevrili devasa masayı görmezden gelerek odanın uzak tarafındaki taş merdivene yöneldim. "Burası kuleye mi çıkıyor?" Özellikle kimseye sormadım.

"Evet," diye cevap verdi Fred ve Naibin ona doğru attığı keskin bakışı kaçırmadım, sessizce Fred'in ağzını kapalı tutmasını diledim, ta ki ben onun ifşasını uygun bir şekilde yönetene kadar.

Basamakları üçer üçer çıkarak tepedeki demir kaplı meşe kapıyı iterek açtım ve kışın sert soğuğuna adım attım. Bu yükseklikten tüm Trianon uzanıyordu, duvarlar aralıklarla yanan meşalelerle işaretlenmişti ve şehrin daha iyi kısımları sokakları kaplayan gaz lambalarından belli belirsiz parlıyordu. Ürkütücü bir sessizlik vardı ama her evden sızan gerginlik, bulunduğum yüksek tünekten bile hissediliyordu. İnsanlar korkuyordu ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de Kış Kraliçesi bu konuda bana bir iyilik yapmıştı. Korku birleştirici bir güç olabilirdi ve eğer onu kullanabilirsem çok daha iyi olurdu.

Bakışlarımı Trollus'a doğru kaydırarak dirseklerimi taş korkuluğa dayadım, beni takip edenlerin sadece belli belirsiz farkındaydım. Babam Cécile'e Ada'yı barışçıl bir şekilde ele geçirme niyetinden bahsetmişti ve bir dereceye kadar ona inanmıştım. Bu amaçla, hedefinin Trianon olacağını biliyordum, çünkü başkenti ve liderlerini elinde tutan kişi Ada'yı da kontrol ediyordu. Şu anda şehir *benim elimdeydi* ve öyle de kalmalıydı.

Zihnimde neye ihtiyacım olduğuna dair bir imge oluştu ve ben de büyü'nün akıp gitmesine izin vererek onu irade ve pratikle şekillendirdim. Trianon'u çevreleyen duvarlar, taştan çok sihir gibi görünene kadar gümüş bir ışıkla parlamaya başladı. Sonra onları daha da yükselttim. Işık duvarı yukarı ve yukarı tırmandı, şehir devasa bir büyü kubbesiyle kaplanana kadar içe doğru kıvrıldı.

"Bu sizin türünüzü dışarıda tutmak için mi yoksa bizi içeride tutmak için mi?"

Döndüm. Fred, Naip ve danışmanı olduğunu tahmin ettiğim bir adam yüzlerini gökyüzüne çevirmiş öylece duruyorlardı. Leydi Marie onların yanında titriyor, sorusuna cevap beklerken dudakları ince bir çizgiye dönüşüyordu.

"İkisi de," dedim, babamın ve bir avuç diğerinin, eğer isterlerse beni geçmeye yetecek güce sahip olduklarını eklemeyi ihmal ederek. Amaç cepheden bir saldırıyı durdurmak değil, herhangi birinin bana habersizce yaklaşmasını engellemekti. Babam savaş istemiyordu - her şey yerli yerine oturana kadar ipleri elinde tutmak istiyordu. Ama bu, gerekirse güce başvurmayaacağı anlamına gelmiyordu. "Bu bize plan yapmak için zaman kazandıracak."

"Biz mi?" diye hırladı. "Madem çıkarlarınız bizimkilerle bu kadar örtüşüyordu, neden Anushka'nın ölmesine izin vermediniz? Eğer o hâlâ hayatta olsaydı, bunların hiçbirisi yaşanmazdı."

Ve Cécile ölmüş olacaktı, ben de onunla birlikte. Ve halkım düşmanlarımın merhametine kalacaktı. "Maliyetler çok yüksekti." Tereddüt ettim. "Daha iyi bir yol olduğuna inanmaya başladım."

"Annesini öldürmene yardım etmesi için Cécile'e böyle mi söyledin?"

Aslında tam tersi olmuştu ama azmettiricinin ben olduğuma inanmasına izin vermekten memnundum. Naip, karısına bir yabancıymış gibi bakıyordu ve

Marie'nin, Cécile'in annesini öldürmesine yardım ettiğine dair hiçbir fikri olmadığını doğruluyordu.

Bizim adımıza avlanan bir cadı.

"Genevieve de Troyes, Anushka'nın yıllar boyunca kullandığı pek çok takma isimden biriydi," dedim.

"Ve sen biliyor muydun?" diye sordu Naip karısına. "Ona yataklık mı ettin? İhanetinizi öğrenselerdi bize ne yapacakları hakkında bir fikriniz var mı?" O anda *onlardan* birinin iki adımdan daha az bir mesafede durduğunu fark etti. "Bilmiyordum."

"Belli ki," dedim, oğlunun ihanetinin ortaya çıkmasını ne kadar iyi karşılayacağını merak ederek. "Ama artık konuyla ilgisi yok. Şu anda önemli olan Trianon'un savunulması."

Ben ağır kapıya doğru ilerlerken benim için kenara çekildiler. Cécile kalenin içinde ilerliyordu, sıkıntısı konsantrasyonumu bozuyordu. Onunla konuşmak, aklından neler geçtiğini öğrenmek istiyordum ama ihtiyacım olan şey hem babamın hem de Angoulême'in planlarını keşfetmeye odaklanmaktı. Ve Kış'ın.

"Peki ya şu uçan yaratıklar? Kubbeniz onları dışarıda tutacak mı?" Marie beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ederek sordu.

Feylerin neredeyse istedikleri her yerde dünyalar arasında bir yol açabildiklerini düşünürsek, bundan oldukça şüpheliydim ama soru iyiydi. Durumun aciliyetini bir tek o anlıyor gibiydi. "Sadece demir-" İçime bir parça korku saplanınca sözümü yarıda kestim. *Cécile*.

"Demir mi?" diye sordu. "Ne olmuş ona?"

O neredeydi? Babamın köleleri ben önlerini kesmeden önce bize ulaşmışlar mıydı? Ya da Angoulême'in?

"Marie, sessiz ol," diye tısladı Naip. "Bir kadının sorularını dinlemekle ilgilenmiyor."

Acı.

Son birkaç merdiveni hızla indim ve odanın karşısına geçtim, koşarken Aiden-Fred'in yanından geçtim. Ancak ellerim kapıya çarptığında onun varlığının bir anlam ifade etmediğini fark ettim. Fred de bizimle birlikte kuledeydi. Merdivenlerde Naibi sessizce izliyordu. Bu da az önce yanımdan geçen adamın Cécile'in kardeşi olmadığı anlamına geliyordu.

Marie çılgılık attı ve Aiden du Chastelier'in kılıcının ucunu babasının kalbine sapladığını görmek için tam zamanında arkamı döndüm.

Üçüncü Bölüm

CÉCILE

İLK İÇGÜDÜM KORIDORA DALMAKTI, AMA İÇGÜDÜMÜ HİSSEDEREK

Julian'ın parmağı tetikte sıkılaştı ve ben donakaldım. Hiçbir şans bu mesafeden bir kurşundan kaçmama izin vermezdi: Ben trol değildim.

"Julian, yapma." Elimden geldiğince güçlü bir şekilde emrettim ama o sadece dudak büktü ve yakasına iliştirilmiş üvez dalını fiskeledi, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünde acayip bir ifade vardı.

"Kendimi senin hilelerine karşı savunmasız bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Midemden yükselen safrayı yuttum. "Özür dilerim Julian. Gerçeği bilseydin benim-"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni." Kelimeler bir fısıltıdan daha yüksek değildi, ama beni herhangi bir bağırıştan daha iyi susturdular.

"Her şeyi biliyorum," diye devam etti, sesi titriyordu ama tabancası sabitti. "Taşralı bir budaladan biraz daha fazlası olabilirsin, ama sırları konusunda senden çok bana güvendiğini söylediğinde haklıydın. En büyük sırrını. Onun kim olduğunu, senin kim olduğunu, onun ne olduğunu ve *onlar* hakkında senin hayal bile edemeyeceğin kadar çok şey biliyorum." Boştaki eliyle yüzünü sildi. "Hepsinden önemlisi, ölmesi gereken kişinin sen olduğunu biliyorum, ama bunun yerine..." Gözleri annemin cesedine kayd, sonra tekrar bana döndü. "Elimde kalan tek şey intikam."

Tabancayı iki eliyle kavradı ve yüzüme doğrulttu. *Şimdi bitemezdi. Her şeyden sonra olmaz. Bu şekilde olmaz.* "Lütfen."

Dişlerini gösterdi. "Seni koruyacak trolün olmadan o kadar cesur değil misin?"

"Sizin gibilerden korunmak için bir trolle ihtiyacı yok." Sabine

yatak odasından çıktı ve annemin silahını kafasının arkasına dayadı. "Bir insan yeterince iyi."

Julian bir kalp atışı boyunca sessizdi. İki. Üç. Sonra gülümsedi. "Yaşama nedeninizi kaybettiğinizde, pek çok şey uğruna ölmeye değer hale gelir."

Tabancanın geri tepmesi kulaklarımı paramparça etti ve acı yüzümü boydan boya kesti. Yana doğru sendeledim, başım zonkluyordu ve parmaklarımı yanağıma bastırdığımda sıcak kan damlaları parmaklarımı kapladı. Ama Sabine'in ayaklarının dibinde biriken kanın yanında bu hiçbir şeydi.

"Aptal," dedi, hâlâ dumanı tüten silahı indirirken. "Ölümler için ölmek neye yarar? Onlar artık umurlarında değil."

Başını kaldıran Sabine'in gözleri bana takıldı. Silahını bıraktı ve bir eliyle ağzını kapattı. "Oh, Cécile. Yüzün!"

"Sorun yok," dedim, yanağım yansa da, kurşunun derimde çizdiği çizgi beni kalıcı olarak işaretleyecek kadar derin olsa da. Bir santim daha yaklaşısam ölmüş olacaktım ve hiçbir kibir bu gerçeği değiştiremezdi.

İkimiz de öne doğru tökezledik ve birbirimizin kollarına yığıldık. "Bunu yapacağımı biliyordum," dedi. "İçeri girdiğin andan itibaren onu öldürmek zorunda kalacağımı biliyordum. O hiçbir zaman anın ötesini düşünen biri olmadı."

Aynı şey benim için de söylenebilirdi. Bir anda verdiğim karar yüzünden dünya hâlâ sarsılıyordu. Yaptıklarımın sonuçları, ejderhanın çılgılığı gece havasını parçaladığı anda kurşuni kanatlarla inmeye başlamış, Tristan beni karda yalnız bıraktığında avluda bana sürtünmek için adrenalinle beslenen korkunun telaşından süzülmişti. Şimdi tüm ağırlıklarıyla omuzlarıma çökmüşlerdi ve düşünemediğimi fark ettim. Zar zor nefes alabiliyordum.

"O öldü mü? Annen, yani Anushka?"

Parmaklarımı sıktım. Kanımla yapış yapış olmuşlardı. *Onun kanıyla.*

"Peki ya troller? Onlar özgür mü?"

Ve bu dünyada hangi güç onları durdurabilir?

"Tristan nerede?"

Uzaklaştı. "Cécile?"

Cécile!"

Tokadının şiddetiyle başım yana doğru kaydı. Ona baktım ve o da başını salladı. "Bunun için üzgünüm ama cesaretini kaybetmen için yanlış bir zaman."

Birkaç titreşim nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim. "Haklısın."

Sabine'in beni diğer odaya götürmesine izin vererek, o yanağımı incelerken hikâyenin dökülmesine izin verdim ve "Anushka'yı bulmaya ve laneti kırmaya o kadar odaklanmıştım ki, başarılı olursak ne yapacağımızı düşünmek için hiç durmadım." diye bitirdim. Yarama bir mendil bastırdım ve acıyı kafamı boşaltmak için kullandım. "Şu anda burada olabilirlerdi."

Lessa ya da Roland'ın Trianon sokaklarında süründüğünü hayal ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Artık troller özgür olduğuna göre Tristan'ın peşine düşmelerini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ya da benim.

"Durumun bu olduğundan emin değilim." Sabine pencereye doğru yürüdü ve şehri çevreleyen belli belirsiz parlayan kubbeyi işaret etti. "Julian'dan saklanırken oluştuğunu gördüm. Tristan'ın , değil mi? Onları dışarıda mı tutuyor?"

Sadece bir nebze rahatlamış hissederek başımı salladım, çünkü kubbe sadece geçici bir önlemdi. Tristan tacı babasından alamazdı ya da duvarların arkasına saklanarak Angoulême'e son veremezdi ve tüm şehri açık bir saldırıdan koruyamayacağını biliyordum. Ve kubbe Trianon'un dışındakilere yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. "Ailelerimiz dışarıda," dedim. "Troller kim olduklarını biliyor. Onları nerede bulacaklarını biliyorlar."

Sabine bir elini elbisesinin kanlı omzuna bastırarak eski bir yarayı ovar gibi ovdu. "Tristan Chris'i talimatlarla birlikte Hollow'a geri gönderdi. Farkında olmadan yakalanmayacaklar." Ama yüzündeki ifade bana aynı fikirde olduğumuzu, ikimizin de kendilerini korumak için ne gibi hazırlıklar yapabileceklerini merak ettiğimizi söylüyordu.

Nefesimi üfledim ve cama vuran buğuyu izledim. "Ne yapmaya niyetli olduklarını görmek için beklemeyi göze alamayız. Önce harekete geçmeliyiz. Neyin peşinde olduklarını öğrenmeliyiz."

"Nasıl?" Sabine sordu. "Onları gözetlemeyi kolaylaştıracaklarını sanmıyorum ve eğer gönderdiğimiz kişi yakalanırsa-"

"Troller onları öldürecek," diye bitirdim. Ama Naip ve Tristan onları yine de gönderecekti, çünkü başka ne seçenek vardı ki? Sorun şu ki, casuslar oraya varıp geri dönmeyi başarsalar bile

Bize söyleyecek işe yarar bir şey yok. İnsan orduları arasındaki bir savaşta yapılabileceği gibi sayı saymak ve pozisyon belirlemek işimize , çünkü troller bu şekilde savaşmazdı. İhtiyacımız olan şey, troller ve melezler arasındaki bağlılıkların nerede olduğunu, Dük ile Kral arasındaki güç dengesinin nerede olduğunu ve hepsinden önemlisi Thibault'nun zihninde neler olup bittiğini öğrenmekti.

Cama doğru bir nefes daha verdim, zihnimde bir plan oluşmaya başlarken bile sisin ayrıntılı bir don desenine dönüşmesini izledim. *Görmemiz* gerekiyordu ve bunun için de *her şeyi* gören birinin yardımına ihtiyacımız vardı. "Bir fikrim var," dedim. "Ama bunu hayata geçirmek için şehre inmemiz gerekecek."

Dördüncü Bölüm

TRISTAN

CÉCILE'DEN DUYDUĞUM RAHATLAMA DALGASI BENİ PEK RAHATLATMADI; DIKKATİMİN DAĞILMASI

anlıktı ama kesinlikle lanetleyiciydi. Onu düşüncelerimden uzaklaştırdım ve önümdeki manzaraya baktım.

Naip ölmüştü.

Aiden donakaldı, kılıcı parmaklarının arasından kayarak taş zemine çarptı. "Ben ne yaptım?" diye fısıldadı. "Ne yaptım ben?"

Babama yapacağına söz verdiği şeyi.

Onu gereğinden fazla bir güçle yere çarparak bayılttım. Sonra kapıları kapattım ve en önemlisi Leydi Marie'nin feryatlarını bastırdım. Elbisesi çoktan kocasının kanıyla ıslanmıştı ve kocasının cesedini göğsüne bastırarak ileri geri sallanıyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu danışman, gözleri baygın Aiden ile Aiden maskesini takan Fred arasında gidip geliyordu. "Bu ne şeytanlık böyle?" Kullanışlı olmaktan çok dekoratif görünen bir kılıç çekti ama hangi adama saldıracağına karar veremedi Marie kılıcı elinden çekip aldı.

"Canavar," diye bağırdı, elindeki ucu yüzükoyun yatan Aiden'a saplayarak. "Oğlumun yüzünü çıkar, seni sefil."

Bıçağın ucu büyüme çarptı ve çığlık attı, sanki irade gücüyle silahı geçirebilecekmiş gibi tekrar tekrar saldırdı. Bunu yapmasına izin verdim, koşulların ne kadar hızlı geliştiğini kavramak için bir an ayırdım. Kontrolü ne kadar çabuk kaybetmişim.

Aiden bilincini yeniden kazanıyordu, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onun boğulmuş

Hıçkırıklar büyümü gıdıkladı ve yaptığı şey için kemiklerini toz haline getirme dürtüsünü engellemek zorunda kaldım. Babamla anlaşma yapmasına neden olan zayıflığı ve Cécile'in haftalardır direndiği trolün iradesine bir saat içinde boyun eğmesine neden olan güçsüzlüğü için.

Naip yetenekli bir yöneticiydi ve halk tarafından çok seviliyordu. Adalıları kazanmak için zamanım yoktu, tabii böyle bir şey mümkünse. Ona ihtiyacım vardı çünkü insanlar onu takip edecekti. Ve şimdi elimde bu kalmıştı: baba katilliğı ve kral naipliğı yapmış ve bunu yaparken de akli başında hiç kimsenin onu takip etmemesini sağlamış bir adam.

"Bir şeyler yap." Marie'nin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Kılıcı düşürmüştü ve elini uzatmış, kan gölünün içinde sürünerek Fred'e doğru ilerliyordu. "Aiden, bir şeyler yap. Babanın intikamını al."

Fred bir adım geri çekildi, gözleri direktif almak için benimkilere baktı. "Tristan?" Marie dondu kaldı. "Sen benim oğlum değilsin."

Biri kapıyı yumrukladı. Ne yapacağıma, durumu nasıl kurtaracağıma karar vermek için sadece birkaç dakikam vardı. Fred'i gizleyen büyüü kaldırdım. "Hayır, değil."

Teni ölümcül bir şekilde soldu, gözleri Aiden'a döndü. Kendi oğlunun babasını öldürdüğüünün farkına varması yüzünde belirdi ve Aiden'a ne kadar kızgın olsam da, bu kalbimde bir akor oluşturdu. Zamanı geldiğinde kendi annemin yüzünde de aynı ifadeyi görebilecek miydim? Benim gerekçelerim onun için önemli olacak mıydı, yoksa o sadece kendi babasını öldüren soğukkanlı bir katil mi görecekti?

"Kendi aklını kontrol edemiyor," dedim, bilmenin ne kadar fark yaratacağından emin değildim. "Ada'yı babama bırakacağına dair bir tür söz verdi ve sözünü yerine getirmek için baskı altında."

"Neden böyle bir şey yaptın?" Sesi titriyordu.

Bir an için Aiden'ın cevap vereceğini düşünmedim, verip *veremeyeceğini* bile merak ettim. Sonra dedi ki, "İşin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Serbest bırakılacaklarına hiç inanmamıştım."

Bu bir bahaneydi, cevap değil ve hakkını yemeyelim, Marie bunu da anladı. "Neden kabul ettiniz ki?"

Aiden konuşmadan kapıya ağır bir şey çarptı. İçeri girmeye çalışıyorlardı, şüphesiz tüm yönetici ailelerini gönderdiğime inanıyorlardı.

Ve konsey odalarındaki kanlı sahneyi gördüklerinde, ilk saldırdıkları kişi Aiden olmayacaktı.

Marie'nin önünde diz çöktüm ve omuzlarından tuttum. "Açıklamalar için zaman yok. Babama karşı savunmamızı hazırlamak için sadece birkaç saatimiz var ve yaptıklarından sonra askerlerinizin Aiden'ı takip edeceğini sanmıyorum." Ağlayan lorda baktım. "Takip edecek olsalar bile, o baskı altındayken bu riski göze alamayız."

Çat! Kapının ahşabı parçalandı. Sihrimi kıramayacaklardı ama kapıdan geçer geçmez onları dışarıda tutanın ben olduğumu anlayacaklardı. Marie'nin omuzlarını hafifçe salladım. "Askerlerin emirlerine uyacak mı?"

"Ciddi olamazsın?" Marie'nin silahını aldığı lord, konuşmamız boyunca kapıya doğru ilerlemişti ama sözlerim onu durdurmuştu. "O bir kadın!"

Marie onu görmezden geldi. "Oğlumu bu zorlamadan nasıl kurtarabilirim?"

Çatlak! Yüzümü buruşturdum. "Tek yol babamı öldürmek." "Ve sonra Aiden bir kez daha kendisi mi olacak?"

Aiden'ın nasıl bir yol izleyeceğini, akıl yerinde olup olmayacağını, eski haline dönüp dönmeyeceğini tahmin bir yolu yoktu. "Kendi iradesini, kendi benliğini kontrol edecek."

Kıpırdamadan durdu.

"Marie, bunun için zaman yok." Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ve paramparça olan kapıya doğru bakmamak için kendimi zor tutuyordum. "Seni takip edecekler mi?"

"Çek ellerini üzerimden, trol," diye fısıldadı.

Tranon'un kontrolünü zorla ele geçirmem gerekeceğinin farkındalığı zihnime yerleşirken ellerimi yanlarıma bırakarak nefes verdim.

"Geri çekil," dedi yanındaki kılıca uzanarak. Dediğini yaptım.

Gözleri, şimdi büyümü boş yere pençeleyen lorda gitti. "Lordum Lachance, benimle ilgilenin. Bu yaratıktan kurtulmama yardım edin." Yalvaran bir el uzattı.

Lachance kaskatı kesildi ve bariz bir isteksizlikle Marie'ye doğru ilerledi. "Geride dur, şeytan," dedi ve başka koşullar altında

güldü.

". " Gözlerini benden ayırmadan ona doğru elini uzattı. Kadın kılıcın ucunu adamın boğazına sapladı.

Ölmek üzere olan adam yere yığılırken neye tanıklık ettiğimden tamamen emin olamadan bakakaldım.

Marie kılıcın kabzasını onun elinin yanına koydu, sonra ayağa kalktı. "Lachance bir haindi," dedi. "Trol kralının emrinde çalışan bir casus ve suikastçı. Kocamı öldürdü ve oğlumun hızlı hareketleri olmasaydı beni de öldürecekti." Fred'e doğru yürüdü, bıçağı elinden aldı, kan gölüne batırdı ve yerine koydu. "Kılık değiştirmesini tekrar sağla."

Planının başlangıcını görerek ona uydum.

"Eğer biri Aiden'ın ne yaptığını öğrenirse," dedi, "onun asıldığını görecekler. Kocamı zaten siz yaratıklar yüzünden kaybettim - oğlumu kaybetmeyeceğim. Bu savaşı kazanana kadar onu saklı tutacağız ve sonra sen -" parmağını Aiden'a doğru kaldırdı, "- hayatının geri kalanını kefareti ödeyerek geçireceksin."

Bana döndü. "Bağla onu. Saklayın. Ve sonra onları içeri alın."

Beşinci Bölüm

CÉCILE

SABINE PELERİNİNİ DAHA SIKI SARARAK, "HIÇ BU KADAR SOĞUK GÖRMEMİŞTİM," DEDI. Köprüyü geçerken dondurucu rüzgârla tekrar yırtılsın diye omuzlarına doladı. "Ve bu kar... Doğal değil."

Dizlerimin çok üzerindeki beyaz tozun içinde ilerlediğim ve her iki yönde de birkaç adımdan fazlasını göremediğim için aynı fikirdeydim. "Bunlar periler," diye bağırdım fırtınaya karşı. "Bunu onlar yapıyor." Ya da en azından *onun* yaptığı. Bana kalırsa, bir kimse bir perinin kraliçesi olduğunu iddia edemezdi.

Hava üzerinde belirli bir güce sahip olmadan mevsim.

"Neden?" diye sordu. "Eğer sayılamayacak kadar çok dünyaya gidebiliyorlarsa, bizimkini bu kadar özel yapan ne? Ne istiyorlar?"

Bir şey. Kehanet feylerden gelmişti, bu da lanetin bozulmasını istedikleri anlamına geliyordu. Bunun bu dünyaya gelip gitme özgürlüğü için olduğundan şüpheliydim ve trollerin iyiliği için de değildi. Feyler iyilik yapmazdı. Her halükârda Yaz Kralı'nın onların özgürlüğünden kazanacağı bir şeyler vardı ama ne, bilemiyordum.

"Belki de geri dönmeliyiz." Sabine olduğu yerde durdu, özenle dikilmiş elbisesinin eteklerini dizlerinin etrafında toplanacak şekilde indirdi. "Tristan perilerin kaleyi çevreleyen surlardaki çeliği geçemeyeceğini, surların içinde güvende olacağımızı söyledi."

Ellerimi koltuk altlarına soktum ve Naip'in kalesini görüş alanımızdan çıkaran gri sise baktım. Aceleyle geri çekilmemiz gerekebilir diye şehrin içine daha fazla girmek istemiyordum. "Açıkçası trolleri dışarıda tutmuyorlar, bu yüzden *güvenli* göreceli bir terim. Troller acil bir tehdit ve eğer

bu savaşı kazanma umudumuz varsa, planlarını bilmemiz gerekir. Ve bize ulaşabilecekleri bir yerde olmadığımız sürece perilerle konuşamayız." Onu takip etmeye zorlayarak tekrar yürümeye başladım. "Doğru olanı yapıyoruz."

"Bu yüzden mi Tristan'a nereye gittiğimizi söylemedin?"

Karın altına gizlenmiş bir şeye takılıp düştüm ve ödünç aldığım eteklerim takılıp yırtılınca küfrettim. "Elleri Naiple dolu." Ondan gelen duygulara bakılırsa işler pek de iyi gitmiyordu.

"Zaman çok önemli," dedim kendimi kurtarmak için karda debelenirken. "Yaptığımız her hareket için Tristan'ın *iznini* bekleyerek oturamayız."

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?" Sabine beni koltuk altlarımdan yakaladı ve kasıldı.

"Eteğim bir şeye takıldı," dedim ayaklarımı tekmeleyerek.

Daha sert çekti ve karın altından donmuş bir ceset çıkınca ikimiz de keskin bir nefes aldık. Bir cesedin yarısı.

"Ejderha," dedim, eteğimi parçalanmış göğüs kafesine takıldığı yerden çekiştirerek kurtardım, gökyüzüne bakarken planım birden çok daha riskli göründü.

Buz gibi parmaklar alnıma değdi ve dünya titrer gibi oldu. Bu his bir anda kayboldu ama Sabine de kafasını temizlemek istercesine sallıyordu. Omurgam tedirginlikle diken diken oldu. "Belki de geri dönmeliyiz."

Sabine'in parmakları kollarımda sıkılaştı. "Yapabileceğimizden emin değilim."

Arkama baktım ve karnım sıkıştı. Gölgele kendilerini köprünün altından dışarı sürüklüyor, iki yanındaki gaz lambalarının ışığını tüketerek şatoya giden yol karanlığın esneyen bir ağız haline geliyordu. Ve rüzgârın üzerinde, pençeli şeylerin sıçrayan sesi geceyi doldurdu.

"Şehre gideceğiz. Birileri bize barınak sağlayacaktır." Sabine elimden tuttu ve beni bir kafeye doğru sürükledi, ama daha bir adım bile atmadan, yukarıdan esen şiddetli bir rüzgâr karı sürükleyerek tüm kapı ve pencerelerin görünmesini engelledi ve sokağın ortasını çıplak bıraktı. Bir patika.

"Plan yapmama asla izin verilmemeli," diye nefes aldım, korkumu kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Belki de Tristan'ı çağırmalısın?" Sabine kar yığınının eşelemeye devam ediyordu ama rüzgâr sadece çabalarını geri itiyor, küçük alaycı esintileriyle onunla dalga geçiyor gibiydi.

"Hayır." Anushka son nefesini verdiği anda değerimin sona ermediğini kanıtlamam gerekiyordu. Tristan'a değil, kendime. Trolleri ben serbest bırakmıştım, bu da sonuç olarak olan her şeyden benim sorumlu olduğum anlamına geliyordu. "Eğer bize zarar vermek , verirlerdi. Bu... Bu başka bir şey." Birbirimizin ellerini sıkıca tutarak sokaklardaki patıkayı takip ettik, ilerledikçe Trianon giderek daha az tanınır hale geliyordu. Binaların önünü kapatan kar yığınları , şeffaf buzdan duvarlara dönüşüyor, gözlerimizin önünde girdaplar ve desenler oluşuyordu.

Görünmez bir el tuhaf tasarımları puanlıyormuş gibi.

"Beni eve götürüyor," dedim, gözlerimi duvarın arkasında kıpırdamadan duran, ağzı açık ve cümlesinin ortasında sabitlenmiş bir kadından kaçırarak. Onun gibi düzinelerce kadın ve erkek vardı - oldukları yerde donup kalmış gibiydiler.

"Bak."

Sabine'in işaret parmağını takip ettim ve nefesim kesildi. Tristan'ın sihirli kubbesi tarafından hafifçe aydınlatılan buzdan bir saray yeryüzünden yükseliyordu. Her biri özenle işlenmiş donmuş kornişler, narin balkonlar ve şeffaf kulelerle süslenmiş kuleler birbiri ardına ortaya çıkıyordu. Donmuş odaların içinde kanatlı yaratıklar dans ediyordu, hareketleri sarsıcı ve tuhaftı. Duvarlarla çevrili cadde, annemin konağının olduğu yere doğru kıvrılıyordu.

Ya da eskiden .

Bütün blok sarayın tabanını oluşturuyordu, taş evlerin sırası kalın bir buz tabakasıyla , kapılar ve pencereler donmuştu. Evimin kapısı hariç, o da ardına kadar açılmıştı ve buzlu süslemelerin altında zar zor seçilebiliyordu. Hiçlikten oluşan fiskyelerin etrafından dolaştım, buzlu gözleri yürüdükçe bizi takip ediyormuş gibi görünen dişli yaratıkların ağızlarından kar püskürüyordu.

Sabine benden ayrılarak merdivenlerden yukarı çıktı ve kapılardan birine ulaştı. Giriş şeffaf buzdan bir duvarla kaplıydı, ama ötesinde

Komşularım kapıdan çıkarken donmuş gibi görünüyordu. Sabine bir elini buza dayayarak, "Yaşıyor gibi görünüyor," dedi.

Dikkatle kadının göğsünü izleyerek içeri baktım. "Nefes almıyor."

"Bunu kesin olarak söyleyemezsin." Sabine bir tuğla aldı ve buza çarptı. Çarpmanın etkisiyle çatlaklar yayıldı, ancak saniyeler sonra buz kendi kendini iyileştiriyormuş gibi geri çekildiler. Tekrar tekrar vurdu ama sonuç aynıydı. Bileğini yakaladım ve başımı salladım.

Merdivenlerdeki konumumuzdan, karanlıkla dolu buz duvarların Trianon'dan kaleye doğru kıvrıldığını görebiliyorduk ama şehrin dönüşümünün sınırı bu değildi. Artık burası, yükseklikleri ve tasarımlarıyla mantığa ve doğa kanunlarına meydan okuyan ışıltılı kuleler ve kulelerden oluşan bir fantezi diyarıydı. Güzeldi ama son derece dehşet vericiydi çünkü yaşamdan tamamen yoksundu.

"Biz ayrıldığımızda kaledeki herkes hayattaydı." Her zaman olduğu gibi Tristan zihnimdeydi ama ona odaklandığımda duygularında bir tuhaflık olduğunu fark ettim. Durağan görünüyorlardı... Donmuş gibiydiler.

"Eğer donmuş olsaydı, ölmüş olurdu ve sen de bunu bilirdin," diye mırıldandım kendi kendime ve sonra Sabine'e, "Eğer biz yaşıyorsak, diğerlerinin de yaşamadığına inanmak için bir neden yok." Başımı salladım. "Her iki durumda da, buraya kadar geldik..." İfademi bitirmedim, çünkü adadaki herkes öldüyse, zaten kaybetmemiş miydik?

El ele merdivenlerden inip evimin açık kapısına çıkan merdivenlere doğru ilerledik. "Alo?" İçeri adım attığımda nefesim küçük sis bulutları oluşturdu. "Burada kimse var mı?"

Ön masanın üzerinde gizemli bir şekilde hâlâ yanmakta olan lambanın üzerindeki karları temizleyerek alevi yükseltmeye çalıştım ama çabalarım sonuçsuz kaldı. Sabit kaldı. Değişmemişti. Garipti. "Alo?"

Büyük odaya doğru ilerledik, ikimiz de içgüdüsel olarak yanan kömürlerin kiraz kırmızısı renginde parladığı şömineye yöneldik. Sabine ellerini onlara doğru uzattı, sonra parmaklarını geri çekti. "Isı yok," dedi ve alevleri yükseltmek için eğilip kömürleşmiş odunlara üfleyerek başarısız bir girişimde bulundu. "Bu işte bir terslik var." Eldivenli elini demir bir demire uzattı, *doğru olmayan* pek çok şey varken bu önemsiz şeyi düzeltmeye niyetli görünüyordu. Sürece sırtımı döndüm ve seslendim

Tekrar. "Alo?"

Cevap yok. Sessizlikten başka bir şey yok.

Bağırdım, "Eee? Buradayız. Özgürlüğünüzü bana borçlu olduğunuza göre, belki biraz daha nezaket gösterebilirsiniz."

Odayı doğaüstü bir kıkırdama doldurdu ve önümdeki hava ipek bir panel gibi yırtılırken Sabine'e doğru tökezledim. Genişçe açılan açıklık, katı buzdan oyulmuş bir tahtı ortaya çıkardı; bu taht, derinliklerinde donmuş her şekil ve renkten sayısız göz olmasaydı dikkat çekici olmazdı. Kanlı damarlara ve dokulara bakılırsa bu gözler sahiplerinin kafalarından zorla koparılmıştı. Tahtın her iki yanında, siyah dudaklarından elim kadar uzun dişler çıkan iki devasa acı bakla yarattığı oturuyordu. Ama dikkatimi çeken, tahtta oturan yaratık oldu.

Onu daha önce görmüştüm.

"Borçlu mu?" Sesi başımı ağrıttı ve eldivenli elimi şakağıma bastırarak baskıyı hafifletmeye çalıştım ama başaramadım. "*Seninle* hiçbir anlaşma yaptığımı hatırlamıyorum, insan. Bana herhangi bir *iyilik* yaptığını da hatırlamıyorum."

"Belki de değil," diye kabul ettim, elimi başımdan indirdim. "Ama yaptıklarımın faydasını gördün." Rüyamda gördüğüm kadın - peri - oydu. Yaz Kralı'nın karım dediği kadındı; ve ellerinden birinde bağ izleri olduğu da kesindi. Sadece rüyamda, o sonsuz yaz diyarında, pasif görünüyordu. Ve karşımda duran şey hiç de öyle değildi. Bu Kış Kraliçesi'ydi.

"mi? Bundan o kadar emin misin?"

Tereddüt ettim. ", değil mi? Bir gün önce bu mümkün değildi."

Zarif bir omzunu silkti, uzun siyah saçları sisten ve yıldızlardan yapılmış, bakınca baş döndürücü bir şekilde hareket eden bir elbiseye sürtünüyordu. "Benden minnettarlık bekleme ölümlü. Sayılamayacak kadar çok dünyadan geçtim; pis bir toprak parçasının kaybı ya da kazancı benim için ne fark eder ki?"

Burayı kendi kışlık sarayına dönüştürecek kadar önemli olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama sonra dudaklarımı kapattım. *Dinlememek* beni trollerle sayamayacağım kadar çok kez yakalamıştı ve ölümsüz olsun olmasın, o da aynı türdendi. Bu "pis toprak parçasıyla" uğraşmasının bir nedeni vardı ve bu bilinmeye değer bir şey olmalıydı. "Sen söyle

Ben."

Gülümsedi, soluk pembe dudakları bir ağız dolusu dişi ortaya çıkarmak için geri çekildi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve gözümü kırptım. Dişler gitmiş, yerine inci gibi beyaz insan dişleri gelmişti. "Benden bir iyilik istemek istemişsiniz, Cécile de Troyes." Uzun bir tırnağını tahtına vurdu ve altındaki göz seğirip ona bakmak için dönerken sertçe yutkundum.

Yaz Kralı'na söylediği sözleri hatırladım. *Verilen bir iyilik, borçlanılan bir iyiliktir...* "Hayır," dedim. "Ama pazarlık yapmak istiyorum."

Verdelit gözleri kısıldı. "Elinde bir şey olduğuna *seni* inandıran nedir? İstiyor *muyum*?"

Bizi bu toplantıya doğru sürüklemek amacıyla oluşturulan devasa buz duvarlarını düşündüm; gözdağı vermek ve etkilemek için yapıldığı belli olan gösteriş ve şovmenlik. Tüm Kış'Kraliçesi'nin, eğer onun için yapabileceğim hiçbir şey olmasaydı, benim gibi bir ölümlüyle görüşmeye tenezzül edeceğini sanmıyorum," diye mırıldandım derin bir reverans yaparak.

Kahkahası cam kırılması gibi geliyordu ve ben ellerimi kulaklarıma götürme isteğime karşı koydum. "Belki de sadece benim gibi bir *ölümsüzün*," dedi sesimi mükemmel bir şekilde taklit ederek, "kolayca sıkılmasından kaynaklanıyordur."

Ayağa kalktı ve merdivenlerden inerken iki kanatlı yaratık ellerini uzatmak için kürsüye doğru ilerledi. Buz gibi taht odasında başka kimlerin ve nelerin olduğunu merak ettim. Sanki soruma cevap verircesine, pençeli eller dünyalarımız arasındaki yırtığın etrafında katlanarak kenarları geriye çekti.

"Ve ayrıca -" gözyaşından hemen önce durdu "- sen sıradan bir ölümlü değilsin, trollerin prensine bağlı birisin." Başını bir yana eğdi ve açıklıktan içeri baktı. "O seninle değil."

Sesi tınısızdı, ifadesinden Tristan'ın yokluğunu iyi mi kötü mü bulduğu ya da umursayıp umursamadığı anlaşılmıyordu. Ve ben daha gözümü bile kırpamadan dünyamıza adım atmıştı. Gerçi *adım atmak* doğru kelime değildi - bir an *oradaydı* ve bir an sonra *buradaydı*. Ve *orada* Sabine ya da benim kadar katı görünürken, *burada* bir kadın şekline dönüşmüş bir sis gibi görünüyordu, akışkan, değişken ve değişkendi. Gözleri benimkilerle buluştu ve yemin ederim ki

Ruhumun derinliklerinde, anılarımı bir kitabın sayfaları gibi çeviriyordum. Tristan bana trollerin büyüünün demir ve ölümlülük tarafından bozulduğunu, ölümsüz atalarınınkine hiç benzemediğini söylemişti. Ama bana ne yapabildiklerini hiç söylememişti ve bunu öğrenmenin ne anlama geleceğinden korkmaya başlamıştım.

"Ne istiyorsunuz Prens?" Kraliçe'nin sesi alaycıydı ama bu beni, benim için planları olduğuna dair giderek artan kuşkumdan çok daha az endişelendiriyordu. Hoşlanmayacağım planlar. Benden vermek istemediğim bir şey isteyecekti. Ama hiçbir şey elde edemeyecek kadar uzağa gelmişim.

"İstediğin her yeri *görebiliyor* musun?" Ben sordum. "Herhangi birini mi?"

"Cevap için bana ne vereceksin?" Kanepe buzla kaplıydı ama sanki içi kuş tüyüyle dolmuş gibi yerleşirken altından geçti.

Dudağımı kemirdim. "Hiçbir şey. Yapabileceğini zaten biliyorum. İstediğim şey düşmanımızın neyin peşinde olduğunu görmek ve duymak. Ne planladıklarını. Şu anda neredeler."

Bir pençesini - hayır, tırnağını - bir dişine vurdu. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Ne istiyorsun?" Ben de karşı çıktım.

Dudakları büzüldü ve bir orkestrayı yönetir gibi bir elini havada gezdirdi. "Bir şarkı."

Gözlerimi kırptım, bu tuhaf istek karşısında hayatımı isteseydi olacağımdan daha fazla şaşırmıştım. "Bir şarkı mı?"

Bir parmağını kaldırdı. "*En sevdiğin* şarkı."

Şu ana kadarki konuşmalar boyunca sessiz kalan Sabine'e yan gözle baktım. Sırtını duvara dayamıştı. Soğuğa rağmen yanaklarının rengi solmuş, gözlerinin akı lamba ışığında parlıyordu. Bakışlarını periden ayırmadan başını salladı.

Dişlerimi sıktım ve tekrar kraliçeye baktım. Ona bakmak başımı ağrıtıyordu - bir şey görüyordum, sonra başka bir şey ve neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. "Sana bir şarkı vermem nasıl mümkün olabilir ki?"

"Pazarlığı kabul et. Şarkıyı söyle. O zaman benim olacak."

Bu kadar kolay olamazdı ama ne kadar denesem de pazarlığı reddetmeye degecek bir sonuç düşünemiyordum. "Ve eğer bunu yaparsam, şeyi bana verecek misin? Hemen şimdi," diye ekledim.

özgüllük.

Kadın gülümsedi ve Sabine boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Evet." "Tamam o zaman," dedim. "Kabul ediyorum."

Hava buz gibiydi, yüzümün çıplak derisi yanıyor, kemiklerim ağrıyordu ve pazarlığın ağırlığının ensemdeki kısıkaçlar gibi beni sıkıştırdığını hissediyordum. Trol kralının zorlamalarına direnmek için küçük bir yeteneğim olsa da, *ona* direnmek imkansızdı. Ben bir tüy, o ise bir kasırgaydı ve onun gücüne direnmektense kendi kalbimi kesip atmam daha olasıydı. Şarkı söylemeye başladım.

Şarkım yarım ağızla söylenmiş bir şarkı değildi. Türkü dudaklarımdan yırtıldı, sözlerle ilişkilendirdiğim tüm tutku, kalp kırıklığı ve neşeyle doldu. Ve sanki her kelime, her nota bir ustura tarafından kesilip atılıyordu. Ağlamak, çığlık atmak, kendimi yere atmak ve kafatasımı tırmalamak istedim ama bunların hiçbirini yapmadım çünkü bunlar bana borçlu olduğum şeyin bir kısmını çalabilirdi. Bittiğinde gözlerimi kapattım ve dizlerimin üzerine çöktüm, o kadar yorulmuştum ki tek yapabildiğim nefes almaktı.

"Bu çok güzeldi."

Ses çok yakındı. Gözlerimi açtığımda Kış Kraliçesi'nin yüzünün benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördüm, nefesi kış gecesi gibi kokuyordu ve irkilmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Çok güzel," diye tekrarladı, sanki kafasının içinde benim sesimi dinliyormuş gibi başını öne arkaya eğdi. "Bir hazine."

"Senin sıran." Sesim ağrıyan boğazıma çarparak boğuklaştı.

"Ama tabii ki." Doğruldu ve döndü, elbisesi olan puslu görüntü kollarımın arasından geçti, tamamen soyuttu. Duvarda asılı duran aynaya doğru ilerledi ve dikkatsiz bir hareketle dünyada bir delik açtı. "Gel, gel," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Ve düşmanını gör."

Titreyen dizlerimin üzerinde doğruldum ve açıklıktan içeri baktım.

Altıncı Bölüm

TRISTAN

İKİ DÜZINE ASKER PARAMPARÇA OLMUŞ KAPILARDAN İÇERİ DÖKÜLDÜ, YARISI varisi ve annesini savunurken, geri kalanı açık tehdide yöneldi.

Ben.

Ateşlenen tabancaların gürültülü yankılarına karşı irkildim, mermilerin sekip başka birini öldürmemesi için sihirli bir duvara gömülmesine izin verdim.

"Ateşi kesin!" Fred'in feryadı gürültüyü kesti ve şaşkın askerler yavaşça tabancalarını indirdi.

"O değildi." Marie akıllıca davranarak bu ikiyüzlülük anının kontrolünü eline aldı, Fred kederli bir ifadeyle başını Naip'in üzerine eğdi. "Kocamı Lachance öldürdü. O bir haindi - Trol Kralı için çalışan bir casus ve suikastçıydı." Kırmızıya boyanmış elleriyle kana bulanmış elbisesini çekiştirirken sesi gerçek bir duyguyla titriyordu. "O sefilin cesedini gözümün önünden kaldırın."

Askerlerden üçü itaat etmek için hareket etti, ancak biri bana yaklaştı ve havada asılı duran düzinelerce mermiden birine dokunmak için elini uzattı. "Hepiniz... troller bunu yapabilir misiniz?"

"Az ya da çok." Büyüyü serbest bıraktım, metal parçaları taş zemine çarptı.

Hâlâ tabancasını tutan elini kaldırdı ve silaha baktı, sonra kolunun yana düşmesine izin verdi. "Böyle bir güce karşı savaşmayı nasıl umabiliriz?"

"Size göstereceğim." Her ne kadar planlanmamış olsa da, bu büyü gösterisi insanları yüzleşmek üzere oldukları şeye hazırlamak için çok şey yapacaktı.

Onun yanından geçerek Fred'in Naibin cesedinin yanında diz çöktüğü yere gittim.

"Burası ile Trollus arasındaki duvarlarda ve gözcülerde mümkün olduğunca çok göze ihtiyacımız var. En iyilerinizden bir avuç seçin, bakalım ne tür bilgiler toplayabilecekler. Babamın hareket halinde olup olmadığını bilmem gerek."

Fred başını salladı. "Atlıları göndereceğim."

Başımı salladım. "Onlara yaya olarak yaklaşmalarını söyle. Onları güvende tutacak tek şey gizlilik olacaktır - tuzuna değecek herhangi bir trol karanlıkta bir atı geride bırakabilir."

Fred'in gözleri büyüdü ama başını salladı ve ayağa kalktı. "Emirleri ben veririm."

Gitmeden önce kolunu yakalayarak, "Bunu yapabilir misin?" diye mırıldandım. "Fazla seçeneğim varmış gibi görünmüyor." Gözleri Marie'ye kaydı.

ölü kocasının yanında dizlerinin üzerine çökmüş, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Hayatının şüphesiz en kötü anında hızlı düşünmesine hayran olmamak elde değildi. Babamın Aiden'ı Naibi öldürmeye zorlama planı iyiydi çünkü her iki durumda da kontrol babamın eline geçecekti. Halk ya iradesi babamın kontrolünde olan Aiden'ı liderleri olarak kabul edecek ya da yaptıkları yüzünden onu asarak Ada'yı lidersiz bırakacaktı. Ama Marie kararlı bir anda babamın planlarını sabote etmişti. Halk, sevgili Naiplerinin öldürülmesinin ardındaki suçlu olarak Trol Kralı'nı görecek ve ona karşı birleşerek sahtekârımız Aiden'a destek verecekti. Ve bunu başarmak için sadece masum bir adamı öldürmesi gerekmişti.

Gözlerim Lachance'ın cesedinin ardında bıraktığı kan birikintisine, sonra da arkasında gerçek Aiden'ın yığılıp kaldığı duvar yanılmasına gitti. Hiçbir parçam Marie'nin eylemlerinin benim zaferimi görme arzusundan kaynaklandığına inanmıyordu - bu eylemler oğlunu kurtarmak içindi. Ona bir gelecek şansı vermek için. Ve bunu hatırlasam iyi olur.

"Cécile ve Sabine'i bulmaları için muhafızlar gönderin," dedim. "Güvende olduklarından emin olun."

Cécile şatonun uzak ucundaydı, onu sanki uyuyormuş gibi hissediyordum. Bu da iyi oldu - dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama Marie'nin az önce sergilediği acımasızlık göz önüne alındığında, Cécile'in içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmasına ihtiyacım vardı. Marie onun önemini tek başına biliyordu ve Cécile'i bana karşı kullanmaktan çekinmezdi.

Kubbenin büyüüne bir şeyin çarptığını hissederek seğirdim.

İnsan olmadığını anlayacak kadar güçlüydü. Ama alarmı çalıştıramadan, bir dizi gümbürtü daha hissettim. Bir düzen. Dregs'te gizli toplantılar yaptığım günlerden beri duymadığım bir ses.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Fred'in sesi beni konsey odalarına geri çekti ve Cécile'e odaklandım.

"Kalenin uzak ucu," dedim, sonra tereddüt ettim. Çok uzakta olmasa da daha uzakta görünüyordu. Eğer uyuyorsa, bu hiç mantıklı değildi. "Doğru olmayan bir şeyler var." Dedim, sonra bir baş dönmesi dalgası beni sendeletti. Acı ve paniğin eşlik ettiği ani bir uyanıklık.

"Taşlar ve gökyüzü, Cécile," diye küfrederek kendimi düzelttim. "Ne yaptın sen?"

Yedinci Bölüm

CÉCILE

ROLAND, ANGOULÊME'DE BİR ŞÖVALENİN ÖNÜNDEKİ SANDALYEDE SIRTÜSTÜ OTURUYORDU.

Salon. Kaşları her zamankinden daha yumuşaktı, yanakları gülümsemeyle yuvarlaklaşmıştı, fırçasını bir topak kıpkırmızı boyaya batırdı ve esere ustaca küçük dokunuşlar eklemeye başladı. Göze çarpan bir yeteneğe sahipti, konu en ince ayrıntısına kadar resmedilmişti. Ne yazık ki.

"Korkunç," diye mırıldandı Kraliçe omzumun üzerinden. "Ama çocuk düşmanınızın cephaneliğinde bir araçtan başka bir şey değil." Manzara değişti, Roland Angoulême ve altın Guerre parçaları gibi görünen şeylerle kaplı bir haritanın üzerinde eğilmiş duran Lessa lehine çevreye çekildi. Adam âdeti olduğu üzere giyinmişti ama kadın sadece zırh olarak tanımlayabileceğim bir şey giymişti: Kıpkırmızı pullarla güçlendirilmiş donuk siyah deri. Yanında bir kılıç asılıydı ve Anaïs'in asla yapmayacağı bir şekilde zaman zaman kabzasına beceriksizce dokunuyordu. Angoulême'in onun bir sahtekâr olduğunu nasıl fark etmediği beni aşırıyordu.

"Annem Courville'de planlarımızı uygulamaya koyarken sen de onu ve grubunun geri kalanını Okyanus Yolu'na götüreceksin," dedi parmağını haritada gezdirerek. "Zamanınızı daha küçük mezarlarla harcamayın - onları yönetecek başkaları var."

"Bir şey için bile mi?" diye sordu. "Ekselansları bundan hoşlanabilir." Göz ucuyla Roland'ın gülümsediğini gördüm.

Angoulême başını salladı. "Ona bağlılık yemini etmeyi reddedenlerin üzerine gidin. Ona," diye tekrarladı Lessa'ya dönerek. "Tristan geçmişte kardeşine zarar vermek istemediğini göstermişti ve bunu kendi lehimize kullanabiliriz.

avantaj. Saflarımızı ne kadar çabuk sıklaştırırsak, insanları insanlarla savaşmaya o kadar çabuk hazırlayabiliriz. Tristan onların birbirlerini katletmelerini meşgul olacak ve biz de ilk hamlemizi yapacağız."

Lessa kaşlarını çattı. "Onu istiyorum-"

"Zamanla," dedi Angoulême onun sözünü keserek ve Roland'a anlamlı bir bakış atarak. "O bile ikisiyle aynı anda başa çıkamaz ve çocuk biraz çekingenlik gösterdi. Stratejik olmalıyız."

Angoulême'e sadık aristokratlar olarak tanıdığım birkaç trol daha odaya girdi, hepsi Lessa'ya benzer şekilde giyinmişti, aralarında Dowager Düşes Damia da vardı.

"Hemen harekete geçmeliyiz, Majesteleri," dedi içlerinden biri. "Thibault'nun askerleri Nehir Yolu'nu ve labirent kapılarını tutmuş durumda ve sokağa çıkma yasağı uyguluyorlar. Savaşarak geçmek istemiyorsanız, eski sluag tünellerinden birini açıp labirente doğru ilerlememiz gerekiyor."

"Savaşmak yok," dedi Angoulême. "Majesteleri tahta geçtiğinde Trollus'un sağlam kalmasını istiyorum. Birazdan geleceğiz. Dışarıda bekleyin."

Troller oradan ayrıldı. Angoulême, "Size kaya düşmesinin eteklerine kadar rehberlik edecekler," dedi. "Karşılaşacağınız herhangi bir Sluag'dan sizi koruyacaklar. Buna hazır mısınız?"

Lessa, Anaïs'in sesini mükemmel bir şekilde taklit ederek, "Tüm hayatım boyunca," dedi. "Majesteleri, gitme vaktimiz geldi."

Çocuğun yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirdi ama ayağa kalktı. "Yeni kılıcımı takacağım," dedi ve odadan çıktı.

Roland ayrılır ayrılmaz odadaki hava değişti ve Angoulême bir elini Lessa'nın sırtına koydu. "Ona konseyinizi takip etmesi talimatını verdim," dedi. "Ama hata yapmayın. Prangalarına kuduz bir köpek gibi saldırıyor ve eğer aldatmacamızı anlarsa seni korumak için yanında olamayacağım."

"Ben hata yapmam," dedi Lessa ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama Angoulême bileğini yakaladı.

"Bu iş bittiğinde kraliçe olacaksın," dedi. "Seni kraliçe yapacağım."

Gülümsedi, yüzü çıplak bir hayranlıkla doluydu. Sonra tekrar haritaya döndü, parmakları kâğıdın kenarında duruyordu. "Sizinle gelemem ne yazık - atalarımın yüzlerini görmek isterdim."

Dük cevap veremedi Roland odaya geri döndü. "Zamanın geldiğini söylemiştin."

İkisi de onu kabul etmedi. Bunun yerine Lessa eğildi ve Dük'ün yanağından öptü. "Zafer bizim olacak," dedi. "Ve bu senin sayende olacak... Baba."

Üçü birlikte ayrıldılar.

Yırtık yavaşça yukarıdan aşağıya doğru iyileşmeye başladı, kenarları yok olana kadar katlandı. İki kaşını birden kaldıran Kraliçe'ye baktım. "Eee?"

"Trol Kralı'nı görmeyi bekliyordum."

Gözleri parlıyordu. "Onu görmeyi sen istemedin."

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Düşmanımı görmek istemiştım ve o da bana Angoulême'i göstermişti, bu da düşmanımın o olduğuna inandığı anlamına geliyordu. Her şeyi gördüğü düşünülürse, bu az bir şey değildi. Artık Dük'ün Trollus'tan ayrıldığını, insanları -istemeyerek de olsa- kendi davasına katmak istediğini ve Roland'ın onlara sorun çıkardığını biliyorduk. Hepsinden iyisi, Lessa onu nerede bulacağımızı söylemişti. *Atalarımın yüzlerini görmek isterdim...*

"Elbette, eğer... kayınpederinizi görmek isterseniz, bunu kolayca yapabilirsiniz." Kraliçe'nin gülümsemesi jilet gibi keskin dişlerle dolu bir ağzı ortaya çıkardı. Gözümü kırptım ve gitmişlerdi. "Küçük bir bedel karşılığında."

Şarkımı *almasının* verdiği acıyı hatırlayınca midem sıkışmıştı ama çok uzun sürmemişti ve Dük'ün ne planladığını görmek için buna değmişti. Thibault hakkında daha fazla şey öğreneceksem bunu tekrar yaşayabilirdim. "Ne tür küçük bir bedel? Başka bir şarkı mı?"

Kraliçe duvardaki aynanın derinliklerine baktı. "Hayır," dedi. "Başka bir şey. Sanırım bir toplantı."

"Tristan'la." Bu bir soru değildi. "Neden?"

"Tanışıklığımızı tazelemek istiyorum."

Ağzımı ekşi bir tat doldurdu ve düşünürken yüzümü görmemesi için ondan uzaklaştım. Tristan'la buluşmaktan kazanacağı bir şeyler vardı, bu kesindi. Ama onun kazancı bizim fedakârlığımız mıydı? "Kaleye geri dönüp istekli olup olmadığını sormam gerekecek," dedim. "Onun adına konuşamam."

"Tabii ki hayır." Dili dudaklarında gezindi. "Ama ona buradan sormak varken neden soğukta geri dönersiniz ki? Bu senin içinde

güç."

Onun *adını* kullanmam gerektiğini kastetmişti. Yapılacak kadar basit bir şeydi ve bunu kullanmamdan hoşlanmayacağını bilsem de, sonunda buna değer bulabilirdi.

"Cécile." Sabine'in sesi düşüncelerimi böldü. "O şarkıyı tekrar söyle."

"Neden?" "Neden?" diye sordum, aynı anda Kraliçe de "Sen bunun bir parçası değilsin" dedi.

pazarlık, kızım."

Sabine'in varlığını ilk kez bu kadar çok kabul ediyordu ve bu, ses tonundaki umursamazlıktan daha fazla, beni temkinli yaptı.

"Lütfen."

İsteği ne kadar tuhaf olsa da, sebepsiz yere sormazdı. Derin bir nefes aldım ve... hiçbir şey çıkmadı. Kelimeleri hatırlayamadım. Onları *bildiğimi* bile hatırlamıyordum. Sanki şarkı benden *alınmıştı*. Düşüncelerimden sökülüp alınmıştı. Bir şarkıyı alabiliyorsa, *isim* gibi bir şeyi almak ne kadar zor olabilirdi ki?

Sabine'e sessizce teşekkür ederek Kraliçe'ye döndüm. "Onu asla kullanmayacağıma dair bana söz verdirdi," diye yalan söyledim. "Görüşmeyi kabul edebilir ama bunu ona şahsen sormam ."

Kraliçe kıpırdamadan durdu. Yalan söylediğimi anlamış olabilir miydi? "Hemen gidiyoruz," dedim, hızlı bir reverans yaptıktan sonra Sabine'in ardından kapıya doğru ilerledim. "Sizinle tanışmak bir zevkti ve gerçekten çok yardımcı oldunuz." Saçmalıyordum. "Nerede olduğumu merak edecektir. Gerçekten geri dönmeliyiz."

"Sanmıyorum," dedi Kraliçe ve rüzgâr odayı kırbaçladı, küçük buz parçaları havada uçuştı ve tenimi ısırdı. Karla kaplı duvarlar oluşarak çıkışımızı engelledi. Kış sarayından bizi izleyen acı bakla yaratıkları, havayı dolduran hırıltılarla gözyaşına yaklaştılar.

"Onu buraya çağırın," diye emretti, abanoz saçlarını oluşturan buğu kendi yarattığı kar fırtınasında yükselip alçalıyordu.

Tristan'ın burada olmasını bu kadar çok istiyorsa, bu sadece bizim zararımıza olabilir. "Hayır."

Göz bebekleri bir kedininki gibi uzadı, sonra tekrar yuvarlak, insan şekline döndü. Ve ben hareket etmeyi düşünemedim, puslu hatları katılaştı ve kolumu yakaladı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen soğuk, derimi, kaslarımı ve kemiklerimi yaktı. Çığlık attım.

tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi konuşuyorsun.

Sonra kulaklarım yüksek bir sesle çınladı ve bu Kraliçe'nin çılgılığıydı. Kolumu bıraktı ve geri çekildim, gözlerim Anushka'nın hâlâ dumanı tüten tabancasını sıkıca kavramış olan Sabine'e gitti. Odadaki her şeyi kaplayan buz patladı ve buzdan saray etrafımıza çökerken yer sarsıldı. Dünya titredi. Baktığım her yerde aynı katmanları gördüm. Bir düzine kanepeler. Yüzlerce Sabine. Dengemi kaybettim ve boş midem kabarıırken düştüm.

Peri bize bir kez tısladı, sonra dünyalar arasındaki açıklıktan sendeleyerek geçti, gözyaşı ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Dışarıda karlar içindeydik, nehrin üzerindeki şatoya doğru yüz metre kadar uzaktaydık ve şiddetli kar fırtınası tarafından gizlenmişti. Bana ne tür bir yara açtığını görmek için kolumu yukarı çektim ama derimde iz kalmamıştı, sadece bir acı hatırası kalmıştı. Peri bizi bir yanılsama ya da rüyada yakalamıştı ama olanlardan bir an bile şüphe etmedim. Ya da Tristan'ın bu duvarların dışına adım atması halinde karşılaşacağı tehlikeden. Ve bu tarafa geliyordu.

Gözlerimi kapatıp odaklandım. *Tristanthysium*, konuşma fırsatı bulana kadar kale duvarlarını terk etme. Öfkesi ani ve şiddetliydi ama onu güvende tutmak için buna değerdi.

"Bunu yapacağını nereden biliyordun?" Sabine'in ayağa kalkmama yardım etmesine izin vererek sordum.

"Tristan Chris ve bana onlar hakkında bir sürü şey anlattı," diye cevap verdi. "Demir ya da çelikten zarar görebildiklerini, ama sadece sağlam olduklarında..." Yüzünü buruşturdu. "Ve eğer çelik bir çemberin içinde durursak ya da metali tenimize değdirmezsek, büyüler bizi etkileyemeyeceği için onların büyüsünün arkasını görebileceğimizi söyledi. Sinirlenmeye başladığında silahımı elime aldım ve illüzyon kayboldu ve seni karda durmuş bir kadınla değil, bir canavarla konuşurken gördüm."

Sabine anıları silmek istercesine elini gözlerine götürdü ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Eğer dişlerini ve pençelerini gördüğüm o bakışlar gerçekse, onun bütünüyle neye benzediğini ancak hayal edebilirdim.

Sanki bir işaretmiş gibi, tüyler ürpertici bir uluma havayı doldurdu. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Tahtını çevreleyen, elim kadar uzun dişleri olan o acı bakla yaratıkları. Sadece bir çiftini görmüştüm ama ulumalarına bakılırsa

Daha fazla. Kale duvarlarının arkasına geçmemiz gerekiyordu.
Sabine'in dehşet dolu bakışlarıyla karşılaştım. "Kaç."

Sekizinci Bölüm

CÉCILE

BİZ BİR ADIM BİLE ATAMADAN, MIDILLI BÜYÜKLÜĞÜNDE ÜÇ KURT

kar fırtınası yolumuzu kapatıyordu. Beyaz kürkleri puslu ve dayanıksızdı ama hırıltıları yeterince gerçektir.

"Geri, geri," diye tısladım, Sabine'i demir bir çite dayanana kadar benimle birlikte sürükledim, elleri silahı yeniden doldururken beceriksizce oynuyordu. Silahı doğrultup yaratıklardan birine ateş etti ama mermi hiçbir etki yaratmadan geçip gitti.

"Ne yapacağız?" diye tısladı.

Bir cevabım olmasını dileyerek dişlerimi sıktım. Kraliçe, Tristan ve benim birbirimize bağlı olduğumuzu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Eğer onu öldürmek isteseydi, hâlâ ayakta olamazdım. Onu dışarı çekmek istedi, bu da canavarlarının beni öldürmeyeceği anlamına geliyordu. Ama Sabine'i katletmelerini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Sağlam olmalılar," diye fısıldadı Sabine. "Sağlam değillerse onları vuramam."

"Katı değillerse ısıramazlar." Duvara yaslanmış bir kömür küreği görünce onu kaptım ve ileri doğru bir adım attım.

Yaratıklardan biri havaya sıçrayıp havada katılaştı ama küreğim onu omzundan yakaladı. Sarsıldı ve sendeledi ama bir anda bana geri döndü, dişleri silahımın ulaşamayacağı bir yerde şaklıyordu. Tekrar saldırdım ama göz ucuyla diğerlerinin etrafımda süründüğünü gördüm. Sabine'e ulaşmaya çalışıyorlardı.

Tökezleyerek geri çekildim ve onu çitin korumasına doğru ittim,

Küreğimi sallayarak. "Yardım edin," diye bağırdım. "Biri bize yardım etsin." Ama sokaklar boştu, herkes gökyüzündeki tehlikeden saklanıyordu.

Sabine'in nefesi kesildi ve ben de dönüp . Yaratıklardan biri çitin parmaklıkları arasından elbisesine tutunmuş ve onu metale sıkıştırmıştı. Silahını ateşledi ve kurt kar ve buza dönüştü, ancak yeniden dolduramadan diğer yaratıklardan biri pençesini silaha geçirerek elinden düşürdü. Tısladı, pençesinin çeliğe çarptığı yerden dumanlar çıktı ama artık ona saldırmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Arkadaşıma doğru hamle yaptım ama omuzlarımın arasına büyük bir ağırlık çarptı ve yüzüstü kara düştüm.

"Hayır!" Küreğin sapını omzumun arkasındaki açgözlü ağzın içine soktum ve bir cızırtı ve acı dolu bir çığlıkla ödüllendirildim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde çırpınarak Sabine'e doğru ilerleyen yaratıkların kalçalarına doğru hamle yaptım ama pençelerim eteklerimeatarak beni sürükledi. Sırt üstü yuvarlandım ve küreği beni tutan pençelere sapladım. Ama savaşı kaybediyordum. Ne ben kurtulabiliyordum ne de Sabine onları durdurabiliyordu. Onu öldüreceklerdi.

Bu mesafeden, Tristan Sabine'e yardım edebilirdi. Onu içine soktuğum tehlikeden kurtarabilir. Ama kar görüşünü engellediği için benim rehberliğime ihtiyacı olacaktı. Ve bunu yapmak için, onun adını kullanmalıyım.

Sabine düşüncelerimi sezmiş gibi, "Yapma Cécile," diye bağırdı. "Beni izliyor!"

Dünyalar arasındaki açıklığa ve hemen ötesinde duran, yüzü acı ve beklentiyle çarpılmış kraliçeye bildiğim tüm küfürleri haykırdım. Dişler botumun topuğuna yapışmış, beni ona sürüklüyordu. Yırtığa doğru hamle yaptım ama kürek sanki boş bir havaymış gibi içinden geçti. Sabine'in ölmesine izin vermek bir seçenek değildi - bunun olmasına izin veremezdim. Tristan'ın adını zihnimin derinliklerinden çekip çıkarmaya başlamıştım ki, keskin bir ciyaklama sesi ve yanan kürk ve et kokusu beni tekrar o ana çekti.

Peri kurtlarından biri görünmez bir güç tarafından demir çitlere sıkıştırılırken, diğer ikisi bir binanın duvarına çarptı. Bir hareket telaşı oldu ve ikisi uzun boylu, biri gölgeye bürünmüş üç şekil olay yerine indi. Çelik bıçaklar havayı yararak geçerken, kurtlar kar ve buz püskürtülerine dönüştü. Gölgeye bürünmüş şekil

ve topuğumdaki baskı serbest kaldı. Omzumun üzerinden geriye baktığımda, beni tutan yaratıklar gitmişti.

Büyünün sıcak dalları beni ayağa kaldırdı ama onları ittim ve kendimi arkadaşşıma doğru fırlattım. "Marc!" Pelerininin ince yünü donmuş yanağıma mutluluk verecek kadar sıcaktı ve küreğin uyuşmuş parmaklarımdan bir takırtıyla düşmesine izin verdim. "Ne yapıyorsun burada?"

"Cılız kıçını kurtarmak için," diye cevap verdi Vincent onun yerine, küreğimi alıp incelerken. "Silah seçimin biraz şüpheli, Cécile. Marc'ın yardım ılıklarını daha önce duymuş ve tanımış olması iyi bir şey."

"Bunu bilmiyor muyum?" Marc'ı daha sıkı sıktım. "Taşlar ve gökyüzü, nnz gördüğüme çok sevindim."

"Belki de bu küçük buluşmayı kale duvarlarının arkasına geçene kadar erteleyebiliriz." Hepimiz silahını almış olan Sabine'e döndük, elbisesinin etekleri parçalanmıştı. Yanıt beklemeden topuğunun üzerinde döndü ve yürümeye başıladı.

İkizlerin ikisi de kaşlarını eğerek baktı ama Marc omuzlarımdan hafifçe iterek yürümemi sağladı. "O haklı." Sonra yanımda adımlarını hızlandırarak, "Bizi Thibault gönderdi," diye mırıldandı.

"Neden?"

"Bir mesaj iletmek için."

"Ama..." Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Bu hiç mantıklı değil. Bağlılığından emin olduğu birini göndermek varken neden seni göndersin?"

"Bu çok güzel bir soru."

Bana düşmanımızı göster. . Düşmanımızı.

Yorgun başımı hafifçe salladım. Hayır, Kraliçe'nin bana Angoulme'i göstermesi Kral'ın bizim tarafımızda olduğu anlamına gelmiyordu - bu sadece düşmanlarımızın çok olduğu anlamına geliyordu. Thibault'un görmek istediğim trol olduğunu biliyordu - hepsi Tristan'ı kontrol altına almak için bir numaraydı.

Ama...

İki cephede birden savaşıacak durumda değildik - Kış Kraliçesi'ni de sayarsak  cephede savaşıacak durumdaydık. Ve eğer biriyle ittifak yapmamız gerekirse... Thibault da Angoulme'den en az bizim kadar nefret ediyordu ve belki de dşmanlıklarımızı bir süreliğine bir kenara bırakmamız için söylenecek bir şey vardı

daha büyük kötülüğü yok etmek için.

Sorun şu ki, doğru strateji bu olsa bile, Tristan'ın babasına duyduğu nefreti bunu görecektir kadar uzun süre bir kenara bırakabileceğinden emin değildim.

Dokuzuncu Bölüm

TRISTAN

KONSEY ODASININ SALONLARINDA BIR ILERI BIR GERI VOLTA ATIYOR, ZAR ZOR DUYUYORDUM. şehrin yöneticileri tarafından bana verilen raporlar.

Son haberci de odadan çıkıp bizi yalnız bıraktıktan sonra Fred, "İnsanları geriyorsun," dedi.

"Kız kardeşini suçla," diye mırıldandım ve kendimi tahtaları gıcırdatacak kadar büyük bir güçle karşısındaki sandalyeye attım. Neredeyse kapıya varmışım ki beni durdurdu ve beni çaresizce kar fırtınasına bakarken bıraktı. Ya da kışkırttı.

Fey büyüsü kokuyordu - güçlü fey büyüsü - ve onların bu işe karışması iyi bir şey olamazdı. Amcam bizi özgürlüğümüze kavuşturan kehaneti kalbinin iyiliğinden dolayı vermemişti - bunda onun için bir şey vardı. Ve eğer onun için bir şey varsa, Kış Kraliçesi ona karşı koymak için elinden geleni yapardı. Asıl soru şuydu ve her zaman da öyle olmuştu: Summer lanetin bozulmasından ne kazanacaktı? Ve tam tersine, Kış ne kaybedecekti?

"Cécile'in yaptığı şey için sebepleri olacaktır," diye yanıtladı Fred, Aiden'ı dünyadan uzaklaştıran illüzyona doğru yürümeden önce spekülasyonumu yarıda keserek. Adam sihrimi tırmalayıp duruyordu ve Marie'nin onu kilitleyecek bir yer bulmakta etmesini diliyordum. "Muhtemelen iyi olduklarını bile düşünecektir," diye ekledi.

"Sabine'in pervasızlığını dizginleyeceğini düşünmüştüm."

Fred yorumum gülünçmüş gibi güldü, sonra bir yumruk indirdi

illüzyona karşı. "Onun orada ne işi var?"

"Güzel bir soru." Marie sinsice odaya girdi. "Ve daha dikkatli olmalısınız, beyler. Kimin dinlediğine dikkat etmediğiniz için planımızın suya düşmesini istemem."

Hayatımın büyük bir bölümünü kimin dinlediğine dikkat ederek geçirmiştım ama bu yorumu görmezden geldim. Kapıyı kapatarak, Aiden'ı tutan bariyerin şeffaflaşmasına izin verdim. Ve gördüğüm şeye küfrettim.

Büyüm kan ve tırnak parçalarıyla kaplanmıştı; parmaklarının uçları kemiğe kadar aşınmış görünse de, vahşi gözlü Aiden ağzı açık, sessiz çığlıklar atarak pençelerini savurmaya devam etti.

"Tanrı aşkına, bırakın onu," diye haykırdı Marie.

Bariyer iner inmez Marie kendini oğlunun kollarına bıraktı ama oğlu onu rahatlatmak yerine vahşi bir hayvan gibi ona saldırdı, dudaklarından bir dizi şiddetli küfür döküldü.

Geri çekildi, sonra bana döndü. "İyi olacağını söylemiştin."

"Ben öyle bir şey demedim." Aiden'ı yere yatırarak yanına diz çöktüm ve çılgın bakışlarında herhangi bir akıl sağlığı belirtisi aradım. "Verdiği sözü yerine getirmek için yanıp tutuşuyor ve biz de ona engel oluyoruz. Aklını kaçırıyor." Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştım. En azından bir insanda. Babam piyonunun işe yaramaz hale getirildiğini ve bu şekilde ondan kurtulduğunu biliyor muydu?

Ya da...

"Ona yardım et." Marie'nin tırnakları koluma battı.

"Yapamam. Bunu bitirmenin tek yolu babamı öldürmek." *Ya da babamın kazanmasına izin vermek.*

"Eğer ölürse, bunu sana ödetirim." Sesi fısıltıydı ama tehdidi açıktı. Ve benimle birlikte dünyanın da bedel ödeyebileceğinin onun için önemli olduğunu sanmıyordum. Bir çözüm bulmalıydım, hem de hemen.

"Ona ilaç verebiliriz." Fred omzuma doğru eğilmişti, nefesi kulağımın dibinden kısa ısıklar halinde geçiyordu. "Eğer baygınsa ne kendisine ne de başkasına zarar verebilir."

"Bir şey mi buldun?"

Marie, "Odamda bir uyku cereyanı var," diye cevap verdi ama kıpırdamadı.

"Git getir onu," diye tersledim. "Ve Fred, koridorda oyalan ve

herkes dışarı. İhtiyacımız olan son şey bir kesinti."

İkisi de harekete geçerek beni hasta lordla yalnız bıraktı. "Orada senden geriye bir şey kaldı mı, Aiden du Chastelier?" diye sormadan önce uzun bir süre nefes alışını izledim.

Bir isimde güç vardı - bir insanda bile ve yavaşça başını çevirdi, bakışlarına bir miktar akıl sağlığı geri geldi. "Evet."

"Güzel." Topuklarımın üzerine geri oturdum. "Eğer buna tutunmaya çalışırsan, verdiğin bu aptalca sözden kurtulmanı sağlamaya çalışacağım."

"Bu konuda söz veriyor musunuz, Majesteleri?" Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, boğazı düğümlendi.

"Hayır." Başımı eğdim ve kalbinin çılgınca atışını dinledim. "Son zamanlarda kendi kendime birkaç aptalca söz verdim ve bunları oldukça yorucu buluyorum." "Akıllıca." Alnını taşa yasladı. "Gençtim. Gençtim. Babana o sözleri verdiğimde ne yaptığımı biliyordum."

"Bahanelerinle ilgilenmiyorum," dedim Marie'nin acele etmesini dileyerek. "İnsanın kötü seçimlerini gençliğine bağlaması, yaşlıların sıklıkla başvurduğu türev bir mazerettir."

"Bahane değil," dedi. "Sadece bir açıklama. Ve bunu dile getirmek için bir daha asla şansım olmayabilir."

Konuşmak hiç değilse aklını başına getirmiş gibi görünüyordu, ben de omuz silktim. "İtiraf et."

"Troller lanetten kurtulursa Ada'yı barışçıl bir şekilde ona bırakacağıma söz verdim."

"Ben de o kadarını tahmin etmiştim," dedim ve daha fazla iğnelemenin dudaklarımdan dökülmesini engellemek için dilimi ısırdım. "Neden?"

"Gençtim. Aptaldım. Çaresizdim. Ve lanet yüzyıllardır sürüyordu, o halde borcumun ödenme ihtimali neydi?" Bileklerini bağlayan büyüye karşı seğirdi. "Ve ona söz vermenin gerçekte ne anlama geldiğinin farkında değildim."

"Yani onu saklamak zorunda kalacağını düşünmedin mi?" dedim, ses tonumdaki ekşiliği saklamaya çalışmadan. "Karşılığında sana ne verdi?"

"Altın." Rengi yüksekti ama artık delilikten değil, diye düşündüm. Utançtandı. "Çılgınca davranıyordum. Kumar, içki, kadınlar - ve babam onaylamadı. Beni tamamen kesti. Kızgındım ve biliyordum... Biliyordum."

pazarlıklar dağın altında yapılabilirdi. Baban benimle bizzat görüştü. Bana ziyafet verdi, şarap içirdi ve babam hakkındaki şikâyetlerimi dinledi. Sonra borçlarımı ödemeyi teklif etti ve tek istediği tekrar gelip onu ziyaret etmem için söz vermemdi."

Babamın eğilimli olduğunda neşeli ve çekici olabileceğini çok iyi bildiğim için yüzümü buruşturdum. İnsan en çok o anlarda endişelenmeliydi.

"Borçlarımı ödedim ama aynı davranışlara geri döndüm. Alacaklılarım beni aramaya geldiğinde tekrar Trollus'a döndüm ve o da bana aynı pazarlığı teklif etti."

"Peki üçüncü seferde?" *Her zaman üçtür.*

"Bana sonsuz miktarda altın sağlayacağını söyledi ama karşılığında, serbest bırakılması halinde Ada'nın kontrolünü bana bırakacağına dair söz vermemi istedi. Beni çağırdığında her zaman geleceğime dair söz vermemi. Onun emirlerini yerine getireceğime dair." Aiden'ın elleri yumruk yapmak istemiş ama yapamazmış gibi esnedi. "Rüzgârdaki dumandan daha az gerçekliği olan bir umut üzerine bu kadar servetini kumara yatırdığı için onun aptal olduğunu düşündüm. Ben... Ben bunun bağlayıcı olacağını fark etmemiştim."

". " Açgözlü olanlar her zaman yakalanması en kolay olanlardır.

"Bu dersi o zamandan beri binlerce kez almadığımı mı sanıyorsun?" Gözleri yerdeki aceleyle silinmiş kan lekesine gitti. "Aylar önce kafama bir kurşun sıkabilirdim ama..." İçinden bir ürperti geçti, kendi hayatına son verme arzusu babamın emirlerine ters düşüyordu. Marie odaya geri döndüğünde çırpınmaya başladı ve ağzının kenarlarından kan akarken yemin ettim.

"Ona ne yaptın?" diye sordu elindeki şişeyi tutarak.

Suçlamasını görmezden geldim ve Aiden'ın çenesini açtım, dilini tamamen ısırmasını önlemek için dişlerinin arasına büyü sıkıştırdım. " her ne varsa, hemen ona ver!"

Kanlı ağzına damlaları ölçerken elleri titriyordu. Geçirdi ve tısladı, ona geri tükürmeye çalıştı ama yutmak zorunda kalana kadar burnunu sıktım. "İşe yaraması ne kadar sürer?" diye sordum.

"Anlar." Bir damla ter yanağından aşağı süzüldü.

Dakikalar sonuçsuz geçti ve kalbi çılgınca çarpmaya devam etmek için çabaladı.

Hız. "Ona biraz daha ver."

Tonikten ağzına aldığından daha fazlasını döktü, bu sırada adam yeminler etti ve onu engellediğimiz için ikimizi de sakatlayıp öldüreceğini haykırdı.

"İşe yaramıyor," dedim ve Aiden'in omuzlarından tutup onu yere yapıştırdım. İnanılmaz bir güçle karşı koyuyordu ama bunun bedeli ağır oluyordu; derisindeki kılcal damarlar patlıyor, eklemleri patlıyor ve kasları geriliyordu.

"Daha fazlası onu öldürecek." Şişenin parmaklarının arasından kayıp yere çarpmasına izin verdi.

"O zaman o ölü bir adam," dedim. "Kalbi bu yük altında iflas edecek."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

Cécile'in sesiyle sıçradım, Aiden'a o kadar dalmıştım ki yaklaştığını hissetmemiştim. Yanağında kırmızı bir çizgi vardı - daha yeni kabuk bağlamaya başlamış bir yara - ama onun dışında iyi görünüyordu. Marc onun arkasında duruyordu, yüzü kapüşonunun gölgeleri arasında gizlenmişti.

"İkizler Sabine ile birlikte güvemin - Anushka'nın - malzemelerini almaya gittiler." Marie ve benim aramda dizlerinin üzerine çöktü. "Ne söz verdi?"

"Ada'yı babama devretmek için," dedim. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Cécile'in kaşları çatıldı ve saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu onun tarzı değil," diye mırıldandı ama ben ne demek istediğini sorgulayamadan Sabine ve ikizler önlerinde büyük bir sandıkla içeri daldılar.

"Kitap," diye emretti Cécile ve Victoria büyü kitabını sandıktan çıkarıp ona fırlattı. Sayfaları hızla çevirdi, sonra bir tanesinin üzerinde durup içindekileri taradı. "Bu iş görür."

Marie, "Sakin onu inciteyim deme," dedi ama Cécile onu duymazdan geldi. "Isırgan yaprağı ve kafur," dedi.

Victoria kaşlarını çattı ve Sabine dirseğiyle onu geçerek sandığa doğru eğildi ve cam şişeleri karıştırmaya başladı. Cécile büyü için gerekli diğer malzemeleri sıraladı, sonra kitabı bir kenara bırakıp bir kâseye bir şeyler atmaya başladı. "Bir taşa ihtiyacım var."

İkizler etraflarına bakındıktan sonra Vincent kaldırım taşlarından birini kaldırdı. "Bu mu?"

Kadın başını salladı ve adam onu önüne koydu. "Ateş."

Sabine ona bir mum uzattı ve o da "Uyu" diye mırıldanarak mumun içindekileri yaktı.

kaseyi ateşe verdi, sonra karışımı taşın üzerine döktü. Karışım bitki ve kemik yığınının yerine sıvı bir alevdi. Taşa çarptı, sonra yerçekimine meydan okuyarak, devrilmiş leğenin dibinde birikmek üzere geri döndü. Cécile bir kez daha "Uyu" diye mırıldandı ve leğeni ters çevirerek suya benzeyen şeyi ortaya çıkardı.

"Kupa."

Victoria ona masanın üzerinde duran kirli bir şarap kadehi uzattı ve Cécile kadehi iksirine batırdı. "Onu sabit tut." O zaman başını kaldırdı, mavi gözleri benimkilerle buluştu ve hissettiğim belirsizliği gördüm. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu.

"Bunun ne işe yaraması gerekiyor?" diye sordum.

"Onu derin bir uykuya yatır." Dudaklarını bir kez yaladı. Sonra tekrar.

"Bunu bir tonikle denedik," dedim, Cécile'den çok Marie'nin yararına. Beklentilerinin düşük olması daha iyi.

"Ama bu sihir," dedi Cécile ve sonra iksiri lordun ağzına boşalttı. "Uyu," diye tekrarladı ve odadaki tüm mumlar parladı, sonra da söndü.

Odayı üç trol ışığı topu doldurdu, hiçbiri benim değildi. "O...

öldü mü?" Marie hastalanmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Uyuyor." Başımı eğdim ve diğer adamın kalbinin yavaş ama sabit atışını dinledim. "Ne kadar sürecek?"

Cécile içini çekti. "Birkaç gün içinde ona daha fazla iksir vermemiz gerekecek. Ve onu beslemenin bir yolunu bulmalıyız. Eğer açlıktan ölürse tüm bunlar boşa gidecek." Ayağa kalkarak odayı inceledi, gözleri yerleri kaplayan kan lekelerine takıldı. "Ne oldu böyle?"

Aiden'ın başının gümbürtüyle yere düşmesine izin vererek ben de ayağa kalktım. "Dürtü onu babasını öldürmeye itti."

Bir eliyle ağzını kapattı ve Marie'ye döndüğünde empatik bir kederin bıçak gibi saplandığını hissettim. "Leydim, çok üzgünüm."

"Olman gerektiği gibi." Marie bir mendil çıkardı ve oğlunun yüzündeki pisliği sildi. "Bu senin hatan."

Cécile başını hafifçe sallayınca zihnimde oluşan karşılık dudaklarımda kayboldu. Kendini savunabilirdi ama bunu yapmamayı seçmişti.

"Onu tutacak bir yeriniz var mı?" Marie'nin başını sallamasını beklemeden

"Onu hemen oraya götürün." diye devam ettim. Vincent'a, "Onu kimsenin görmediğinden emin ol." dedim.

Daha fazlasını söylemeden önce arkadaşımın Aiden ve Marie ile birlikte gitmesini bekledim, Cécile'e bakmaktan bilerek kaçındım. Ondaki beklentiyi hissedebiliyordum - bana söylemek istediği ya da söylemesi gereken bir şey vardı ama her ne ise bekleyebilirdi. Ve eğer aksini düşünüyorsa, onu dinlememi emredebilirdi, çünkü bunu yapmaktan hiç çekinmediği açıktı.

Marc, Sabine'in yanında durdu - ikisi de rahatsız görünmese de, beklenmedik bir çiftti. "Ne kadar vaktimiz var?" Hoşbeşle vakit kaybetmeden ona sordum. O ve ikizler, lanet kalktıktan hemen sonra Trollus'tan kaçmış, sonra da benim için ne gibi uyarıları varsa onları alıp son sürat Trianon'a gelmiş olmalıydılar. Eğer buradalarsa, babamın askerlerinin en öndekilerinin de hemen arkalarında olduğundan hiç şüphem yoktu.

Marc cevap vermedi, sadece cebinden bir mektup çıkarıp uzattı. Mührün babama ait olduğunu anladım, balmumu büyük bir aceleyle sürülmüş gibi lekelenmişti. "Nedir bu?"

"Bilmiyorum." Topuklarının üzerinde hafifçe sallandı. "Tek söylediği, gecikme olmaksızın size getirilmesi gerektiği idi."

Parmaklarım mührün üzerinde tereddüt etti, kâğıt ellerimde ağırlaştı.

"Tristan-"

"Daha sonra." Cécile daha fazla konuşamadan sözünü kestim ve mührü kopardım.

TRISTAN,

Beş asırlık hükümdarların başaramadığını siz başardınız, tıpkı başaracağınızı bildiğim gibi. Her şey affedildi. Derhal Cécile ile birlikte Trollusa dön ki varis olarak yeniden görevlendirilebilesin. Halkının sana burada ihtiyacı var. Benim de.

T

SATIRLARI VE KÂĞIDI TEKRAR TEKRAR OKURKEN ODADAKİ HER ŞEY DAĞILDI.

Elim titriyordu.

"Tristan, ne yazıyor?" Marc'ın sorusu kulaklarımı , ancak birden fazla kez tekrarlamak zorunda kaldığını hissettim. Boğazımı temizledim ama kelimeler takıldı, ben de tekrar temizledim ve notu okudum. Bunu yaparken babamın sesini duyabiliyor, böbürlenmiş yüzünü görebiliyordum ve tek düşünebildiğim teyzemin Guerre setindeki, üzerinde yüzümün olduğu oniks parçanın bulunduğu demir kenarlı kare oldu. Babam beni nasıl da uygun gördüğü gibi oynatılacak bir kukla olarak görüyordu. İsteddiği şeyi yapana kadar iplerimi çekebileceğine nasıl da inanıyordu, bedelini bir kez bile umursamadan, sonra beni tekrar dize getirebileceğine.

Ondan

nefret ettim.

Ondan

nefret ettim.

Ondan

nefret ettim.

"Tristan." Cécile'in elini kolumda hissettim. "Tristan, beni dinle. Baban düşman değil."

Elimdeki kağıt patlayarak alev aldı.

Onuncu Bölüm

CÉCILE

SÖYLEDİĞİM ANDA BUNUN BİR HATA OLDUĞUNU ANLADIM. HATALI OLDUĞUM İÇİN DEĞİL, AMA

Çünkü Tristan bunu duymaya hazır değildi. Ona gerçekleri açıklamalı ve sonuca kendisinin varması için bir şans vermeliydim, çünkü konu babası olduğunda mantıklı davranmıyordu. Mantıklı değildi. Kendinde değildi.

Babasından gelen mektup gümüşü bir ateşe dönüştü ve elimi Tristan'ın kolundan çekip sıcaktan bir adım geri çekildim.

Sadece trollerin şekilde kıpırdamadan durdu, sonra yavaşça başını çevirip gözlerini kırpmadan bana baktı. Tamamen duygusuz görünen o garip ve yabancı bakış. Neredeyse... hayattan yoksun. Bir ifade yalanı, çünkü ondan hissettiğim ihanet duygusu burktu. Nefes verip "Açıkla" demeden önce sessizlik bana acı dolu dakikalar gibi geldi.

"Perilerle konuşmaya gittik," diye söze başladım, sonra durdum, kulağa kasten felakete davetiye çıkarmışım gibi geldiğini fark ettim. "Trollus'ta neler olup bittiğini, düşmanlarımızın neler planladığını öğrenmemiz gerekiyordu." Sabine'e baktım ve o da beni cesaretlendirmek için bir kez başını salladı. "Casusluk yapmaları için gözcüler göndereceğini biliyordum ama yakalanmaktan kurtulsalar bile -ki bu pek olası değil- neye bakacaklarını bilemezlerdi. Dinamikleri bizim gibi anlayamazlar. Ve perilerin, yakalanma riski olmadan Trollus'ta neler olduğunu görmemi sağlayacak bir delik açabileceğini biliyordum."

"Risk almadan mı?" Tristan'ın sesi tınısızdı ama bir şekilde kuşku ve öğütle dolu başarıyordu.

Yorumu görmezden gelerek devam ettim, "Çağırdığımda geldi ve benimle pazarlık yaptı. Bir şarkı karşılığında bana düşmanımızı göstermeyi kabul etti." Bakışlarımı yerden kaldırıp Tristan'ın gözleriyle buluşturdum. "Bana Angoulême'i, Roland'ı ve Lessa'yı gösterdi."

"O mu?"

Başımı salladım. "Kış Kraliçesi."

Victoria dişlerinin arasından ısıklık ama Tristan'dan duyduğum dehşet sarsıntısından bunu zar zor duyabildim. "Ve?" diye sordu.

Dudaklarımdan gördüklerime dair bir açıklama döküldü ama bu bilgi ne kadar değerli olsa da, Kraliçe'nin babası hakkındaki yorumlarına verdiği tepkiyle daha çok ilgileniyordum. Konuşmayı kelimesi kelimesine tekrarladım ve sonra nefesimi tutarak bekledim.

Hiçbir şey.

"Angoulême'in gereken düşman olduğunu düşünüyor."

Tristan esprisiz bir kahkaha attı. "Hayır, gerçekten istediği şeyi elde edebilmek için senin gerçekten istediğin şeyi sakladı. Hangisini?"

Yutkundum, göğsüm sıkışmıştı. "Seninle bir buluşma ayarlamamı istedi. Seni bu duvarların dışına çıkarmam için beni kandırmak istedi. Ama sonuçta istediği şey senin adındı."

Odadaki herkes sessizleşti. "Açıkçası bu pazarlığı reddettim," dedim.

Tristan, "Sanırım bunu bir kazanç olarak kabul edebiliriz," dedi ve omurgam sertleşti.

"Ona karşı bu tonda konuşma." Sabine öfkeyle ayağa kalktı ve Tristan'la benim arama girdi. "O yaratıklarla konuşarak risk almış olabiliriz ama en azından bir şey başardık. Düşmanlarımızdan hangisinin dikkatimizi çekmeye daha çok değer olduğunu ve en azından planlarının bir kısmını, Dük'ün nerede saklanıyor olabileceğine dair bir ipucu da dahil olmak üzere biliyoruz. Ve kendini Kraliçe olarak tanıtan o canavarın da sizi ortaya çıkarmakla ilgilendiğini biliyoruz. *Sen* ne yaptın?" Elini kan lekelerine doğru salladı. "Babanızın kontrolü altında olduğunu bilmenize rağmen Aiden'in kalede başboş dolaşmasına izin verdiniz. Naibi öldürmesine izin verdin. Şimdiye kadar bizi *hiçbir şeyden* korumayan büyüyle bizi camla kapladı. Taşlar ve gökyüzü, Cécile'e zamanında geldiği için teşekkür etmelisiniz yoksa Aiden ölmüş olacaktı ve Marie, tek

Askerlerin sizi takip etmesini bekleyebileceğiniz cetvel, sefil bağırsaklarınızdan nefret edecektir."

Tristan, "Siz ikiniz zamanında dikkat dağıtmasaydınız, Naip ölmüş olmazdı," diye karşılık verdi. "Angoulême'in saklanacağı yerle ilgili ipucunuz da pek yardımcı olmadı. 'Anaïs'in atalarının yüzleri mi?" Başını sertçe salladı. "Eski mülklerinden birinin kalıntıları ya da sanat eserleri ve eşyalarından oluşan bir yığın olabilir. Özel olarak ailesini değil de feylerle ilgili bir şeyi kastetmiş bile olabilir. Adada olmasına da gerek yok: bildiğimiz kadarıyla kıtaya giden bir gemiye binip işleri oradan yürütmek niyetinde. İnsanın bir adı varsa mesafenin pek bir önemi yoktur."

İşte o zaman onları duymazdan geldim, didişmeleri arka plandaki bir gürültüden başka bir şey değildi. Yanağım acıyordu ve günlerdir uyumadığım için bitkin düşmüştüm ama gözlerimi kapatırsam tek göreceğim şeyin Roland'ın Ada'da yürüdüğünü ve ilerlerken katliam yaptığını göreceğimi biliyordum. Tristan ve ben onu dünyanın üzerine salmıştık ve onu durdurmak için ne yapıyorduk? Kendi aramızda savaşıyorduk.

"Eee?"

Gözlerimi kırptım ve herkesin bana baktığını fark ettim. "Pardon?"

Tristan'ın yüzü daha da karardı. "Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Midemdeki boş çukura doğru yutkundum. "İki cephede birden savaşıp kazanmayı umamayız. Baban daha az kötü olan. Şimdilik Angoulême ve Roland'ı durdurmak için onunla güçlerimizi birleştirmeliyiz."

İçime çarpan duygu dalgasına karşı sallandım ve Tristan'ın gözleriyle buluşmak için çaba sarf ettim. Oda rahatsız edici derecede ısındı, çok küçük bir alanda çok fazla büyüünün kaşındırıcı ürpertisi tenimde gezinmeye başladı.

"Hayır." Sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu ama herkes .

Sabine'in etrafından dolanarak odadan çıktı.

Peşinden gitmeye çalıştım ama Marc yoluma çıktı. "Bırak gitsin." Victoria'ya bir kez başını salladı ve o da hızla oradan ayrıldı. "Onu sakınleştirecektir."

"Hata yaptığını anlaması için daha kaç kişinin ölmesi gerekecek?" Elimi yüzümde gezdirerek sordum. Yüzüm altın parıltılarla kaplıydı - bir ömür önceymiş gibi görünen bir gösteriden kalma kostümümün kalıntıları.

Marc dirseğimden tuttu ve beni masaya doğru götürdü. "Otur." için

Sabine, "Bir şeyler yemesi gerekiyor - bunu ayarlayabilir misin?" dedi.

Cevap vermedi ama odayı geçerken ayakkabıları yumuşak küçük gümbürtüler çıkardı. Marc yanına oturdu ve sessiz olmasına rağmen varlığı her zaman olduğu gibi beni rahatlattı.

"Thibault'yu bir müttefik olarak hayal etmek hiçbirimiz için zor," dedi sonunda. "Ama Tristan için..."

"Bunu anlıyorum." İki dirseğimi de masaya dayadım. "Ben de ondan nefret ediyorum.

Bana zarar verdi. Değer incitti."

"Anlıyor *musun*?"

Başımı kaldırdım, şaşırmıştım.

"Thibault'nun size verdiği zararı göz ardı etmek istemiyorum," dedi eldivenli parmağı masanın tahtasında bir düğümün izini sürerken. "Ama siz birkaç aydır onun kontrolü altındasınız, oysa biz tüm hayatımız boyunca oradaydık, özellikle de Tristan. Neredeyse tüm hayatı babasının düşman olduğu inancı üzerine kurulu - ne olursa olsun yenmesi gereken adam. Bunu bir kenara bırakmak - doğru seçim olsa bile - küçük bir şey değil."

"Sizce bu doğru bir seçim mi?" Ben sordum.

Marc sandalyesinde arkasına yaslandı, trol ışığı onunla birlikte hareket ederek yüzünün gölgeler içinde kalmasını sağladı ve göz Sabine'in kapıda durduğunu gördüm. "Bence Angoulême, Roland ve takipçilerini durdurmanın en hızlı ve kesin yolu kesinlikle bu olacaktır. Kısa vadede daha az can kaybı anlamına gelecektir. Ve," diye araya girmemi engellemek için elini kaldırdı, "bu da değerli bir şey. Ama bunun bir bedeli olacaktır."

Tırnağımı çiğnedim. "Kral'ı tekrar kontrol altına alacağı için mi?"

"Daha da kötüsü," diye yanıtladı Marc. "Bu onun gücünü bir daha asla elinden alamayacağımız kadar *pekiştirir*." Bana doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Tristan, babasının Trollus'u yönetme biçimine bir alternatif yaratmak için çok uzun süre çalıştı. Başlarda bu gizli kapaklı bir şeydi, sadece mezlere ve birkaç sempatzana hitap ediyordu. Ama bu değişti. Şehir onu takip etmeye hazır, yeni bir yaşam biçimi için savaşılmaya hazır ve eğer şimdi babasına diz çökerse..." Marc iç çekti. "Bu, üstesinden gelebileceğinden emin olmadığım bir ihanet olur. Ve bu da Ada'nın

hayatının geri kalanında Thibault'un yönetimine tabi olacak."

Hayatlar tehlikedeyken stratejileri tartmayı midem kaldırmıyordu. Her zaman *şimdi* hayat kurtaracak yolu, *daha sonra* hayat kurtaracak yola tercih ederdim, çünkü zamanın *tüm* hayatları kurtaracak bir çözüm sunacağına inanırdım. Bazıları - Tristan da dahil - bunun benim açımdan bir öngörü eksikliği olduğunu söyleyebilir, ancak stratejik olarak doğru olan bu olduğu için insanların ölmesine seyirci kalamazdım.

"Babasına gerçekten boyun eğmiş olmaz," diye itiraz ettim. "Sadece Angoulême'in icabına bakana kadar, sonra Tristan Trollus'u ve dünyayı babasından kurtarabilir."

"Thibault'un buna hazır olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Ayağa fırladım, sandalye takırdayarak devrildi. "Yani yanıldığımı mı düşünüyorsun? Biz Kral'a suikast düzenlemenin bir yolunu bulurken Roland'ın arkadaşlarımızı ve ailelerimizi katletmesine izin verip arkamıza yaslanmamız gerektiğini mi?"

"Hatalı olduğunu söylemedim, Cécile," dedi Marc. "Sadece çözümün senin istediğin kadar net olmayabileceğini söyledim."

"Ve ikiniz de büyük bir sorunu unutuyorsunuz," dedi Sabine, masaya bir tepsi yemek getirirken. "Peri kraliçesi."

Tepsiden bir kase çorba aldım ve Sabine'in sözlerini düşünürken kaşıkla ağzıma götürmeye başladım. "Tristan'ın kaleden ayrıldığımı bilmemesi için aramızdaki bağa bir şey yaptı," dedim.

Marc başını salladı. "Bunu etkileyemezdi. Yaptığı şey seni kendi zihnindeki bir yanılsamanın içinde yakalamaktı - Sabine'le paylaştığınız bir yanılsama."

Bir kez göz kırptım ve Sabine kaşlarını kaldırdı.

"Tristan'la şehrin öbür ucunda olduğunuza inanmanızı istedi," dedi Marc. "Ama onun mesafeyi hissedeceğini biliyordu, bu yüzden seni kandırmak için illüzyonu kullandı. Zaman zihinde farklı akar ama bu onun için bile yorucu olurdu."

Zihnim bu kavramı kavramaya bile başlayamadı, bu yüzden açıklamasının bu kısmını bir kenara bıraktım ve son kısma odaklandım. "Madem bu kadar yorucuydu, neden yaptı?"

"Çünkü seninle onun müdahalesi olmadan konuşmak istedi." Marc çenesini ovuşturdu. "Onunla doğrudan karşı karşıya gelme riskini göze almak istemedi. Ona büyük bir zarar vermek onun elinde."

Ben de tam tersi olduğunu düşünmüştüm. Kaşığımın bir takırtıyla kâsenin ağızına düşmesine izin verdim. "O zaman neden ondan korkuyor?"

"Dikkatli olmalı, evet. Gücü muazzam ve muazzam sayıda ölümcül yaratığa hükmediyor. Ama onun büyüğü bir trolünki gibi bir silah değil."

"Ben temkinli demedim." Yükselen öfkemle birlikte tenim yandı.

"Korkmak dedim." Marc tereddüt etti, hareketsizliğı tedirginliğini ele veriyordu. "Bilmiyorum."

Tanışıklığımızı tazelemek istiyorum... Peri kraliçesinin sözleri kafamın içinde dans etti ve yemin ettim. "Daha önce tanışmışlar." Cebime bir rulo koyarak kapıya doğru ilerledim.

"Cécile-"

Arkamı dönmeden durdum. "Hayır, Marc. Onu korumaya çalıştığını biliyorum ama eğer bizden bir şeyler saklıyorsa bunu hak etmiyor demektir. Savaştaız ve birbirimizden sır saklamamızın yeri yok. Tristan için değil. Hiçbirimiz için değil."

Odadan çıktım ve beni durdurmaya çalışmadı.

On Birinci Bölüm

CÉCILE

PELERİNİMİ ETRAFIMA SARARAK DIĞER KULENİN MERDİVENLERİNİ TIRMANDIM.

Ağır meşe kapıyı iterek açmadan önce. Soğuk, Winter'ın dokunuşunu hatırlayarak kolumun ağrmasına neden oldu ama Tristan'ı bulmak için karanlığı tararken acıyı bir kenara ittim.

Gölgelerin arasında durmuş, dirseklerini yıpranmış korkuluklara dayamıştı. Orada olduğumu bilmesine rağmen dönmedi ve bir süre sonra ben de yanına gittim. Gözlerimi şehre çevirdiğimde kubbenin ışığının kaybolduğunu fark ettim, varlığı sadece havadaki hafif bozulmadan anlaşılıyordu. Kar fırtınası durmuştu ama bulut örtüsü kalınlaşmış, yıldızlardan ve aydan gelen tüm ışığı engellemişti. Ada şafaktan önceki saatlerde zifiri karanlık olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Uzakta turuncu bir parıltı yükseldi. Ateş, şiddetli ve parlaktı ve sadece tek bir yerde yanmıyordu. Birçok yerde yanıyordu. Ve ben izlerken bile, gümüşü trol ateşinden devasa bir fışkırma gece gökyüzünde patladı, doğal alevlerin renklerine dönüşmeden önce gittikçe yükseldi. "Roland," diye fısıldadım. "Bu o, değil mi?"

"Evet." Tristan'ın sesi rüzgârdan zar zor duyuluyordu.

"Nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Trollus'un hemen ötesinde." Parmakları taşı kazdı, küçük parçalar ufalanarak aşağıdaki karanlığa düştü.

"Hollow mu?" Titriyordum, tenim yanarken bile dişlerim birbirine çarpıyordu. "Ailem mi? Chris mi?"

"Kesin olarak söyleyemem." Yer deşiştirdi, kar ağırlığının altında çatırdıyordu. "Sanırım Okyanus Yolu'nda kalıyor ama oradaki tek trol o değil."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölürken, yol boyunca uzanan tüm küçük köy ve mezraların isimleri zihnimde canlanıyordu. Tüm o insanlar ölmüş ya da köleleştirilmişti. Ve eğer o yöne gidiyorsa, sırada Courville vardı. Başımı çevirerek körfezin uzak tarafındaki şehrin ışıltısını görüp göremeyeceğimi görmek için okyanusa baktım ama suyun üzerinde asılı duran sis onu görmemi engelliyordu. Trianon ve Trollus dışında, Courville Ada'daki diğer tek şehirdi. Orada binlerce insan yaşıyordu. Yakında kurban olacak binlerce insan.

"Peki neden onu durdurmaya gitmediniz?" diye sordum gözyaşlarımı yüzümden silerek.

Tristan o kadar uzun süre sessiz kaldı ki bana cevap verip vermeyeceğini merak ettim. Sonra dedi ki, "Hayatımı kurtarmak için Winter'la bir anlaşma yaptım. Sluag iğnesinden bu şekilde kurtuldum. Zehri bir çeşit büyü. Onları kontrol ediyor, dolayısıyla büyülerini ve etkilerini de kontrol ediyor. Ona bir hayat borcum var. Benden isteyemeyeceğı neredeyse hiçbir şey yok." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Victoria'ya söyledim, o da kardeşine durumu açıklayacak. Kardeşim karşısına çıkan her kasabayı ve köyü yok ederken benim neden duvarların arkasında saklandığıma dair makul bir bahane bulacaklar."

Öfkeme hakim olurken hiçbir şey söylemedim, sonra, "Sokulalı aylar oldu ve bu küçük ayrıntıdan bir kez bile bahsetmedin."

"Aslında yaptım," dedi ve zihnim yarı hatırladığım bir anıyla karıncalandı. Ayazın kokusu. İyice odaklandım ve unuttuğum konuşma yavaşça düşüncelerimin ön saflarına geçti. *Büyük bir güce sahip biri bana bir iyilik yaptı. Ona çok büyük bir borcum var.*

"Bana unutturdu," dedim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Daha çok konuşmamızın hatırlanmaya değer olmadığına dair güçlü bir öneri," dedi. "Karşılığında bir şey vermeden bir şey alamazdı."

"Neden bana hatırlatmadın?"

Tristan iç çekti. "İkimiz arasında geçen konuşmadan bahsetmemesi için ona söz verdim ve... Ve lanet olduğı sürece, borç konusunda endişelenmeme gerek yoktu."

Trollerin serbest bırakılmayı hak ettiğine onu henüz ikna edemediğim için asla edemeyeceğine inanıyordu.

"Ne istediğini biliyor musun?" diye sordum. *Bilseydi bana söyleyebilir miydi?*

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama vermek istemediğim bir şey olacak. Benim karşılıksız olarak feda edeceğim bir şey için borcunu boşa harcamaz."

Yediğim az miktardaki çorbadan kurtulma dürtüsüyle savaşıarak kenara doğru eğildim. "İşlerin daha da kötüye gidebileceğini düşünmemiştim."

"Sizi iyimserliğin tehlikeleri konusunda uyarmıştım."

Güldüm ama garip, neredeyse histerik bir vardı. "Bu borcu istemek için seni yüz yüze görmesi mi gerekiyor?"

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı. "Bu yüzden beni dışarı çekmek için seni kullanıyordu. Ama bir borç sadece bir kez istenebilir. Yine de bir isim... Bunun ne kadar etkili bir araç olduğunu herkes gibi sen de biliyorsun. Benden isteyemeyeceği tek şey olduğu için şükret."

Sözleri bir iğneleme gibi gelmişti ama öyle hissettirmiyordu. Öfkeyi geçmiş, kararsızlık ve pişmanlığın derinliklerine yığılmıştı.

"İşin bu noktaya geleceğini bilemezdin," dedim, elimi onunkinin üzerine koydum ve eldiveninin derisi üzerinden teninin sıcaklığını hissettim.

"Bu konuda beni affetmeye çalışma Cécile," dedi. "Bunun bana pahalıya mal olacağını biliyordum ama hayatım -ve senin hayatın- tehlikedeyken bu riski göze aldım. Ona veremeyeceğim hiçbir şey yoktu."

Duvara yaslandı, keskin gözleri karanlığı araştırıyordu. "Dışarıda onu durduruyor olmalıydım. O benim sorumluluğumda. Ama ya bu duvarların dışına çıkarsam ve o da borcumu isterse? Ya benden istediği şey Roland'ı durdurmamı engellemekle kalmaz, Trianon'dakileri korumamı da engellerse? Ama eğer yapmazsam... Ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir başka gümüş alev kulesi gece gökyüzünü aydınlattı ve ben Tristan'ın elini sıktım. Şimdi Thibault ile ittifak kurmanın zamanı değildi, onun yerine "Baban neden taşınmadı?" diye sordum.

"Çünkü o Trollus'tayken ona saldırmayacağımı biliyor," dedi Tristan. "Birimizin dağı şehrin üzerine düşürme ihtimali çok yüksek. Ve muhtemelen Angoulême'in eylemlerini beni ittifaka zorlamak için kullanıyor. Beni dize getirmenin bir yolu olarak. Keşke zaten etkili bir şekilde kafese tıklandığımı bilseydi."

Bir çözüm bulmak için beynimi zorladım, Kraliçe'nin niyetini öğrenmenin bir yolunu aradım. "Peki ya amcan?" diye sordum. "Onu durdurabilir mi?"

"Ona borçlu olduğu şeyi talep etmesini engelleyemez, onun da aynısını yapmasını engelleyemeyeceği gibi." Bana görmezden gelmeyi tercih ettiğim anlamlı bir bakış attı.

Gözlerimi kapattığımda, o sonsuz yaz ülkesinde tanıştığım varlığı hatırladım. Nasıl da güneş gibi altın renginde parlıyordu. Onu boyun eğdirilmiş olarak hayal etmek zordu ve mantıklı da gelmiyordu. "Ama ona karım diyordu?"

Tristan'ın yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Kendilerini senin anlayacağın şekilde ifade ederlerdi. Senin dilini konuşurlardı. Hoşunuza gideceğine inandıkları bir biçimde ortaya çıktılar. Yüksek feyler..." Durakladı, bir açıklama bulmak için çırpınıyor gibiydi, "onlar insan gibi bir ruh tarafından doldurulan katı, durağan yaratıklar değiller. Onlar istedikleri gibi görünen bilinçli varlıklar ve küçük feyler de onların yarattıkları. Belli biçimlere soktukları ve sonra da kendi hallerine terk ettikleri kendilerinden parçalar. Yüksek feyler bu dünyaya geldiklerinde, Ada'da yaşayanların arasına karışmak için kendilerini insan olarak şekillendirdiler. Mükemmel insanlar. Ve demir sonunda onları buraya bağladığında, kendilerini insan formlarında hapsedilmiş buldular."

Anushka'nın *sözlerini* hatırladım: *işte . Temel. İnsan gözüne çok sevimli görünürler ama ataları olan ölümsüz feylere göre sefil, çirkin ve renksiz şeylerdir. Troller.*

"Yaz ve Kış'ın hükümdarları birbirine bağlı," diye devam etti. "Ama birbirlerinden nefret ediyorlar. Sürekli anlaşmazlık içindeler, savaşçıları sürekli birbirlerine karşı savaşıyor. Ve savaşın gelgitleriyle birlikte, pek çok dünyada mevsimler de değişiyor." Elini açtı ve karın geceye doğru savrulmasına izin verdi. "Kış gücünün doruğunda."

Peri kraliçesiyle olan konuşmamı hatırladığımda aklıma gelen bir düşünceyle kaşlarımı çattım.

"Ne?"

Dudaklarımı büzdüm. "Lanetin bozulmasını istememiş olması mümkün mü?" Konuşmayı hatırlayabildiğim kadarıyla ona tekrar anlattım.

Tristan'ın kaşları çatıldı ve dalgın bir şekilde korkuluktaki karı fırçaladı.

düşünürken dirseklerini dinlendirebiliyordu. Cebime uzanarak, Marc ve Sabine'i terk etmeden önce oraya tikiştirdiğim çöreği ona uzattım.

"Teyzem uzun zamandır kehanetlerinin Yaz Sarayı'ndan geldiğine inanıyor," diyerek bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnemeye başladı. "Eğer amcam bizi serbest bıraktırmak istiyorsa, bu ona bir şekilde fayda içindir, bu yüzden bunun Kış'ın zararına olması mantıklı olacaktır."

"Bu faydanın ne dair bir tahmininiz var mı?" diye sordum.

"Teknik olarak onun sarayının bir parçasıyız," diye yanıtladı. "Halamın tüm kehanetleri halkıma yardımcı olan, bizi belaya karşı uyarıcı bilgiler oldu." Omuz silktilti. "Belki de bizimle işi henüz bitmemiştir." Bana bakmak için döndü. "Sizinle işinin bitmediğinden eminiz. Ona benim adımları borçlusunuz."

Ağzım kurudu, borcumu hatırlatmasından ziyade sahip olduğum ismi hatırlattığı için. Bugün Sabine'i kurtarmak için onu kullanmanın eşliğindeydim ve bu beni ne kadar hasta etse de, bunu yapmanın bir hata olacağını biliyordum. "Bunu bilmemenin bir yolu var mı?"

"Bunu bilmemek borcunuzu iptal etmez." Başını öne eğdi. "Ama sorma nedeniniz bu değil, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu çok büyük bir silah. Onu kötüye kullanmaktan korkuyorum." "Ya ihtiyacın olursa?"

"Ben bundan korkuyorum," diye fısıldadım.

Kapının menteşeleri gıcırdadı ve ikimiz de döndük. "Bunu sonra konuşuruz," diye mırıldandı Tristan.

Fred girişte belirdi. "Gözcülerin hepsi yola çıktı ve ben de Courville'i uyarmanın yanı sıra kardeşinizin ilerleyişini tespit edip edemeyeceklerini görmek için gemiler gönderdim. Leydi Victoria gemileri kıyıda batırmakta zorluk çekmeyeceğini belirtti, bu yüzden şafaktan önce gözden kaybolmaları gerektiğini biliyorlar."

"Güzel." Tristan nefes verdi. "Ve atlıları uyarılarla birlikte mi gönderdin?"

"Çoktan gitti. Umarım ada sakinleri dinler ve

Kar ve soğuk yüzünden zor olsa onları bulmak daha zor olacak. Limanda bulunan gemilere savaşamayacak durumda olanları yüklemeye başladık, ancak gün ışımadan önce menzile dışına çıkmak istiyorlarsa bir an önce yelken açmaları gerekecek. Rüzgârlar bizim lehimize değil."

Tristan, "Marc onları limandan çıkarmaya yardım edebilir," dedi. "Onu göndereceğim

hemen."

Kardeşimin gözleri büyüdü ve bir trolün gücünün kapsamını gerçekten görmediğini fark ettim. "Doğru," dedi, sonra başını çevirip çenesini kaşıyarak rahatsızlığını belli etti. "Leydi Victoria durumunuzu açıkladı. Sanırım Trianon'dakilere şehri korumak için burada kalmanız gerektiğini söylersek, hiçbiri dışarı çıkmamanıza fazla itiraz etmeyecektir. En azından şimdilik."

"Gerçeklerden çok da uzak değil," dedi Tristan, gözlerini uzaktaki ateşlere dikerek. "Gücü arttı."

Şüphe içimi kemiriyordu ve Tristan'inkine de aynı şeyi yaptığını biliyordum. Roland güçlerini test ediyor, artık Trollus'un sınırlarından kurtulduğu için onları ne kadar zorlayabileceğini görüyordu. Ve ben de ilk kez Ada'daki en güçlü trolün gerçekte kim olduğunu merak ettim.

On İkinci Bölüm

TRISTAN

ŞAFAK ÇOK ERKEN SÖKTÜ.

Cécile, Aiden'ı kontrol etmek için ortadan kaybolurken, ben de sabahın ilk saatlerini asker, silah ve malzeme sayımlarını dinleyerek geçirdim. Neyle karşı karşıya olduklarına dair gerçek bir fikirleri olmayan adamların ortaya koyduğu stratejileri. Benim küçük gösterime rağmen Roland'ın bir ordu değerinde topçu karşısında durup gülebileceği fikri onlar için akıl almazdı. Naip'in konseyi benim ve Victoria'nın varlığından tedirgin olsa da bizim üzerimizden konuşmaya başlamaları uzun sürmedi. Aiden'ın Naip olmasına sadece bir tören kaldığı için Fred'i de konuşmaya dahil etmişlerdi ama sesinin yüksekliğinden daha az sinirli olmadığı anlaşıyordu.

"Gerçekten de çok kalın kafalılar," dedi Victoria, sandalyesini birkaç adım geriye kaydırıp çizmeli topuklarını bir gümbürtüyle masaya yerleştirerek. Adamlardan ona dehşet dolu bakışlar fırlattı ama Victoria onları görmezden geldi. "Belki de onları Marc'ın tekneleri denize indirmesini izlemeye göndermeliydik."

"Sanırım onlara gemi deniyor," dedim, tam da onun istediği gibi etrafımızdaki konuşma durdu.

"Anlambilim," dedi ve jilet gibi keskin bir büyü teliyle tırnaklarını budamaya başladı. Masadaki on iki çift gözün tamamı ona çevrildiğinde, "Siz koltuk generalleri dinlemeye hazır mısınız yoksa bir saat daha sizin berbat stratejilerinize katlanmak zorunda mıyım?" diye sordu.

Gözler şişti ve çeneler seğirdi, ama kimse konuşmadan kapı açıldı ve Marc içeri girdi, nefes nefese kalmış bir adam da peşinden geliyordu. "İlk gemiler geri döndü," dedi kuzenim. "Ama hepsi geri dönemeyecek."

Adamı dürttü. "Anlat onlara."

Denizci Marc'a baktı, kapüşonunun derinliklerini görmeye çalışıyordu ama sonra vazgeçer gibi oldu. "Sahilden yukarı çıktık ama onun yönlendirdiği gibi güvertede ışıklar kapalı ve sessiz kaldık," diyerek Victoria'ya başını salladı. "El değmemiş gibi görünen bazı sahil köyleri var - ellerinde meşaleler ve fenerlerle dolaşan insanlar görebiliyorduk - ama diğerleri..." Sertçe yutkundu, Adem elması sallanıyordu. "Parlayan kömür çukurlarından başka bir şey değiller."

Meclis üyeleri dehşet çığlıkları atmaya başladılar ama onları susturmak için elimi kaldırdım. "Kaç kişi?"

"Benim hesabıma göre dört."

"Peki sahilin ne kadar aşağısına ulaştı?" Masanın üzerindeki haritayı işaret ettim ve parmağıyla Okyanus Yolu üzerinde bulunan bir mezraya dokunuşunu izledim. "Onu gördüğümüz yer burası."

"Trollus'tan o kadar da uzak değil," diye mırıldandım Victoria'ya.

Alt dudağına dokunarak başını salladı. "Tek umursadıkları yıkım olsaydı çok daha ileride olabilirlerdi."

Gözlerindeki bakış bana aynı şeyi düşündüğümüzü söylüyordu: Cécile'in söylediği gibi Roland teslim olanlardan sadakat yemini alıyordu. Bu yeminlerle ne yapmayı seçebileceği midemin sıkışmasına neden oldu. Sonra denizcinin sözleri nihayet yerine oturdu. "Onu *gördün* mü?"

Denizci başını salladı, yüzü solgundu. "Karanlıkta bir şey seçmek zordu, bu yüzden şafağa kadar kaldık ama kıyıdan uzaklaştık, bu yüzden görmek için bir dürbüne ihtiyacımız vardı." Uzun bir nefes verdi. "Sahile indik ve o sadece bir çocuktü. Sadece bir çocuk."

Aynı duygu kaç kez elimi kolumu bağlamıştı?

"Suya girdi - soğuğu zerre kadar umursamıyor gibiydi - ve sonra bir çocuk gibi ellerini suya sokmaya başladı. Bir çocuk gibi gülüyordu. Ama okyanus *hareket etti*."

"Öyle olduğunu duymuştum," dedi Victoria, ama sesinde biraz ciddiyet vardı. "Sanki bir dev suda oynuyormuş gibiydi. Ya da bir tanrı. Tüm hayatım boyunca denizde geçirdim ve hiç dalgalarla karşılaşmamıştım."

Okyanustan daha ağır bir şey yoktu. Omurgamdan aşağı bir damla ter aktı.

"Sonra kıyıya en yakın gemi yüzeyin altında kayboldu, sadece

yeniden ortaya çıkacak ve tekrar dibe batacak." Gözleri uzaklara daldı. "K vetteki bir oyuncak gibi. Ama adamlar ılık atıyordu..." Hafızasını yok etmek için başını sertçe salladı. "İşimizin bittiğini sanıyorduk ama buz sisi hızla geldi ve kimse birkaç metreden fazlasını göremedi. O bile."

Gemileri kurtarmak için müdahale etmişti. Ama neden? Kış Kraliçesi'nin motivasyonlarını düşünürken denizciyi sorgulamaya devam etmesi için Victoria'nın yanından ayrıldım.  nce C cile Angoul me'in planlarını göstermişti, şimdi de bu mu? Sanki ona karşı bizim tarafımızı tutuyormuş gibi görünüyordu ama bu kadar basit olamazdı. Dünyayı kardeşimden kurtarmaya çalışmasının nedeni kalbindeki iyilik olamazdı - vücudunda iyiliksever bir kemik bile yoktu. Bu işte onun da bir çıkarı olmalıydı.

"Doğruyu söylüyor," dedi Marc. "Dalgalar geldiğinde rıhtımdaydım. Elimden geleni yaptım ama..." Bir omzunu kaldırdı. "Limanın çoğu tahrip oldu, şehrin alt kısımları sular altında kaldı. Orada yaşayanların yardıma ihtiyaı olacak."

Konseyl yelerinden biri "Korumanız buraya kadarmış," diye mırıldandı ama onu duymazdan geldim ve aklım babamla Angoul me'e dönerken evleri hasar görenlerin daha yüksek yerlere tahliye edilmesi emrini verdim.

Her ikisi de kardeşime zarar vermeyi reddetmeme güveniyordu. C cile, Angoul me'in böyle söylediğini duymuştu ve duymamış olsa bile D k' n kukla prensinin ortalıkta dolaşmasına izin vermesi bunu açıkça ortaya koyuyordu. Roland'ın benim yüzümden tehlikede olduğuna gerçekten inansaydı daha dikkatli davranırdı. Peki ya babam? Kolumun manşetiyle oynadım, keşke onun stratejisi hakkında da böyle bir kesinliğe sahip olsaydım. Roland'ı durdurabilecek kapasitesi vardı ama bunu yapmamıştı. Trianon'u altımdan çekip alabilecek yeteneği vardı ama Trollus'tan kıpırdamamıştı bile. Peki ya Kış Kraliçesi? Elimi gözlerime götürdüm, C cile'in sorduğu sorular, yaptıklarının sandığımdan daha büyük bir oyunun parçası olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Ekselansları?" Danışmanlardan birinin konuştuğunu duydum ama onu duymazdan geldim. Bu, şimdiye kadar oynadığım en karmaşık Guerre oyunuydu ama söz konusu olan küçük altın heykelciklerden çok daha fazlasıydı. Ben kale duvarlarının arkasında güvenle oturup çok başlı bir düşmanın planlarını çözmeye çalışırken insanlar ölüyordu ve burada bir ay daha otursam bile her motivasyonu, her planı anlayamayacağımı biliyordum. Ve bile, o noktada

Kurtaracak bir şey kaldı mı?

Ayağa kalktım, insanlar irkildi ve Marc omuzlarını dikleştirdi, ben daha bir kelime bile söylemeden hareket planımı sezmiş gibiydi.

"Kardeşimin kontrol edilmeden devam etmesine izin verilemez," dedim.

"Geminizi hazırlayın Kaptan. Bu gece ona karşı harekete geçiyoruz."

On Üçüncü Bölüm

CÉCILE

HÜCREYE GİRDİĞİMDE LEYDİ MARIE'YE "DİNLENMELİSİNİZ," DEDİM VE ELİMİ KALDIRARAK Ellerimi mangala koydum. Oğlunu görkemli bir süit odaya yerleştirmesini beklerdim ama Marie kederliyken bile pragmatikti. Şatonun iki yanından akan nehir nedeniyle rutubetli olan zindanlar Bastille'in inşasından beri (bildiğim kadarıyla) nadiren kullanılıyordu ama bakımları yapılmıştı, penceresiz hücrelerdeki demir parmaklıklar sağlam ve güvenliydi. Ağır taşlar üst katlara hiçbir sesin geçmemesini sağlıyordu ve tek giriş trollerin istenmeyen kişileri dışarıda tutmasını kolaylaştırıyordu. En önemlisi de, bana göre, Aiden yönetilemez hale gelirse, zindan amacına hizmet edecekti.

Aiden'ın yattığı karyolanın yanındaki taburede kaykıldı ve şalını omuzlarına daha sıkı doladı. "Oğlumu seninle yalnız bırakacağıma gerçekten inanıyor musun, cadı?"

"Cadı" dedi ama ben başka bir kelime duydum. Vincent'ın yüzünde beliren çatık kaşlara bakılırsa o da aynı şeyi duymuştu. Başımı hafifçe salladım. "Ona tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Marie'nin çenesi gerildi ve kan çanağına dönmüş gözlerini bana çevirdi.

"Her zaman gözetim altında tutulması gerekiyor," dedim. "Bu görev için güvenebileceğimiz sadece bir avuç kişi var ve çoğuna daha önemli girişimler için ihtiyaç var." Yatağın kenarına oturdum. "Ve buna sen de dahilsin. Kardeşim zeki ve yeteneklidir, ancak bir domuz çiftliğinde büyüdü ve sen onu Ada'nın sunduğu tüm güç ve ayrıcalıklarla yetiştirmiş bir adam gibi davranması için terk ettin. Bu senin planın, oğlun için duyduğun arzudan kaynaklanıyor.

Biz zafer kazandıktan sonra hayatta bir şansınız olacak, ancak bunun başarılı olması için herhangi bir umut olacaksa, siz orada kalmalı ve dahil olmalısınız."

Gözkapağı seğirdi. "Bir zamanlar senin için üzülmüştüm - masum bir kurbandan başka bir şey olmadığına inanmışım. Trollerin. Anushka'nın. Kaderin ve şansın." Ayağa kalktı ve derin bir reverans yaptı. "Nasıl isterseniz, öyle olacak, Majesteleri."

Vincent o gittikten sonra derin bir iç çekti. "Taşlar ve gökyüzü, Cécile. Daha erken gelemez miydin? Lanetli kadın sanki kuduz bir köpekmişim gibi bana bakıp duruyordu."

"Hiç kuduz bir köpek gördün mü?" Lord'un nefes alışını dinlemek için eğilerek sordum. Uykusunda bile dengesiz görünüyordu. Korkuyordu.

"Hayır." Duvardan uzaklaşarak yanıma geldi. "Ama bu her zaman kullanmak istediğim bir cümle."

"Kuduz bir köpeğin sorunu," dedim, elimi Aiden'ın alnına dayadım ve kaşlarını çatı, "ona ne kadar değer verirsene ver, yine de onu uyutmak zorunda kalman." Doğrudum. "Korkarım uyandığında insandan geriye hiçbir şey kalmayacak."

BİRKAÇ SAAT SONRA VINCENT BENİ DÜŞTÜĞÜM YERDEN KALDIRDI.

Başımı Aiden'ın karyolasının kenarına dayamış uyuyordum. Sabine az ötede duruyordu, bir elinde trol ışığıyla dolu bir lamba vardı.

"Bunu sana Tristan mı verdi?" Gözlerimi ovuşturarak sordum.

"Hayır..." Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Ama Tristan sizi görmek istiyor - ikinizi de. Ben Lord Aiden'la kalacağım."

TRISTAN'I KONSEY ODASINDA VICTORIA VE MARC İLE BİRLİKTE BULDUK,

ve kardeşimi. Yanına gitmek istedim ama hareketlerinde beni uzak durmam konusunda uyaran bir tedirginlik vardı.

"Hemen harekete geçmeliyiz," dedi söze girmeden. "Roland'ın bu şekilde devam etmesine izin vermek bize bekleyerek kazanmayı umduğumuzdan çok daha fazlasına mal olacaktır."

"Tristan-"

"Biliyorum, Cécile." Gözleri üzerimde gezindi, sonra sanki

Gördüğü şey fiziksel olarak acı vericiydi. "Hiçbir yere gitmiyorum." "O zaman kim-"

Fred bardağını masaya çarparak sözünü kesti. "Halletmem gereken işler var ve bu girişimle ilgili fikirlerimin hiçbir önemi yok." Ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

"Marc, Vincent ve Victoria gidecek," dedi Tristan, sesi sabitti. "Lessa ve Roland savaş eğitimi almışken onlar almamış. Bu onlara onları alt etmek için ihtiyaç duydukları avantajı ."

"Olabilir mi?" Ayağa kalkmışım ama ayakta durduğumu hatırlamıyordum. "Ciddi olamazsın, Tristan? Onları neredeyse kesin bir ölüme gönderiyorsun!"

"Çok az inanç var," dedi Victoria, yüzünde alışılmadık bir gülümseme belirerek. "Lessa'yla görülecek bir hesabımız var ve bu hesaptan kaçmasını istemiyorum."

Vincent kollarını başının arkasında kavuşturup sandalyesi tehlikeli bir şekilde gıcırdayana kadar arkasına yaslanarak, "Tabii önce ben ona ulaşmazsam," dedi. "Marc, Roland'ı sen alabilirsin."

"Bunun için teşekkür ederim." Marc öne doğru eğildi ve yüzünü gizleyen büyüü onu görebileceğim şekilde bıraktı. "Cécile, tek seçenek bu. Roland ve Lessa'nın kontrolsüz bir şekilde devam etmesine izin veremeyiz ve başka bir seçenek olmadığı sürece Tristan'ı Winter'ın sahip olduğu güçle dışarı göndermeye cesaret edemeyiz."

"Ölürsen demek istiyorsun." Gözlerim yandı.

Marc arkasına yaslandı. "Evet."

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm. "O zaman olasılıkları eşitlemeliyiz." Tristan'a döndüm. "Ben de onlarla gidiyorum."

Ondan ani bir tepki bekliyordum. Ani bir hayır. Ama o bunu bekliyordu. "Sen de benimle aynı durumdasın Cécile. Bana ulaşabilmek için seni ele geçirmek istiyor. Seni izliyor olacaklar, sadece feyler değil, troller de. Çok tanınırsın."

Kemerimden bıçağı çıkardım. "Buna bir çare bulabilirim." Bıçağı, boynumu riske atmadan başıma olabildiğince yaklaştırmak için örgümün üzerinden geçirdim. Sonra yavaşça çözülen kıpkırmızı örgüyü masanın üzerine bıraktım. "Ben de onlarla gidiyorum. Hikayenin sonu."

"OH, CÉCILE." SABINE GERİ ÇEKİLİP ESERİNİ INCELEDİ VE HAFİF BİR başını salladı.

"Sadece saç." Bu sözleri söyledim ama omuzlarımın hemen üzerinden sarkan siyah bukleleri çekiştirirken yalan söylediğimi biliyordum. Kibirli ve aptalcaydı ama saçlarım çok şey ifade ediyordu. "Tekrar uzayacak."

"Ve siyah çıkacak, söz veriyorum." Bana sarıldı, saçlarımın uzun örgüsü omzuna düştü. Aldatmacamızın diğer kısmı da bu olacaktı: Sabine, benim kılığıma girip Tristan'la birlikte kulelere çıkacaktı.

Saçlarımdan omzuna bulaşan karayı ovuşturdum ve el aynasına son bir kez bakarak uyguladığı kozmetiklerin kirpiklerimi ve kaşlarımı tatmin edici bir şekilde koyulaştırdığını teyit ettim. Pantolon ve üzerime uyması için aceleyle değiştirilmiş bir palto giydim ve Sabine'in bana verdiği eşarp kılığımı tamamladı. Trol büyüğü kadar iyi değildi ama büyüğün aksine, sıkıca yerinde duruyordu.

"Sabine, Cécile ile konuşmam gerek."

Tristan'ın odaya girdiğini hissetmiştim ama beni bu halde görmesini pek istemediğim için arkamı dönmekte ağır davrandım.

"Korkunç görünüyorsun," dedi, Sabine'in odadan çıkabilmesi için kenara çekildi, ona yönelttiği kara bakışlardan habersiz görünüyordu.

"Duygularının görünüşüme bu kadar bağlı olduğunu fark etmemiştim," dedim kollarımı kavuşturarak.

"Öyle değil." Ve ben daha gözümü kırpamadan odanın öbür ucuna geçmiş, beni kaldırıp kendisine yaslamıştı. "Ama seni gizlemekten ve geri dönüp dönmeyeceğini görmek için beklerken seni göndermekten yoruldum."

"Her zaman geri döneceğim," diye mırıldandım, alnını nazikçe öptüm, dudaklarıma değen teninin sıcaklığı başka yerlerimin de yanmasına neden oldu. "Her zaman geri *döneceğim*. Ayrıca, beni sen göndermiyorsun. I..." Kaşlarımı çatarak dikleştirdim, böylece bakışlarını karşılayabildim ve hissettiğim kadarıyla kendinden memnun olduğunu da gördüm. "Gitmek için ısrar edeceğimi biliyordun."

"Elbette biliyordum," dedi. "Kardeşinin neden bu kadar sinirli olduğunu düşünüyorsun?"

"Çok mu tahmin edilebilirim?"

"Tahmin edilebilir mi? Hayır." Yüzünü boynuma gömdü, dişleri boğazımın derisini yakaladı. "Kararlı ve sabit mi? Evet. Cesur mu? Her zaman."

Geriye doğru yürüdü, sonra yatağa uzandı, böylece dizlerim onun iki yanında, örtünün üzerinde duruyordu. Eldivenli ellerinden biri belimi kavradı, sonra kalçamın kıvrımına doğru kayd, diğeri ise enseme kavrayarak beni nazikçe aşağı doğru çekti. Derinin tenimde yarattığı his, tam olarak ifade edemediğim nedenlerden dolayı beni rahatsız etti ve kolumu omzuna dayayarak direndim. "O zaman bu numara niye?"

Başını çevirdi, yanağını yatağa dayayarak ocakta yanan ateşe baktı. "Yanılmış olabilirim diye."

Şüphesi içimi kemiriyordu ve bunun elimizdeki konudan başka nedenlerden kaynaklandığını hissediyordum. Ayrıca bunlar hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu. İç çekerek kolumu gevşettim ve kalbinin ölçülü gümbürtüsünü dinleyerek kendimi göğsüne doğru indirdim. Olabildiğince uzun süre böyle kalmak istedim, kollarında mutlu, gözlerimde ateşin sıcak parıltısı. Ama zaman yoktu. Bizim için asla zaman yoktu. "Anlat bana."

Tristan'ın eli belimden düştü. Beni hafifçe kaldırarak ceketinin cebinden bir şey çıkardı. Gözlerimi kırıştıtırıp odaklandım, sonra bunun Anushka'nın büyü kitabı olduğunu ve mandalının açık olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Aiden'a yardım ettikten sonra açık bırakmışsın," dedi. "Konsey odalarına geri döndüğümde buldum. İçinde kullanabileceğimizi düşündüğüm bir büyü var."

Bacaklarımız birbirine dolanmış, yüz yüze gelecek şekilde beni döndürdü, büyü kitabını havaya kaldırdı ve metni bir ışık aydınlattı. "Arka tarafa yakın," diye mırıldandı.

Çevir, çevir. Eldivenli başparmağı sayfaları çevirdi ve nerede duracağını görmek için beklerken başım bayılacakmışım gibi hafifledi. Çünkü bir şekilde hangi sayfayı aradığını biliyordum.

Bölüm On Dört

TRISTAN

"BU BÜYÜ İŞE YARIYOR MU?" ONA SORDUM, KEŞKE ZORUNDA OLMASAYDIM. KEŞKE büyü kitabını elime alıp sayfalarını çevirmediğime pişman oldum. Büyüyü gören ve hemen benim yararına nasıl kullanılabileceğini düşünen pragmatik ve mantıklı yanımdan nefret ediyordum.

Istırabın vuruşu ani ve şiddetliydi. Cécile'in gözleri kapandı ama gözyaşları köşelerden süzülüp yanaklarından aşağı süzüldü. "Neden?"

Kitabın elimden kayıp arkamdaki yatağa yumuşak bir gümbürtüyle düşmesine izin verdim. Eldivenimi dişlerimle çekerek bir damla gözyaşını sildim, sonra bir diğerini öptüm ve başını çenemin altına yaslaması için onu kendime çektim.

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve hafif bir nefes verme şeklinde çıktı. "I..."

Omuzları titriyordu, gömleğimin ön tarafında yüzünün bastırıldığı yerde nemli bir leke oluşmuştu. Ona vereceği acı düşünüldüğünde buna değer miydi? Bana vereceği kedere? Gözlerimi kapatarak, madenlerin derinliklerinde Marc'la yaptığım tartışmayı hatırladım. Eğer bundan vazgeçersem, bir korkak ve ikiyüzlüden başka bir şey olmayacaktım.

"Eğer bir şey olursa," dedim, saçının bir tutamını yüzünden çekerek, "bu ikimizin de başına gelemes. Daha iyi bir dünya yaratabileceğimize inanarak laneti bozduk ve eğer birimiz düşerse, diğerimiz hayalimizi sonuna kadar götürmeli, bu son ne olursa olsun."

Bir hırıltılı nefes ve gözyaşları durdu. "Benim ölmemi planlıyorsun." "Bu değil-" Gömleğimin yakasını çekiştirerek konuşmayı kestim.

boğazımdaki sıkışıklığı hafifletti. "Özür dilerim."

İnce bir kol aramıza girdi ve onu itti. Ona izin verdim. "Cécile..."

Mavi gözleri kan çanağına dönmüştü. Yorgun. Boyun eğmiş. Soğuk bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Hayır, bu akıllıca. İyi bir plan. Bundan nefret ediyorum ama bu iyi bir plan. Birbirimizin ne hissettiğini hissedebildiğimiz zaman zor olan özerklikle çalışmamız gerekiyor-" Sesi çatallaştı.

Elini kendi elimle yakalayıp göğsüme bastırdım. Söylemem gereken şeyler vardı, açıklamalar ve gerekçeler. Mükemmel bir dünyada ondan bunu istemeyi asla düşünmeyeceğimi anlamasını sağlayacak sözler. Mükemmel bir dünyada o her zaman önce gelirdi ve ben de uyanık olduğum her anı bunu ona kanıtlayarak geçirirdim.

Ama bizimki kusurlu bir dünyaydı. Kusurlu ve acımasız. "İşe yarayacak mı?" diye sordum.

Uzun bir süre gözlerini kapadı, sonra başını salladı. "Sanırım olabilir."

CÉCILE HIZLI BİR ŞEKİLDE ÇALIŞTI, KAŞLARI ÇATIK BİR ŞEKİLDE

Anushka'nın göğsünden kurutulmuş yapraklarla dolu bir şişe çıktı. "*Passiflora*," diye mırıldandı. "Doğrusu, bitkilerin gerekli olduğundan emin değilim. Demiri anlıyorum ama..." İçindekileri kokladı. "Bunlar sadece cadıyı hedefine odaklamak için olabilir. Sadece bilmiyorum."

Benimle konuşmuyordu, bu yüzden cevap vermedim, onun yerine pencereye gidip gölgeyi geri çektim. Alacakaranlık Trianon'un üzerine çöküyor, güneş dağları kırmızı ve turuncu tonlarında aydınlatıyordu. Gemi yakında limanda hazır olacaktı ve gecenin en karanlık saatinde karımı ve en yakın arkadaşlarımı kardeşimi öldürmeye gönderecektim.

"Kana ihtiyacım var, ama çok az."

Kolumu geri çekerek kolumun arkasını büyüyle kestim. Bileğimden aşağı kan damladı, demir çürümesinin izleriyle hâlâ kararmış damarların aksine kıpkırmızı çizgiler. Cécile leğeni geri çeker çekmez, pisliği örtmek için kolumu aşağı sıyırdım ve bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim.

Yakında hiçbir şey hissetmeyeceğim.

Cécile bir büyü mırıldandı ve ben büyümün istilacı çekimini hissettim.

üzerinde çizim yaparken, onu kendi amacına göre şekillendirirken. "Bitti," dedi ve ben de ona döndüm.

Avucunun içinde misket büyüklüğünde üç siyah top duruyordu. Suyun içindeki yağ damlacıkları gibi akıyor ve yer değiştiriyorlardı ve Cécile'in parmakları onları yere fırlatmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi kıvrılıyor ve seğiriyordu. "Onları yemen gerekiyor," dedi.

"Bu çok talihsiz bir durum. Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum." Alt dudağını ısırды. "Büyü bağı etkilemez - seni etkiler. Benim hissettiklerimi hissetmeyeceksin, çünkü hiçbir şey hissetmeyeceksin. Kararlarını mantıklı bir şekilde alabileceksin, bana neler olup olmadığına göre değil." Elini uzattı. "Sanırım ben hâlâ buradayken bir tane denemelisin."

Boş bir bardak aldım ve avucunun içindekileri boşalttım.

Bir kenara bırakıp, "Henüz değil." dedim. "Tristan."

Onu susturmak için başımı bir kez salladıktan sonra paltoyu omuzlarından indirdim ve yere düşmesine izin verdim. Altında, elbiselerinden çok daha fazlasını örten ama vücudu dokunuşuma tepki verirken hiçbir şeyi gizlemeyen bir erkek gömleği vardı. Göz kapakları ağırlaşmıştı ama bu yorgunluk, benim çok daha hoşuma giden bir sıcaklıkla silinip gitmişti. Boğazındaki bağcıkları yakalayıp çekiştirerek çözdüm, yumuşak nefes verışı beni acıya yakın bir şekilde sızlattı.

Ellerimi tuttu ve kalçalarına doğru indirdi. "Bırak beni." Gözleri benimkilere sabitlendi, kravatımı çözüp kumaşın yere düşmesine izin verirken beni yerinde tutuyordu. Önce bir düğmeyi, sonra diğerini açtı, parmakları gömleğimin altından kayarak göğsüme, karnıma sürtündü ve kemerimin hemen üzerinde durarak beni kendine çekti.

Nefesim kulaklarımda gürültülü, hızlı, düzensiz ve kontrolüm dışındaydı. Elleri tekrar omuzlarıma uzandı, gömleğimi ve paltomu bileklerime takılana kadar aşağı itti, ben onu bırakmaya razı olana kadar kollarımı yerinde bağladı. Ki bırakmıyordum.

Ancak o zaman bakışları benimkilerden ayrıldı, parmakları kollarımda, kaburgalarımda ve sırtımda tüy hafif ateşten çizgiler çizerken bile gözleri üzerimde geziniyordu. Bana daha önce de dokunmuştu ama sanki binlerce kez dokunmuş gibiydi.

Yıllar önce. Sanki susuzluktan ölüyordum ama elime bir bardak buzlu su tutuşturulana kadar bunun farkında değildim. Kafamın içinde ve ellerimdeydi, arzu aramızda gidip geliyordu. Böyle bir şey yoktu. Asla da böyle bir şey olmayacaktı.

Cécile parmak uçlarında duruyordu, gömleğinin keteni tenime sertçe değiyor, kolları boynuma dolanıyordu. Parmakları saçlarıma dolanıyordu. Beni öptü - dudaklarının benimkilere değmesinden daha fazlası değildi - ama bu içimde bir ürperti yarattı. Kontrolümün sınırlarını zorluyordu.

Nefesi sıcaktı. Tatlı. "Fazla zamanımız yok."

Kehanet sözleri.

Kontrolü bıraktım.

Yavaş, tatlı ya da nazik değildi. Giysilerin dikişleri gerildi ve yırtıldı. Öpücükler çaresiz ve dişliydi. Okşamalar yakıyordu, tırnaklar çıplak teni kazıyordu. Onun her santimini bilmem gerekiyordu. Her tadını. Her sesini.

Ne olur ne olmaz.

Çünkü bu ona son sarılışım olabilirdi. Onu son öpüşüm olabilir. Onun sesini duyduğum. Ve ister bir saat ister bir ömür geçsin, gözlerimi kapatabilmem ve gözlerimi dolduranın o olması gerekiyordu.

On Beşinci Bölüm

CÉCILE

ARKADAŞLARIMIZ KONSEY SALONUNDA BEKLIYORLARDI, DÖRDÜ DE GÖZLERİNİ Sabine'in izini sürdüğü bir dizi parfüm şişesi. "Bunlar olur mu?" diye sordu, gözleri yüzümde geziniyor ve kozmetik ürünlerimi ne kadar iyi düzelttiğim konusunda beni şüpheyeye düşürüyordu.

"Her şeyde olduğu gibi," diye yanıtladım, bir tanesini elime alarak. Aşırı derecede çiçek kokuyordu ve burnumu kırıstırdım. "Önemli olan tek şey doğru zamanda kırılmaları. Kan derileriyle temas etmeli."

"Sorun değil." Vincent parfüm şişelerinden birini kaldırdı ve Marc'ın kafasına fırlatacakmış gibi yaptı. Marc hiç irkilmedi bile. "Ne kadar yakın olman gerekiyor, Cécile?"

"İstediğimden daha yakın." Tırnağımı kemirirken Tristan'ın masanın uzak tarafına gidişini izledim. Sihir tohumları ceplerinden birinde kaybolmuştu ama varlıklarını şiddetle hissediyordum. *Ne zaman bir tane alacaktı? Ne işe yarayacaktı?* "Onlara saldırmak için sadece bir şansımız olacak." Aynı anda birden fazla trolle başa çıkabileceğimden de pek emin değildim. Roland ilk olmalıydı, çünkü en azından arkadaşlarım gerekirse Lessa ve diğerlerini halledebilirdi. Ama ya Angoulême'in planları değiştiyse? Ya yanlarında beklediğimizden daha fazla trol varsa?

Victoria düşüncelerimi bölerek, "Belki de Cécile büyüsünü bitirmeden önce Lessa'ya kaç tane vurabileceğimizi görmek için bir yarışma yapabiliriz," diye önerdi.

Tristan öksürdü. "Mermilerinizi tedarik eden bağışçı olarak, bu planı veto edeceğim."

"Sen olmak zorunda mısın?" Marc sordu. "Yarattığın bu kubbe yüzünden zaten çok yoruldu. Yapmamız gereken son şey senin kanını kurutmak." Tristan masaya oturdu ve çenesini ellerinin üzerine dayadı, gözleri dalgındı. "Anushka üzerimde büyüü kullandığında, sanki kendi gücümle bağlanmış . Cécile kimin kanını kullanırsa onun büyüünü manipüle edecek, bu da bağışçı ne kadar güçlüyse daha iyi."

"Ama Anaïs babanı durdurmayı başardı," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum." Kaşlarını çatı. "Ama işi şansa bırakmamak en iyisi." Ve kimse onunla tartışmadan botundan bir bıçak çıkardı, kolunu yukarı itti ve bıçağı ön kolunda, daha önceki yırtığın çoktan solduğu yerde kesti. Silahın ucunu eğerek, kıpkırmızı damlaların çelikten aşağıya ve şişelerden birine akmasını ifadesiz bir şekilde izledi.

Üçüncü şişe de dolduktan sonra, "Bu kadar yeter," dedim. "İhtiyacımız olan son şey biz yokken senin bayılman ve Trianon'un düşmesi."

Tristan gözlerini hafifçe devirdi ama ben koluna bir mendil bağlarken itiraz etmedi. O gömleğinin koluyla uğraşırken Sabine'in dikkatini çektim ve onu tuttum. *Onu benim için izle.*

Başını salladı.

Şişeleri dikkatlice bir eşarba sararak çantama koydum. "Gece bastırdı. Yelken açmanın vakti geldi."

GEMİNİN YELKENLERİ BİR RÜZGÂRLA GERİLDİ, DIREKLER GICIRDADI, ve su tekneye çarpıyordu. Her seste irkiliyordum, Roland'ın gecenin karanlığında sahilde durduğundan, keskin kulaklarıyla ilerleyişimizi izlediğinden ve saldırmak için doğru anı beklediğinden emindim. Denizciler de aynı fikirde görünüyordu, üzerlerindeki gerginlik karanlıkta bile hissediliyordu.

"Sizi ancak bu kadar götürebiliriz," dedi kaptan ve ben onu susturma isteğimi bastırdım. "Kıyıya kadar kürek çekmeniz gerekecek." Söz konusu küçük tekne bir sıçramayla suya çarptı ve boğazımdan zorla bir korku ciyaklaması .

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Marc. "Ama yürüyeceğiz. Lütfen biz işaret verene kadar yerinizde kalın."

Pelerininin hışırtısını duydum ve bulutların arasından süzülen bir tutam ay ışığı, bir elini bana uzatmış, küpeştenin üzerinde duran onu aydınlattı. "Mademoiselle?"

Kış Kraliçesi'nin dikkatini çekmemek için kimsenin adımı kullanmayacağı konusunda anlaşmış olsak da, başka bir şekilde çağrılmak hâlâ kulaklarımı tırmalıyordu. Sertçe yutkundum ve beni yukarı çekmesine izin verdim, beni aşağıdaki kara sulara düşmekten alıkoyan tek şey onun sabit tutuşuydu. "Hazır mısın?"

"Ne için?" Çığlık attım.

Marc parmaklıklardan
indi.

Nefesim kesildi ama o aşağıya dalmak yerine havada asılı kaldı. Botumun ucunu dikkatlice dışarı uzattım, ayağımın altında büyüünün sert tahtasını hissettiğimde kalbim en ufak bir yavaşlama göstermedi. "Göremiyorum," diye fısıldadım. "Nereye basacağımı bilmiyorum."

"Sadece beni takip et," dedi ve beni ileri doğru çekti. Tereddütlü bir adım attım ama okyanustan gelen spreyci çoktan büyüüyü kaplamıştı ve botlarım kaygan yüzeyde kaydı. Gemi bir dalganın üzerinde sallandı ve görünmez tahta çılgınca aşağı yukarı sallandı. Elimini Marc'ın elinden kurtardım ve karnımın üzerine düştüm, parmaklarımı büyüünün kenarlarını kavrayana kadar kavradım. Sonra yüzümü ona bastırdım, aşağıdaki buz gibi sulara dalmanın nasıl bir his olacağını düşünmemeye çalıştım ve başaramadım.

"Seni taşımamı ister misin?" Victoria sordu.

"Hayır." Birkaç ölçülü nefes alarak, "Ben iyiyim" diye ekledim.

Tahta bu fırsatı değerlendirerek eğitimsiz bir at gibi şahlandı ve ben de bir tarafa doğru kaydım, spreyci kıyafetlerime işledi. Bu pozisyonda durmak bana hiç iyi gelmiyordu.

Kenarları ve Marc'ın burnumun hemen önündeki botlarının belli belirsiz gölgelerini sıkı sıkı tutarak sürünerek ilerledim. Sihir belime dolanıp beni Victoria'nın omzuna fırlatmadan önce belki de on adım kadar ilerleyebilmişim.

Bir elimle saç örgüsünün ucunu tutarak dişlerimi sıktım ve üçü açık suda pervasız bir hızla ilerlerken nefesimi tuttum, sadece Victoria'nın botlarının kumsalın derin kumlarına hissettiğimde nefes aldım. Beni ayaklarımın üzerine oturttu ama ben hemen kalçalarımın üzerine çöktüm,

dünyanın dönmeyi bırakmasını bekliyordum. Üçünün de beni izlediğinin farkında olarak, "Kaptana işaret verdin mi?" diye sordum.

"Gemiden indiğimizden beri yelken açmaya çalışıyor," diye yanıtladı Marc. "Sinyali ona izin verdiğim yönünde." Kumsalı kaplayan molozlar botlarının altında çıtırdıyordu. "Açıktan çıkmamız gerekiyor. Şafağa sadece birkaç saat kaldı."

YIKILAN ILK KÖYÜ ŞEYDEN ÇOK KOKLAYARAK BULDUK.

Odun dumanı, ıslak kül ve en kötüsü de yanmış et.

"Orada değil," dedi Marc, Okyanus Yolu'ndan ayrılıp Nomeny'ye giden daha az trafiğe sahip yola saparken kolumu tutarak. Öyle olduğunu biliyordum, çünkü kavşakta bir tabela vardı, üst kısmı simsiyah yanıyordu.

Tek söylediğim "Bilmem gerek," oldu, botlarım buzun yürürken çıtırdıyordu - erimiş, sonra göz alabildiğine uzanan bir tabaka halinde tekrar donmuş kar. İlk başta ağaçlar sadece kavrulmuştu ama köye yaklaştıkça kararmış, yanmış, sonra da yerdeki külden başka bir şey olmamışlardı. Ve aralarına dağılmış cesetler vardı, ısı ve ateş onları tanınmaz hale getirmişti, ama her biri yüzüstü yatıyordu. Kaçıyorlardı. Hayatları için kaçıyorlardı.

Köyden geriye, toprakta belli belirsiz parlayan bir çukurdan başka bir şey kalmamıştı. Çukura doğru tökezledim, botlarım gri çamurda kayıyordu, ta ki kenarda durana kadar. Hiçbir şey yoktu. Saldırıdan saatler sonra hâlâ sıcak olan, erimiş ve sertleşmiş kayadan başka bir şey yoktu. Ve kül. Düzinelerce hayat küle dönüşmüştü.

Eğer dünya yanarsa, kanı sizin ellerinizde olacak.

Dönerek arkadaşlarımın ağaçlardan geriye kalanların yanında durduğu yere doğru ilerledim. Onlara ulaştığımda şafak söküyordu ve sökerken Tristan'a dair hislerim dümdüz oldu. Bir ayağımı adımlarımın ortasına kaldırarak durdum.

Victoria eğildi, gözleri güneşin parlayan aydınlığında kısılmıştı. "İyi misin?"

"Evet," dedim, sonra yanmış bir sandığa doğru tökezledim ve bağırsaklarımı gri buzun üzerine döktüm. Tohumu kullanacağını biliyordum, ona ne yapacağını biliyordum ama gerçek çok daha kötüydü.

"Anushka'nın iksirlerinden birini Tristan için yaptım," dedim. "Aramızdaki bağı susturması gerekiyordu ama duygularını bastırarak işe yarıyor."

"Neden?" Victoria talep etti.

"Böylece ona bir şey olursa edebilecek," dedi Marc, sonra yavaşça başını salladı, sanki bu konuda söyleyecek daha çok şeyi varmış ama söylememeyi tercih ediyormuş gibi. "İşe yarayıp yaramadığını söyleyebilir misin?"

Yutkunurken boğazım düğümlendi. "Evet. Belki biraz fazla iyi."

Kimse konuşmadı, tek ses rüzgâr ve çukura düşen kar tanelerinin tıslamasıydı.

Ve birçok ayak izi.

Başımı kaldırdım, troller çoktan Okyanus Yolu'na dönmüş, dinlerken başlarını eğmişlerdi.

"En az bir düzine," diye mırıldandı Vincent. "Belki daha fazla."

Kararmış ağaçların arasından sürünerek geri döndük, büyü görüşümüzü engelliyordu ama sessizliğimiz gizliliğe bağlıydı. Okyanus Yolu'na ulaştığımızda durduk, adalı gruplar yanıımızdan geçiyordu, birçoğunda yaralanma izleri vardı ve hepsi koruma altındaydı. Ama trol muhafızları değil.

İnsan.

Muhafızlardan biri yanıımızdan geçerken Marc, "Siyah, beyaz ve kırmızı," diye mırıldandı. "Roland'ın yeni renkleri mi?"

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Karlara tükürmek için döndüğümde kusmuğun tadı hâlâ dilimde ekşiydi. "Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok kişiyi toplayabildi?"

"O yapmadı," diye cevap verdi Marc. "Bu plan yıllardır hazırlanıyordu." Onları takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

COLOMBEY KÖYÜNE BİR SAATLİK YÜRÜYÜŞÜ BİR FIRSAT OLARAK DEĞERLENDİRDİK.

bilgi edinmek için dördümüz ikişerli gruplar halinde bir aşağı bir yukarı dolaşarak gardiyanları ve mahkûmları dinledik. Ancak ada sakinlerinin mezralarından çıkarılıp ya adanın gerçek hükümdarına sadakat yemini edecekleri ya da kendilerini kılıcın keskin ucunda bulacakları söylendiğinden başka pek bir şey öğrenemedik. Çoğu teslim olmuş. Bazıları teslim olmamıştı. Teslim olmayanlar da uzun süre hayatta kalamadı.

Köyün nüfusu normalden bin kat fazlaydı, birçoğu etrafta dolanıyordu.

Diğerleri ise gözleri uzakta, çamurun içinde oturuyordu. Silahlı adamlar kasaba halkına, çiftçilere ve balıkçılara zorbalık ederek meyhaneye giden düzensiz bir sıraya soktular. Erkekler ve kadınlar. Çocuklar, bazıları o kadar küçüktü ki bir ebeveyn ya da büyük bir kardeş tarafından taşınmak zorundaydılar. Tek gördüğüm yaşlılar ve sakatlardı ve bunun sebebinin Lessa'nın çoktan öldürülmelerini emretmiş olması olduğuna dair mide bulandırıcı bir şüphe içimi doldurdu.

Kucağında battaniyeye sarılı bir çocuk tutan bir kadını sıraya doğru ittiler ama kadın direndi ve "Kim bu? Ve neden konuşacak yaşta olmayan çocukların yeminlerine ihtiyaç duyuyor? Oğlum hasta - bu soğukta dışarıda kalamaz."

"O Prens Roland de Montigny," diye cevap verdi adamlardan biri, eli belindeki kılıca gitti. "Tahtın varisi ve yakında Işık Adası'nın Kralı olacak."

"Naip ne olacak?" Şaşkın görünüyordu ve onu uyarmak, sessiz olmasını söylemek istedim. "Ada'nın Kralı yok."

"Artık öyle," diye cevap verdi adam. "Ve Majesteleri aksini söyleyenlerin kellesini uçurma alışkanlığına sahiptir, bu yüzden ona bağlılık yemini etmediğiniz sürece o güzel dudaklarınızı mühürlü tutmanız en iyisidir. Oğluna gelince..." Parmağını kılıcının ucunda gezdirdi. "Ya yemin eder ya da ölür, o yüzden siz beklerken gücünü toplasa iyi olur."

Kadın solgunlaştı ve battaniyeye sarılı formu daha yakına çekti. Sonra sıraya girdi.

Yaklaşmayı göze alamayacağımız kadar çok insan vardı ve içlerinden birinin Marc'ın illüzyonuna kapılma ihtimali her geçen saniye artıyordu.

"Çok parlak! Kapıyı kapat!" Roland'ın sesi kalabalığın gürültüsünü yarıp geçti ve ben içgüdüsel olarak Marc'a yaklaştım. "Onu görebiliyor musun?" Fısıldadım. "Ne yapıyor o?"

"Yeminlerini kabul ediyor." Marc beni geriye doğru çekti ve ikizlerin beklediği ahıra doğru çekildik.

"Lessa'dan iz yok ama Roland, Angoulême'in iki uşağıyla birlikte içeride," dedi onlara. "Görünüşe bakılırsa Roland güneşten hiç hoşlanmıyor."

Vincent bir gözünü ovuşturarak, "Ben de bu çocukla asla ortak bir nokta bulamayacağımı sanıyordum," dedi. "Şüphesiz Lessa burayı korumaya almıştır, hatta

Eğer bunu yapmazsa, o kadar yaklaşırsak içlerinden biri gücümüzü hissedecektir." "Anlaştık." Marc dirseklerini bir ahırın kapısına dayamıştı, gözleri içerideki attaydı ama bunu çok düşündüğünden şüpheliydim. "Eninde sonunda ortaya çıkmak zorunda ama bu muhtemelen hava karardıktan sonra olacak. Onları pusuya düşüreceğiz.

o zaman."

"Bekledikleri zaman." Düşüncelerim tam olarak şekillenmeden kelimeler ağzımdan çıkmıştı. "Tristan'ın kardeşine saldırmayacağını düşünüyor olabilirler ama aptal değiller. Önlemlerini almış olacaklar ve Roland'ın etrafı masumlarla çevrili değilken harekete geçme ihtimalinin daha yüksek olduğunu biliyorlar."

Düşüncelerimi toparlamak için bir an durup bir saman balyasının üzerine oturdum. "Stratejilerinin özü bu: Tristan'a tehdit oluşturdukları için değil, onlara zarar vermeyeceği için insanlardan oluşan bir ordu kuruyorlar. Bir insan kalkını oluşturuyorlar."

"Ne öneriyorsun?" Marc sordu. "Tüm stratejimiz onu habersiz yakalamamıza dayanıyor, ki bu da o binanın içinde saklanırken imkansız."

"Peki ya pencereden?" Victoria sordu. "Hızlı bir büyü patlaması ve-"

"Diğer troller tarafından kuşatılmış durumda ve görüş açısı iyi değil," dedi Marc başını sallayarak. "Net bir atış yapabilmek için sadece birkaç adım ötede olman gerekir ve o da büyüye hisseder. Hiçbirimiz yeterince yaklaşamayız ve tüm binayı yok edersek sayısız insan kaybı olur."

Bir kez öksürdüm ve bekledim.

Üç çift gümüş göz bana çevrildi. "Hayır," dedi Marc. "Kesinlikle olmaz."

"Neden?" diye sordum. Ben sordum. "İnsanların kendisine yaklaşmasına izin veriyor. Ne?"

Onu büyüünden koparmak için daha iyi bir şansım var

mı?" Marc, "Muhtemelen hiç yok," dedi.

"Peki o zaman?"

"Onun gücünü kesmek savaşın sadece yarısı," diye cevap verdi. "Ne yazık ki sizin ve bizim için, boğazınızı koparmak için büyüye ihtiyacı yok. İçeri girip reverans yaptıktan sonra yüzüne kan dolu bir parfüm şişesi fırlatırsanız yapacağı şey de tam olarak bu."

"Bu kadar yaklaşmayı planlamıyordum," diye mırıldandım. "İyi bir kolum var."

"Peki ya diğer ikisi? Üç, eğer Lessa yakınlardaysa, ki biz

olduğunu varsaymalıyız. Nişancılığın hepsini haklayacak kadar iyi ?" "Siz
üçünüz o ikisini halledebilirsiniz, Lessa oradaysa ben harekete
geçmeyeceğim."

"Ama Roland'a yemin etmiş olarak çıkacaksın ki bu da sorun yaratır," dedi
Marc. "Bu kötü bir plan."

"Sınırları zorlayanlar insanlar," diye karşı çıktım. "Benim için dışarı
çıkma zorlayacak bir şey yok."

"Dikkatleri üzerinize çekmeden olmaz, bu da Roland ya da Lessa'nın kılık
değiştirdiğinizi anlaması riskini doğurur."

"Araya girmezsek daha ne kadar tartışacaklarını düşünüyorsun?"

Victoria'nın yorumunu duydum ama onu görmezden geldim, Marc'a olan
kızgınlığım dikkatime hükmediyordu. O da Tristan kadar kötüydü - ödülüne
değecek olsa bile beni riske atmayı reddediyordu.

Vincent, "Bir saatten fazla sürer sanırım," diye cevap verince ona ters ters
baktım, ama Victoria, "Bahse var mısınız?" diye karşılık vermeden önce.

"Yeter!" Arkadaşımın üzerine yürüdüm ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı
saman parçasını kopardım. "Şakadan *başka* bir şey yapmadığın sürece senden
tek bir kelime bile duymak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Başını salladı, sonra saman parçasını geri aldı ve dişlerinin arasına
yerleştirdi. "Peep."

On Altıncı Bölüm

TRISTAN

"İZLİYORLAR MI Kİ?" SABINE AYAKLARINI YERE VURDU, KAR ÇITIRDIYORDU

botlarının altında. Rüzgâr pelerininin kapüşonunu yakaladı ve onu yerinde tutmak için uzandım ama eli çoktan oradaydı. "Ben hallederim," diye tersledi ve Cécile'in uzun saç örgüsünü görünür kalmasını sağlamak için düzeltti.

Huysuzluğu sinirlerimi bozuyordu. Birbirimizin yanında geçirdiğimiz günler boyunca bana olan düşmanlığının hafıflediğini düşünmüştüm ama anlaşılan o ki öfkesini biriktiriyordu. "Şikâyet etmeyi bırakıp beni dinlersen, kendi soruna kendin cevap vermiş olursun."

Sertleşti ama sessiz kaldı ve birkaç dakika sonra kanatların hafif güm güm sesi kulaklarımıza ulaştı. Sesi takip ettim ve ejderha doğuda bir daire çizdiğinde, yaklaşan şafağın çizdiği şekli işaret ettim. "İşte orada. Bütün gece kubbenin dışında dönüp durdu."

"Neden?"

Kulenin taşına yumruk atma isteğime karşı koydum, sesi sabrımı sınıyordu. "Çünkü izliyorlar. Belli ki."

"Bunu biliyorum," diye hırladı. "Demek istediğim neden kubbenin içine gelmedi? Bu duvarların arkasında saklandığınızı biliyor, yani sizden korktuğu için değil."

Kızgınlığımı unutarak ejderhaya kaşlarımı çattım. "Bu iyi bir soru."

"Şok edici," diye mırıldandı nefesinin altında, sonra ekledi, "O kubbeyi diktiğinizden beri, benim ve Cécile'in peşinden gönderdiği kurtlar dışında, şehirde bir periye dair tek bir rapor bile yok. Ve bu, ben

Sanırım bu onun bir öfke nöbetiydi. Neden? Trianon'u neden yalnız bırakıyor?"

Şehrin bir yerinden bir horoz öttü ve şimdiden sokaklarda işine gücüne giden insanlar vardı. "Kendilerini güvende hissediyorlar," dedim. "Korunduklarını düşünüyorlar."

"Ve bunun için yeni hükümdarlarına teşekkür etmeliler."

Bunu düşünmek bile delilik gibi görünüyordu ama Kış Kraliçesi davamıza yardım ediyor gibi görünüyordu. Önce ejderhayı şehre saldırması için gönderdi, sonra da benim korumam onları uzak tutuyormuş gibi görünmesini sağladı. Roland kırsalda terör estirirken Trianon bir güvenlik kalesi gibi görünüyordu. İnsanlara benim için savaşmaları için bir sebep veriyordu.

"Naibin işe aldığı o ahmaklar yerine seni konseyime almalıyım," dedim. "Tüm doğru soruları soruyorsun ve asla lafı dolandırmıyorsun."

Ancak Kış feyinin Ada'ya inmemesinin başka bir nedeni daha vardı; sadece bundan kimseye bahsedemezdim, çünkü borcumun olduğu o kader konuşmasından gelmişti. Eğer bilgi önemli olmasaydı Winter öğrendiklerimi açıklamamı yasaklamazdı ama henüz bunun onun oyununa nasıl dahil olduğundan emin değildim.

"Konseydeki o adamlar o pozisyon için doğdular, bunu hak etmediler," diye cevap verdi Sabine, sonra sinirli bir şekilde tısladı ve rüzgâr tekrar kapmakla tehdit ederken kapüşonunu yakaladı. "İçeri girebilir miyiz?"

"Yakında." Cécile'e şafakta tohumlardan birini alacağımı söylemiştim. Bu da her an olabilirdi.

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Ya Kraliçe'nin sizinle konuşmak istediği şey bir ittifaksa? Bunu düşünür müydünüz?"

"Teklif ettiği şey bu olsa bile," dedim, sorusuna cevap vermemeyi seçerek, "neden sorusu akla geliyor? Onun çıkarı ne ve karşılığında ne istiyor?"

"Buna değebilir mi?"

Atalarım binlerce yıl önce bu dünyaya hapsedilmiş olsalar da, Yaz yaratıkları olduğumuz gerçeği değişmemişti ve Kış'la ittifak kurma fikri içe hainlik gibi geliyordu. Ve yanlış yönlendirilmiş. Biz onun düşmanının torunlarıydık.

Sabine'e, "Düşmanımızı yenmemize yardım edecek olması, sonunda kazanacağımız anlamına gelmez," dedim. Hayatımı korumama izin veren pazarlığı yaparken, verdelit gözlerindeki parıltıyı çok kolay hatırladım. Onların Guerre tahtasındaki taşlardan başka bir şey değildik ve nasıl oynanacağımızı tahmin bile edemiyordum.

Vakit gelmişti. Cebime uzanıp tohumların bulunduğu katlanmış mendili çıkardım.

Sabine koluma doğru eğildi. "Taşlar ve gökyüzü, bunlar nedir?"

"Onlar Anushka'nın büyülerinden birinin ürünü." Güneş ufukta belirirken ne işe yaradıklarını hızlıca açıkladım.

"Ve tam olarak ne yapacaklarını ya da etkilerinin ne kadar süreceğini bilmiyor musunuz?" Bileğimi tuttu. "Tristan, bu doğru gelmiyor. Lütfen onları alma."

"Peki ya Cécile'e bir şey olursa? I..." Ara verip yanaklarımın içini çiğnedim ve eğer ona doğru koşmasaydım Naibin nasıl hayatta olacağını düşündüm. Eğer aklımı başımda tutsaydım. "Şimdi burada durup incindiği ya da korktuğu anda ona gitmeyeceğimi söylemek kolay ama tarih aksini kanıtladı. Bu benim zayıflığım ve bu... bu bir çözüm."

Güneş ışığı yüzüne vuruyor, tenini altın rengine dönüştürüyordu. Dudakları sessiz bir itirazda bulundu, sonra başını salladı ve bileğimi bıraktı.

Keşke benimle daha sert tartışsaydı.

Tohumlardan birini koparıp girdaplı derinliklerine baktım. Ve cesaretimi kaybetmeden önce, onu bütün olarak yuttum.

On Yedinci Bölüm

CÉCILE

BAŞIMI EĞDİM, KADERLERİMİZİN NASIL DEĞİŞTİĞİNİ DÜŞÜNMEMEK İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPTIM. tek bir şakanın başarısına bağlıydı, hatta bu şakayı gerçekleştirecek araçları içeren tepsiyi dengede tutarken bile.

"İşe yarayacak," diye ısrar etmişti Victoria. "Bir keresinde Tristan'a yapmıştık ve günün büyük bir bölümünde ağzı mosmor olmuştu."

"Daha uzun sürebilirdi, ama kendi ağzını sabunla yıkamakta ısrar etti." Vincent gülümsedi. "Çok kibirli. Yine de Anaïs olsaydı daha iyi."

"Öyle olsaydı hayatta kalabileceğinden emin değilim," demişti Marc. Sonra içini çekti. "Ama işe yaradı. Ve bu hileyi kullanmak riskin çoğunu ortadan kaldırıyor, o yüzden kendimize biraz şeker bulsak iyi olur."

Ve böylece kendimi meyhanenin arka kapısına yaklaşırken buldum, elimde bir silahla değil, iki tatlıyla.

"Bu da ne?" Muhafızlardan biri yoluma çıktı.

"için şekerlemeler," dedim, tepsinin titrediğini fark umarak. "Tatlılara düşkün olduğumu duyduk."

Muhafız yakına eğildi ve nefesinin ekşiliğinden geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. "Bunun zehir olmadığını nereden bileceğiz?"

Öyle olsa da fark etmeyeceğini söylemek istedim ama bunun yerine ona yemini uzattım. "Eğrilmiş şeker ve vişne likörü."

Onu ışığa tuttu, sonra şeker kafes işinden bir parça ısırды, şeker dişlerinin altında çıtırdadı.

"Ölürsem intikamımı alın," diye arkadaşlarına seslendi, sonra da

Küre. Vişne likörü ağzından akıp çenesinden aşağı döküldü. "Güzel," dedi, kirli elinin tersiyle dudaklarını sildi, sonra da likörü yalayarak temizledi. "Bir tane daha alacağım."

Geri adım attım. "Ekselanslarının hayal kırıklıklarını kötü idare ettiğini duydum.

Ve şimdiden kadın arkadaşı için bir tane olmaması utanç verici."

Gözleri şehvet dolu bir parıltıya büründü ve Lessa'nın orada olduğunu onayladım. "Onları Ekselanslarına kendin götüreceksin," dedim sözlerimi güçle doldurarak. "Ve ona yediğinden ne kadar keyif aldığını söyleyeceğinden emin olacaksın." Bu benim için kötü niyetli ve zalimceydi çünkü Roland'ın tatlılarını bir insanın almasına nasıl tepki vereceğini biliyordum. Ama umurumda olmadığını fark ettim. Onlar kendi türlerine ihanet ediyorlardı.

"Yapacağım." Tepsiyi aldı ve küre şeker bacakları üzerinde titredi. "Dikkatli ol, şimdi," diye mırıldandım, kollarının emrim altında sabitlenmesini izlerken. İçeride kaybolduğunda, arkadaşlarına bir kez başımı salladım. "Beni hiç görmediniz."

Gözleri kamaştı ve onlar beni tekrar fark edemedi köşeden sıvıştım. Sonra sıraya girdim.

Muhafızlar silahlar ve tehditlerle bizi tek sıra halinde meyhaneye doğru sürdüler, kapıdaki muhafız giden her kişi için bir kişinin girmesine izin verdi. Tüm dikkatleri henüz yemin etmemiş olanlardaydı ve yeni yemin etmiş olanlar binadan çıkarken yeni kazandıkları özgürlük karşısında şaşkın görünüyorlardı.

"Nereye gideceğim?" diye sordu içlerinden biri. "Ne yapacağım?"

"Umurumda değil," diye karşılık verdi muhafız, adamın omuzlarına bir sopa indirerek. "Çekil."

Adam tökezleyerek uzaklaştı, ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyordu. "Nereye gideceğim? Nereye gideceğim?" Bana doğru baktı, ben de gözlerimi kaçırdım ama giysilerinin yandığını ve ellerinin yanıklardan kıpkırmızı olduğunu fark etmeden önce değil.

"Sıradaki!"

kimse kalmamıştı. İçeri girdim.

Gözlerimin loşluğa alışması biraz zaman aldı, ilerleyip önümdeki kadına çarptığımda görüş alanımda güneş lekeleri dans ediyordu.

Bir zamanlar barın olduğunu tahmin ettiğim yere bir platform inşa ve Roland bu platformun üzerinde, ayaklarını sallayarak büyük bir sandalyenin üzerine tünemişti

zeminin hemen üzerinde ileri geri hareket ediyordu. Platformun önünde diz çökmüş bir adam vardı ve Lessa onun yanında duruyordu, çoğunlukla kalabalık tarafından gizlenmişti. "Söylediklerimi aynen tekrarla," diye emretti. "Ben, senin adınla, Prens Roland de Montigny'ye sadakat yemini ediyor ve yaşadığım sürece onun çağrılarına ve emirlerine itaat edeceğime söz veriyorum."

"Ben, senin adın," diye fısıldadı adam ve Lessa onun kaburgalarına tekme attı. "Adını söyle, seni aptal."

Adam ağlayarak söz dinledi ve işini bitirdiğinde Roland bir köpek gibi başını okşadı.

Bir sonraki kişi öne doğru itildi ama Lessa konuşmadan, zorladığını muhafız yaklaştı. Selam vererek tepsiyi genç trolün yanındaki masaya koydu. Roland uzaktan çok masum görünüyordu, Victoria'nın şekerden yarattıklarını görünce yanakları zevkle kıvrıldı. Tatlıyı tepsideen aldı ve kafesten bir parça kopararak ağzına attı.

Çıtır, çıtır, çıtır. Mükemmel beyaz dişlerinin şekeri çiğnerken çıkardığı sesi hayal ettim ve kullanmayacak olsam da topraktan büyü çekerek gerildim - ihtiyacım olan tüm güç Roland'ın soluk parmaklarında tuttuğu o küçük kıvılcık küredeydi.

Bir kafes parçası daha kopardı. *Çıtır, çıtır, .*

Nefesim kısa küçük soluklarla geliyordu, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki etrafımdakilerin duyamamasına şaşırdım.

Yeterince yaklaşmış

mydım? İşe

yarayacak mıydı?

Roland küreyi dudaklarına götürerek pürüzsüz şekerli yüzeyi yaladı.

Sonra muhafız konuştu ve Roland dondu kaldı, canavar dışarı bakıp gözlerini ikramlarından birini çalan adama dikerken tüm masumiyet görüntüsü kayboldu. Dişlerimi sıktım, söylediklerimi geri alabilmeyi umutsuzca dilerken benim bir sıcak bir soğuk yanıyordu. Söylediklerimi geri alabilmeyi.

Şak. Adamın başı tam bir daire çizerek döndü ve bir an için olduğu gibi durdu. Boynundaki tuhaf kamburluk ve gözlerindeki boş bakış olmasa hiçbir şey olmamış gibi görünecekti, çünkü kimse kıpırdamamıştı. Sonra Roland gülümseyerek ona doğru tuhaf bir hava üfledi ve muhafız yere yığıldı.

Biri ıgık attı ama toplu bir irkilmenin dışında odadaki hiç kimse kıpırdamadı. Hareket edemeyecek kadar sersemlemiş, korkmuşlardı.

Onu sen öldürdün. Muhafızın cesedine baktım, onu ölüme ettiğimi ama bunun gerçekten olduğunu idrak edemiyordum. *Katil.*

Gözlerimi cesetten ayırdığımda Lessa'nın suratını ekşiterek başını salladığını gördüm. Roland'a öğüt verir gibi bir şeyler söyledi ama Roland onu duymazdan gelerek dikkatini tekrar elindeki tatlıya verdi. Derin bir nefes alarak dikkatimi yeniden toplamaya çalıştım. Sadece bir şansım olacaktı ve bunu kaçıramazdım.

Nabzım kulaklarımda kükrerken Roland'ın şekerli küreyi bir kez yalamasını izledim. İki kere. Sonra ağzını kocaman açtı.

Çevresel görüşümden bir şey parladı. Roland başladı, şeker elinden kayarak ayaklarının dibindeki yere çarptı.

"Hayır," diye nefes aldım. "Hayır, hayır." Çocuğun yüzünün en fazla bir adım önünde büyüye gömülmüş bir ok vardı, sapı hâlâ çarpmanın etkisiyle titriyordu.

"Bunu kim yaptı?" diye bağırdı ve ben de planımızın gözlerimin önünde parçalanmasını izlerken sessizce aynı soruyu sordum.

Adam hamle yaptı ama Lessa yerde diz çöktüğü yerden uzandı ve onu geri çekti. Kırılma noktasına ulaşmış bir kalabalığa karşı yerimi korumaya çalışırken, kırılmış şeker küresinden kıpkırmızıya bulanmış eldivenli parmaklarını kaldırdı, dudaklarında tek bir kelime vardı. Tek bir isim.

Benimkini.

Erkekler ve kadınlar birbirleriyle itişip kakışırken, dar kapılardan geçmek için mücadele ederken, bazıları kaçmak için pencerelere yöneldiğinde camlar kırılırken ayaklarımı tutmaya çalışarak kalabalığın arasına daldım. İnsanlar aşağıya iniyor, diğerkleri ıgıklara aldırmadan sırtlarına tırmanıyordu. Akıntıya kapılmıştım, bedenler o kadar sıkıştı ki nefes alamıyordum. Kollarımı kaldırdım, başımı dirseklerden ve yumruklardan korumaya çalıştım ama başaramadım.

Sonra işim bitti.

Bir kez düştüm, bacaklarımin arkasına basıldıkça acıdan kıvranıyordum ama ilerideki bir adamın pelerinine tutunup tırmandım.

"Cécile!"

Roland'ın sesi havayı doldurdu, dehşete düşmüş insanların ıgıklarını bastırdı.

Yaralı.

Sonra taverna patladı. Patlamanın şiddeti beni öne doğru fırlatmış olmalı, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, kulaklarım çınlayarak çamur ve balçığın içinde yüzüstü yattığımdı. Etrafta aynı pozisyonda olan insanlar vardı: bazıları sersemlemiş, bazıları patlamanın açtığı yaralara tutunuyor, bazıları ise hiç hareket etmiyordu.

Hava muazzam bir büyü akışıyla kasıldı ve ben gözlerimi kapatıp gelecek olan şeyi beklemeye başladım. Hava tekrar tekrar muazzam sarsıntılarla titreşti ama beklediğim darbe asla inmedi. Başımı yavaşça çevirerek arkama baktım.

Roland bir kolunu yüzüne bastırmış, tavernanın molozları arasında kıvranıyordu. Lessa ve diğer ikisi ondan birkaç adım ötede çömelmiş, sırtlarını bana dönmüşlerdi.

"Kes şunu, kes şunu," diye bağırdı Roland, sesi titreyen kulak zarlarıma karşı küçük ve uzaktı. "Seni öldüreceğim. Seni bitireceğim. Kalbini parçalayacağım!" Boştaki eli üzerinde sallanıyordu, her hareketine muazzam bir büyü fışkırması eşlik ediyordu. Ama hareketler rastgele ve tuhaftı, görünüşe göre hiçbir şeye yönelik değildi.

Hayır, hiçbir şey değil. Güneş.

Lessa dengesiz bacakları üzerinde yükseldi ve kollarını gökyüzüne kaldırdı. Avuçlarından çıkan kara büyü bulutları yükselip yayılarak güneşi örttü ve kasabanın yarısına karanlık bir gölge düşürdü. "Roland, dur!"

Sarsıntılar kesildi, tek ses yaralıların ağlaması ve kulaklarımdaki çınlama oldu.

Ne yapacağımı bilemedim. İstedğim son şey dikkatlerini çekmekti ama yerde yatıp beklemek de pek iyi görünmüyordu. Taşlar ve gökyüzü, Marc ve ikizler neredeydi? Neden hiçbir şey yapmıyorlardı?

Bir ıslık havayı deldi ve troller sesin geldiği yöne doğru döndü. Dikkatimin dağılmasından yararlanarak dirseklerimin üzerine kalktım. Köyün dışına çıkan yolun ortasında siyah bir atın üzerinde bir adam oturuyordu. Yüzünü tanıyamayacağım kadar uzaktaydı ama omzuna asılı yayı gözden kaçırmadım. Roland'a ateş eden oydu. Planlarımızı mahveden kişi.

"Herkes Prens Tristan'ı selamlasın," diye bağırdı adam. "Trollus'un ve Işık Adası'nın gerçek varisi."

Omuzlarım şokla titredi ve bu onun sözlerinden kaynaklanmıyordu. Sesini tanıdım.

On Sekizinci Bölüm

CÉCILE

"LANET OLSUN SANA CHRIS," DIYE FISILDADIM. " NE GEÇİYORDU?"

Roland ayağa kalktı. "Ben. Olacağım. Olacağım. Kral!" Yer titredi ve elini yana doğru savurdu, hava ölümcül bir büyü bıçağıyla parıldadı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım ama Chris çoktan harekete geçmişti, siyah atı yakındaki ormana doğru dört nala gidiyordu. Yumruklarımı sıkarak izledim, büyüünün yetişmesini, hem atı hem de biniciyi kesmesini bekledim. Ama kısa düştü.

Roland'ın dudaklarından bir dizi yemin döküldü ama o peşinden gidemeden Lessa ellerini Roland'ın omuzlarına kapattı. "Bu bir tuzak." Gözleri etrafı taradı. "Cécile burada, yani Tristan da muhtemelen burada. Seni dışarı çekmeye çalışıyorlar."

"Tristan?" Roland'ın yüzündeki öfke kayboldu ve sanki fazladan birkaç santim ona ihtiyacı olan görüşü sağlayacakmış gibi parmak uçlarında yükseldi.

"Aptal olma," diye hırladı. "O sadece seni öldürtmeye çalıştı, bunu göremiyor musun?"

Roland'ın yüzü düştü ama üvey kız kardeşi onu görmezden geldi. "peşinden gidin," emretti diğer iki troll'e. "Onu canlı olarak geri getirin - planları hakkında bilgi sahibi olabilir."

İkisi de başını eğdi, sonra koşmaya başladılar. Yolda gözden kaybolmalarını izlerken dudagımı ısırdım. Trollerin hızlı olduğunu biliyordum - nasıl hareket ettiklerini görmüştüm. Ama Trollus onları birden fazla şekilde zapt etmişti, bu yüzden hiçbirini koşarken görmemiştim. Chris'in atı onları uzun süre geride bırakamazdı.

Bir el koluma dolandı, ben de bağıracaktım ama bir başkası

ağzımı kapattı. "Sus," diye mırıldandı Marc kulağıma. "Onların dikkati dağılmışken harekete geçmeliyiz."

İllüzyonla çevrili Marc beni meydana dağılmış hareketsiz formların arasından geçirdi, ikizlerin beklediği başka bir binanın arkasına sıkışana kadar konuşmadı.

"Burada olduğumu biliyorlar," dedim.

"Roland bu yüzden mi senin adını haykırıyordu?" Vincent kollarını . "Seni görmelerine izin vermemen gerekiyordu."

Siyah buklelerimden bir parça kopararak kaşlarımı çattım. "Ben yapmadım. Lessa beni daha önce bu büyüü yaparken görmüştü - ikiyle ikiyi bir araya getirdi." Ne olduğunu hızlıca açıkladım. "Şimdi ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. İkinci bir şansımız olmayacak."

"İşte bu yüzden Lessa'nın uşaklarının peşinden gidiyoruz," diye cevap verdi Marc. "Angoulême'in nerede saklandığını biliyor olabilirler ve sonuçta Tristan'ın yakalamamızı istediği kişi Dük. Eğer arkadaşın Chris bu küçük numaradan sağ çıkarsa, ona teşekkür etmem gerekecek."

"Ne için?" Tersledim. "Planımızı mahvettiğin için mi?"

"Öyle mi yaptı? Yoksa muhafızla yaptığın numarayı sen mi yaptın?" Marc onun yumruğunun yere inmesini beklemedi, gizlenmiş hali binanın köşesine doğru ilerliyordu. "Kasabayı aramaya başlıyorlar. Gitmemiz gerek."

İtiraz etmedim. Eğer o fazladan adımı atmamış olsaydım -hem gereksiz hem de acımasız bir adım- Roland şekeri ısıracak, kanı akıtacak ve ben de Chris'in okunun kafatasına saplanması için tam zamanında büyüü yapacaktım. Kasaba meydanındaki tüm o cesetler? Onların ölümü onun kadar benim hatamdı. Daha fazla. Suçluluk ve kederden hasta hissettim. Onlar masumdu.

Ve son olmayacaklarını da biliyordum.

KÖYDEN SIVIŞMAK SORUN DEĞİLDİ. BİRİNCİSİ, İNSANLAR, YEMİNLİ YA DA

her yöne kaçıyorlardı. İkincisi, Lessa insan askerlerini benim gibi bir kızı aramak için kasabada devriye gezmeye göndermiş olsa da, arkadaşlarımla başa çıkmak için ne yazık ki hazırlıksızdılar. Lessa'nın kendisi gibi.

"Onun Anaïs olduğuna kim nasıl inanabilir ki?" diye mırıldandı Victoria.

Onuncu kez. "Bir çember kurmak ya da birlikleri organize etmek hakkında hiçbir şey bilmiyor ya da..." Liste uzayıp gidiyordu ama ben dinlemeyi bıraktım çünkü Lessa'nın bunlardan herhangi yeteneği olup olmadığı önemli değildi. Tek yapması gereken Roland'ı kontrol altında tutmak ve mümkün olduğunca çok insanı ona sadakat yemini ettirmektir ve şu ana kadar bunu başarıyor gibi görünüyordu.

Vincent'in hız uğruna beni taşımasıyla, Chris'in atının karda bıraktığı izleri ve peşindeki trollerin çizme izlerini takip ederek bir süre önce ağaç sınırına ulaşmıştık.

"Sessiz ol Victoria," dedi Marc öndeki pozisyonundan. "Eğer onu yakalayacak olsalardı, şimdiye kadar yakalamış olurlardı ve bu yoldan geri dönerlerdi. Onlara varlığımız hakkında önceden haber vermemeyi tercih ederim." Sonra durdu.

Vincent'a "Beni yere bırak," dedim ve ayaklarım patikaya sağlamca bastıktan sonra Marc'ın bir çatalda durduğu yere doğru ilerledim.

"İki grup iz var," dedi. "Troller her iki izi de takip etmek için ayrıldılar."

"Bunu görüyorum." Sağ tarafı işaret ettim. "Chris o tarafa gitti. Onun atı nallı, diğeri nalsız." Çalkalanmış kar ve at gübresine baktım. "İkinci atlı onu burada bekliyordu. Birden fazla olacağını biliyorlardı ve trolleri bölmek istediler." Bir kar yığınına tekmeledim. "Chris o atıyla Roland'ı öldürmeyi hiç düşünmemişti - kalkan olacaklarını biliyordu. Trollerin onu takip etmesini istedi."

Chris'in gittiği yoldan ilerlemeye başladım ama arkadaşlarıma geriye doğru bir bakış atmadan önce değil. "Aklınızı başınıza alın."

Marc önde, Victoria kolumda ve Vincent arkada olmak üzere daha ölçülü bir hızda ilerledik. Üçünün de elinde silah vardı, en ufak bir seste başları dönüyor, gözleri herhangi bir hareket belirtisi için çevremizi tarıyordu. Ya da ellerinden geldiğince iyi tarıyorlardı. Güneş tam tepemizdeydi ve ormanın sık yapraklı ağaçları parlaklığın çoğunu engellese de, üçünü de ellerinin tersiyle gözlerini silerken yakaladım.

Ormanda bir çığlık yankılandı ve durup bir başkasını bekledik. "Sanırım diğer patikadan geliyor," dedi Marc. "Ama insan mı yoksa trol mü olduğunu söylemek zor. Yola devam edelim."

Bir açıklığa çıktık ve güneş el değmemiş karlara vurarak

Gözlerim bile acıyor.

"Taşlar ve gökyüzü," diye tısladı Vincent. "Yeraltında sıkışıp kalmayı özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi, ama özlüyorum."

Kör yürüyorlardı, bu yüzden her tarafa bakmaya çalıştım. Havadaki soğuğa rağmen sırtımdan ter damlıyordu ve her kuş cıvıltısı ya da bir dalın çatırdaması beni zıplatıyordu. Bir daire çizerek döndüm ve dönerken ormanın derinliklerine baktım. Neredeyse açıklığa varmış olmamıza rağmen tekrar döndüm. Sonra gözüme bir şey takıldı.

"Dur."

Marc dondu kaldı. Etrafında döndüm, toynak izlerinin patikanın kenarına ilerlediğini, oysa trolün çizme izlerinin öylece kaybolduğunu fark ettim. "Bana kılıcını ver," dedim ve kılıcı alarak son ayak izinin önündeki zemini dürttüm.

Sağlam.

Bir adım ilerledim ve yeri eşeledim. Hiçbir şey yoktu. Aklıma bir düşünce geldi ve başımı öyle bir kaldırdım ki boynum çatırdadı. Ama yukarıdaki dallarda saklanan bir trol yoktu. Kaşlarımı çatarak bir adım daha attım ve yer ayağımın altından kayıp gitti.

Çılgılık attım ve ağırlığımı geriye atarak karda yuvarlandım.

Marc, "Ve fareler aslanları öldürmenin bir yolunu keşfediyor," diye eklerken Victoria, "Vay canına," dedi.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanarak, neredeyse beni bir sonraki kurbanı olarak alacak olan deliğe baktım. Çukur derindi ve dibi sivriltilmiş çelik dikenlerle kaplıydı. Bunlardan birine bir trol saplanmıştı.

"Öldü mü?" Bunun mümkün olduğuna inanmak istemeyerek sordum.

"Oldukça." Marc, taze bir kar tozuyla birlikte açıklığı gizlemek için kullanılan beyaz brandanın kenarını indirdi. Keskin gözler tuzağı görebilirdi, ama güneşten yarı kör olmuş, koşan bir trolün gözleri? Pek olası değildi.

Ormandan bir orman tavuğu seslendi ve ben kaskatı kesildim. "Bizi izliyorlar," dedim nefesimin altında. Eğer Chris'le birlikteyse, o zaman benim arkadaşlarımdı, ama kılık değiştirmiştik ve o hariç kimse Marc ve ikizlerin müttefik olduğunu bilmiyordu. Ellerimi ağzıma götürerek kuş sesini tekrarladım.

Sessizlik. Hem çok fazla. "Chris'in yoldaşları benim kim olduğumu bilecek."

Marc'a fısıldadım. Bir kez başını salladı ve ayağa kalkmama yardım etmek için bir kolunu uzattı.

Derin bir nefes alarak seslendim: "Sizin için bir tehdit değiliz. Ben Christophe Girard'ın bir arkadaşıyım."

Birkaç uzun ve acı dolu an boyunca kimse cevap vermedi, sonra çalılar hışırdadı ve Chris'in yüzü ortaya çıktı. "Cécile? Saçına ne yaptın?"

Adımı kullanması karşısında irkildim, perilerin izlemediğini umuyordum. "Uzun hikâye." Çukuru işaret ettim. "Burada neler oluyor?"

Çalıların arasından çıktı ve elini sallayarak ormandan dört yüz daha belirdi - hepsi de Goshawk's Hollow'dan insanlardı. "Tristan ayrılmadan önce bana birkaç fikir verdi," dedi. "Gerisi... Trollus'tan ayrıldıktan sonraki ilk birkaç gün ne kadar kör olduğunu hatırladım ve bundan faydalanabileceğimizi düşündüm."

"Ve sen de Roland'ın ilk hedefin olması gerektiğine mi karar verdin?" Ellerimi yumruk yapıp planlarımızı mahvettiği için ona saldırma isteğini bastırdım. Olan olmuştu.

Chris başını salladı. "Onları izliyorduk. Roland güneşe çıkmayı reddediyor ve ayrıca Lessa onun her hareketini kontrol ediyor gibi görünüyor. Peşimizden ormana girmesine izin vermesi pek mümkün görünmüyordu." Parmaklarını saçlarında gezdirerek çukura baktı. "Diğer ikisi bizim hedefimizdi. Tristan'ın kardeşini rahatça vurabilmesi için olabildiğince çok kişiyi haklayabileceğimizi düşündük. Lafi açılmışken..."

"Trianon'u koruyor," dedim. "Bu yüzden buradayız - bizi Roland'ı durdurmamız için gönderdi."

Chris'in bakışları bana döndü, kaşları çatıldı. "Ses tonuna bakılırsa, planlarını suya düşürdük."

Kollarımı kavuşturdum. "İnsanlara güvenli bir yere gitmeleri için yardım etmen gerekiyordu." "O iş çoktan halledildi," diye cevap verdi.

"Büyükannen bizzat kendisi

herkesi evlerinden çıkarıp dağlara götürdü ama..." Marc ve ikizlere karşı duydukları korkuyu yenip nihayet yaklaşan dört başıyla işaret etti. "Saklanmaktansa savaşmayı tercih eden çok kişi var ve ben de onlardan biriyim."

İma edilen suçlama karşısında irkildim ama cevap veremedim Marc, "Kaç kişiyi öldürdün?" diye sordu.

"Altı." Chris çukurdaki cesede doğru çenesini salladı. "Eğer bu çılgılık onunsa

dostum, yedi olacak. Ukala piçleri ayırmak kolaydır ve henüz oyunumuzu çözemediler."

"Bu son olmayacak." Magic kazıklardan birini yerden kaldırdı ve Marc kazığı önünde süzülürken düşünceli bir şekilde inceledi. "Tek gereken birinin tuzaktan canlı çıkması ya da siz onu sıfırlamadan önce bir başkasının gelmesi."

Hava toynakların gümbürtüsüyle doldu ve pelerinli bir atlı ağaçların arasından geldi, atı soğuk havada sertçe esiyordu. "Onu yakaladık! Çok işe yaradı."

"Josette?" Onun adı ağızından bir selamlamadan çok bir suçlama olarak çıktı ve kız kardeşim atını sertçe yukarı çekti. "Cécile? Saçına ne oldu?"

"Taşlar ve gökyüzü! Dağlarda saklanıyor olman gerekiyordu, değil... değil..." Söyleyecek söz bulamayınca etrafımızdaki manzarayı elimle işaret ettim.

"Bir çocuk canavar evimi yerle bir ederken saklanmayacağım," diye tersledi. "Bunu ağabeyine bırakacağım."

Çenem düştü ve Chris aramıza girdi. "İyi sürüştü, Joss. Şimdi cesetten kurtul ve kazıkları çek. Kuracağımız bir sonraki tuzak için onlara ihtiyacımız olacak."

Kız kardeşim yüzünü buruşturdu. "bir sorun var."

Chris kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Marc ve ikizlere yandan bir bakış attı. "Ona çok yaklaşmakla ilgili bazı endişeler var."

"Neden?" Chris talep etti. "Şimdi bana karşı alınganlık göstermiyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz." Eyerde biraz daha dik oturdu. "Ama benim de aptallığım yok. O lanet şey hâlâ hayattayken fazla yaklaşmamın imkânı yok."

On Dokuzuncu Bölüm

CÉCILE

"ALBERT, , , " DEDI MARC, ÇUKURUN KENARINDA DURARAK. "VE

Burada sadakatinizin Majestelerine olduğuna inanıyordum. Ne zaman hain oldun?"

Yanına yaklaştım ve bir zamanlar beni Trollus sokaklarında kovalayan ve bu yüzden Tristan tarafından utandırılan trolü görmek için kenarından eğildim. İki bacağını, gövdesini ve bir kolunu şişleyen çivilerle bir tarafa asılı duruyordu. Hayati bir şey isabet etmemiş gibi görünse de, altında biriken kan bana yaralarına yenik düşmesinin an meselesi olduğunu söylüyordu.

Kan lekeli bir topak tükürdü. "Siz üç salağın insanlara yardım edeceğini tahmin etmeliydim."

"Sonunu bir çukura düşerek hazırlayan kişi söylüyor bunu," dedi Victoria. O ve Vincent, tutsağın yaratıcı bir şey denemesi ihtimaline karşı çukurun diğer tarafını kuşatmışlardı. "İnsanlar tuzaklarının üzerine yem olarak bir hamur işi mi sarkıttılar, yoksa nereye gittiğine dikkat edemeyecek kadar aptal mıydın?"

Adam ona küfretti ama kadın sadece yüzüne kar tekmeledi. "Soruma cevap vermedin," dedi Marc.

Albert güldü, sonra acıya karşı dişlerini birbirine geçirdi. "Aylardır. Thibault gerçek yüzünü gösterip insan aşığı oğlunu o kızıl saçlı fahişeyle evlendirdiğinden beri. Bunun gibi zayıflar tahta ait değildir. Guillaume ve ben taraf değiştirme zamanının geldiğini fark ettik."

Kılık değiştirdiğimde beni tanımadığını fark ederek kaşlarımı çattım.

"Biliyordum," diye soluk soluğa bağırdı. "Tristan onu öldürmeme engel anda anlamıştım." Gözleri Chris'e kaydı, "Sonra da o aptal kız uğruna beni küçük düşürdü: Dük onun sempatizan olduğu konusunda haklıydı. Daha da kötüsü

bir sempatizandan çok, o iğrenç küçük yaratıkla isteyerek yatıyordu. *Ona* aşıktı. Ve Thibault *biliyordu*. Tristan'ın eğilimlerine katlandı ve ihanetini affetti. Bu da bir şeyler söylüyor." Öksürdü. "Bu bir şey *ifade* ediyor."

Marc tepki vermedi. "Dük nerede?"

Albert sırtıttı. "Onu asla bulamayacağınız bir yerde."

"Bilmiyor," dedi Vincent. "Angoulême planlarını dönek bir avama etmez. Roland'ın önünde diz çöken o insan acemiler de muhtemelen bunu biliyordur."

Albert, "Belki öyle, belki de değil," diye karşılık verdi. "Ama bilgiyi benden işkence ederek almayı düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Anlatmayacağım. Söylemem. Ben zaten ölü bir adamım."

İster Dük'e yemin etmiş olsun, ister işkence karşısında kendi metanetinden o kadar emin olsun, söylediklerinde ciddiydi. O da diğerleri gibi doğruyu söylemeye mecburdu. Bir yanım onu ölüme terk etmelerini söylemek istiyordu ama daha önceki zalimliğimin bedeli zihnimde tazeydi. Sırf söz konusu olan düşmanımın hayatı olduğu için hayata karşı kibirli olmak ne kadar kaygan bir zemindi. Thibault ve Angoulême'in tavrı buydu ve eğer ben de farklı değilsem, daha iyi olduğumu nasıl iddia edebilirdim?

Elim çantamda kalan iki parfüm şişesine gitti ve iç çekerek Marc'ı dirseğimle hafifçe dürttüm. "Peki ya yaşama şansı için?"

Yaralı trolün gözleri tanıyarak irileşti. "Sen." Yüzü çabayla buruştu. Ama Albert Anaïs ya da Tristan değildi ve vücudunu delen demir onu kontrol altında tutuyordu.

"Teklifim bu," dedim. "Bize Dük'ün nerede saklandığını söyle, ben de senin hayatını kurtarayım." Yaptıklarından dolayı mahkemeye çıkana kadar geçecek bir süre için bile olsa, yine de kurtaracaktım. "Hatta iyi niyetimin bir göstergesi olarak önce seni iyileştireceğim."

Yüzünde umut parladı ve Dük'e ihanet etmesine neden olacak tek şeyi teklif ettiğimi biliyordum. Ama sevincim sadece bir saniye sürdü, sonra başını kaldırdı ve altındaki çiviye indirdi.

Bir elimi ağzıma kapattım, manzaradan uzaklaşmak istiyordum ama kendimi eylemlerimin bu son kurbanına tanıklık etmeye zorladım.

"Angoulême, sadakatini garanti eden yeminler olmadan bir haini saflarına katmazdı," dedi Marc, elini omzuma koyarak. "O bir

ne olursa olsun ölü bir adam."

Tutuşundan kurtuldum ve alnımı bir ağaca dayamadan önce biraz uzaklaştım, donmuş özsü derime batıyordu. Chris'in dikenleri çıkarma ve cesedi çukura gömme emri kulaklarıma ulaştı ama zar zor kaydedildi.

Arkamda kar . "Onu tanıyor muydun?" Joss sordu. Hafifçe başımı salladım.

"O bir... arkadaş mıydı?"

"Hayır." Başımı çevirdim, botunun burnuyla karda küçük bir iz bırakmasını izledim, yanakları dişleriyle ısırıldığı yerden sıkışmıştı. "Diğer atlı sendin."

Joss başını kaldırmadan onayladı. "Hızlı at sürebilen hafif birine ihtiyaçları vardı ve Nomeny'ye ne yaptığını gördükten sonra diğer herkes çok korktu."

Küçük kız kardeşim hariç herkes. Etrafımızdaki insanların hepsi yetişkin erkek ve kadınlardı - risk alması gerekenler onlar olmalıydı. Bir çocuk değil. Ama arkadaşları tehlikedeyken korunmak benim kadar onun da hoşuna gitmezdi. "İyi işti," dedim.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Tristan neden onu durdurmadı? Neden bize yardım etmiyor?"

"Trianon'u koruyor." Bu bahaneyi söylerken sesim çatallaştı ve ilk kez kulağa ne kadar korkunç geldiğini fark ettim. Başkentte olmayanları, özellikle de onunla tanışmış olan kız kardeşimi ne kadar değersiz hissettirdiğini. Onun için aileden biriydi. Ve pragmatik olarak, Ada halkını devamıza destek vermeye ikna etme şansımızı ne kadar çabuk kaybettiğimizi gördüm.

"Yapamaz," diye fısıldadım ve soğuk bir rüzgâr boynuma değince titredim. "Konuşabileceğimiz güvenli bir yer var mı?"

"Kampın çelikle çevrili bir kulübesi var," dedi. "Benimle gelebilirsin."

Atının bir dala bağlandığı yere kadar onu takip ettim. Dizginleri tekrar atın ağzına soktu, kolanı kontrol etti, sonra da üzengisinin tokasıyla oynadı. "Cécile?"

Derim diken diken oldu.

"Evet?" "Annem iyi mi?"

Yirminci Bölüm

TRISTAN

IŞIKTAN YAPTIĞIM GUERRE TAHTASININ ÜZERİNDEKİ PARÇALARDAN BİRİNİ VE

Yanılsama, sonra da bir sonraki hamlemi düşünürken ayakta durup izlemekte ısrar eden Fred'e döndüm. "Evet?"

"Kapının dışında mülteciler var," dedi Fred, yüzü kızarmıştı. "Dük'ün milislerinden kaçmayı başarmışlar."

"Onlara dağlara sığınmalarını söyle." Dük'ün insan oyuncularından birkaçını kendime yaklaştırdım.

"Hiç erzakları yok. Donarak ölmeseler bile açlıktan ölecekleri kesin."

"Belli sayıda kayıp kaçınılmazdır." Sıcak şarabımdan bir yudum aldım ve Fred'i yolumdan çekerek oyunun etrafında döndüm. Nefes nefese kaldı, bir elini yumruk yaptı.

"Ne istiyorsun?" Ben sordum.

"Başlangıç olarak bana dikkat etmen için," diye tersledi.

"Dikkatimi sana veriyorum," dedim. "Aynı anda iki şeyi birden idare edemeyecek kadar basit fikirli değilim." Yine de gitmesini tercih ederdim, böylece düşmanımızın stratejilerini çözmeye odaklanabilirdim, ki bence bu zamanımı çok daha iyi kullanmamı sağlardı. Ona da söyledim ve kaşları daha da çatıldı.

"Trianon'a girmelerine izin vermelisiniz."

Başımı salladım. "Kardeşimden kaçtıklarını iddia edebilirler ama yalan söylüyor olmaları da bir o kadar muhtemel. Casus ya da daha kötüsü, ellerinden geldiğince kaos yaratmak için emir almış isyancılar olabilirler."

"İsyancılar mı? Aralarında çocuklar da var. Taşlar ve gökyüzü, hala annelerinin kucağında bebekler var!"

"Roland bir çocuk."

Fred şarap sürahisini odanın ucuna fırlattı, sürahi duvara sıçradı ve hava tarçın ve karanfil kokusuyla doldu. Souris hemen pisliğin üzerine koştu ve onu yalamaya başladı.

"Bir çocuk da bir erkek kadar iyi silah doğrultabilir," diye açıkladım. "Onların Trianon'a girmesine izin vermek, sadık olduğunu bildiğimiz herkesi riske atar ve bu da onlara kötülük olur."

"Onları çevirmeyeceğim."

İçimi çektim ve bardağımın boş olduğunu görünce içkimi yudumladım. "Sana bu konuda bir seçenek sunduğumu hatırlamıyorum."

Ağzından küfürler döküldü ve ben de ileride kullanmak üzere birkaç tanesini katalogladım.

"Onları geri çeviremezsiniz, Majesteleri." Sabine, kendisine ait olamayacak kadar özenli ve pahalı bir elbise giyerek odaya girdi ve saçlarının parlaklığına bakılırsa daha önceki tavsiyeme kulak verip banyo yapmıştı. "Bu uzun vadede stratejik açıdan kötü bir karar," diye devam etti. "Ada halkı sizi duygusuz ve zalim olarak görecektir ve bu yüzden sizden nefret edecek ve size ihanet etmeye çalışacaklar."

"Anlamıyorlar mı-"

Bir elini kaldırdı. "Hayır, yok. Başka bir çözüm düşünmelisiniz."

Fincanımı yere bıraktım ve bir yığından şehrin çıkarıp düz bir şekilde yaydım. "Bastille'de yer var mı?"

"Çiftçileri ve ailelerini haşarat ve hastalıklarla dolu bir hapishaneye koymak daha iyi değil."

Kaşlarımı çatarak parmağımı haritanın üzerinde gezdirdim. "Opera binası o zaman. Güvenliği kolayca sağlanabilir ve muhtemelen bu çiftçilerin bildiği tüm konutlardan daha konforludur."

Sabine gözlerini kapadı ve ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldandıktan sonra, "İşe yarar," dedi.

Fred'e "Neye ihtiyaçları varsa sağla," dedim. "Onlar senin sorumluluğunda."

Emri onaylamadan dönüp gitti ve Sabine sandalyesinin altında ayak bileklerini çaprazlayarak otururken bana kara bir bakış attı.

Bunu daha önce de konuşmuştuk, tepkilerimin uygunsuz, incitici ve saldırgan olduğunu açıklamıştı. Cécile'in büyüğü sadece ondan hissettiğim duyguları değil, kendi duygularımı da silip götürmüştü. Ona inandım; mantıksal olarak zihnimin normal durumundan değiştiğini biliyordum. Ama bu değişimden hoşnutsuzluk ya da rahatsızlık duymuyordum - tam tersine, tek bir soruna saatlerce odaklanabilme yeteneğim sadece bir avantaj olabilirdi.

"Cécile hayatta mı?" diye

sordu. "Evet."

"Ya yaralıysa? Sen bilir misin?" Omuz

silktilim. "Muhtemelen."

"Ya senin yardımına ihtiyacı olursa?"

Bana öyle geliyordu ki Sabine, Cécile'in tohumları en başta neden yarattığının ardındaki mantığı kaçırıyordu. "Eğer durum vahimse, her zaman benim adımı kullanabilir." Bu yolu ortadan kaldırmanın bir yolu olsaydı, bunu yapacağımı eklemekten kaçındım. Cécile adımı asla kullanmayacağına dair söz vermeyi teklif etmişti ama ben kabul etmemiştim. Bu bir hataydı.

"Ben kuleye çıkıyorum," dedi. "Sen de geliyor musun?"

Başımı salladım. Fred'in gitmesi ve Sabine'in dışarıda oyalanmasıyla, düşünmek için nadiren yalnız bir anım olacaktı ve bunu kullanmaya niyetliydim. Öfkeli homurtusunu duymazdan gelerek, kapının mandalının kapanma sesini duyana kadar bekledim ve sonra bir sandalyeye oturup kendimi düşüncelerime bıraktım.

Feyler hakkında bildiğim neredeyse her şey bana anlatılan ya da okuduğum bilgilerdi. Neredeyse hepsi, çünkü yazın zirvesinde kısa bir an için Arcadia'da bulunmuş ve Kış Kraliçesi'yle tanışmıştım. İşte o anıya daldım.

Canım yanmıştı. Kalbimin durduğu ve Cécile ile aramızdaki bağın neredeyse tamamen koptuğunu hissettiğim an, yıpranmış birkaç ipliğin kayıp hissiyle mücadele etmek için hiçbir şey yapmadığı an. Zihnimdeki boşlukta onu ve onun duygularının kaleydoskopunu hissediyordum.

Karanlık.

Sonra çimen, çiçek ve yağmur kokusu burnuma doldu ve gözlerimi açtığımda nefesi yanağıma değen buzbir kadının yeşil bakışlarıyla. "Selamlar, ölümlü."

Geri çekilmeye çalıştım ama bileklerim ve ayak bileklerim bağlanmıştı.

toprak buzla kaplıydı ve açıklanamaz bir şekilde onu kıramıyordum. Gücüme uzandım ama orada değildi.

"Ruhsuz bir şeyin bilincinin son kısacık anının büyüğü yoktur, ölümlü." Dişlerle dolu bir ağız ortaya çıkararak gülümsedi. "Senin çok az zamanın var - onun da çok az zamanı var - ve konuşacak çok şeyimiz var."

Cécile. Ben öldüysem, o da... "Sen kimsin?" diye sordum, ama zaten biliyordum. Burası Arcadia'ydı. Bir çayırdıydık ve her yemyeşil ve mis kokuluydu. Canlı. Ellerin dayandığı yer hariç, çimenler kahverengiydi. Ölüm yılan gibi kıvrılıp ondan uzaklaşıyor, yapraklar renk değiştirip ağaçlardan düşüyor, yapraklar kuruyup küçük kabuklara dönüşüyordu. Bu mümkün olmamalıydı. Yazın en güzel zamanında, amcamın sarayının derinliklerinde.

Kış.

"Ne istiyorsun?" Odaklanmaya çalışarak talep ettim. Ama zordu, çünkü ölmüştüm ve hayatla işim bitmemişti. Yapacak çok şey vardı ve Cécile...

Winter pençeli parmağını yanağımda gezdirdi ve soğğun yakıcı hissettim. Bağlanma izlerinin gümüş dantelleri parmak eklemlerini, elinin arkasını, bileğini kapladı. "Bu zalimce bir şey," diye fısıldadı, "nefret ettiğin kişiye bağlı olmak. Düşmanın ölümünü asla göremeyeceğini bilerek sonsuza dek savaşmak, çünkü bu aynı zamanda senin de ölümün olacak."

"Bu bir cevap değil," diye hırladım. Ama bu kabadayılık yanılttı, çünkü solduğumu hissedebiliyordum. Yakında bir hiç ve Cécile... *Lütfen yaşa*, diye sessizce yalvardım. *Lütfen dene*.

Peri kraliçesinin bakışları neşeyle doldu ve şöyle dedi: "Yaz, binlerce yıl önce kardeşinin ve kardeşinin savaşçılarının dünyanızda kontrolsüzce dolaşmasına izin verdiğinde gücünün doruğundaydı. Ben bastırılmış ve tahtına zincirlenmişken kendi zarar görmezliğine o kadar inanmıştı ki tehlikeyi göremedi. Ama *ben* gördüm. Ve kendi kibri yüzünden bu kadar çok şey kaybetmesini izlemek gerçekten de tatlı bir şeydi."

Gözleri parlak ve hırçındı ve devam etmesini söylemek istedim. Bana ne istediğini söylemesini, çünkü birkaç dakika sonra varlığım sona erecekse bu konuşmayla zamanını boşa harcamayacağını söylemek istedim.

"Buz ve kar feylerinin senin içinde hapsolmemasının bir nedeni vardı.

sefil bir dünya" dedi. "Ben halkımı korurum. Onları güvende tutuyorum." Eğilip alnımdan öptü ve acı içinde ılık atmamak için kendimi zor tuttum. "Ve Şimdi, Kış bir kez daha iktidarda."

"Ne. Ne. Sen. İstiyorsun." Kelimeleri dişlerimin arasından söyledim. *Lütŧen çok geç kalmayayım.*

"Seni geri gönderebilirim." Topuklarının üzerine oturdu, bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki buzlar kayboldu. "Sluaglar benim. Onların gücü benim gücümdür. Seni hayata geri döndürebilirim." Dudaklarını yaladı, dili gümüşü ve atallıydı. "Bir bedel karşılığında."

Ona her şeyi verirdim. Bunu biliyordum. O da biliyordu. " söyle."

"Bir hayat borcu," dedi, ayağa kalktı ve beni kendime çekti. "Benim seçtiğim bir zamanda çağrılmak üzere."

Eğer onunla bir kez daha karşı karşıya gelirsek, benden her şeyi isteyebilirdi, hatta kendi canıma kıymamı bile. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? "Bitti."

"Ve bir şey daha," diye mırıldandı. "Sana söylediklerimden asla kabul edeceksin. Hiç kimseye."

"Peki," dedim, bir şekilde bu pazarlıktan en kötü sonucu alacağımı biliyordum. "Şimdi beni hayata geri döndür."

"Yapılacak."

Ve ben daha tek bir kelime bile edemedim, onun sesinden başka bir ses duymadan karanlığa gömüldüm. "Hoşça kal, ölümlü prens. Şimdilik."

"Tristan!"

Gözlerimi kırptım, Sabine'in yüzü benden birkaç santim uzaktaydı, gözleri panikten çılgına dönmüştü. "Buradalar," diye bağırdı ve etkileyici bir güçle beni merdivenlere doğru sürükledi.

Yukarı ve yukarı çıktık, sonra kapıdan çıktık ve şehri işaret ediyordu.

Gözlerim o yönü takip etti ve korkusunun nedenini anlamakta güçlük çekmedim. Trianon sokakları trol ışıklarıyla doluydu. Yüzlercesi. Ve bu tarafa doğru geliyorlardı.

Bölüm Yirmi Bir

.....
CÉCILE
.....

"O ÖLDÜ."

Cevap ağzımdan döküldü ve hemen geri alıp kız kardeşimin gözlerinin dolmasına, çenesinin titremesine neden olmayacak bir şekilde söyleyebilmeyi diledim. Sanki böyle bir yol varmış gibi. Joss Genevieve'den hoşlanmıyordu ama yine de onun annesiydi.

"Nasıl? Cadı mıydı? Anushka mı?"

Sertçe yutkundum. "O Anushka'ydı."

Sessizlik.

"Onu *sen* öldürdün."

"Yapmak zorundaydım. O değildi. Gerçek annemiz çoktan ölmüştü." Saçmalıyordum. Söylediklerimin hiçbirisi mantıklı gelmiyordu ama niyetlendiğim şeyi yapacak bir cümleyi bir araya getiremiyordum. "Tek yolu buydu."

"Onları serbest

bırakmak için

mi?" "Evet."

Beni itti ve sertçe popomun üzerine düştüm.

"Anlamıyorsun," dedim. "Açıklamama izin ver."

"Açıklayacak ne var?" diye bağırdı, diğerlerinin yüzündeki panik ifadeleri görmezden gelerek. "Bu sizin suçunuz. Annemizi öldürdün ve bu canavarları masum insanları katletmeleri için serbest bıraktın. Ve bunların hepsi, verdiği zararı telafi etmek için kale duvarlarının arkasından çıkmaya zahmet etmeyen aptal bir çocuk için."

"Joss-"

"Keşke ölü kalsaydın," diye tükürdü, sonra atına atladı ve

dörttnala patikadan yukarı çıktı.

Herkes elleri ceplerinde ya da kalçalarında, sessiz bir şekilde bakıyordu.

Chris yanıma geldi. "Kampa döndüğümüzde neler olduğunu açıklayabilirsin. Burada daha fazla oyalanmamız güvenli değil."

KAMPA ULAŞMAMIZ GÜNÜN GERİ KALANINI VE AKŞAMI BULDU.

Moraine Gölü'nün kenarında avcıların kullandığı ve bakımını yaptığı kulübeler. En az iki düzine çadırın ortasında oturuyorlardı ve hava çok karanlık olduğu için çadırlar arasında dolaşanların yüzlerini göremesem de seslerin çoğunu tanıyordum.

"Bu Joss'un atı," dedi Chris, hayvanının sırtından inmeme yardım ederken. "Yani üzölmeyi bırakabilirsin."

"Nedense bundan şüpheliyim." Omuz silkti.

"Bu ."

Chris'i kulübelerden birine doğru takip ettiğimde, Marc ve ikizler yanıma geldi ve sihirle sarmalandığımızda dünya sessizliğe büründü.

"Onlara ne söylemeyi düşünüyorsun?" Marc sordu. "Gerçeğı."

Başımın üzerinde gerçekleşen sessiz konuşmayı hissedebiliyordum. "Bunlar benim insanlarım," diye çıkıştım. "Bilmeyi hak ediyorlar."

"Belki de anlıyorlardır," diye yanıtladı Marc. "Ama onlara söylediklerinizi anlayacaklar mı? Tristan'ın neden Trianon'da kaldığına dair gerçeğı bilmek onlara yardımcı mı olacak yoksa engel mi olacak? Bize yardım mı edecek yoksa köstek mi olacak?"

Troller hakkında çok az şey bilen ya da hiçbir şey bilmeyen insanlara, Ada halkı kardeşinin elinden acı çekerken Tristan'ın neden gizli kaldığını nasıl açıklayabileceğimi düşünerek yanaklarımın içini çiğnedim. Bir sözün ağırlığını nasıl açıklayacağımı. Bir ismin değerini. Kulaklarına saçma sapan bir bahane gibi gelebilirdi.

"Onlara ihtiyacımız var," dedi Marc, konuşmak için bize daha fazla zaman kazandırmak için hızını yavaşlatarak. "İnsanların desteğı olmadan bu savaşı kazanmayı umamayız ama bunun için onlara bizim için savaşmaları için bir neden vermeliz. Onlara bu nedeni siz vermelisiniz."

"Ben bir lider değilim, Marc," dedim, geri sayarken tenim karıncalanıyordu.

Kulübenin kapısına doğru adım attı. "Öyle bile olsam Roland'ı serbest bırakan benim. Bunu telafi edecek ne söyleyebilirim ki?"

"Bu seçimi düşmanlarımıza karşı galip geleceğimiz inancına dayanarak yaptınız. Senin ve benim türümüzün uyum içinde yaşayacağı bir dünya kurabileceğimize inanarak." Kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. "Bunun kolayca gerçekleşeceğini mi düşündün?"

Sessizce başımı salladım.

"Sen bir prensessin, Cécile. Geleceğin kraliçesi. Öyle davranmaya başla."

Ateşlerin çıtırtısı ve dağların arasından gelen rüzgârın ısılığı kulaklarımı bir kez daha doldurdu.

"İçeri geliyor musun yoksa bu toplantıyı dışarıda soğukta mı yapacağız?" Chris kulübenin girişinde duruyordu, onun ötesinde Jérôme, büyükannem ve babam da dahil olmak üzere topluluğumuzda saygı gören kadın ve erkekler vardı.

Marc ve ikizlere, "Beni onlarla bir dakika yalnız bırakın," dedim ve sonra kapıdan içeri girdim.

Küçük binanın içinde tıktık on kişi vardı, yalnız odanın ortasındaki ateş ısınmaktan çok ışık veriyordu, insan etinin baskısı orada bulunan herkesin alnında boncuk boncuk ter bırakmaya yetiyordu.

"Ne kadarını biliyorlar?" Nefesimin altında sordum.

" az benim kadar. Roland, Angoulême ve Kral'ı anlattım - onlar hizipleri anlıyorlar," dedi. "Ve bu bina çelikle çevrili, bu yüzden kimsenin dinlemesinden endişe etmenize gerek yok."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Tristan sahip olduğu zaman içinde beni elinden geldiğince iyi hazırladı. Kendimizi nasıl koruyacağımızı ve nasıl savaşağımızı." Chris çenesini gruba doğru salladı. "Onlar da bu kadarını biliyor."

Dudaklarımı yaladım, terin tadını aldım. Tristan bir ordu kurmanın temellerini atmıştı ve bu, ya o temelin üzerine inşa edeceğim ya da onu yerle bir edeceğim andı. Boğazımı temizlemek için öksürdüm, sonra babam önüme çıktı.

"Cécile, kız kardeşinin senin yaptığını söylediği şey doğru mu?" diye sordu ve sesindeki ıstırap kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Elbette Joss onlara söylemişti. Başka türlüünü nasıl bekleyebilirdim ki? Gözlerim evin içinde

kollarını kavuşturmuş ve ağızlarını bükülmez çizgilerle sabitlemişti.

"Anneni sen mi öldürdün?"

Kraliçe ol.

Çenemi kaldırdım. "Hayır. Onun katilini öldürdüm. Annemin bedenini çalıp kendi bedeni gibi kullanan cadıyı öldürdüm. Bana da aynı şeyi yapmak isteyen kadını öldürdüm."

Sabine'nin babası, "Bu canavarlarla aramızda duran tek şeyi katlettiniz," dedi. "Peki kızım nerede? O iyi mi?"

"Sabine Trianon'da," dedim. "Naibin şatosunda kalıyor ve kocamın koruması altında. Daha güvenli bir yer yok."

Odayı bir fısıltı telaşı doldurdu ve onları susturmak için elimi kaldırdım. "İnsanlar arasında olduğu gibi troller arasında da kötüler vardır. Yozlaşmış, bencil ve zalim kişiler. Dük d'Angoulême de böyle bir trol. Kocamın küçük kardeşi Prens Roland'ı kontrol ediyor, kendisi inanılmaz bir güce sahip bir çocuk ama aynı zamanda şiddetli bir delilikle malul. Son günlerde Ada'ya gazap ve yıkım getiren Prens olsa da, şiddetin arkasındaki beyin Dük'tür, her hareketi onu hedefine bir adım daha yaklaştırmayı amaçlamaktadır: tacı almak. Bugün Colombey'e Roland'ı öldürmek için geldik."

"Ve hâlâ hayatta," diye tersledi Sabine'nin babası.

Chris öksürdü. "Korkarım bunu biz yaptık. Bizim gösterimiz onların planlarını bozdu ve..." Omuz silkti. "Bunu bilmenin bir yolu yoktu."

"Eğer sorun bu Dük'se, neden onun peşinden gitmiyorsunuz?"

"Çünkü saklanmaya başladı," diye cevap verdim. "Ve biz onu bulana kadar savaş bitmiş olacaktı."

Ya da arkadaşlarım öyle düşünüyordu. Tristan, Marc ve ikizler arasında Angoulême ailesiyle ilgili düzinelerce yer bulmuşlardı, ki bu da neredeyse hiç bulamamak kadar yararsızdı. Onu bu şekilde bulamayacaklarına ikna olmuşlardı ama ben o kadar emin değildim. Lessa'nın bunu söyleme biçiminde bir şeyler vardı. Onunla Dük arasındaki konuşmada bir şeyler vardı.

"Tristan neden seni pis işlerini yapman için gönderdi?" Herkes ellerini ceplerine sokmuş, omuzları gergin bir şekilde duran babama döndü.

Tereddüt ettim. Gerçeği bilmeleri gerekiyordu ama Marc haklı mıydı? Anlatmak

onlara yarardan çok zarar mı veriyor? "Dük insanlardan oluşan bir ordu kuruyor. Bu yüzden tüm ada sakinleri toplanıyor - Roland'a sadakat yemini etmeleri için. Bir trolle edilen yemin bağlayıcıdır," dedim. "Bana inanmıyorsan Chris ya da Jérôme'a bir trolün seni sözüne bağlı tutmasının nasıl bir his olduğunu sor."

İkisi de başını salladı.

"Kocam, Prens Tristan de Montigny, burayı korumak için Trianon'da kalıyor. Orayı sığınmak isteyen herkes için güvenli bir sığınak olarak tutmak için. Gelip Roland'ın işine son vermek binlerce insanı savunmasız bırakmak anlamına gelir ve bundan faydalanacak başka kötü adamlar da var." Sertçe yutkundum.

"Trol kralı demek istiyorsun," dedi babam.

Başımı salladım. "İki taraflı bir savaş veriyoruz ve eğer kaybedersek..."
Eğer dünya yanarsa, kanı sizin ellerinizde olacak.

"Peki ya kazanırsan?" Sabine'nin babası sordu. "Eğer *bu Tristan* kardeşini, Dük'ü ve kendi babasını yenerse, halkını kontrol edebilecek mi?"

"Evet," dedim, bunun gerçek mi yalan mı olduğundan emin olamadan.

Mırıltılar ve fısıltılar kabini doldurdu, insanlar fikirlerini söylemek için en yakınlarına döndüler.

"Ama senin yardımın olmadan kazanamayız," dedim, bunun onları kazanacağım ya da sonsuza dek kaybedeceğim an olduğunu hissederek. Kapı arkamdan açıldı ama arkamı dönmedim. "Şimdilik dağlarda saklanarak güvende olabilirsiniz ama Dük tacı alırsa sizi teker teker avlayacaktır. Şu anda en zayıf anında, yani şimdi saldırmamızın tam zamanı."

"Tam olarak ne yapmamızı öneriyorsun?" Jérôme talep etti. "Onları tek tek avlayalım mı? Bu şekilde savaş kazanılmaz."

"O haklı." Marc geldi. "İşte bu yüzden kendimizi birkaç trolle sınırlamayacağız - onun ordusunu ortadan kaldıracağız."

Yirmi İkinci Bölüm

TRISTAN

"KORUMALARIMI NASIL GEÇTİKLERİNİ ANLAMİYORUM," DEDİM KİMSEYLE KONUŞMADAN.

Özellikle de alçaltılmış kapı siperinden Trianon'un içinden geçen gümüşü ışıltıya bakarken. İlk aklıma gelen, Cécile'in kardeşinin insan olduğunu sandığı ama aslında kılık değiştirmiş troller olan birkaç yüz kişiyi içeri aldığı oldu. Ancak ışıklar kapı yönünden , bu yüzden bu fikri hemen reddettim.

"Ne fark eder ki?" Sabine tersledi. "İçerideler. Şimdi önemli olan onları durdurmak için ne yapacağımız."

Kapıdan döndüğümde, insan askerler avluda ve müştemilatta koşuştururken, kolları silahlarla dolu, gözleri kocaman ve ağızları düz çizgiler halinde çekilmiş halde karda kıpırdamadan durdum. Birkaç dakika önce yorgun bir atın üzerinde gelen Fred, durmuş emir yağdırıyordu. Soğuğa rağmen, keskin ter kokusu esintide sürükleniyordu ve zaman zaman adamlardan birinin mırıldandığı bir dua duyuyordum. Paltomun cebini yokladım, sihirli tohumlarımı sakladığım mendilin şişkinliğini hissettim. Korku onları aptal gibi davranmaya itiyordu, tüm mantıklarını , oysa ben net görüyordum. Cécile döndüğünde büyüyü benim için yeniden yapması gerekecekti. *Eğer dönerse*, diye kendime hatırlattım, bu fikri aklımdan çıkardım.

başka bir cadı bulmam gerektiğini söyledi.

Ne olur ne olmaz.

Bu düşünce içimi tırmaladı ama sadece bir anlığına. "Zamanlarını boşa harcıyorlar. Bu kadar çok kişiye karşı tüm bunlar," elimi asker kaosuna doğru salladım, "hiçbir işe yaramayacak."

Sabine'in elleri yumruk oldu. Onları gerçekten kullanacak kadar ileri gidip gitmeyeceğini görmek için ilgiyle izledim, ama sadece nefes alıp verdi, sonra da "Onları durdurmak için bir şey yapmaya niyetin var mı?" dedi.

"Belli ki." Fred'e parmaklarımı şıklatarak bizi merdivenlerden yukarı, nöbetçi kulelerinden birine kadar takip etmesini işaret ettim. "Aralarında kimlerin olduğunu tespit edebilmem için yaklaşımlarını istiyorum," dedim. "En güçlülerini seçeceğim ama geri kalanların dikkatini dağıtmak için sana ve adamlarına ihtiyacım olacak. Bir ayıya karşı sinek sürüsü gibi olacaksınız ama bana ihtiyacım olan zamanı tanıyabilirsiniz. En güçlüler öldüğünde, geri kalanları öldürmek benim için sorun olmayacak."

Hem Sabine hem de Fred bana bakıyordu. "Eee?" "Evet?" dedim. "İşaretim için kendinizi hazırlayın."

Onlara sırtımı dönerek bir elimi dar ok yarığına dayadım. Korumalarımı nasıl geçtiklerini anlamak için en azından birini canlı yakalamam gerekiyordu. Gerçi neden koğuşlarla uğraştığım benim için bir muammaydı. Büyümü tüketiyorlardı ve tek amaçları Trianon'daki insanları korumaktı.

Ki bu artık önemli değildi. Bu yüzden koğuşları bıraktım, onun yerine kale duvarlarının etrafındaki koğuşları yükselttim.

Şehir sessizdi, nehir, yüzeyinde duran ağır buz tabakası tarafından boğuklaştırılmıştı. Trol ışığının sisi yayılmadan yaklaştı, neredeyse sokakta bir geçit töreni gibi. Tuhaf bir taktikti ve babamdan beklemezdim. O bir strateji ustasıydı ama ona karşı bu kadar doğrudan oynamayalı uzun zaman olmuştu.

Çok uzun bir süre.

On yaşındaydım ve sahamızın çoğunun önünde oynanan zaman ayarlı bir Guerre oyunuydu. Kum saati her hamle için sadece bir dakika vermesine rağmen saatlerce oyunda kalmıştık ve ben sıkılmıştım. Kısmen babama yenilmek kaçınılmaz olduğu için, kısmen de arkadaşlarımla gölde yüzmeye gitmeyi planladığım için.

Anaïs babamın arkasındaki ilk sırada oturuyordu ve tüm çabalarımın rağmen bakışlarım sürekli onu takip ediyordu. Büyükannesi Dowager Düşes onu bir elbise giymeye zorlamıştı ve Anaïs sinirli bir şekilde seğiriyor, Marc ile derin bir sohbeta dalmış olan kız kardeşine ara sıra yan gözle bakıyordu. Son eşek şakasından sonra ikizlerin taht odasına girmesi yasaklanmıştı.

oynamışlardı ama bizi teknede bekleyeceklerini biliyordum. Anaïs bakışlarımı yakaladı ve sonra gözlerini kaçırdı, ben de sırtımamak için dudağımı ısırđım.

"Tristan."

Dikkatim önce babama, sonra da son birkaç kum tanesinin aşağıdaki küçük beyaz tepeye düşmesiyle zamanlayıcıya kaydı. Bir parçayı başka bir kareye ittim, bir saniye sonra hatayı gördüğümde midem sıkıştı. Babamın öfkesiyle birlikte büyüğü de ortaya çıkınca derim karıncalandı ama başımı kaldırmaya korkarak gözlerimi tahtadan ayırmadım.

Hızlı bir hareketle elimdeki parçayı kaptığı gibi taht odasına fırlattı ve duvara çarparak paramparça oldu. "Herkes dışarı!" diye bağırdı ve saray halkı kaçışmaya başladı; Anaïs tereddüt edecek kadar cesur olan tek kişiydi ama o bile sadece bir saniyeliğine tereddüt etmişti.

Taht odasının kapıları çarparak kapandı ve babam Guerre tahtalarına arkadan vurarak parçaların yere düşmesine neden oldu. "İyileştiğini söylemiştin," diye sordu eli omzumda duran teyzeme.

"Öyle," diye cevap verdi. "Bu onun zekâsı ya da yeteneği ile ilgili bir mesele değil Thibault, bu bir ilgi meselesi. Kalbi bu oyunda değil."

Gözlerinin beni yaktığını hissettim ama başımı kaldırmayı reddettim. "Peki," diye sordu, "bu beceriler olmadan nasıl yönetmeyi umuyorsun?"

"Bu sadece aptal bir oyun," diye mırıldandım. "Gerçek değil."

Teyzemin tutuşu sıkılaştı, şansımı zorladığımı anlamak için onun işaretine ihtiyacım olduğundan değil.

"Sadece aptalca bir oyun," diye tekrarladı babam, sonra, "Bu bir oyun değil, seni aptal; bu bir araç. Zihni eğitmenin ve odaklanmayı geliştirmenin bir yolu ve Trollus'un Kralı olmak için bunda ustalaşmalısın. Bu konuda en iyisi olmalısın."

Annemin elini tutma isteğime karşı koydum. O buradayken, öfkesi kontrol altında kalacaktı. "Eğer en iyisiysen-" Yüzümü kaldırdım "-o zaman neden bana öğretmiyorsun?"

Çenesi bir o yana bir bu yana hareket etti ve ilk ve tek kez benden önce gözlerini kaçırdı. Kendime *bunun aptalca bir soru olduğunu* söyledim. *Sana ayıracak zamanı yok.*

"Çünkü," diye yanıtladı sonunda, "tüm hareketlerini bilirim beni nasıl yenebilirsin ki?"

Kalbim sıkıştı ve çocukça da olsa annemin elini tuttum.

sıkıca sıkıyor.

"Oyun oynamak için motivasyona ihtiyacı var Thibault," dedi teyzem başımın üzerinden. "Ve bunu sağlayacak kişi de sen olmalısın."

Onun için böyle bir hayal kırıklığı olmamayı dileyerek iç çekişini dinledim. Keşke bir zamanlar olduğu gibi bana zaman ayırabilseydi. Ama o sadece arkasını dönüp odadan çıktı ve bir kez bile arkasına bakmadı.

Gözlerimi kırıştıtararak kendimi anılardan uzaklaştırdım ve Trianon'dan süzülen trol ışıklarına odaklandım. Bunu neden yapıyordum? Bu insanları savunuyor, bu nankör savaşta mücadele ediyordum ve ne için? Ne kazanacaktım ki?

Hiçbir şey.

Tüm bunlar zamanımı boşa harcamaktı - Kış'la olan muammamı çözmek için harcanması gereken zaman, çünkü bunu yapana kadar kapana kısılmıştım.

Alay durdu, iki figür sürüden ayrılarak köprüye doğru yürümeye başladı. Kızın gri kukuletası geriye doğru savrulurken uzun siyah saçlarını ortaya çıkarmış, adam ise tahta bir koltuk değneği yardımıyla yürüyordu. "Onları içeri alın," diye seslendim ve Zoé ile Tips'i beklemek için merdivenlerden aşağı doğru koşar adım indim.

Kapı gıcırdayarak yukarı doğru kalktı, melezler altından eğilerek bana yaklaştı. "Taşlar ve gökyüzü, ama seni görmek güzel." Tips'in yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Başardınız, sen ve Cécile." Yüzünü gökyüzüne kaldırdı. "Hiç inanmadım-"

"Korumalarımı nasıl geçtin?" keserek sordum. Gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Koğuşlarım. Kubbe," diye ekledim açıklık getirmek için. "Onları nasıl geçtin?" "Çoğunlukla madenciler yanımdaydı," dedi. "Altına girdik."

"Ah," dedim. Sonra onlara sırtımı döndüm ve kaleye girdim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

CÉCILE

"BUNDAN HIÇ MEMNUN OLMAYACAK." MARC BIRAĞACIN DIBINI TEKMELEDİ

Kafasına bir yığın kar düşerken küfür olduğundan şüphelendiğim bir şeyler mırıldandı. "Üçümüz de seninle kalacaktık ve iş biter bitmez geri dönecektik."

Ellerimi birbirine sürterek ve parlayan ateşe özlem dolu bir bakış atarak, "İş bitmedi," dedim.

"Saçma sapan konuşuyorsun."

Gülümsedim. "Ne kadar da ." Roland'ı öldürme planımız mahvolduğu için neşem yerinde değildi ama bıçağı Anushka'nın göğsüne sapladığımdan beri hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Bir planım vardı. Bir yerim. Bir amacım. Tristan'dan ayrı kalmak anlamına gelse bile.

"Senin kılık değiştirdiğini anladığından eminim," dedi farklı bir taktik deneyerek. "Düzinelerce insan seni adınla çağırdı ve eğer seni ikizlerden ayırabilirse, Tristan'a ulaşmak için seni kullanacak. İkinizin uydurduğu o iğrenç tohumlar sonsuza dek sürmeyecek ve bin yıllık deneyim onun istediği bilgiyi elde etme becerilerini hiç şüphesiz geliştirdi."

"Orada olmayan bir şeyi çıkaramazsın," dedim. "Bunu enine boyuna düşündüm, bu yüzden beni Trianon'a geri dönüp saklanmaya ikna etmeye çalışmaktan vazgeçebilirsin."

"Peki ya hayır dersem?"

Cevap vermeden önce soruyu düşündüm. "Dediğin gibi Marc, ben bir Trollus prensesiyim. Gelecekteki kraliçeniz. Ve bu bir rica değil, bir emir."

Bir yanım misilleme yapmasını, karşılık vermesini bekliyordu. Ama bilmeliydim ki

Daha iyi.

Normalde olduğundan biraz daha gösterişli bir şekilde eğildi. "Nasıl emrederseniz, Majesteleri, öyle olacak."

Karda ayağımı sürüyerek yürüdüm. "Elimden gelse seni burada tutardım. Angoulême'in güçlerini üçünüzün birden alt etmesi daha iyi olur ama Tristan'ı Trianon'da arkasını kollaması için sadece Sabine'le yalnız bırakamam. Özellikle de bıçağı saplama ihtimali daha yüksekken."

"Kraliçeler kendilerini açıklamazlar."

"Biliyorum," dedim. "İkizlerden birini gönderirdim ama yaşadıkları onca şeyden sonra onları ayırmak yanlış olur. Hem Tristan'ın seni dinleme ihtimali onlardan daha yüksek. Birinin onu o duvarların arkasında tutması gerekiyor ve bu görev için senden daha uygun kimse yok."

"Cécile..."

"Birimizin dışarıda görünür olması ve savaşması gerektiğini anlamasını sağlamalısın. Eğer ikimiz de Trianon'un güvenli duvarları arasında saklanırsak, Ada'nın geri kalanının desteğini kaybederiz. Ve burada, benim yapabileceğim şeyler var-" Kollarımı kaburgalarımın sararak konuşmayı kestim. "Karanlıkta Trianon'a dönebileceğinden emin misin?"

"Karanlıkta olmak o lanetli güneşte olmaktan iyidir." Gölgelemlerin arasında yüzünü göremiyordum ama gülümsediğini anlamak için buna ihtiyacım yoktu. "Ben hallederim. Güvende kal, Cécile."

Başını eğerek gitmek için döndü ama kolunu yakaladım. "Tristan'a şunu söyle..." *Onu seviyorum*. Kelimeleri ısırarak söyledim. Kraliçeler duygusal mesajlar göndermezdi ve şafaktan beri Tristan'dan hissettiklerimle, zaten umursayacağını sanmıyordum. "Ona Angoulême'i bulmak için bir yol düşünmesini söyle. Artık planlarımız ters gittiğine göre Roland'ı durdurmak için en iyi şansımız bu."

Bir kez başını salladı, sonra karanlığın içinde kayboldu.

"GRAN?"

Kulübenin raflarında düzgün yığınlar halinde dizdiği malzemelerden başını kaldırıp baktı. "Neyin var canım?"

"Joss'u bulamıyorum." Son yarım saatimi kampta kız kardeşimi arayarak geçirmiştım ama gün batımından beri onu gören olmamıştı.

Büyükannem başını kaldırdı. "Atı gitti mi?"

Başımı salladım.

"O zaman senden kaçtığı kadar kaçıyor." Bir kavanozu rafa koydu, ama eli sanki bundan sonra ne yapacağını unutmuş gibi kapağın üzerinde kaldı. "Onu bulacağım ve Genevieve'e olanlarla ilgili tüm gerçeği açıklayacağım. Kendine gelecektir."

Joss'un üzüldüğü tek şey bu olsaydı, kabul edebilirdim. Ama değildi. "Özür dilerim," dedim. "Tüm bunların korkunç olduğunu ve benim hatam olduğunu biliyorum."

"Christophe'un bize anlattıklarına bakılırsa, bu kaçınılmazmış gibi görünüyor." Elini kavanozdan çekti. "Eğer af dilemeye geldiyse, boşuna nefes tüketiyorsun çocuğum. Kararını verdin ve şimdi af dileme zamanı değil, işleri yoluna koyma zamanı."

"Deniyorum." İçimi çektim ve bir karyolaya oturdum, bedenim çok yorgundu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Oh?"

"Yapmam gereken bir büyü var." Cebimden bir kâğıt parçası çıkarıp köşeleriyle oynadım.

Büyükannem burnunu çekti. "Duyduğuma göre, kendi büyüünü yapma konusunda fazlasıyla yetenekliyimisin. Ve yapmaman gereken büyüleri araştırmaya da fazlasıyla isteklisin."

"Bu öyle bir şey değil," dedim. "Yardıma ihtiyacım var çünkü bu büyü benim için."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne yapılmasını istiyorsun?"

Trianon'a dönmeme kararını verdiğimden beri bunu düşünüyordum. Kalmak bir riskti, çünkü Kış Kraliçesi'nin burada olduğumu anlayacağı kesindi, eğer henüz anlamadıysa. Adım kullanılmıştı ve bunların benim aile üyelerim olduğunu bilecekti. Benim insanlarım. Vincent ve Victoria'nın beni korumak için her zaman yanımda olacağına güvenemezdim.

"Bir şeyi unutmama yardım etmene ihtiyacım var," dedim, Tristan'a odaklanırken kalbim ağırlaşmıştı. Soğuk. Duygusuz. "Bir ismi unutmam gerekiyor."

Kız kardeşim yoluma çıktığında. "Cécile? Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Başımı sallayarak Vincent'a bize biraz zaman vermesini işaret ettim, sonra aramızdaki mesafeyi kapattım. "Donmuş görünüyorsun," dedim, buz gibi hissettiren ellerini ellerimin arasına alıp sıkarak. Sarı saçları buzla o kadar kaplanmıştı ki beyaz görünüyordu, yanakları ve burnu kiraz kırmızısıydı. "Benimle içeri gel, ateşin başında ısınalım."

"Birazdan." Dişleri takırdıyordu. "Davranışım için özür dilemek istedim. Böyle tepki vermeden önce seni dinlemeliydim."

" değil," dedim, soğuktan korunmak için kollarımı ona dolayarak. "Üzgün olduğun için seni suçlamıyorum. Nereden bakarsan , annemiz öldü." Gözlerim yanıyordu. "Ve bunu nasıl öğrendiğin için çok üzgünüm."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Korkuyorum," diye fısıldadı. "Yardım almadan nasıl kazanabileceğimizi bilmiyorum." Sesi umutsuz bir hal almıştı. "Tristan neden kardeşiyle savaşmak için Trianon'dan ayrılmıyor?"

Taşlar ve gökyüzü, ama bu konuşma için çok yorgundum. Doğru düzgün düşünemiyordum ve yanlış bir şey söyleyip onu tekrar kızdırmaktan çekiniyordum. "Yapamaz, Joss. En azından şimdilik."

"Onu yapamaz mısın?"

Bunu nereden biliyordu? Bir şakağımı ovuşturdum. Chris söylemiş olmalı. Onu.

"Artık değil," dedim. "Büyükannem daha önce bana bir büyü yaptı - adı sonsuza dek aklımdan çıktı." *Umarım bunu duymuşsundur,* dedim Kış Kraliçesi'ne sessizce. *Bunu benden çıkarma konusunda iyi şanslar.*

"Anlıyorum." Joss bir adım geri çekildi, gözleri ayaklarının üzerinde sabitlenmişti. "Hollow halkının geri kalanına katılmak için sabah yola çıkacağım. Bunu kaldıracak midem yok."

Sözleri beni şaşırttı, çünkü kız kardeşimin en son yapacağı şey bir korkak olmaktı. Ama doğrusu, onu savaştan uzak tutmak büyük bir rahatlama sağlayacaktı, bu yüzden itiraz etmedim. "Eğer istediğin buysa."

"Öyle." Gülümsemesi gergindi. "Sabah ayrılmadan önce veda edeceğim."

NAZIK BİR EL BENİ SARSARAK UYANDIRDI. " KAÇ?" KENDİME GELMEYE ÇALIŞARAK SORDUM.

Penceresiz kabinde rulmanlar. Cümlelerin ortasında düşmeye başladıktan sonra yatağa gitmem emredilmişti ve ben de yerde büyükannemin yanında kıvrılmış bir şekilde uyumuştum. Ben geldiğimde uyuyordu, bu yüzden benim adıma Joss'la konuştuğu için ona teşekkür etme şansım olmadı. Sırtım ağrıyordu ama kendimi uyanık hissediyordum. Hazırdım.

"Şafaktan bir saat kadar önce." Victoria odayı hafifçe aydınlattıktan sonra ellerime bir kâse yulaf lapası tutuşturdu. "Bunu ye. Çok yavan ama anlaşılan kimse şeker koymayı düşünmemiş. Ya da kuru üzüm. Kuru üzümsüz bir hayat, hayat bile sayılmaz."

Kulübede uyuyanları rahatsız etmemek için hafifçe gülerek onu dışarı kadar takip ettim ve yürürken sıcak yulafı ağzıma attım. "Planın nedir?"

"Sana göstereyim." diğer kamaraya girdi.

Chris Vincent'la konuşmasına ara verip bana başını salladı ama benim gözlerim odanın ortasındaki soğuk ateş çukurunun üzerinde asılı duran büyülü minyatür kasabadaydı. "Bu da ne böyle?"

"Bir çeşit harita." Babam bana teneke bir fincan zayıf çay uzattı. "Jérôme ve ben Baron Vincent ile birlikte Revigny ve çevresinin bir kopyasını yapmak için çalışıyoruz."

"Şu anda sadece Lord Vincent var," diye yanıtladı Vincent. "Ama bunu kısa süre içinde düzeltmeyi umuyorum."

Babam kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. "Herkesin Hollow'dan bu kadar uzağa gitmeye cesaret edemediği düşünülürse, planlama konusunda çok yardımcı oldu. Chris?"

"Doğru." Arkadaşım boğazını temizledi ve odadaki herkesin gözlerinin nasıl ona döndüğünü izledim. Fark ettim ki, o onların lideriydi.

"Gözcülerimizden Roland ve Lessa'nın gece Triaucourt'un kontrolünü ele geçirdiği haberini aldık," dedi. "Eğer yöntemine sadık kalırsa -ki bence kalacak-milislerinin topladığı kişilerden yemin alarak gizlenecekler ve sonra bu gece tekrar harekete geçecekler."

"O zaman neden Triaucourt'a bakmıyoruz?" Ben sordum.

"Çünkü aynı kumar iki kez işe yaramayacak ve" dedi ikizlere özür dileyen bir bakış atarak, "onlarla doğrudan mücadele edecek yok." Bir harita aldı ve önüne koydu, ben de işaretleri not ettim

Roland'ın yok ettiği ya da ele geçirdiği köyleri gösteriyordu. "Bu yemin etme süreci zaman kaybettiriyor," dedi Chris. "İnsanların evlerinden kaçmak ve dağlara sığınmak için kullanabilecekleri zamanı. Milisler küçük mezralardakileri topluyor ama Angoulme'de iki ya da  trolde oluşan gruplar Roland'ın onlara ulaşacak zamanı olana kadar daha orta büyüklükteki köyleri ele geçirip ellerinde tutuyor. Revigny de onlardan biri."

Parmağımı haritadaki küçük noktaların üzerinde gezdirdim. "Neden zahmet ediyorsun?" diye mırıldandım. "Bu yerlerde yüzden fazla insan yaşıyor olamaz. Bunu söylemekten nefret ama bu çabaya değmezler. Neden sadece Courville'e saldırmıyor? Bir hamlede ihtiyacı olan insan ordusuna sahip olurdu."

"Belki, belki de değil," diye yanıtladı Chris. "Courville'e saldırırsa, Roland şehrin kontrolünü ele geçiremeden Tristan büyük olasılıkla müdahale eder ve Roland ağabeyiyle doğrudan bir çatışmaya girme riskini almış olur ki bunu kazanamaz."

Bundan pek emin değildim ama şüphelerimi kendime sakladım.

"Ama bunu bu şekilde yaparak, ordusunu küçük saldırılarla kurarak, Tristan'ın Trianon'u korumasız bırakma riski - özellikle de babalarının planları bilinmezken - çok daha az."

"Peki bu orduya sahip olduktan sonra ne olacak?" Zihnim, ellerine dirgen ve küreklere, paslı kılıçları ve yıllardır ateşlenmemiş tabancaları alıp yurttaşlarına saldırmaya itilen ailelerin görüntüsüyle doldu. İstedikleri için değil, başka seçenekleri olmadığı için.

"Hazır olduğunda onları topluca Courville zerine yürüteceğini düşünüyoruz," diye cevap verdi Vincent. "Tristan diğer şehri kardeşinin ordusundan kurtarmak için Trianon'u korumasız bırakmak zorunda kalacak."

"Roland ve Lessa Trianon'a geri dönüp orayı savunmasızken ele geçirirken," dedim sözünü bitirmesini beklemeden. "Onun böyle bir stratejiye kanmayacağını bilmeleri gerekir."

"Doğru." Chris haritayı bir kenara koydu. "Böylece Tristan onların oyununu anladı ve Trianon'da kaldı. Roland'ın ordusu Courville'i alır. l sayısının felaket boyutlarında olması bir yana, artık Ada nüfusunun neredeyse yarısını kontrol ediyor olacak ve bunca zamandır kale duvarlarının ardında saklandığı için hiçbiri Tristan'a saygı duymayacak."

Ve hiçbiri onun başka seçeneği olmamasını umursamayacaktı. Yumuşakça nefes verdim.

"O zaman Roland ordusunu Trianon'a, hatta Trollus'a karşı istediği gibi yürütebilir. Ne onun ne de Angoulême için kaç insanın öldüğü önemli olmayacak, çünkü onları hayatta tutmak hiçbir zaman onların planı olmadı. Bu bizim planımızdı." Yulaf lapası midemde ekşidi. "Onu nasıl durduracağız?"

"Ordusunu yavaş yavaş, köy köy elinden alarak," diye yanıtladı Chris. "Roland'ı Tristan'la eşit şartlarda karşılaşmaya zorlayarak ve aralarındaki savaşı tek başına yaparak. İzle." Hafifçe parlayan minyatürü işaret etti.

Modelde iki figür belirdi, Vincent ve Victoria'nın küçük kopyaları. İkisi de ellerinin üzerinde duruyor, ileri geri sallanıyorlardı. Victoria'nın figürü devrildi ve omzumun üzerinden hafifçe homurdandığını duydum. Vincent gülümsedi ve yüzlerimizi taşıyan bir düzine küçük figür belirdi. "İşte," dedi, "böyle olacak."

Yirmi Dördüncü Bölüm

CÉCILE

"TAŞLAR VE GÖKYÜZÜ, AMA ÇOK UKALALAR," DIYE MIRILDANDI VICTORIA.

Karda beni.

Revigny iki dağın arasında, çimenli güney yamaçlarında yetiştirdikleri keçilerin sayısından çok daha fazla nüfusa sahip bir grup ev ve bir bakkaldan ibaretti. Ve benim hesabıma göre, her biri köyü çevreleyen görünmez duvarın arkasında kilitliydi. Keçiler de dahil.

Onları esir alan troller, cam bahçelerden koparılmış gibi görünen bir çardakta dinleniyorlardı, ancak bu versiyon, tek amacı tepeden gelen parlak güneşi engellemek olan bir illüzyondur. İkisi birinin mutfağından koparılmış kaba tahta sandalyelerde otururken, üçüncüsü ellerini güneşe doğru kaldırmış, karda yarı çıplak bir şekilde dönüyordu.

"Onları tanıdın mı?" diye sordum. En büyük bilinmeyenlerden biri de buydu. Victoria ve Vincent, Dük'ün hangi trolleri davasına kattığı konusunda bir fikre sahipti ama her köye kimin gönderildiğini bilmenin bir yolu yoktu. Ya da ne kadar güce sahip olduklarını.

"Bu kadın Comtesse Báthory," diye fısıldadı Victoria. "Performansına aldanmayın - Kral'ın melezlere sahip olmasını yasakladığı tek asilzade o."

"Neden?"

"Bilmek istemezsin. Ama muhtemelen Angoulême'in tarafını tutmasının nedeni bu - Angoulême'in onun eğlencesine engel olması pek mümkün değil. Pek akli başında değil ama güçlü biri. Çok güçlüler. Diğer ikisi küçük lordlar - aristokrasinin daha önemli üyelerinin kuzenleri.

bir kural değişikliğinin onları iktidara getireceğini umuyorlar."

Birkaç dakika daha onları izledik, sonra Victoria sinirli bir şekilde nefes aldı ve parmağıyla Báthory'yi işaret etti. "Bu hiç iyi değil. Senin hakkında uyarıldılar - ayaklarının boyutuna karşı ayak izlerinin boyutuna bak. Kendini her şeye karşı korumuş, sadeceeliğe karşı değil."

Revigny'nin Roland'ın şu anki konumuna yakınlığı göz önüne alındığında bunu bekliyorduk ama yine de sinirlerimin titremesine engel olamıyordum. Ülünün en güçlüsünü büyülerimle alt etmek orijinal veok daha az riskli bir plandı. şimdi Báthory'den başka bir şekilde kurtulmayaalışmalıydık. "Sanırım geriye B planı kalıyor."

Victoria elimi okşadı. "İşe yarayacaktır. Ve belki Roland bizim için onunla ilgilenir - hayal kırıklıklarıyla pek başaıkamaz."

Bu konuda daha az endişeliydim ve riske atmak üzere olduğum arkadaşım hakkındaok daha fazla endişeliydim.

Bir ışık titremesi gözümearptı ve gözlerimi kısarak geçidin karşı tarafına baktım. "Vincent yerini aldı."

Victoria işarete karşılık verdi, sonra da "Yemi gönderme zamanı" dedi.çenesini kollarına dayadı ve biz de beklemek için yereöktük.

Çok uzun sürmedi. Chris at sırtında ağaçların arasındanıktı, Roland'ın değiştirilmiş renkleri olan siyah, beyaz ve kırmızıyı taşıyan kol bandı izlediğimiz yerden bile görülebiliyordu. Durdu ve üç trolün onu onaylamasını bekledi. Báthory onu gördüğü anda dans etmeyi bırakmıştı ve tembel bir el hareketiyle onuağırdı.

Planımız ters giderse kaçma şansı olmayacağını bildiğimden, ileriye doğru koşarken kalbim boğazıma düğümlendi. Hileye kanmış olsa bile, tehlikeli ve ne yapacağı belli olmayan biriydi ve ona zarar vermeye karar verirse, onu durdurmak için yapabileceğimizok az şey vardı. Bize yardım eden troller olduğunu açıklamadan olmazdı.

Chris kadının önünde atından indi, eğilerek selam verdi ve mühürlü mektubu ona uzattı. Kadın mektubu adamın elinden aldı, birkaç adım uzaklaştı ve içindekileri gözden geçirdi. Bu hesaplaşma anıydı.

İkizlerin iyi birer kalpazan olduğu ortayaıkmıştı ve Anaıs'in eliyle bir mektup yazıp Roland'ın döngüsel imzasıyla tamamlamaları hiç de zor olmamıştı - yedek planımızın anahtarı. Mektupta Báthory'nin

Roland'ın onun özel gerektirdiğini düşündüğü bir görev için hemen Triaucourt'a gelmişti. "Karşı koyamayacak," demişti Vincent, belgeyi bir çırpıda imzalamış, sihirli kalemi işi biter bitmez kaybolmuştu. "Yolculuğunda temkinli olacak elbette. O bir hayalperest, aptal değil. Ama Roland'a ulaşmasını *istediğimize* göre bunun pek önemi yok."

"Ama elinde kanıt olacak," dedim mektubu göstererek. "Bir şeylerin peşinde olduğumuzu anlayacaklar."

Vincent başını salladı. "Mürekkep sihirli - bir yanılsama. Roland'a ulaştığında boş bir kâğıttan başka bir şey olmayacak. İsteddiği kadar söylediğini iddia etsin, bunun da onun kuruntularından biri olduğunu düşünecekler. Ve köye birini geri gönderdiklerinde..." Göz kırptı. "Báthory'nin kendisi de gördüklerini sorgulamaya başlayacak."

"Gülümsüyor," diye fısıldadı Victoria beni o ana geri çekerek. Trolün sahte mektubumuzu yuvarlamasını ve düşünceli bir şekilde çenesine vurmasını izlerken gerildim. Sonra yumuşak bir hareketle elbisesinin korsajını yukarı çekti ve belgeyi göğüs dekoltesine yerleştirdi.

"Tutsaklara göz kulak olun lordlarım," diye seslendi çardaklarından onları izleyen çifte. "Majesteleri beni görmek istiyor."

Chris'in geldiğı yola doğru birkaç hızlı adım attı, sonra durdu ve uzun bir süre ona baktı. "Keşke yapmasaydım diyebileceğim bir şeye basmamak için seni önümden koşturmalıyım."

Chris omuzlarını silkti, dizginleri elinde döndürdü. Kontes de dahil olmak üzere herkes onun gergin olduğunu görebiliyordu ve onun bu tepkisinin karşısındaki yaratığa karşı duyduğu temkinlilikten başka bir şey olmadığını düşünmesi için dua ettim. "Madem öyle istiyorsunuz leydim. Ama bunları teslim etmem gerekiyor." Ceketinin cebinden iki mektup daha çıkardı ve titreyen parmaklarıyla onları karın üzerine bıraktı. "Ve Ekselansları..." Eğildi ve iki kez el yordamıyla onları almayı başardı. "Ekselansları-"

"Evet, evet." Báthory sııttı. "Korkmakta haklısın, insan. Ve kazanan tarafla erkenden ittifak kurduğun için de çoğu kişiden daha cesursun."

Chris'in cevabını beklemeden sık ormana doğru koşmaya başladı, sahile doğru inerken sihirli bir yol açıyordu. Düşen ağaçların çatırtı ve gümbürtüsü dağların arasında yankılandı ve duyma mesafesinden çıkana kadar ilerlemesini izledik. "Gitme zamanı," dedi Victoria.

Ceketinin arkasına tutunarak arkadaşımı köye doğru takip ettim, kardeşinin illüzyonunun yerinde olduğuna güveniyordum. Büyülü hapishanelerinin duvarlarından bizi izleyen insanlar yaklaştığımızda geri çekildiler, ama Victoria duvarın üzerinde hafifçe parlayan bir merdiven seti yaratırken bile sakinleştirici bir el kaldırdım.

"Seni kurtarmaya geldik," dedim. "Herkesi kasabanın merkezinde toplayın."

"Bizi görecekler," diye haykırdı adamlardan biri. "Prensleri gelmeden önce kaçmaya çalışan herkesi öldüreceklerini söylediler."

"Görmeyecekler." Yüz metre kadar ötede Chris'le konuşan ilgisiz trolleri işaret ettim. "Ve eğer Prens Roland'ın gelmesini beklerseniz, bileceğiniz tek özgürlük ölüm olacaktır."

Adamın yüzü kızardı ama onları harekete geçiren, aşırı uzun boylu arkadaşımın yaptığı çobanlık hareketleriydi. Victoria köylülere, "Hayvanları da toplayın," dedi. "Onlara keçilerimiz olduğunu söyle." Sırttı ve ben de kelime oyununa başımı salladım.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Şüphelerle güvenimi sarsma. Git iksirini insanlara içir - en son ihtiyacımız olan şey onların korkmuş tavuklar gibi sağa sola kaçışması."

Onları en büyük bina olan bakkala götürürken köylüler beni soru yağmuruna tuttu. "Cesaret için," dedim, adamlardan birine sihirle doldurulmuş bir şişe uzattım ve korkunç koşullarda olanların yapmaya alışkın olduğu gibi ağızdan ağıza geçmesini izledim, katılmaya isteksiz olanlar için benim tarafımdan biraz zorlama ile desteklendi. Çocuklar için, Victoria'nın yapmama yardım ettiği iksirli minik şekerleri dağıttım; şekerleri mideye indirdikleri anda sessizleşip hareketsizleştiler.

Victoria ön kapıya doğru eğildi ve ben de bir kez başımı sallayarak tek pencerenin önünde durdum. *Hazır.*

"Herkes sakin olsun," diye fısıldadım, rüzgârın dağın yamacında uğuldadığını duyuyordum. "Sizi buradan çıkaracağız."

Geriye dönüp baktığımızda, iksir gerekli olmayabilirdi, Victoria'nın küçük köyü yerden kaldırırken yaptığı sihir o kadar pürüzsüzdü ki

Kardeşinin illüzyonu tarafından gizlenmişti. Ama zeminin uzaklaştığını görebiliyordum ve bina ve etrafımızdaki herkes dağların derinliklerine doğru uzun bir yolculuğa başlamadan önce yerden bir düzine veya daha fazla metre yüksekliğe sihirli bir platform üzerinde yükselirken kendimi bir baş dönmesi dalgasını yutarken buldum.

Nefesimi tuttum, trollerden birinin bir şey görmesini ya da duymasını bekliyordum ama onlar çardaklarında keyifle uzanmış, Chris'in atını karda itmesini ilgisizlikle izliyor, planımızın ikinci kısmı gerçekleşmeden önce güvenli bir yere ulaşmak için mücadele ediyorlardı.

Çatırtı, aynı anda ateşlenen yüzlerce tabanca gibi sağır ediciydi, ama bir an için sebepsiz bir ses gibi göründü. Sonra dağ yamaçlarından biri hareket etmeye başladı.

Önce tek bir kar tabakası kayıyor gibi göründü, sonra yuvarlandı ve parçalandı, ölümcül bir güçle aşağı doğru kükrerken beyaz bulutlar havaya yükseldi. Çardak göz kırparak gözden kayboldu ve troller biri diğerinden çok daha hızlı olmak üzere karşı yamaca doğru koşmaya başladı.

Çığ, kasabayı çevreleyen bariyere çarparak onu yok etti ya da gömdü, hangisi olduğunu söyleyemedim ve sonra yavaşlayan trolün üzerinden geçti. Kendini korumaya çalışırken yükseklere kar fışkırdı ama toprağın gücü çabalarını boşa çıkardı ve gözden kayboldu. Daha hızlı olan trol dönmeden önce karşı yamacı kısmen aşmayı başarmıştı. Nasıl hissettiğini hayal ettim: ölümü atlattığına inandığı o rahatlama anı. Sonra uzun boylu bir figür hiçliğin içinden çıktı ve bir elini küçük trolün omuzlarına sıkıştırdı.

Tutuklumuz vardı.

VICTORIA VE BENİM REVIGNY'YI YENİ EVİNE TESLİM ETMEMİZ BİRKAÇ SAAT SÜRDÜ. konumu belirlemek, köylülere durumu açıklamak ve işbirliklerini sağlamak. Victoria'nın korkusuzluğu ve sihirli kızağı sayesinde toplanma noktasına yolculuk çok daha kısa sürdü - ki bu yolculuğun tamamını gözlerim kapalı geçirdim.

"Şansın var mı?" Chris'e sordum, hâlâ sallanan dizlerimi sabitlemek için bir kol teklifini kabul ettim.

Başını iki yana salladı. "Konuşamadığı için mi yoksa konuşmak istemediği için mi konuşmuyor emin değilim ama Vincent ondan tek kelime bile alamadı."

Albert'la olanları düşününce pek şaşırmamıştım ama bir yanım hâlâ Angoulême'in nerede saklandığına dair en azından bir ipucu elde edebileceğimizi umuyordu. "Bir şey denemek istiyorum."

Anushka'nın büyü kitabıyla birlikte, bazı büyüleri yapmak için gereken bitkilerden küçük miktarlarda paketlemiştim ve şimdi bunlardan birkaçını çıkarıp trol esirimizin yanındaki karın üzerine koydum. Onlara endişeyle baktı, kendisini bağlayan büyüü test ederken kasları esnedi.

"Biraz kanına ihtiyacım var," dedim. "Bu acıtacak." Paltosunun kolunu yukarı iterek ön kolunu kestim, kanın aktığı yerin altına toprak bir kâse tutarken keskin nefes alışını görmezden geldim. Bir avuç kar alıp içine attım ve hemen erimesini sağladıktan sonra bitkileri ekledim.

"Ateş mi?" Victoria sordu.

"Hayır." Bir parmağımı karışıma daldırarak önce onun alnını, sonra da kendi alnımı işaretledim. Sonra kâsenin geri kalanını havaya fırlattım. Küçük damlacıklar bir yakut bulutu gibi asılı kaldı, sonra benimle trol arasında dönmeye başladılar. Gözlerimi kapattım.

Düşünceleri küçük flaşlar halinde geldi. Gülümseyen bir trol kadın. Bir kılıç. Trollus'taki şelale.

"O benim zihnimde," diye bağırdı trol ama ben onu duymazdan geldim ve odaklandım.

Roland.

Trol prensi ortaya çıktı, ama sanki trolün zihni onu olduğu canavar olarak görmüş gibi bükülmüştü. "Ben hükmedeceğim," diye bağırdı. "Ben hükmedeceğim."

Diğer troller onun önünde diz çökmüştü ve içlerinden biri "Thibault'ya ölüm! Tristan'a ölüm!"

Roland ayağa fırladı, ağzından tükürükler saçılıyordu. "Kardeşıme dokunamazsın!"

Suçlu trol kanlı bir sise dönüştü ve ben geri çekildim, hatırladığım çığlıkları, kapanan gözlerimin dışında gerçekleşen çığlıklardan ayıramadım. *Angoulême.*

Dük ortaya çıktı, bastonu iki elinin arasında dengede duruyordu. "Davamıza hizmet edenler ödüllendirilecek. Topraklar, unvanlar, güç - hepsi sizin olacak. Yemin eder misiniz?"

"Evet."

Bu düşünceden uzaklaştım, Dük'ün öfkelerinden birini tetiklemekten korktum.

Yeminler. *Nerede o?*

Anais. Lessa zırhını giymiş, kollarını kavuşturmuş bir halde göründü. "Babamla tüm iletişim benim aracılığımla olacak, anlıyor musun?"

Daha sert bastırdım. *Nerede o?*

Dağlar gözümün önünden geçti, beyaz zirveleri güneşte parlıyordu.

"Cécile, dur!" Biri beni sarsıyordu, ama onları görmezden geldim. Dük'ün nerede saklandığını bulmalıydım. Hayatlar buna bağlıydı.

Planları ne?

Dağ manzarasının ışığı karanlığa dönüştü. Ama Dük'ün sesini duyabiliyordum, "Önce Thibault ölür, sonra..."

Acı kafatasımı delip geçti ve bağlantıyı keserek Victoria'nın kollarına düştüm. "Ne oldu?"

"O öldü."

"Nasıl?" Ölü trolü ve onun yanında yerde , saçları terden sıırıslam olmuş ve yüzü çizilmiş Vincent'ı görerek ilerlemeye çalıştım.

"Özgür kalmaya çalışırken ışığını yaktı," diye cevap verdi. "Taşlar ve gökyüzü, ne yaptınız?"

"Angoulême'i bulmak için düşüncelerini araştırdım," dedim. "Dağlarda." Şakaklarımı ovuşturdum, başımdaki ağrı şiddetliydi. "Lessa onun nerede olduğunu biliyor. Sanırım bilen tek kişi o olabilir."

Kimse cevap vermedi ve yüzümü kaldırdığımda herkes uzaklaşmış, beni bir boşlukta tek başıma bırakmıştı. "Ne?"

Chris atının dizginlerini çevirdi, çenesi ileri geri çalışıyordu. "Başka bir şey öğrendin mi?"

"Roland kimsenin Tristan'a zarar vermesini istemiyor, bu işi kendisi yapmak istiyor olmalı," dedim, çocuğun öfkesi kısa süreliğine görüş alanımı doldururken. "Ve Angoulême'in önce Thibault'nun peşinden gitmeye niyetli olduğunu."

"Sanırım öldürmemiz gereken bir trol daha eksildi," dedi Victoria ama ona doğru döndüğümde gözlerini kara dikmişti ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Acımasız olmak, önümüzde yerde yatan trolün ölümüne neden olduğumu umursamıyormuş gibi davranmak istedim. Ama umursadım. Dük'ün entrikalarına kapılmış olması bu kadar hak ettiği anlamına gelmiyordu.

"İşte bu yüzden Angoulême'i bulup onu durdurmamız gerekiyor," dedim.
"Kendi takipçilerinin hayatları bile umurunda değil."

Hepsi onaylar gibi sesler çıkardılar ama yargılarını hissedebiliyordum. Ve bunu hak etmiştim. Hızlı bir hareketle, trolün görmeyen gözlerinin kapaklarını kapatmak için uzandım. "Bir sonraki hedefimiz nerede?"

Yirmi Beşinci Bölüm

TRISTAN

ÖNEMSEDİĞİM TEK ŞEY, TEK ŞEY

Winter'ın ne istediğini ve onu nasıl engelleyeceğini keşfetmek.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kendimi bulmacanın parçalarıyla çevreledim. Winter için kendi başına yapamayacağı neleri başarabilirdim. Cécile'in güçlerinin nasıl manipüle edilebileceğini. Feyler hakkında bildiklerim ve saraylar arasındaki çatışma hakkında bildiklerim, çünkü bu onun motivasyonunun kalbi olacaktı. Yıllar boyunca teyzeme verilen tüm kehanetler, onların ifadeleri ve nasıl yararlandığımız. Summer'ın nasıl faydalandığını. Winter'ın dönüşünden beri yaptığı hamleler; söylediği sözler. Tüm bu şeyler, nasıl bir araya geldiklerini düşünürken etrafımda dönüp duruyordu.

Souris'ten başka kimseyle konuşmadım, o da beni can kulağıyla dinlediği ve hiçbir şey söylemediği için ideal bir yol arkadaşıydı, tek isteği Sabine'in düzenli aralıklarla getirdiği yemek tabaklarından arta kalanlardı.

Hepsi gelip gitti, benimle ya da birbirleriyle konuştular ve söyledikleri şeyleri daha sonra ihtiyacım olursa diye aklımın bir köşesinde sakladım.

Marc Trianon'a döndü.

"Tek yaptığı hayali oyunlarıyla oynamak ve köpeğe laf atmak," dedi Sabine, yemeğimi masaya çarparak. "Bizi terk etmekten başka ne yaptığını bile bilmiyoruz."

"Düşünüyor," dedi Marc, ben kızarmış tavuğu didiklerken bulmacamın içinde geziniyor, yeşillikleri köpeğin yemesi için yere bırakıyordu. O da onları istemedi. "Ve bizi terk etmedi - sadece en iyi çözümlere odaklandı.

merkezi sorun."

"Eğer farklı görüyorsam beni mazur görün," dedi. "Bizi savunmasız bıraktı ve buradan bile lanetli kardeşinin kırsal kesimi yakıp yıktığını görebiliyoruz. Roland'ı boş bir anında Trianon'a saldırmaktan alıkoyacak hiçbir şey yok. Dalgalar limanı batırdığında Pigalle yok oldu, ayrıca Roland'ın saldırısından kaçıp yardım arayan yüzlerce mültecimiz var. Onları beslemek, sıcak tutmak zorundayız ve o da bu odadan dışarı çıkmayacak."

Marc, "Durum çok vahim," diyerek aynı fikirdeydi. "Ancak ondan her soruna çözüm olmasını bekleyemeyiz."

"Peki ne öneriyorsun? Onu burada oturmaya ve hiçbir şey yapmamaya mı bırakalım?" "Marc, "Eğer bir çözüm bulursa bu hiçbir şey değil," dedi. Ama bu durumda

Bu arada, o tekrar kendine gelene kadar üzerimize düşeni yapmalıyız."

"Bu ne zaman olacak?" Sabine sordu. "Hâlâ o berbat büyü parçalarından iki tane daha var."

"Bunun düzeltilmesi gerekebilir."

Tohumlarımın bulunduğu cebi okşadım, onları içeren mendilin yumruları anlık tedirginlik hissini bastırdı.

"Konseyimizi toplamamız gerekiyor," dedi Marc. "Fred, Marie, Tips ve orada bulunması gerektiğini düşündüğü melezler. Onlara Roland'ı alt etme planımızın başarısız olduğu ama Cécile, ikizler ve Chris'in takipçilerinin mümkün olduğunca çok kişiyi güvenli bir yere götürmek için çalıştıkları bildirilmeli. Trianon'u burada olanlar ve gelecek olanlar için güvende tutmalıyız."

Sabine başıyla onayladı. "Onları buraya getireceğim."

Gitmek için döndüğünde Marc onu kolundan yakaladı. "Bu konuda çaresiz değilsin Sabine. Koşullar seni bir fark yaratabilecek bir konuma getirdi, eğer istersen."

"," dedi. Kapıya ulaştığında duraksadı. "Aramıza döndüğün için çok mutluyum Marc."

Kuzenim bana dönmeden önce kapı kapanana kadar bekledi. "Daha hızlı düşün, Tristan. Fazla zamanımız yok."

Bir kez başımı salladım, sonra bulmacama geri döndüm.

KONSEY SALONUNDA BİR ARAYA - BEŞ KİŞİYDİLER, ÇÜNKÜ TIPS ZOÉ'YI DE GETİRMİŞTİ.

Marc odaya girene kadar hepsi bana ters ters baktı. "Ona aldırmayın," dedi. "Burada olmamızın nedeni Tristan değil."

"O zaman bunun için zamanım yok." Marie ayağa kalktı.

"Leydim," dedi Marc. "Zamanınızı en iyi nasıl harcayacağınızı yeniden düşünmenizi rica ediyorum. Trianon evlerini kaybedenlerle dolup taşıyor."

Kollarını kavuşturdu. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Marc başını eğdi. "Bundan hiç şüphem yok. Ama gerçek şu ki, onların bir sığınağa ihtiyacı var ve bu süreci yönetebilecek en iyi konumda olan sizsiniz. Soyluların doldurabilecekleri boş odaları olduğunu sanıyorum."

"O zaman kapılarını açmalarını emredin."

Marc sandalyesinde geriye yaslandı. "Sen daha becerikli bir dokunuşa sahipsin. Onlara emir verilmesine kızmaktansa kendi hayırseverliklerinden zevk almaları daha iyi." Bakışları başka yöne kaydı. "Zoé oğlunuza göz kulak olacak."

"Aiden'ı siz yaratıklardan birine emanet etmeyeceğim."

Hem Zoé hem de Tips kaskatı kesildiler ama Marc sakinleştirici bir el kaldırdı. "Zoé'nin gücü müthiş. Eğer Trianon saldırıya uğrarsa, Aiden'ı güvenli bir yere götürebilir. Siz de bunu iddia edebilir misiniz?"

Marie'nin çenesi gerildi.

"Leydim, sizin şikâyetiniz Kral Thibault ile. Lütfen ona olan nefretinizin geri kalanımızı da aynı fırçayla boyamasına izin vermeyin. Biz o değiliz ve öyle olsaydık bile, halkınıza karşı bir göreviniz var."

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedi ve odadan çıktı.

"Fred," diye devam etti Marc. "Şehrin beslenmesini sağlamak için dışarıya adam gönderip getirebildiğin kadar tahıl ve erzak getirmeni istiyorum."

"Trianon'un duvarlarını savunmasız bırakmayacağım," dedi Cécile'in kardeşi, bana doğru bakarak.

Marc, "Tips ve onun melezleri duvarı tutacak," diye cevap verdi. "Benim yardımımla."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Fred. "Şehrin savunmasını bir avuç madenciye ve oda hizmetçisine devretmiyorum, savaşın yarısında görevlerini bırakmaya karar verebileceklerini bir kenara bırakın."

Bu yorumun bana yönelik olduğundan oldukça emindim.

"O zaman yapmayın," diye tersledi Tips. "Kendinizi savunmaya çalışın eğer Angoulême'in

Takipçiler gelip arayacak ve ne kadar görecekler."

"Yeter," dedi Sabine. "Fred, bu insanları şehirde *sen* istedin, bu yüzden onlarla ilgilenmek senin sorumluluğun. Ve siz, efendim," Tips'e dik dik baktı, "buraya en az onlar kadar kurtuluş aramaya geldiğinizi unutmayın."

Etrafa ters ters bakanlar oldu ama sonunda Marc ve Sabine hariç hepsi ayrıldı. İkili arasında beklenmedik bir rahatlık vardı, sanki benim bildiğimden çok daha fazla sohbet etmişlerdi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu ona.

"Bunu sen yapıyorsun," dedi. "Bu savaşı atlatmak için bir umudumuz olması için birleşik bir cepheye ihtiyacımız var. Aynı tarafta olduklarını görmeleri gerekiyor ve bence siz bunu başarabilirsiniz."

"Davaya yardımcı olmuyor," dedi ve yanıma gelip önümde durdu. Ona boş tabağını uzattım ve uzaklaştım.

"Bu o değil," dedi Marc. "Bunu sen de biliyorsun. Bunu herkes biliyor."

"Bu tam da o," dedi. "Sadece empati ile yumuşatılmamış bir erkek." Kuzenim itiraz etmedi.

"Tristan'a saygı duyuyorum," diye devam etti Sabine. "Bazen ondan hoşlanıyorum bile. Cécile'i gerçekten sevdiğine inanıyorum ve bu yüzden hatalarını affedebilirim." Tabağına bakarak onu masanın üzerine koydu. "Ama tanıdığım en hak sahibi yaratık değilse ne olayım."

Marc güldü. "Bu hem insan hem de trol soyluları arasında yaygın bir özelliktir."

Gözleri ona kaydı. "Sen değil."

"Evet, şey..." Yüzünü gizlemek için kapüşonunu öne doğru çekerek döndü. "Benim sahip olmadığım bazı avantajlara sahipti."

Onun koluna dokundu; birbirlerine hiç de, bir an için bana Pénélope'u hatırlattı. "Bence sen bunun için daha iyi bir adamsın." Oda çok uzun zamandır ilk kez sessizdi ama ne yazık ki bu sessizlik uzun . Kapı çalındı ve Tips'in madencilerinden biri içeri eğildi.

Odaya. "Burada Cécile'in kız kardeşi olduğunu iddia eden bir kız var."

"İçeri al," dedi Marc ve Josette de Troyes odaya girip Souris'i bir havlama telaşına sokunca ikisi de şaşkınlıkla doğruldu.

Yirmi Altıncı Bölüm

CÉCILE

ÜÇ GÜN VE ALTI KÖY SONRA HEPİMİZ ÇOK YORULMUŞTUK. TİPKİ

İkizlerin hile kaynağı. Elimizde kalan tek strateji, onlarla Angoulême'in takipçileri arasında doğrudan bir çatışmaydı ve çizilmiş yüzleri ve yavaş adımları göz önüne alındığında, bunun nasıl gideceğinden umutsuzca korkuyordum. Onlardan birini kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu, sadece yakın arkadaş oldukları için değil, aynı zamanda birlikte bizim tarafımızdaki trollerin yarısını temsil ettikleri için.

Omuzlarımı kulübenin sert tahtasına yasladım ve Tristan'ın burada olmasını dileyerek gözlerimi kapattım. Ya da Trianon'da olmayı. Tekrar bir araya gelebilmek, fiziksel olarak birbirimizin yanında olabilmek için bu kadar çok mücadele etmiş olmamız ve bunu başarır başarmaz beni terk etmiş olması çok garipti.

Geri dönebilirsin.

Yanaklarımın içini ısırdım, Trianon'a dönersem bunun kendi bencil nedenlerim yüzünden olacağını biliyordum. Tristan'a yaptığım büyüün etkilerinden nefret ediyordum, kafamdaki varlığının düz, tınısız yoğunluğundan nefret ediyordum. O değildi. Bir yabancıya bağlanmak gibiydi. Büyünün amacı şehrin güvenliğinden ayrılmamı sağlamaktı ve eğer geri dönersem artık buna gerek kalmayacaktı.

Ama oraya gittiğimde ne işe yarayacaktım ki?

Sorunlarımızın çözümü Trianon'da değildi ama bu kampta da değildi. Bu şekilde kazanamayacaktık. Bu geçici bir çözümdü ama Tristan'ın Roland'ı yenebilecek tek kişi olduğu ve Naip'in çelik çerçeveli kale duvarları arasında, Trollus'ta olduğu kadar kafese kapatıldığı gerçeği hâlâ geçerliydi. Kış'a olan borcuna bir çözüm bulana kadar

Kraliçe -eğer bir tane bile varsa- dağlarda sakladığımız tüm halk ya açlıktan ölmüş ya da kendilerini kurtarmak için çaresizce düşmanlarımıza yemin etmiş olacaktı. Angoulême'i bulmamız, yakalamamız ve Roland'ı dize getirmek için kullanmamız gerekiyordu ve saklandığı yeri takipçilerinden herhangi biri aracılığıyla keşfedemeyeceğimizi biliyordum. Liderlerinin nerede olduğunu öğrenmek için aklıma gelen her numarayı denerken kaç tanesinin ayaklarımın dibinde öldüğünün sayısını çoktan unutmuştum. Ama o çok zekiydi - stratejisini çok uzun zamandır planlıyordu. Elde ettiğim tek bilgi, onun yerini bilen tek kişinin Lessa olduğuydu.

Lessa.

Düşündükçe, anahtarın Tristan'ın üvey kız kardeşinin Dük'e yaptığı açıklama olduğuna daha çok ikna oldum. *Sizinle gelemem ne yazık - atalarımın yüzlerini görmek isterdim.* Evet, Anaïs'in ataları ünlü ve güçlü trollerdi - Trollus'ta sayısız portreleri vardı. Muhtemelen Ada'da diğerlerinin hâlâ asılı olduğu düzinelerce yer vardı ama onları bu kadar özel kılan neydi?

Hiçbir şey.

Bu da yanlış yolda olduğu anlamına geliyordu, çünkü ses tonunda saygı vardı. Burası özel bir yerdi, eşsiz bir yerdi. Tristan ve arkadaşlarımın bunu bilmemesi kimsenin bilmediği anlamına gelmiyordu.

Riskli olacağını bildiğim için alt dudağımı çiğnedim. Ama seçeneklerimiz ve zamanımız tükeniyordu, bu yüzden belki de şansımızı denemenin zamanı gelmişti. Sorularımın cevaplarının her zaman olduğu yere geri dönmem gerekiyordu.

Trollus'a dönelim.

HAZIRLIK YAPMAK İÇİN NE ZAMANIM VARDI NE DE BUNA GERÇEKTEN İHTİYACIM VARDI. yalnız gidecektim. Düşüncesizceydi, biliyordum ama başka seçenek yoktu. Victoria ve Vincent, Roland'ın büyüyen ordusunu durduran tek ikiliydi, Tristan Trianon'da sıkışıp kalmıştı ve şehri elinde tutmak için Marc'ın yardımına ihtiyacı vardı. Ben olmak zorundaydım.

Ama arkadaşlarımı onlarsız gitmeme izin vermeye ikna etmek neredeyse imkansız olurdu. Hayatımın tehlikeye atılmaması gerektiğini savunurlardı, çünkü ben

Tristan'ı da riske atmış olacaktım. Ancak tohumları bu yüzden yaratmıştık - yapılması gerekeni *yapabilmem* için. Ve durmaksızın nötr olan duygusal durumuna bakılırsa, büyü hala etkindi.

Nöbettekiler dışında herkesin derin uykuya dalacağı gecenin en karanlık anına kadar bekledim. Ben ayaktayken büyükannem kıpırdandı ve ben de eğilip "Doğa çağırıyor," diye mırıldandım, sonra da kapıyı gizlice dışarı çıkabileceğim kadar açtım.

İkizlerin benim kulübemin yanında bir çadırı vardı ama sadece biri orada uyuyacak, diğeri de nöbet değişimi zamanı gelene kadar kampımızda devriye gezecekti. Gölgelede oyalandım, nöbet hattındaki atları izledim, ta ki neredeyse hep birlikte başlarını çevirip karanlığa bakana kadar. Trollerin etrafındaki tüm hayvanlarda, özellikle de Souris'te fark ettiğim bir şeydi bu: onları *izliyorlardı*. Ve *dinlediler*. İkizlere nedenini sorduğumda sadece omuz silkmışlerdi ama şimdi bu gözlem işime yarayacaktı.

Hayvanların baktığı yönü işaretleyerek, sonunda görünmez bir trolün çizmelerinin altındaki karın belli belirsiz çıtırtısını seçtim. Hangi ikizse o hareket edene kadar bekledim, atlara doğru süründüm, binicime eyer ve dizgin takarken onları sessiz olmaya zorladım ve onu ağaçların içine doğru yönlendirdim, yerinde olduğunu bildiğim korumaları ararken yavaşça yürüdüm.

İkizler, Angoulême'in takipçilerinin kamplarını çevrelemek için kullandıkları uzun çitleri küçümseyerek, sadece üçlü hat olarak tanımlanabilecek bir dizi kullanmayı tercih ettiler. O kadar az büyü kullanıyorlardı ki neredeyse fark edilmiyorlardı ama tetiklendiklerinde ikisini de anında uyarıyorlardı. Neyse ki nerede olduklarını ve onlardan nasıl kurtulacağımı biliyordum. İlk set yaklaşık diz hizasındaydı ve atımın üzerinden geçebilmesi için iki kayanın arasına bir dal yerleştirdim. İkincisi belimi kesiyordu ve önüne bir atlama yapmak birkaç dakikamı aldı. Atıma bindim, neredeyse ilk üçlü çizgiye gelene kadar geri yürüdüm, sonra topuklarımı sıktım ve rüzgarın toynak vuruşlarının sesini bastırması için dua ederek atlayışa doğru ilerledim.

At sıçrarken öne doğru eğildim, toynağının dallardan birine çarptığını duyunca içim sıkıştı. *Düşme, düşme*, diye dua ettim, hayvanı uzak tarafa çektim ve kamptaki alarmı dinledim.

Hiçbir şey. Dışarı çıkmayı başarmıştım ama yokluğum fark edilene kadar sadece birkaç saatim vardı. Onları iyi kullanmam gerekiyordu.

RÜZGAR UĞULDADI VE BEN ORMANIN KARANLIĞINI TARADIM, DUA ETTIM.

bir dağ kedisi ya da kurt sürüsüyle karşılaşmayacaktım. Bir yay ve bir avuç ok getirmiştım ama bunların bana pek bir faydası olmayacaktı. Atımın kulaklarını izledim, karanlıkta gizlenen bir tehlike varsa beni uyarması için hayvanın içgüdülerine güvendim.

Nehir neredeyse sessizlik içinde akıyordu, kış o kadar soğuktu ki en sert akıntılar bile artık donmuş bir yüzeyin altından akıyordu. Labirentin girişini işaret eden göleti gözleyerek atımı şelaleyi çevreleyen patikadan aşağı doğru yönlendirdim.

Neredeyse kaçırıyordum.

Gölet donmuş ve sonra karla örtülmüştü; Angoulême'in grubunun dışarı çıkarken bıraktığı izler çoktan gömülmüştü. Eğer tüccarların inşa ettiği kaba otlak olmasaydı, burayı tamamen atlamış olacaktım. Atımdan inerek onu kapıdan geçirdim, eyerini ve dizginini çıkarıp serbest bıraktım. Çit onu bir süre burada tutmaya yeterliydi ama bana bir şey olursa, kafasına koyarsa kaçmakta hiç zorlanmazdı.

Çantamı omuzlayarak feneri tuttum ve buzun üzerine çıktım, yolun geçilebilir olup olmadığını ya da mağaranın kış için donup donmadığını tespit ederken ışık titriyordu.

Açıktı. Ama zar zor.

Kayalara doğru sürünürken buz inledi, ses o kadar yüksekti ki kilometrelerce ötedeki herkesin duyacağından emindim. Çıkıntıya ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve fenerimi bir kenara bırakarak karı kürekle yolumdan çektim.

Sıkı olurdu.

Kar buza kadar temizlenmiş olsa bile, gölet ile kaya arasında bir metreden daha az mesafe vardı. Feneri çıkıntının altından geçirdim, çantamı arkasından ittim, sonra sırtüstü uzandım, kendimi çekebilmek için başımı yana eğdim. Buz yanağımı ısırıp sıyırdı ve kaya pelerinin ön kısmına takılarak büyük göğüslü olmadığımı sevinmeme neden oldu. Nefesim sağır edici derecede gürültülüydü, nabzım ne kadar açıkta olduğumu düşündükçe hızlanıyordu: bir dünyada baş ve omuzlar, diğerinde çekiş için çırpınan ayaklar. Birinin ya da bir şeyin beni iki ucumdan yakalamasını bekleyip duruyordum, acımasız baskı

Dişlerin ya da çeliğin ısırması ve daha sert kıvrıldım.

Sonra işim bitti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine yükseldiğimde buz gıcırdadı, ses küçük mağarada yankılandı. Fenerin alevi gidebildiği yere kadar yükselirken, içeride daha derine sürünmeden önce hiçbir şeyin pusuya yatmadığından emin olmak için karanlığı taradım.

Buraya sadece iki kez gelmiş ve hiç kalmamış olmama rağmen bana son derece tanıdık geliyordu; tavandaki sivri kayalar ve gölete inen keskin set rüyalarımda sık sık yer alıyordu. Burası Trollus'ta geçirdiğim zamanın başlangıcı ve sonuydu - hiç hayal etmediğim bir dünyaya, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir hayata giden yol.

Ve bu yol son günlerde oldukça yoğun bir trafiğe sahne olmuştu.

Buzun yüzeyinde çamurlu ayak izleri vardı ve birkaç trolün burada bir süre konakladığına dair işaretler vardı: yemek kalıntıları, atılmış bir şarap tulumu ve pek de hoş olmayan idrar kokusu. Angoulême ve yandaşları bu yoldan gelmişti; başkaları da gelmiş miydi? Kral şehri kilitlemeden önce kaç kişi Trollus' kaçmıştı ve nereye gitmişlerdi? Adaya kendi yıkımlarını mı getiriyorlardı yoksa sadece üç güç arasındaki savaştan kaçmaya mı çalışıyorlardı?

Ama bu tür düşünceler benim açımdan sadece bir ertelemeydi. O ana kadar labirentte bir kez daha cesurca ilerleyebileceğimden emindim ama o esneyen siyah tünele bakınca kayalık çıkıntının altından kayarak kampa geri dönmek istiyordum. Belki de yapılacak en doğru şey buydu.

Yerimde donup kaldım, kararımı tekrar gözden geçirdim; açıkçası bu karar, pek de harika olmayan bir dizi seçimin sonuncusu olma potansiyeline sahipti. Ne kadar denesem de ihtiyacımız olan cevapları bulmak için başka bir yol düşünemiyordum. Bu yüzden ilerlemeye başladım.

Labirentin daha tehlikeli hale gelmesi imkânsız görünüyordu ama gelmişti. İlkbahar ve yazın nemli ıslaklığı kayaları yeterince kayganlaştırmıştı; şimdi ise gölgelerin arasına gizlenmiş buz parçaları vardı ve uyuşmuş parmaklarım dengemi koruma çabalarımda isteksiz müttefiklerdi. Artık zor olmayan tek şey doğru yolu bulmaktı. Bir zamanlar tüccarların işaretlerinin olduğu yerde şimdi kırmızı boyayla taşa yapıştırılmış oklar vardı ve onlar olmadan bile bariz işaretler vardı

trafik. Çizme izleri ve atılmış yiyecek parçaları. Sluag'ın geride bıraktıklarından farklı türde kokular. Bu durum korkuyu bir kat daha arttırıyordu çünkü daha önce labirent sluag ve ara sıra gelen tüccarlar dışında boşken şimdi her an bir trolle karşılaşma riskim vardı. Bu yüzden fenerimi cesaret edebildiğim kadar kısık tuttum ve dinlemek için sık sık durdum.

"Sadece birkaç tane kaldı, sonra kapının önünde durmaya geri dönebilirsiniz."

Ekşi ses duvarlarda yankılandı ve kayaların arasındaki bir çatlağa sıkıştım, fenerimin kalkanını kapattım ve iyi bir önlem için pelerinin arkasına sıkıştırdım. Bir çizme taşa sürtündü ve patikadan birkaç adım uzakta olmama rağmen nefesimi tuttum.

Gümüş ışık karanlığı aydınlattı ve saniyeler sonra bir küre saklandığım yerden süzülerek geçti. Sonra sluag mızrağı taşıyan zırhlı bir muhafız, ardından madenci loncası üniforması giymiş bir trol gibi görünen bir şey, sonra da başka bir muhafız. Benimle aynı yönde ilerliyorlardı, bu da ya dışarıda ya da labirentin içinde başka bir yerde oldukları anlamına geliyordu.

"Al."

Çelik kayaya çarptı ve ayaklar süründü. Ne yaptıklarını görmek istedim ama hareket etmeye cesaret edemedim. Troller olağanüstü duyma yeteneğine sahipti ve benim şansım pek yaver gitmedi. Her iki durumda da oyalanmadılar, ayak sesleri uzaklaştı. Gittiklerinden emin olana kadar bekledim, sonra saklandığım yerden sıkıca çıktım. Gümüş ışığın izini görmediğimden emin olmak için her iki tarafa da baktım, fenerimi açtım ve parlak kırmızı bir X'in yanından geçerek ilerledim.

Durakladım. Bu gördüğüm ilk işaret değildi, ama neye işaret ettiklerini anlayamadığım için onları görmezden gelmiştim. Ancak grubun oyalandığı yer burasıydı, yani bir anlamı olmalıydı. X işareti kayadaki bir çatlağın üzerindeydi; bunun dışında bölgede kayda değer bir şey göremiyordum. Eldivenimi çıkararak elimi geçici olarak çatlağa doğru kaldırdım, sonra ısı parmaklarımı ısıtınca donup kaldım.

Sihir.

Ama ne amaçla, bilemiyordum. Tüylerim diken diken oldu ama burada durup bakarak cevap bulmam pek mümkün görünmüyordu, ben de yürümeye devam ettim.

Trollus'a doğru ilerlerken birkaç X işaretinin daha yanından geçtim ama başka bir trol grubuna rastlamadım. Yorgun ayaklar, derisi yüzülmüş bir diz ve morarmış bir

Dirsek, labirentten yara almadan kurtulmuştum. İçimi güvenle doldurmak yerine tüylerim diken diken oldu ve su kabımdan ne kadar yudum alırsam alayım ağzım kurudu. *Bir şeyler doğru değil. Bir şeyler doğru değil.*

Bir elimi duvarda gezdirerek, Trollus'un kayalar tarafından tahrip edilmiş kısımlarının çatlak kaldırımlarında yürüdüm, şelalenin ilk yankılarını duydum ve Marc ve Luc'la bu yoldan geldiğim zamanları hatırladım. Nasıl da ürkütücü, büyümlü ve bilinmezdi ve şimdi... Kalbimdeki acıyı yuttum. Şimdi neredeyse eve dönmüş gibi hissediyordum.

Sesler. Fenerimin kalkanını kapattım ve bir elimi ezilmiş binalara bastırdım. Hafif bir dönemeci döndüm ve durdum, bir düzine trollden oluşan bir grup kapalı kapının yanında duruyordu. Korunduğundan şüphelenmişim ve ana caddeden ayrılan açık bir sokak bulana kadar hızla geri çekildim. Angoulême ve yandaşları kapıdan geçmemişlerdi - labirente girmek için üst taraftaki bir deliği kullanmışlardı. Ben de o girişi arıyordum.

Bulduğum şey balçık ve sluag kokusuydu ve ayaklarımın altındaki kaygan pisliğe bakılırsa birden fazlaydı.

"Taşlar ve gökyüzü," diye fısıldadım, bir elimle ağzımı ve burnumu kapatırken diğer elimle görebilmem için feneri tuttum.

Anında pişman oldum.

Sokak kemiklerle doluydu. Kaç ceset olduğunu söylemek imkansızdı, çünkü kalıntılar sakatat havuzlarında birbirine karışmıştı. Düzinelerce. Belki daha fazla. Sluaglar yıkılmış binaların bazılarını oyarak içinden koku ve karanlığın aktığı nemli dehlizler oluşturmuşlardı ve açıklıkların yanından geçerken kalbim hızla çarpmaya başladı, zihnim bunun sadece onların dikkatini çekeceğini bilse de bacaklarım koşmak istiyordu.

Kemikler ayaklarımın altında çıtırdamıyor, sanki kauçuktan yapılmışlar gibi ağırlığının altında eğilerek yol veriyorlardı. Aralarına kumaş parçaları, düğmeler, silahlar ve basit mücevher parçaları saçılmıştı ama bunların trollerden mi, melezlerden mi, insanlardan mı yoksa üçünün karışımından mı geldiğini anlayamadım.

Baroom. Sluag'ın çağrısı zayıftı ama irkildim. Gitme vakti gelmişti.

.
Baroom. Sinirlerim bozuldu ve koşmaya başladım, kemik yığınlarının üzerinden atladım, çamur pantolonumun paalarına sıçradı. Tünelin tavanı alaldı ve denge için bir elimi yere dayamak zorunda kalana kadar eğıldike eğıldim.

Baroom. Yaklaşıyor muydu? Neredeyse yaratığın takip edememesi için alanın küçülmesini dileyecektim ve dileğime kapılıp az kalsın önümdeki toprakta açılan bir deliğe düşüyordum.

Trollus'la zdeşleştirdiğim nemli ve hafif kf kokusu, her şeyden çok tanıdığım bir kokuydu. Fenerimi bir kenara bırakıp deliğe doğru eğıldim ve zayıf bir gümüş ışık parıltısıyla ödüllendirildim.

şehre giden bir yol bulmuştum.

Yirmi Yedinci Bölüm

TRISTAN

JOSETTE ONLARA, KIZ KARDEŞİNİN ONU TRIANON'A KENDİSİ İÇİN GÖNDERDİĞİNİ SÖYLEDİ. güvenlik, ki bence bu tam bir çılgınlıktı. Trianon bir hedefti, güvenli bir sığınak değil. Ama Sabine ve Marc'ın dikkatleri onun iddiasını sorgulayamayacak kadar dağınıktı ve ben de onu ifşa etmekten çok aramıza yeni gelen casusun ne yapmak istediğiyle ilgileniyordum.

Joss'u benimle yalnız bıraktılar. Onu görmezden geliyormuş gibi davrandım.

"Cécile sevgilerini yolladı," dedi hırlayan köpeğin etrafından dolanarak. "Seni özlüyor."

Cécile'in bu duyguları gönderdiğinden şüpheliydim ama yine de göğsüm sıkıştı. Son birkaç saattir düşüncelerime sızıp duruyordu. Kendime bunun Kış Kraliçesi'yle olan sorunumla ilgili olduğunu söylemiştim ama bundan daha fazlasıydı. Bir şeylerin peşindeydi ve bu her neyse sinirlerini germiştı. Bir doz daha almanın zamanı gelmiş olabileceğini düşünerek cebimi yokladım.

"Kız kardeşim iyi mi?" Joss sordu. "Ayrıldığımdan beri onun için endişeleniyorum."

Cevap vermedim. Bu Winter'ın Cécile'in büyüünün ne kadar etkili olduğunu anlamaya çalışmasıydı; beni dışarı çekmek için onu kullanıp kullanamayacağını anlamaya çalışıyordu. Ama işin aslı Winter'ın Cécile'i öldürme riskini almayacağını biliyordum, yani bu başarısız bir kumardı. Ve eğer Cécile'in durumunun vahameti başka bir kaynaktan geliyorsa, ben istesem de istemesem de beni kaleden dışarı sürükleyemezdi.

"Cécile, Gran'e senin adını unutturmak için bir büyü yaptırdı."

Bu benim dikkatimi çekti, ancak bunu ona belli etmedim. Gerçek miydi? Belki de. Cécile bunu bilmemek istediğini açıkça ifade etmişti ama ben bu seçeneği sessizce reddetmiştim. Çünkü tehlikede olduğunu düşündüğümde ona koşma dürtümü dizginlemek başka bir şeyken, yardım çağrısını görmezden gelmek bambaşka bir şeydi. Bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Risk ne olursa olsun. Ama şimdi aradaki farkı anlamamın hiçbir yolu yoktu.

Joss yalan söylemiyorsa tabii.

"Bu çok etkileyici ama şu anda oldukça meşgulüm," dedim. "Belki oyalanacak başka bir yer bulabilirsin."

"Anlıyorum," dedi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sizi bırakayım."

Kulak misafiri olmayana kadar bekledikten sonra Souris'e döndüm. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Josette'i kalenin içinde takip ederken köpek peşimden ayrılmadı. Sürekli olarak omzunun üzerinden kaçamak bakışlar atıyor, bu da onun iyi bir şey yapmadığına dair şüphelerimi doğruluyordu. Mutfaktaki bir kapıdan çıkarak, Marc ve Fred'in ellerindeki askerlerin yarısıyla nöbet tutuyor gibi gördükleri duvar yönündeki müstemilatın içinden geçti.

Mazgallara çıkan dar merdivenlerin yanında durakladı ama yukarı çıkmak yerine merdivenlerin altına girdi. Alan, üzerlerini kaplayan toz tabakasına bakılırsa bir süredir orada çürümeye terk edilmiş inşaat malzemeleriyle -taş bloklar ve kum çuvaları- doluydu. Josette aralarına sıkıştı, ayakları kısa bir süre dışarı çıktı ve sonra gözden kayboldu.

Merakla merdivenlerin altına eğildim, malzemeleri hafifçe kaydırarak duvarın altında, muhtemelen nehir taşkını nedeniyle aşınmış küçük bir açıklık ortaya çıkardım. Bunu yapmaya meyilli olsaydım bile, benim sığamayacağım kadar küçüktü. Ama Josette'in ince gövdesi bu işin üstesinden gelmişti. "Fare bir delik bulmuş," dedim. Ya da daha doğrusu, bildiğim kadarıyla buraya hiç gelmediği göz önüne alındığında, deliği nerede bulacağı söylenmişti.

Souris homurdandı ve ayaklarımın arasında dolaştı, dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekildi.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek başımı açıklığa doğru indirdim - üstümdeki demir bariyeri geçmemeye dikkat ederek - ve dinledim.

"Hâlâ büyüünün etkisi altında," diye fısıldadı Joss ve ben de Souris'e

daha iyi duyabilmem için sustu. "Duyduğuma göre, tek yaptığı konsey odasında oyunu ve köpeğiyle oturmakmış. Kimseyle konuşmuyor ve tüm şehrin kaosa sürüklenmemesini Marc'ın zamanında gelmesine borçlu."

"Uzun sürmeyecek," dedi bir kadın, sesi melodik ve yatıştırıcıydı. "Büyü kaybolur. Bu işler böyledir."

"Ama ya zamanla kaybolmazsa?" Joss'un sesi çatallaştı. "Bana Roland'ın şimdiye kadar neler yaptığını gösterdin. Bütün o insanlar öldü. Biz oturup beklerken daha kaç kişi ölecek?"

"Geçerli bir korku." Kış Kraliçesi'nin sesi asık suratlıydı. "Ölümlülerin hayatları zaten kısadır - onların kısa kesildiğini görmek şüphesiz yürek burkucudur."

Joss'un perinin sahte duygularını görememesi karşısında başımı salladım.

"Roland'ı durdurmak için yapabileceğin bir şey yok mu?" Joss sordu. "Sen bir kraliçesin, bir ölümsüzsün. Elbette..."

Ağır bir iç çekiş. "Korkarım yalnız değilim. Troller bir iğrençlik, Josette. Asla yaşamalarına izin verilmemesi gereken istenmeyen bir sonuç. Çok güçlüler ve çok ama çok tehlikeliler. Korkarım insanlık büyük bir tehlike altında."

"Hepsi kız kardeşim yüzünden."

Kraliçe homurdanan bir ses çıkardı. "Şimdi, şimdi. Üç güç arasında sadece Tristan sizin türünüzü korumak istiyor ve kız kardeşiniz de bunu biliyor. Ama onun zihnini bir ittifaka karşı renklendirdi."

"Ama neden?"

"Onun ailesinin sarayı ile benimki arasında eski bir düşmanlık var," dedi. "Bir kenara bırakamıyor gibi görünüyor. Benim yardımımın düşmanlarına karşı zafer kazanmasını ve insanlığın hayatta kalmasını sağlayacağını görmesini engelleyen bir düşmanlık."

"Bana Dük'ün nerede olduğunu söyleyemez misin?" Joss yalvaran bir ses tonuyla sordu. "Belki o zaman niyetinin iyi olduğunu anlar."

"Sana nedenini söyledim." Winter'ın sesi soğuktu, on altı yaşındaki bir insana açıklama sabrının giderek şüpheleniyordum. "Ona istediği bilgiyi verirsem, sarayımın güvenliği için neyle pazarlık yapacağım? İnsanlığın zaferini görmek istiyorum ama her şeyden önce türümü korumalıyım."

onunkinden. Anladınız mı?"

"Ah," diye mırıldandım, Souris'in başını okşarken bulmacanın parçaları yerine oturuyordu. Dağ düştüğünden ve Anushka trolleri lanetlediğinden beri, amcam Yaz Kralı, özellikle son yıllarda bizi hayatta tutmak için çalışıyordu. Kış ise bizi kontrol altında tutmaktan, sluagları dünyamıza gönderip başımıza bela olmaktan memnundu ama bu onların da bizim kadar kapana kısılacağı anlamına geliyordu. Bizim kadar ölümlü olacaktı. Trollerin yok edilmesini istiyordu, çünkü serbest bırakılırsak sarayı için bir tehdit oluşturacağımıza inanıyordu. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama önemli olan şimdi neden bir ittifak istediğini anlamış olmamdı.

Türümü dek yok etmek için sihrimi kullanmak istedi.

Bunu nasıl yapacağını, babamı, kardeşimi, Angoulême'i ve yoluma çıkacak güce sahip diğer herkesi öldürmeme nasıl yardım edeceğini hayal ettikçe içim içimi yiyordu. Sonra da borcumu kullanarak beni yaşayan diğer tüm trolleri katletmeye zorlayacaktı.

"Anlıyorum leydim," diye fısıldadı Joss, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Onu dışarı çekmeliyiz," dedi Winter. "Ve bunu yapmanın tek bir yolu var. Kız kardeşinin hayatının tehlikede olduğuna inanmalı."

"Cécile'in zarar görmesini istemiyorum." Joss'un sesinde bir gerginlik vardı.

"Elbette bilmiyorsun," diye yanıtladı Winter, sesi yatıştırıcıydı. "Gerçekten tehlikede olmasına gerek yok - onu dışarı çekecek olan korkusu. Hayatı benim yüzümden tehlikeye girmeyecek."

"Ama umursayacak mı?"

"Eğer zamanlamayı doğru yaparsak. Onu izlemeli, büyüünün azaldığına dair işaretler aramalısın. Sonra ben harekete geçeceğim."

Muhafızlardan biri sesleri duyup aşağıya seslenene kadar planlarını dinledim ve Joss'u deliğinden koşarak kaleye geri gönderdim.

Titreyen köpeğimi montumun içine sokarak gidişini izledim, düşünürken serin gece havasını içime çektim. Niyetinin ne olduğunu bilsem de kendimi korumanın yolları vardı. Halkımı katletmek için beni kullanmasını engellemenin yolları. Ama bu, borcumun kalması anlamına geliyordu ve başımın üzerinde asılı durmasından bıkmıştım. Borcumun ödenmesini istiyordum ama benim şartlarımla.

Trollus'a doğru döndüm ve oyunun zihnimde genişlemesine izin verdim.

Winter'ı halledene kadar babamla ilgili hiçbir şey yapamayacağımı düşünerek onu bir kenara bırakmışım ama bu konuda yanılmış olabilirdim. Beni kullanmaya çalışıyordu ama bu oyunu doğru oynarsam, durumu tersine çevirebilirdim. Sihrimi kontrol etmek Winter'ın hedefiydi.

Ve belki de ona istediğini vermenin zamanı gelmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

CÉCILE

FENERİN ALEVİNİ, GERİYE SADECE BİR TITREŞİM KALACAK ŞEKİLDE KISARAK

Kayalık bir oyuğa girip dönüşümü bekledim; sonra bulabildiğim tutamaklara tutunarak aşağıya indim. Her hareketimde kaya parçaları ve molozlar koparak tünelden dışarı dökülüyordu ama en azından bu ses, nefesimin darlığını ve kalbimin gürültüsünü örtüyordu.

"Neredeyse vardık, neredeyse ," diye fısıldadım, sonra sesler duydum. "Lanet olsun! Bir tane daha var!"

Donup kaldım. Birkaç trol tünel açıklığına yaklaşıyordu.

İçlerinden biri, "Git, şehirde başka bir sluag olduğunu rapor et," dedi ve bir diğeri onun emrini yerine getirmeye giderken botlar hızla yere vurdu.

"Lanet yaratıklar. İçeri girmeye çalışırken bu kadar agresif olduklarını hiç görmemiştim."

Yanımdan bir ışık topu süzülerek geçti ve panikle nefesimi tuttum. Pozisyonumu değiştirerek bir kıvrıma sıkıştım ve nefesimi tuttum. Saniyeler sonra, trollerden biri tünele tırmanırken altımda bir baş ve omuzlar belirdi. Kollarım ve bacaklarım kendimi ayakta tutma çabasından titriyordu ve kalbimin çarpışını duyup başını çevireceğinden ve beni göreceğinden emindim. Ama hızla geri çekildi.

"Yakın zamanda geldi," dedi arkadaşına. "Reeks."

"Kapatın - ihtiyacımız olan son şey onların bir sonraki yemeklerini almalarını kolaylaştırmak."

Kalbim göğsümden fırladı ve içlerinden biri kafama indirmeden önce umutsuzca tünelden yukarı çıkmaya çalıştım. Sonra

anlar almaya başladı.

"Madenciler bununla daha sonra ilgilenecek. Hadi, hadi!" Botlar başladı ve bir saniye bile . Üzerinde dengede durduğum dar çıkıntı çöktü ve tünelin geri kalanından aşağı kayarak Trollus'a yuvarlandım.

Pantolonum yırtılmıştı ve dizlerim kanıyordu ama yaralarımı incelemek için durmadım. Koştum. Sluag'ın tüneli beni Elysium mahallesinde, ay deliğinden içeri girdiğimde Tristan'ın beni indirdiğı yerden çok uzak olmayan bir yerde bırakmıştı. Kaosun içinde kimsenin beni tanımasından endişe etmeden sokaklarda hızla ilerledim.

"Sluag, sluag!" Troller her yöne doğıru koşuyordu, bazıları ağır mızraklar taşıyordu, diğerkleri ise daha çok siper almakla ilgileniyor gibiydi. Trollerin ışıkları titredi, sonra söndü ve çığlıklar havayı doldurdu.

Merdivenlerin birinden diğerkine kayarak indim; kütüphaneye giden en kestirme yolu bulmaktan çok, peşimi bırakmayan karanlığın önünde kalmaya çalışıyordum.

Ve Elysium'daki sluag yalnız değildi. Nehrin karşısında, sokaklarda ilerleyen üç siyahlık havuzu daha vardı. Trollus'ta kaç tane sluag vardı ve neden birdenbire bu kadar saldırgan olmuşlardı?

"Çekil!"

Dört muhafız ellerinde mızraklarla basamakları hızla çıkarken tökezledim ve neredeyse bir çeşmeye düşüyordum. Saniyeler sonra, bir sluag'ın çığlıkları havayı doldurdu. *Çok yakındı. Çok yakın.* Yaratıkların burada olduğunu bilip bilmediklerini merak etmekten kendimi alamıyordum. Özellikle beni avlayıp avlamadıklarını.

Kütüphanenin büyük sütunları ileride yükseliyor, girişin iki yanındaki kristal apliklerde trol ışığı rahatça yanıyordu. Ama o taraftan giremezdim. Kütüphaneciler tipik olarak çatışmacı değillerdi, ancak herhangi birinin raflarında dolaşmasına da izin vermiyorlardı. Bunun yerine, geçmişte kullandığım arka taraftaki küçük girişe doğıru ilerledim.

Kilitliydi.

Tristan'ı gururlandıracak bir küfür savurarak bir toka almak için uzandım, ancak parmaklarım yeni kısaltılmış buklelerime değdiğinde hiç toka olmadığını fark . Kemerimdeki hanere dokundum ve kilidi kırmak için kullanıp kullanamayacağımı düşündüm. Mağarada hâlâ an sesleri yankılanıyordu ve şelalenin sesini bastıracağı kesindi.

Gürültü.

Bıçağı çıkararak ucunu mekanizmanın içine kaydurdım ve sonra ağırlığımı mekanizmaya verdim. Metal metale çarptı ama bıçağı çevirmeye çalıştığımda hiçbir şey olmadı.

Sesler bana doğru sürüklendi. Başka bir devriyeydi. İki elimle kabzayı tutarak bıçağı çıkarmaya çalıştım ama sıkışmıştı.

Tüm gücümle hamle yaptım ama zamanım kalmamıştı. Devriye köşeyi döndüğünde merdivenin kenarından gölgelerin içine daldım.

"Sanki bu lanet şeyler ne planladığımızı biliyorlarmış gibi," dedi muhafızlardan biri, oluğa tükürerek. "Şehirde onlardan bir düzine olmalı, daha fazla değilse bile."

"Madenciler loncası süreci hızlandırmazsa hepsi şehirde olacak," diye cevap verdi bir diğeri.

"Sorun madencilerde değil, inşaatçılarda," diye söze karıştı üçüncü bir kişi. "Görünüşe göre ağaca vereceği yük konusunda bazı endişeler var ve yarısı inşaatı bitirmekle meşgul."

"Zaman kaybı bu," dedi ilki. "Tristan'ı o aptalca sözden kurtarmaktan başka bir anlamı yok. Görünüşe göre yaşlı şeytanın oğluna karşı bir zaafı var."

Hepsi güldü, sonra biri ekledi: "Kral kapıları açsa bizim için sorun olmazdı. Beş asırdır esaret altındayız ve sonunda özgürlüğümüze kavuştuk ama kraliyet aileleri arasındaki bir kan davası uğruna aynı eski delikte saklanmak zorunda kalıyoruz."

"Tristan ve Roland'ın arasında kalmak mı istiyorsun?" diye sordu ilki ama diğer ikisinin cevabı bir dizi gümbürtüyle bastırıldı.

yanına sinmişim, kayaların düşmeye başlamasını beklerken gözlerim yukarıdaki karanlıktaydı. Trollus'un yok olmasını, herkesin ölmesini ve benim de onlarla birlikte ölmemi.

Ancak küçük çakıl taşları ve toz yağmuru dışında hiçbir şey olmadı.

Muhafızlardan biri gülerek, "Umarım hâlâ labirente kimse yoktur," dedi. Sesinde hafif bir titreme vardı. "O kapıdan ara sıra gelen tüccarları görmemek garip olacak. Bir devrin sonu."

"Bir devrin sonu," diye tekrarladı diğerleri ve sonra yollarına devam ettiler.

O zaman ne anladım. Troller ister sluag'ı durdurmak ister kimsenin ayrılmasını engellemek için olsun, labirenti çökertmişlerdi. Ve ben de kaçış yolumu kaybetmiştim.

Midem çukurlaştı ve paniğin keskin kenarlarının çok derinlere inmesini engellemek için mücadele ettim. Başka bir yol bulacaktım, bulamazsam da Trollus'ta hâlâ arkadaşlarım vardı. Gerekirse, kaçmam için bir yol bulana kadar şehirde saklanabilirdim. Ama bu arada, bilgi almak için buraya gelerek her şeyi riske atmıştım ve buradan elim boş ayrılmayı reddediyordum.

Başımı dikkatlice gölgelerin arasından çıkarıp muhafızların gittiğinden emin olduktan sonra dikkatimi hâlâ kapıya sıkışmış olan hançerime verdim. Kütüphaneye bu şekilde girmek mümkün değildi. Açıkçası, çömeldiğim gölgelerden başka bir yere de gidemezdim. Trollus kilitlenmişti, Kral'ın muhafızları ve Sluag'ı yakalamakla görevli olanlar dışında herkes kapıların ardına gizlenmişti.

Ağırlığımı altımdaki kanalizasyon ızgarasında kaydırarak sluag'a, Angoulême'e, Kral'a ve en çok da kendime lanet okudum. Sokağa çıkma yasağı kalkana kadar burada mahsur kalacaktım.

Altımdaki su şıprırdadı, kötü bir koku yükseldi ve yüzümü koluma gömdüm. *İşler daha da kötüleşebilir miydi?* Sonra aklıma bir fikir geldi ve aşağıya baktım.

Trollus'un altında ayrıntılı bir kanalizasyon ağı uzanıyordu; her yapı - Dregs'tekiler bile - bu sisteme bağlıydı. Trollerin pisliğe karşı çok az toleransı vardı ve bu nedenle kraliyetin, sistemi temiz ve çalışır durumda tutan küçük bir melez ordusu vardı ve hayatlarını, üstlerinin var olduğunu zar zor kabul ettikleri tünellerde yaşıyorlardı. Onlar orada hareket edebiliyorsa, ben de edebilirdim.

Izgarayı kapalı tutan mandalı hafifçe açarak metal parmaklıkları kaldırdım ve yakın zamanda menteşeleri kim yağladıysa ona sessizce teşekkür ettim. Sonra yüzüstü uzandım ve içeriye baktım.

Kanalizasyonun çapı belki bir metre kadardı, ortasından su ve atık akıyordu. Ama ben zifiri karanlık beklerken, tavana tutturulmuş lambalar mekânı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Deliğin kenarına tutunarak kendimi içeri indirdim, son parçayı da ayaklarımın üzerine düşecek şekilde bıraktım.

kötü kokulu derenin her iki tarafında. Kütüphane tuvaleti binanın arka tarafındaydı ve yukarı doğru çıkan bir kuyuyla karşılaşmadan önce sadece birkaç düzine adım atmam yeterli oldu.

Tahmin ettiğim gibi, zar zor da olsa kadar büyüktü ve üstünü örten tuzak kapısını görebiliyordum. Ne yazık ki, şaft pislikle kaplanmıştı.

O ana kadar, bir domuz çiftliğinde büyümenin doğuştan gelen alınganlığımı yok ettiğini söyleyebilirdim ama o iğrenç boşluğa bakarken, geldiğim yoldan geri dönmeyi şiddetle arzuluyordum. Ama hayatlar Angoulême'in nerede saklandığını bulmama bağlıydı ve onları kurtarmak trol pisliğinin içinde debelenmek anlamına geliyorsa, bunu yapardım.

Pelerinimi çıkarıp ulaşabildiğim kadar atığı silmek için kullandım; sonra neredeyse öğürmeye dönüşecek kadar derin bir nefes alarak kuyunun içine doğru kıvrıldım.

Berbattı ve her on santim ilerlediğimde bir santim geri kayıyor, botlarım sümüksü taşa sürtünüyordu. Koku başımı döndürüyor, sıkışırsam ne olacağını düşünürken kalbim çarpıyordu. Ama sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından parmaklarım kapana çarparak onu açtı. Temiz hava aşağı süzüldü ve kenarı sıkıca kavrayıp kendimi dışarı çekmeden önce birkaç lokma soludum. Yumuşak bir gümbürtüyle cilalı zemine indim ve karanlıkta el yordamıyla bir leğen yıkama suyu ve havlu ellerimdeki ve yüzümdeki en kötü pisliği silmek için kullandım.

Kapıyı açıp yakınlarda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra aceleyle yığınların derinliklerine daldım. Anushka hakkında bilgi aramak için burada geçirdiğim zamandan beri buranın düzenini az çok biliyordum ve Angoulême toprakları hakkında lanetten öncesine ait bir şeyler bulmayı umarak emlak tarihçelerine doğru ilerledim. Kokan parmaklarımı kendime saklayarak sıralarda bir aşağı bir yukarı yürüdüm, kalbim sıkışsa da başlık üstüne başlık aldım. Bilgi burada olabilirdi ama kendi başıma bulmam haftalar olmasa da günlerimi alırdı.

"Burada olduğunu biliyorum, seni lanetli yaratık."

Mırıldandığım kelimelerin üzerine sıçradım ve nereden geldiklerini anlamaya çalışırken bir daire çizdim.

"Kokunuzu alabiliyorum. Ve eğer kitaplarımla yemek yiyebileceğini sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun. Ah hah!" Bir trol, elinde sluag mızrağıyla bir yığının arkasından fırladı.

Ellerimi kaldırarak geriye doğru tökezledim. "Martin, dur!"

Mızrak havada dondu, yüzümden sadece birkaç santim ötedeydi.

"Kimsin sen?" Işık parladı ve onun keskin nefes alışını duydum. "Prenses? Ne yapıyorsun burada? Ve neden böyle kokuyorsun?"

"Kanalizasyondan gizlice girdim."

Çenesi düştü. "Ve sen kitaplara mı dokunuyordun?"

"Ellerimi temizledim," dedim. "Martin, burada olduğumu kimseye söylememelisin. Eğer Kral beni yakalarsa, bu felaket olur." Sözcükler dökülürken bile kütüphanecinin sadakatının nerede yattığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim, ya da umursayacak kadar kitaplarından başını kaldırıp bakmadığını.

"Ve buraya mülklerle ilgilenmek için mi geldiniz?" Sesi sertti. "Şimdiden yerleşmek mi istiyorsunuz?"

Başımı salladım. "Angoulême'i bulmaya çalışıyoruz. Biliyoruz ki o..." Yüzündeki ifade geri adım atmama neden oldu. Çekingen ve kitapsever olabilirdi ama Martin hâlâ bir trolü. Bana zarar vermek onun elindeydi. Ve ona göre, sevdiği kızın başına gelenler göz önüne alındığında bunu hak ediyor olabilirdim.

"Élise için çok üzgünüm," diye fısıldadım. "O benim arkadaşımı ve hayatımı kurtarıırken öldü."

Sessizlik.

"Ona ne yaptığını biliyor musun?" Her kelime boğazında düğümleniyordu. "Onu bir kutuya kilitledi, sonra da çılgınlıklarını hepimiz duyabilelim diye kutuyu şehirde gezdirdi. Ta ki artık duyamayana kadar." Elini denge için bir rafa götürdü ve birkaç cildi yere düşürdü. "Ona yardım etmeye çalıştım ama yeterince güçlü değildim. Düşes Sylvie ve Kraliçe hiçbir şey yapmadı. Kral hiçbir şey yapmadı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. "Onu geri getiremem ama Dük'ten intikam alman için sana bir şans sunabilirim çünkü onu bulur bulmaz öldüreceğiz."

O kadar uzun süre ayaklarına baktı ki acaba gitmemi mi bekliyor diye düşündüm. Acaba verdiğim sözler boş mu görünüyordu?

katlandığı acıyı geri almak için güçsüzdü. Sonunda hareket ettiğinde irkildim ama o sadece cüppesinin içine uzanarak gümüş bir zincire asılı ince bir şişe çıkardı. İçindekiler soluk bir mavi renkte parlıyordu ve ne olduğunu hemen anladım: Élixir de la Lune.

Martin, "Tristan ona kral olduğunda sadece tam kanlıların değil, herkesin bağlanmasına izin vereceğine söz verdi," dedi. "Ama ben onun bu riski göze almasını istemedim..."

Onun endişesinin ne olduğunu merak ettim. Tristan'ın verdiği sözden dönmesinin bir yolunu bulması mı yoksa kral olamaması mı?

Ben daha sormadan ekledi, "Ben de bahçeye gizlice girdim ve bir şişe İksir çaldım. Élise'i bir sonraki dolunayda kullanmaya ikna ettim -" gözleri benimkilere kaydı "- laneti bozduğun gece. Ama o zamana kadar ölmüştü."

Özür dilemek için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı.

"Tristan kazansa ve sözünü tutsa bile," dedi, "bizim için artık çok geç. Bu lanet iksirden kurtulmalıyım." Zinciri çekiştirdi. "Artık işe yaramaz."

Bağları koparamadan elini elime aldım ve sıkıca kavradım. "Öyle değil. Lütfen sende kalsın. Onun için bir anlamı vardı ve senin onu attığını görmek kalbini kırardı."

"Faydası yok," diye tekrarladı. "Angoulême onu tanıma fırsatı bulamadan, onu gerçekten tanıma fırsatı bulamadan alıp götürdü."

"Anlıyorum, ama belki bir gün-" Bir gün onun kadar sevdiği başka bir kızla karşılaşabileceğini söylemeye başladım ama onun yerine "Belki bir gün başka birine bir şans verir" dedim.

"Belki." Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra şişeyi cüppesinin içine geri soktu. "O canavar dükün de tıpkı kızı gibi kan kaybından öldüğünü görmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Nasıl yardımcı olabilirim? Ne bilmek istiyorsun?"

Ona elimizdeki tek ipucunu açıkladım ve o da hızla raflar arasında ilerleyerek bir masanın üzerine açtığı birkaç kitabı çıkardı. "Bunlar Angoulême topraklarıydı," dedi ve Ada'nın diğer tarafındaki bir bölgenin ana hatlarını çizdi. "Malikâneleri buradaydı ama kale ve çevresindeki tüm mülkler Düşüş'ten sonra yok edildi." Başını iki yana salladı. "Her şey öyleydi. İnsanlar mirasımızın hiçbir parçasının kalmasını istemediler ve bazı büyük yapıların kalıntıları olsa da, kesinlikle hiçbiri

portreciliği bozulmadan hayatta kalabilirdi."

Tırnaklarımı masaya geçirdim, hayal kırıklığımın beni alt etmesine izin vermemeye çalıştım. "Trollerden geriye hiçbir şey kalmadı mı? Ada'da bir anlamı olabilecek hiçbir yer kalmadı mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok, sadece..." Tereddüt etti. "Ama hayır, Angoulême atalarının hiçbiri orada gömülü değildi. Montigny'ler diğer tüm büyük ailelerle evlendi ama onlarla asla."

"Sen neden ?"

"Dağlardaki Montigny mezarı." Martin yığınlara geri döndü ve başka bir cilt aldı, bu cilt güzel renklerle süslenmiş çizimlerle doluydu. "Sonbahar bunu imkansız hale getirene kadar, her Montigny bir dağ mezarına defnedilirdi. Ve bir kral ya da kraliçe öldüğünde..." Kitabı karıştırmayı bıraktı ve düz bir şekilde yaydı.

Çizime baktım. "Yüzlerini kayaya kazımışlar."

Martin başıyla onayladı. "Heykeller insanların yok edemeyeceği kadar büyüktü, tabii orada olduklarını bilseler bile."

Angoulême'in saklandığı yer burasıydı, biliyordum. Ve bunu bilince, diğer tüm parçalar da yerine oturdu: Angoulême'in Lessa'nın kılığındaki kusurlardan habersiz görünmesi. Kızı olması gereken kıza olan uygunsuz yakınlığı. Angoulême, Anaïs'in yüzünün altındakinin Lessa olduğunu biliyordu ve bir süredir biliyordu.

"neresi?" Ben sordum.

Martin haritayı çevirdi, sonra gözlerini kocaman açarak kıpırdamadan durdu.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa," dedi derin bir ses. "Tam şurada." Sesle eşleşen bir el omzumun üzerinden uzandı, kalın işaret parmağı dağların derinliklerinde bir noktaya dokundu.

Dudaklarımdan ürpertici bir nefes çıktı ve yavaşça arkamı döndüm, gözlerim Kral Thibault de Montigny'nin gümüş bakışlarıyla karşılaşana kadar yukarıya baktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

CÉCILE

"İTIRAF ETMELİYİM KI," DEDI KRAL, SLUAG MIZRAĞININ KABZASINI

"Bize ilk geldiğinizde olduğunuzdan daha kötü görünmenizin mümkün olmadığını düşündüm." Saçımın kirli bir tutamına hafifçe dokundu ve irkildim. "Yanıldığımı kanıtladın."

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Pek önemi yoktu ama aklıma gelen tek şey buydu.

"Ben yapmadım. Bir koşucu kütüphanede kötü bir koku olduğu haberini getirdi ve kütüphaneciler bunun bir sluag olmasından korktular." Etrafındaki raflara göz gezdirdi. "Bu kutsal salonlarda çok uzun saatler geçirdim, bu yüzden sorunla bizzat ilgilenmeyi kendime görev edindim." Tek kaşı kalktı. "Kokunun kaynağının sevgili gelinim olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

"Kanalizasyonlar." Kendimi onun pençelerinden kurtarmak için bir yol bulmaya çalışıyor ama başaramıyordum.

"Hmm." Kaşlarını çatı. "Korkarım son günlerde ihmal edildiler."

"Neden?" Ben sordum. "Onları senin için temizleyen tüm melezleri öldürdün mü?"

"Hayır, oğlum için beni terk ettiler." Gözleri Martin'e kaydı. "Bu konuşmayı senin bilmen gerektiğini düşünmüyorum."

Tünediğim tabureden kendimi fırlatarak kütüphaneci ile Kral'ın arasına girdim. "Sakın ona zarar vereyim deme."

Gözlerinde neredeyse incinmiş gibi görünen bir şey parlıyordu ama

bir anda gitti. "Neden ki? İyi kütüphanecilere zordur."

Martin hiçbir şey söylemedi ve başımı çevirdiğimde Kral'ın onu opak bir kutunun içine koyduğunu, böylece konuşmayı duymasını ya da tanık olmasını engellediğini gördüm. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Dük'ün nerede saklandığını bulmaya çalışıyoruz, böylece onu yakalayabilir ve Roland'ı durdurabiliriz," dedim, gerçeği söyleyip yalanlarımı ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere saklayarak.

"Tristan kardeşini durdurma konusunda oldukça yetenekli," diye yanıtladı. "Neden durdurmadı?"

"Neden ?" Ben de karşı çıktım. "Ada'yı barışçıl bir şekilde ele geçirme planınıza ne oldu?"

"Sen oldun." Gözleri kısıldı. "Naibin öldüğü haberini aldım, sözde benim kontrolüm altında olan bir lord tarafından öldürülmüş. Lord Aiden, oğlumun direktifiyle babasının yerini aldı ve birlikte bana, Roland ve Angoulême'e karşı bir ittifak oluşturdular."

"Bu doğru," dedim bakışlarını tutarak. "İyi bilgilendirilmişsiniz."

"Öyleyim." Başını öne eğdi. "Ve sen, Cécile, bir yalancısın. Bana verdiği sözü tutmayan Aiden du Chastelier şu anda muhtemelen ağzından salyalar akan bir deliden bir şey değil. Tristan benim kitabımdan bir sayfa aldı ve lord kılığına girmiş başka biri var. Aiden hâlâ hayatta mı?"

"Ve iyi," diye yalan söyledim. "Dürtünü yumuşatmak için bir büyü yaptım. Hâlâ onu rahatsız ediyor ama onu kontrol altında tutamayacağımız kadar değil."

"Böyle bir büyüden haberiniz olsaydı, kendiniz için kullanırdınız."

"Evet, isterdim," dedim. "Ama ihtiyacım bitene kadar bundan haberim yoktu. Anushka ölmeden önce bana pek çok şey gösterdi."

"Her annenin yapması gerektiği gibi."

Tabii ki biliyordu. Bilmediği bir şey var mıydı?

"Neden buradasın Cécile?" diye sordu. "Tristan neden seni ve arkadaşlarını Roland'ı öldürmeniz için gönderdi? Ve başarısız olduğunuzda, Angoulême'in yerini öğrenmek için neden sizi buraya gönderme riskini aldı? Neden Roland'la kendisi ilgilenmedi?"

Her soruda biraz daha yaklaştı, ta ki son soru bizi neredeyse burun buruna getirene kadar.

"Trianon'u koruyor," dedim. "Dük'ün peşinden gidiyoruz çünkü

o daha kolay bir hedef."

"Ahmaklık," diye hırladı Kral. "Dük'ü öldürürsen Roland istediği gibi katliam yapmakta özgür olur, ki bunu yapacağından da emin. Dük'ü yakalarsan, o da sadece oğlana onu kurtarmasını emreder. Bu planın kusurlarla dolu ve oğlum senin sunduğundan daha fazla neden ve gerekçe olmadan asla kabul etmez."

"Kış Kraliçesi Trianon'a saldırması için bir ejderha gönderdi - şehrin korunması gerekiyor."

Sözlerim tamamen delilikmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Tristan'ın iki palyaçosu, o işgüzar düzenbaz ne gönderirse göndersin, üstesinden gelebilecek kapasitedeler ve o da bunu biliyor. Kış..."

Tedirgin bir şekilde yer değiştirdim ve Kral bunu fark ederek dişlerinin arasından bir nefes tısladı.

"Ah. Sorun kış. Bu yüzden Naip'in kalesinin demir halkası içinde kalıyor." Bana doğru baktı, düşünürken gözleri kayıyordu. "Ona ne yaptı?"

"Hiçbir şey." Daha fazlasını söylemeye korkuyordum, ne yalan söylersem söyleyeyim gerçeği bulacağını biliyordum. Çok zekiydi. Aldatma konusunda çok deneyimliydi. Gerçek bir manipülasyon dehasıydı.

Bakışları elindeki mızrağa kaydı. "Sluag." Yumruğu çeliğin etrafında sıkıştı. "Bir hayat borcu."

Gerildim ve sonra kendimi ele verdiğim için sessizce küfrettim. Fark etmezdi, o biliyordu.

"Peki o üç kez lanetlenmiş frijit kaltak oğlumdan ne istiyor?"

Çenesi gerildi ve mızrağın metali inleyerek tutuşunun altında büküldü. Onu daha önce de sinirli görmüştüm. Hatta kızgın. Ama böylesini hiç görmemiştim.

"Bilmiyoruz." Sesim titriyordu. "Bana bir ittifak görüşmesi yapmak için onunla istediğini söyledi. Bu yüzden kılık değiştirdim."

Thibault'nun çenesi gerildi. "Hayır, hayır, bunu kabul etmemeli. Trianon'a geri dönmelisin. Tristan'a duvarların arkasında kalmasını söyle. Ben..." Yüzünü buruşturdu. "Roland'la ben ilgilenirim."

"Ne istediğini biliyor musun?"

"Şüphelerim var."

Ama o daha ayrıntılara girmeden kulaklarımıza bir sürünme sesi geldi ve

Sıranın sonundaki trol ışıkları titredi, sonra söndü. Tilki kokusu almış bir tavşan gibi kıpırdamadan durdum; ama Kral doğruldu, gözleri arıyor ve başı eğik, dinliyordu. Avlanıyordum.

"Üç," diye mırıldandı. "Hayır, dört."

Dört sluag. Ellerim ve ayaklarım buz kesti, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Sluagların birlikte avlandığını hiç duymamıştım ama başka neden böyle bir araya gelsinler ki? Biri onları göndermediyse...

Martin'i saran büyü çözüldü ve ona "Sluag," diye bağırdım. Bir kez başını salladı ve atılmış mızrağını eline aldı. Silahın ucu titriyordu.

Baroom. Sluaglardan biri seslendi; sonra bir diğeri cevap verdi, *Baroom.*

"Seni duyuyorum," dedi Kral ve sonra kollarını kaldırdı. Etrafımızdaki kitaplıklar geri fırladı, sıra sıra sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi kayarak uzaklaştılar, sluag'ın gücü Kral'inkini eritirken bile momentumları onları taşıyordu. Birkaç tanesi devrildi ve yaratıklardan biri ezilirken acı dolu bir çığlık kulaklarımda çınladı.

Raflardan düşmüş kitaplardan başka hiçbir şeyin bulunmadığı geniş boş bir alanın ortasında duruyorduk, tek ışık iki trolün üzerindeydi. Ama o da titriyordu.

Kral bir cilt aldı ve başlığına göz attı. "Vergi kanunu." Gülümsedi ve kitap alev aldı, önce büyü'nün gümüş rengi, sonra da doğal ateşin sarı ve kırmızısı ortalığı . Düşen iki rafın arasında bir gölge hareket etti ve ışık topları göz kırparak söndü.

Martin bana yaklaştı, gölgelerdeki her kıpırtıda seğiriyordu ama Kral etkilenmemiş görünüyordu. Korkmuyordu. Birkaç kitabı daha ateşe vererek etrafımızda bir daire oluşturacak şekilde fırlattı.

Karanlığın içinden bir iğne fırlayıp Kral'ın yüzüne doğru fırladı ama Kral mızrağıyla iğneyi kenara itip güldü. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek, haşarat."

Sluag çığlık atıp saldırdı, beyaz cüssesi trolle doğru ilerlerken arkamızda bir hareket sezdim. Bir uyarı çığlığı attım ama Kral çoktan hareket etmişti.

İnanılmaz bir hızla, elindeki mızrağı ilk saldırıya doğru fırlattı.

sluag, darbenin gücüyle ucu yaratığın ağzından girip diğer tarafından çıktı. Dönerek Martin'in tuttuğu silahı kaptı ve arkadan saldıran yaratığın vücuduna çarparak iğnesinin etli sapını yakaladı ve boğazından çıkardı.

Sluag kıvranıyor, sümüksü bedeni ölüm sancıları içinde ileri geri çarpıyordu ama o sakince ona yaklaştı ve mide bulandırıcı bir höpürtü ile silahı etinden çekti.

Alevler kısık yanıyordu, kâğıt yakıtları neredeyse tükenmek üzereydi ve giderek artan bir korkuyla parıltılarının azalmasını izledim. Bir üçüncüsü vardı - yığınlar arasında hareket ettiğini duyabiliyordum - ve trollerin kralı bile karanlıkta göremiyordu. Bina sarsıldı ve bir duvarın bir kısmı içeri yuvarlanırken üzerimize bir toz bulutu yuvarlandı, mermer zemine çarpan kayaların gürültüsünden en az iki sluag'ın daha sesi duyulabiliyordu.

Thibault, "Ben emrettiğimde Martin," diye mırıldandı, bakışları sluag'ın ilerleyişini izliyordu, "Cécile'i alıp kaçmanı istiyorum."

"Nerede, Majesteleri?" Kütüphanecinin sesi, kolumu ne kadar sıkı tuttuğu düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede sakindi.

"Trollus'tan çık ve Trianon'a dön." Mızrağını kaldırdı. "Tristan'ın dertlerini düşünmek için en sevdiği yere git; orada yüzeye çıkan bir geçit var."

Göl.

"Tristan bana böyle bir geçitten bahsetmedi." Şu anda bile Thibault'ya güvenmeyi imkânsız buluyordum.

"Oğlum sandığının yarısını bile bilmiyor." Yığınlara doğru birkaç adım attı. "Lessa atalarının yüzlerini görmek isteseydi buradan ayrılmak zorunda kalmazdı, kukla ustası da öyle."

Şifreli konuşuyordu, bu da Winter'ın izlediğine inandığı anlamına geliyordu. Ve beni durdurmaya çalışacağını.

"Kaçın!"

Martin tereddüt etmedi. Kolumdan tutarak beni odanın diğer ucuna sürükledi. Kitap yığınlarının üzerinden atladık, yan kapıya ulaşana kadar devrilmiş rafların üzerinden tırmandık.

"Sıkışmış!" diye tısladı, eli hançerin sapını tırmalıyordu. Hançerim.

"şunu!" Sluaglardan biri çığlık attı ve Tristan'ın babasına doğru geriye doğru bir bakış attım. Sönmekte olan alevlerin ortasında duruyordu, güçlü, parlak ve korkusuzdu ve bir an için onun olabileceği hükümdarı gördüm.

Sanki dikkatle incelediğimi hissetmiş gibi başını çevirdi. "Koş," diye emretti.

Ben de itaat ettim.

Kapı parçalanmış bir halde sokakta duruyordu ve Martin sanki o müthiş gücünü ilk kez kullanıyormuş gibi kapıya bakıyordu. Elinden tuttum ve onu sarayın bahçesine doğru sürükledim. Ama kütüphanenin köşesini döndüğümüzde dört muhafızla karşılaştık.

"Sluag kütüphanede," diye bağırdım. "Majesteleri onlarla tek başına savaşıyor.

Git!"

Bir an için hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Bunu Krallarından sonsuza dek kurtulmak için bir fırsat olarak görüp görmeyeceklerini. Ama hiçbiri tereddüt etmedi.

Kütüphaneci şehirde görünmeden nasıl ilerleyeceğini bilemiyor gibiydi, bu yüzden ben önden gittim, arka sokaklarda ve avlularda koşuşturdum, her zaman arkadaşlarımla bana gösterdiği gölgeli yolları takip ettim.

Ama bu bizi ancak bir yere kadar götürebilir.

Nehir Yolu'nun kapısı kapalıydı ve önünde birkaç zırhlı trol duruyordu, gümüş gözleri tetikteydi. Nehrin sağ kolu ve onun yanında uzanan dar patika savunmasızdı ama muhafızlar bizi görmeden oraya ulaşmanın bir yolu yoktu.

"Bizi durduracaklar mı?" Aralarında Guillaume'u tanıdığım ve beni fark etmesi riskini göze alamayacağımı bildiğim halde fısıldadım. Albert ne kadar Angoulême'inse o da o kadar Angoulême'indi.

"Bizi durdurmaktan fazlasını yapacaklar." Martin bir elini binaya dayadı. "Sokağa çıkma yasağı yürürlükte ve öyle olmasaydı bile göle gitmemiz için bir neden yok. Orası Prens Tristan'ın ve ondan önce de babasının uğrak yeri.

"O zaman illüzyona güvenmek zorunda kalacağız," diye mırıldandım. "Onların yanına vardığımızda, dışarıyla aramızda hiçbir şey kalmayacak."

Martin'in omuzları sarsıldı ve güldüğünü fark ettim. "Sanki bu küçük bir şeymiş gibi," dedi. "Soylularla arkadaşlık ediyorsun - aramızdaki en güçlü . Ne onlar yapabilir ... detay.

konsantrasyon." Başını iki yana salladı. "Muhafızlar girişimimi hemen anlayacak ve ikiyüzlülüğümüzü sorgulayacaklar."

"Sen bir tür bozguncusun, Martin." Seçeneklerimizi düşünerek alt dudağımı çiğnedim. Söyleyebileceğim kadarıyla hiçbir seçenek yoktu. "Bu iyi bir özellik değil."

"Ben gerçekçi terimini tercih ederim."

"Bir çözüm düşünmeni tercih ederdim." Şehir büyük ölçüde sessizliğe bürünmüştü ama bunun sebebinin Kral ve adamlarının tüm sluagları öldürmüş olması mı yoksa sluagların onları öldürüp şimdi de bizim peşimize düşmüş olmaları mı olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

"Nefesini ne kadar tutabilirsin?"

Tüm düşünceler kafamdan uçup gitti ve dönüp ona baktım. "Neden?"

"Bir keresinde bir insan bir varilin içinde şelaleden içeri girdi. Çarpışmadan sağ kurtuldu. Bu mümkün," dedi, sanki bu spekülasyon fiziksel olarak acı vericiymiş gibi yüzünü buruşturarak, "bir fıçıyı sihirle kopyalayabilirim."

"Mümkün." Nehre atlayarak neredeyse kendimi nasıl öldürdüğümü, sadece Élise'in hızlı düşünmesi sayesinde kurtulduğumu çok net bir şekilde hatırladım. Akıntılar şimdi de o zamanki kadar ölümcüldü - dondurucu sıcaklık göz önüne alındığında daha da ölümcüldü, buz parçaları nehrin denize giden yolunu kapatan parmaklıklara çarpıyordu. Martin kapasitesini yanlış değerlendirirse, o parmaklıklara biz olacaktık. O kurtulabilir. Ben kesinlikle kurtulamazdım.

Dudaklarını yaladı. "Yapının bakımını yapmak yeterince basit olacak, ancak görünmememiz için onu opak hale getirmem gerekecek, bu da her türlü navigasyonu zorlaştırıyor. Ve soluyacak sınırlı miktarda hava olacak, yani..."

Eğer bayılırsa, büyü hızla formunu kaybeder ve suda cesetler oluruz.

Binanın gölgesinden eğilerek vadinin duvarlarını kaplayan katmanlı sokaklara baktım. Orada burada ışıklar yanıp sönüyordu ve zamanımızın tükenmekte olduğunu biliyordum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. "Saklanabilirsin. Peşinde oldukları benim."

"Angoulême'in Élise'e yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum," dedi Martin, çömeli kalkarak. "Eğer ölürsen böyle bir şey olmayacak. Ayrıca," diye ekledi, kolumdan tutup beni gölgelerin arasından köprüye doğru çekerek

set. "Kral emirlerine itaat etmeyenleri hoş karşılamaz."

"Ölmüş olabilir."

"Ben ağırlıklarla uğraşmam." Beni kendine çekti, bir kolunu kaburgalarımın doladı, parmakları yan tarafıma battı. "Derin nefes al."

Bir tane çektim ama yeterli gelmedi. Başka bir şansımız yoktu. Büyü etrafımızı sardı, görüş ve sesi engelledi ama düşme hissini engellemedi. Suyu iki yanımla çarptık ve dirseğim acıyla büyüye çarptı. Yukarı ve aşağı daldık, köpüren akıntıda bir kütük gibi yuvarlandık ve döndük. Baş dönmesi ve mide bulantısı içimi kapladı ve ne kadar yapmamaya çalışsam da her sarsıcı sıçramada küçük nefesler aldım.

Ama hiçbir şey beni nehri ikiye bölen kayaya çarpmamızın etkisine hazırlayamazdı. Dişlerim birbirine çarptı ve başım büyüye kabıma çarptığında acı içinde haykırdım. Yuvarlandık, kayaya tutunduk ve Martin'in bedeni çabıyla titreyerek küfrettiğini duydum ve sonra tekrar hareket ettik. Parmaklıklara çarpmamızı ve sonumuz olacak o sonsuz yuvarlanmaya başlamamızı bekledim ama hiç gelmedi.

Zıplamaların en kötüsü kesildi. Sonra sihir kayboldu ve buz gibi soğuk su başımın üzerine kapandı. Topuklarım nehir yatağına çarptı ve su yüzeyine çıkarken sıçrayıp nefes nefese kaldım.

Karanlık mutlaktı, akıntı beni dolambaçlı tünelde sürüklüyordu, ama sonunda bir zamanlar stadyumun basamakları olan yerden aşağı döküldüğünü biliyordum ve o zamandan önce dışarı çıkmam gerekiyordu.

"Martin?" Tıslayarak suyun içinde döndüm, böylece ayaklarım karşılaştığım her şeyin yükünü . "Neredesin sen?"

Tek tepki çılgınca gıcırdayan dişlerim oldu. "Martin?" Ya kafasını vurduysa? Ya yüzme bilmiyorsa? Ya bir arkadaşım daha bana yardım etmeye çalışırken ölseydi?

İleride, göle doğru akan suyun sesini duydum. Akıntıdan kurtulmam gerekiyordu. Ayaklarımı tekmeleyerek kıyıya doğru yüzdüm. Parmaklarım kayaya sürtündü ve yukarı uzanarak dudağı tutmaya çalıştım. Ama bulduğum tek şey, yüzyıllardır akan suyun pürüzsüzleştirdiği kayaydı.

Çok üşümüştüm. Kol ve bacaklarım şimdiden halsiz ve ağırlaşmıştı.

nafile, artık kenarın nerede olduğundan emin değilim. *Çık dışarı! Çıkmak zorundasın!* Kolumu uzatarak tekrar kıyıyı buldum ve vücudumda kalan az miktardaki enerji rezervini kullanarak yukarı doğru hamle yaptım.

Ve büyü bileğimin etrafını sardı.

Bedenim nehirden dışarı uçtu ve bir patates çuvalı gibi kıyıya düştü. Top gibi kıvrılıp yüzümün önündeki ışığa göz kırptım, nefesimi toparladığım anda Martin'i suçlamaya hazırdım.

Ama hiç şansım olmadı, çünkü önümde diz çöken trol kütüphaneci değildi.

Otuzuncu Bölüm

CÉCILE

"MELEZ ARKADAŞLARININ GIZLICE DIŞARI ÇIKMAYI NASIL BAŞARDIKLARINDAN EMİN DEĞİLİM.

"dedi muhafız, mızrağının ucuyla beni dürterek, "ama sizi temin ederim ki hiçbirini yüzerek çıkmadı."

Yüzümü gizlemeye çalışarak kendi içime kıvrıldım. Uzun vadede bunun bana pek bir faydası olmayacaktı.

Tek dizinin üzerine çöktü. "Dışarıyı görmek istemeyen tek bir kişi bile yok kızım, ama orası güvenli değil. Özellikle de senin gibiler için. Prens Roland, Dük'ten başka onu kontrol altında tutacak kimse olmadan Ada'da dolaşıyor ve melezleri hiç sevmiyor. Onunla ters düşmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Trollus güvende," dedi muhafız omzumu sıvazlayarak. "Burada, Kral'ın koruması altındasın. Bunun için minnettar ol. Şimdi ayağa kalk."

İstesem bile emin değildim. Vücudum uyuşmuş gibiydi ve kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirebilsem de kendime aitmiş gibi hissetmiyordum.

"Taşlar ve gökyüzü," diye homurdandı trol. "Beni seni geri sürüklemeye zorlamayacaksın, değil mi?"

Thud.

Gözlerimi tam zamanında açtığımda muhafızın yanımda yere düştüğünü gördüm, gözleri boş ve görmüyordu. Martin onun arkasında duruyordu, cübbesinden nehir suyu damlıyordu. "Uzun süre baygın kalmayacak," dedi. "Ve peşimizden geldiğinde, yalnız gelmeyecek."

Martin beni yarı yarıya taşıırken, tünelin sonuna kadar koştuk ve sonsuz basamaklardan göle indik. Göl cilalanmış oniks gibi parlıyordu.

Tekneyi içine itmeye çalıştığımda suyun donmuş olduğunu fark ettim.

"Ağırlığımızı taşıyabilecek mi?" Teknedeki battaniyelerden birini geldiğinde omuzlarıma sararak sordum. Başım dönüyordu, adrenalin ve efor hipotermiyi zar zor engelliyordu.

"Bunu yapabilecek durumda hissetmiyorum..."

Sözünü bitirmesini beklemeden yanından geçtim ve botlarımı kaygan yüzeyde kaydırarak göle doğru ilerledim. "Mesafeni koru," diye mırıldandım. "İkimiz de düşmek istemeyiz."

Stadyumun duvarlarına yakın durarak siyah derinliklerde ilerlerken buz inledi ve gıcırdadı. Ama tünel koşan ayakların sesiyle dolmadan önce elli metreden fazla gitmemiştik. Martin zaten zayıf olan ışığını söndürdü ve karanlığa gömüldük.

"Yalnız değil." Kadın gardiyanın sesi boşluğa karıştı, nezaketin tüm izleri kaybolmuştu. Diğer üç kişiyle birlikte kıyıda durduğu yerde açıkça görülebiliyordu ve ışıklarını gölün üzerinden çektikleri anda biz de aynı şekilde açıkta kalacaktık.

"Bu taraftan geldiklerine emin misin?" diye sordu diğerlerinden biri. "Burası çıkmaz sokak."

"Ya bu tarafa ya da burnunuzun dibine geri dönecektim, siz söyleyin." Başının üzerinde bir ışık daha oluştu, sonra göl boyunca yavaşça ilerlemeye başladı.

Dirseklerimin ve dizlerimin üzerine çökerek, eski sütunlardan birinin gölgesine doğru ilerledim ve onun cüssesini gözden saklanmak için kullandım. Birkaç saniye sonra Martin de bana katıldı, buz bizim ağırlığımıza karşı koyuyordu. Muhafızın ışığı yanımızdan geçip giderken altımızdan çatlaklar yayılıyordu. Avlanmak.

"Bu tam bir zaman kaybı," diye mırıldandı muhafızlardan biri. "Lanetli şehir sluag ve daha kötülerıyla dolu ve sen bizi paten kaymaya karar vermiş bir melezin peşine düşürdün."

"Bana saldıran aptalı yakalamak zamanımı çok iyi değerlendiriyor," diye karşılık verdi. "Geri dönün ve kapının önünde bekleyin - onlarla kendim ilgileneceğim."

Buz inledi ve ben de sütunun köşesinden bakma riskini göze aldım. Diğer üç muhafızın ışığı tünelin içine doğru çekiliyordu ama dışı gölün ortasına doğru ilerliyordu. Martin benim

kol. Muhafızın kafasına indirdiği tek darbede dövüş yeteneklerinin tükendiğinden şüphelenerek onu görmezden geldim. Ama ısrarla kolumu tekrar çekti.

"Ne?" Fısıldadım.

Cam gibi yüzeyden aşağıya doğru işaret etti ve saniyeler sonra bir şey hareket etti.

Yaratığın ne olduğunu söyleyemedim - sadece büyük bir leviathan olduğunu söyleyebildim. Yılanımsı formu buzun altında tembelce hareket ediyor, opalesan pulları sanki içeriden aydınlatılmış gibi parlıyordu. Muhafız henüz onu fark etmemişti ve gölde ölçülü adımlarla ilerliyordu, gözleri aşağıda avlanan bir şeyi değil, yukarıda saklanan birini arıyordu.

"," diye fısıldadı Martin. "Belki bizi fark etmez."

"Sonsuza kadar burada kalamayız." Şimdiden, hareketsizliğim soğğun beni ele geçirmesine izin veriyordu ama Martin'den beni ısıtmak için büyü kullanmasını istemeye cesaret edemedim, yoksa ya trolün ya da bir Kış yaratığı olduğundan şüphelendiğim şeyin dikkatini çekebilirdim.

Mağarada bir ses yankılandı, hem güzel hem de ürkütücü derecede tanıdık bir şarkı.

Benim sesimle söylenen bir şarkı.

Derim gerginlikten karıncalandı ve o zaman bunun sadece benimki olmadığını fark ettim. Büyüm Tristan'ı olabilecek en kötü anda etkilemişti. Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Bu bir tesadüf değildi. Bir şekilde büyümün etkisinin geçtiğini biliyordu ve onu ortaya çıkarmak için beni kullanmayı planlıyordu.

Muhafız dondu kaldı, dinlerken başını eğdi. "Prenses?" diye seslendi, sesimi tanıyordu. Yaratık tekrar şarkı söyledi ve daire çizerken altımızdan geçti, boynunun arkasında yüzen tüylü dalları, bize bakan ama hiçbir şey yapmayan kıpkırmızı gözü görecektik kadar . Seslendi ve sonra trol onu gördü.

Yemini mağarayı doldurdu, sonra tünele doğru koşmaya başladı, o kadar hızlıydı ki neredeyse bir bulanıklıktı. "Git," diye tısladım Martin'e ve gölün sonuna doğru koşmaya başladık, karanlıkta körlemesine koşuyorduk.

Ama yeterince hızlı değil.

Altımızdan beyaz bir ışık çizgisi fırladı, sonra buzun içinden patladı, şaha kalkıp yolumuzu kapatırken dudaklarından şarkım döküldü. Su buzun üzerinde kayıyor, çatlaklar sanki buzun üzerine çizilmiş gibi yüzey boyunca uzanıyordu.

kocaman beyaz bir kalem. Sonra büyük bir gürültüyle göl yüzeyi parçalara ayrıldı.

Çığlık attım, zemin altımızda hareket ediyor ve kayıyordu, donmuş levhalar fey yaratığının dalgalarla yükselip alçalıyordu. Martin'e doğru kaydım ve suya düşmemek için ikimiz de dizlerimizin üzerine çöktük. Leviathan öne doğru eğildi, büyük kafası bize doğru iniyordu, ağzı sonuna kadar açıktı.

Sonra yana doğru sarsıldı, şarkı bir çığlığa dönüştü. Kendimi diğer tarafa kayarken buldum, Martin'in darbesinin momentumu bizi ters yöne fırlattı. Yüzeye tırmanmaya çalıştım ama tutunacak bir yer bulamadım.

Başımın üzerinden gümüş bir şey ıslık çaldı ve yaratık acı içinde çığlık atarak yüzeyin altına geri daldı, etine bir kılıç saplanmıştı.

Levha eğildi, sonra muhafız elinde başka bir bıçakla uzak tarafa indiğinde bir sarsıntıyla kendini düzeltti.

Martin, "Bu taraftan, bu taraftan," diye soluk soluğa beni ağırlaşan levhalar arasındaki sihirli köprüden geçirdi.

"Nerede o?" Kelimeleri zar zor çıkarabildim, çok üşümüştüm. "Delik nerede?"

Bir düzine ışık topu duvarı kaplayan resimleri aydınlattı ama hiçbir açıklık yoktu. Arkamızda, leviathan tekrar suyun dışına fırlarken buz patladı. Muhafızın devasa bir levhadan aşağı yuvarlandığını ve aşağıdaki karanlığa doğru kaydığını görmek için tam zamanında döndüm. Ama kendini dışarıya doğru itti, havada takla attı ve çömelerek yere indi. Kollarını kaldırdı ve hava büyüyle uğuldadı ama yaratık yüzeyin altına geri dönmüştü.

"Ben göremiyorum." Martin başka bir şey daha söyledi ama benim şarkım bir kez daha mağarayı doldururken onun sözleri bastırıldı. Alaycı. Alaycı.

Ve kafamın içinde Tristan'ın paniği vardı. *Duvarların arkasında kal, diye sessizce yalvardım, Martin'in koluna yapışarak. Bu bir numara. Seni dışarı çekmeye çalışıyor.* Ama onun güvende kalmasını sağlamak için tek yolumdan vazgeçmiştim.

Martin'in ağzı hareket ediyordu ama arkamızda devam eden savaşın sesinden hiçbir şey duyamıyordum. "Burada olduğunu söyledi!" Çığlık attım.

Buz kütleimiz kaya duvarlara çarptı, su kenarlardan taştı ve giysilerimi ıslattı. "Bu bir numaraydı," diye hıçkırdım. "Bir numaradan başka bir şey değil."

Ama Martin'in yüzü niyetliydi, gözleri trollerin yüzlerini inceliyordu.

Duvar. "Dük," diye bağırdı, sonra, "Orada olmalı. Dayanın." Geri çekildi, levhayı koşarak geçti ve doğruca duvara daldı.

Ve ortadan kayboldu.

"Martin," diye bağırdım ve bir saniye sonra girişı kapatan illüzyonun içinden kafası göründü.

Sonra buz altıma çöktü, su başımın üzerine kapandı.

Bölüm Otuz Bir

TRISTAN

JOSETTE KARŞISINDAKİ SANDALYEDE SESSİZCE OTURURKEN BEN BOŞLUĞA BAKIYORDUM.

Yüzü solgun, bir ayağı çılgınca bir hızla aşağı yukarı zıplıyordu. Ben de aynısını yapmak isterdim ama bir rol oynuyordum ve bunu saatlerdir yapıyordum. Ufak tefek kızgınlık ve öfke belirtileri ve belirgin bir odak kaybı. Josette'in kız kardeşinin büyüünün etkisinin geçtiğini anlamasına ve Winter'ın planını harekete geçirmesine yetecek kadar.

Büyünün bu sabah şafakta bozulduğunu bilmiyordu.

Bu da başlı başına bir sorundu. Cécile işin tam ortasındaydı ve bunun Winter'ın beni dışarı çekmek için onun korkusuyla oynamasından ibaret olduğunu bilsem de sinirlerim gerilmişti. Tüm içgüdülerim ona gitmemi söylüyordu ama bu Winter'ın oyununa gelmemeye olacaktı, oysa benim niyetim onun benimkine gelmesi yönündeydi.

"Neden burada oturmakta ısrar ediyorsun?" Sonunda tersledim. "Yapman gereken başka bir şey yok mu?"

"Sana eşlik ediyorum," diyerek ayağa kalktı ve zaten alev alev yanan ateşe birkaç parça odun daha attı.

"Yaptığın şey beni canlı canlı pişiriyor," diye mırıldandım, ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına dikkatsizce attım. "Bu çok sinir bozucu."

"Oh?" Sesi aydınlandı. "Yani... Buranın oldukça serin olduğunu düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Gel, Souris. Biraz temiz hava alalım." Onu kuleye çıkardım, korkuluğun üzerinden eğildim ve parmaklarımı kenarına vurdum. Derin bir nefes alarak kule boyunca hızlı adımlarla ileri geri yürüdüm, zaman zaman durup Trollus'a doğru baktım. Ve

Babam.

Çünkü Winter'la ilgili planım başarılı olursa, bir sonraki hedefim o olacaktı.

Dünyayı Kral Thibault'dan kurtarmanın karmaşık bir iş olacağını her zaman biliyordum ve lanetin kırılmasıyla da daha az zor olmayacaktı. Ondan biraz daha güçlü olabilirdim ama o daha deneyimliydi ve numaralarımın çoğunu biliyordu. Trollus'ta kalmak akıllıca bir taktikti çünkü tüm şehri tehlikeye atmadan ona uzaktan saldıramazdım ki bunu asla yapmayacağımı biliyordu. Eğer ona yaklaşmayı başarırsam, hazır ve temkinli olacaktı ve onu yenmek kesin bir şey olmayacaktı. İhtiyacım olan şey onun gardını düşürmenin, tehdit olmadığımı düşünmesini sağlamanın bir yolu.

Eğer her şey plana uygun giderse, bu çok yakında .

Joss'un görevini yerine getirdiğinden emin bir şekilde merdivenlerden geri döndüğümde onu ateşin önünde, yüzünde niyetli bir ifadeyle dururken buldum.

"Ne yapıyorsun?"

Sıçradı. "Yok bir şey. Sadece ellerimi ısıtıyorum." Alnında bir ter damlası oluştu ve ateşe attığı siyah mermer yemler ikiz çatırtılarla patlarken onu fırçaladı. "Tahtadaki özsü," diye açıkladı ve ben de ona ters ters baktım.

"Çok sıcak," dedim, sonra ekledim, "Bana biraz şarap koyar mısın?" Kaba davranıyordum ama o sadece başını salladı. Arkasını döndüğünde saate baktım ve saati vuruşunu izledim. Herkes ve her şey yerinde olmalıydı.

İki şarap kadehini de ağzına kadar doldurdu, dikkatlice masaya geri döndü ve birini yemeğimin kalıntılarını içeren tabağın yanına bıraktı. Gömleğimdeki gevşek bir ipliği karıştırmak için onu görmezden geldim ve tahmin ettiğim gibi, Souris masaya atladı ve yemek artıkları için giderken şarap bardağını devirdi. Kırmızı sıvı pantolonumun üzerine döküldü ve yemin ettim.

"Lanet olsun, Souris!" Ona bağırdım, sonra boş bardağı alıp odanın öbür ucuna fırlattım ve özellikle çirkin bir duvar halısına çarparak parçalandı. Bir kez havladı, sonra masanın altına kaçtı ve dişlek bir sırıtışla bana baktı.

"Tristan," dedi Joss, yüzü solgundu. "Sanırım Cécile'in büyüü yitiriyor."

Uzun bir süre ona bakakaldım, sonra atılmış ceketime doğru daldım, mendili çıkarırken cebini yırttım, tohumları - ve daha fazlasını

son zamanlarda, mermerler - .

"Gittiler," diye tısladım, kumaş parçası bir alev patlamasıyla yok oldu.

Oda titredi, büyü ateşin sıcaklığına karıştı.

"Emin misiniz?" Josette titriyordu, şarabı masanın üzerinde kırmızı bir havuz oluşturmuştu.

Döndüm ve ona siyah bir bakış attım.

"Belki de diğer ceketinin içindedirler," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alarak, "Onlara ihtiyacım var," dedim.

Ve bu gerçektir. Cécile'in dehşetine tepki vermemek için tüm irademi kullanıyordum. Kendime *gerçek olmadığını* söyledim. *Hepsi Winter'ın planının bir parçası*. Ama ya ? Ya Cécile'in bana ihtiyacı varsa ve bu plan bir hataysa?

Sandalyenin arkası tutuşumun altında çatladı ve parçalandı ve ben kenara itti.

Hiçbir insanın sahip olamayacağı bir hızla hareket ederek masanın etrafından dolaştım, Joss'un kolunu yakaladım ve onu kendime doğru çektim. "Kız kardeşin tehlikede, ama eğer ..." Sanki ikilemimin çözümüne sahipmiş gibi dikkatle ona baktım.

Çatladı. "Lütfen kardeşime yardım et, Tristan. Lütfen ona bir şey olmasına izin verme."

Bu ya başardığı en iyi oyunculuktu ya da Cécile'in iyiliğinden gerçekten korkuyordu. İkincisinden şüphelenerek yanaklarımın içini ısırdım. Doğru olmayan bir şeyler vardı ama şimdi durmaya cesaret edemiyordum.

"O tohumlara ihtiyacım var," dedim. "Kim aldı onları?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı ve bunun planladığı gibi gitmediğini biliyordum. Doğruca kale kapılarından çıkıp Winter'ın pençelerine düşmemi bekliyordu ve şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

"Sabine," diye tısladım. "Büyüyü kullanmama karşıydı ve eline fırsat geçti. Onları benden aldı."

Josette'in yüzü kızardı. "Kesinlikle hayır. O senden bir şey çalmaz. Sabine sadıktır."

"Onu koruma." İttirerek geçtim, koridora doğru ilerledim, geçerken kapılar patlayarak açıldı. "Hırsızlara ne yaptığımı biliyor musun?"

Kolumu tutarken gözleri panikle parlıyordu.

Masum Sabine beni kandırma arzusuyla ve onları alevlere attığını itiraf ederse ne yapacağım savaşıyordu. "Cécile'e yardım etmelisin," diye yalvardı ama ben omuz silktim.

Koridorda aceleyle ilerleyen melezlerden birini yakalayarak ona yaklaştım. "Sabine nerede?"

"Kapıda, Majesteleri," diye cevap verdi. "Lord Marc'la birlikte."

Joss koşmaya başladı ve ben de onun peşinden koridorlardan geçerek açık havaya çıktım.

"Sabine," diye bağırdı Josette. "Kaç. Kaçman gerek."

Cécile'in sarışın arkadaşı arkasını döndü, bizi görünce gözleri büyüdü. Sonra Marc ateş hattına girdi. "Taşlar ve gökyüzü, Tristan, neler oluyor?"

"Tohumlarım," diye bağırdım ve sonra parmağımı ona doğru kaldırdım.

"Nerede. Nerede."

"Onlar mı?"

Sabine bir adım geri çekildi. Sonra bir adım daha.

"Tristan, o yanlış bir şey yapmadı," dedi Marc, yolumu kesmek için bir kalkan fırlatarak. Tek bir darbeye onu parçaladım ve "Neredeler?" diye sordum.

"Onlar bir hataydı Tristan," diye bağırdı Sabine, sesi havada yankılanarak. "Elimde olsalar bile, onlara ihtiyacın yok."

"Geri ver onları!"

Marc bir kalkan daha kaldırdı ve girdi. "Sabine, kaç!"

Hiç tereddüt etmeden Cécile'in atının sırtına çıktı ve dizginlerinin ucunu kısırağın kalçalarına dayadı. Birkaç saniye içinde köprüyü geçmiş ve şehre girmişti.

Marc demir bariyerin hemen dışında durana kadar geri çekildi. "Tristan, duvarların dışına çıkamazsın."

"O zaman onu geri getir! Tohumlar benim." Marc derin bir nefes aldı. "Onlara ihtiyacın yok."

Ama onlara ihtiyacım vardı. *Cécile*... "Bir trolen çalan bir insanın cezasının ne olduğunu biliyorsun," diye hırladım. "Ölüm."

Kalkanını parçaladım ve onu yolumdan çektim. Beni koruyan çemberden geçmeden önce sadece bir saniye tereddüt ettim ve sonra koşmaya başladım.

Her adımda dünyanın yırtılıp açılacağından ve Winter'ın dışarı çıkıp beni yolumda durduracağından emindim. Bu planın aptalca olduğunu ve asla işe yaramayacağını biliyordum ama ondan ya da yordakçılarından hiçbir iz görmedim.

Ama kesinlikle izliyorlardı.

Tranon'da nal seslerinin peşine düştüm, avluları yarararak ve duvarları aşarak ilerledim. Ama Sabine atını pervasızca sürüyordu ve Bouchard'ın evine doğru dörtlale giderken göremedim, atın sırtına doğru eğilmişti, saçları arkasından savruluyordu. "Onları geri ver, Sabine!" diye bağırdım ve onu atın sırtından indirdim.

Bir an havada sallanmasına izin verdim, sonra onu arazinin açık kapısının yanındaki kar yığınının içine bıraktım.

Onun geri çekilmesini izleyerek yavaşça ilerledim. "Onları bana ver."

"Lütfen, Tristan, lütfen," diye hıçkırdı. "Onlara sahip değilim."

"Kanun kanundur," dedim, sonra hava sihirle doldu ve o kıpırdamadan karın üzerine yığıldı.

Ceplerini karıştırdım, tohumları gizlice çıkardım, engellenmiş birinin hayal kırıklığını taklit ederken bile onları görünce içim rahatladı. Ama daha fazla bir şey yapamadan dünya yırtıldı ve Winter dışarı çıktı.

Otuz İkinci Bölüm

TRISTAN

YIRTIK, BİR KİTAPIN SAYFALARI GİBİ KENDİ ÜZERİNE KATLANMIŞ VE

Yerden gökyüzünün üst kısımlarına doğru kar ve buzdan oluşan ıssız tarlalar ortaya çıkıyor, rüzgâr işkence görmüş bir canavar gibi geniş bir alanda uluyor.

"Majesteleri." Kış Kraliçesi başını eğdi, siyah saçları ipek bir sis perdesi gibi omzuna döküldü ve gözyaşı arkasından kapandı. "Tekrar karşılaştık." Gözleri hareketsiz duran Sabine'e kaydı. "Bu beni memnun ediyor. O kötü bir yaratıktı."

Bu yüzden Sabine'in peşine düşüp onu öldürmeme izin vermekten memnundu. "Hırsızlara tahammülüm yok," diye tersledim ve sihrimi hazırladım.

"Bu kadar aceleci olmayalım," dedi. Küçük bir yırtık belirdi ve içinden Cécile'in suyun altında umutsuzca yüzeye çıkmaya çalıştığını görebiliyordum. Ama bir buz tabakası yolunu kapatmıştı. Kanım dondu. Böyle olmaması gerekiyordu. Winter, Josette'e kız kardeşini sadece korkutacağını, onu gerçek bir tehlikeye atmayacağını söylemişti.

Koymadı... Sessizce, çaresizce küfrettim ve gözyaşı kapandı.

Yumuşakça gıdıkladı. "Durumunuz gerçekten de vahimleşti. Bu konuda yardımcı olabilirim."

Ayaklarının dibine tükürdüm, Cécile'in her saniye solmasıyla birlikte düşüncelerimi düzgün tutmaya çalışıyordum. Bunu planlamamıştım ama şimdi duramazdım. Şimdi pes edemezdim. Tohumları sıkıca sıktım ve hazırda beklettim.

Winter içini çekti, elbisesinin buğulu kıvrımları uçuşup duruyordu. "Cécile, kendisine Dük d'Angoulême diyen düşmanınızın nerede olduğuna dair bilgi almak için Trollus'a gitti. Korkarım seninle ters düştü.

Baba." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ona yardım edebilirim. Sana yardım edebilirim."

"Neyin karşılığında?" Joss'la konuştuğunda Cécile'in başının belaya girdiğini anlamıştı.

"Bir ittifak. Cécile'i kurtaracağım ve düşmanlarının öldüğünü görmek için elimden geleni yapacağım. Karşılığında sen de benim sarayımı seninkilerden koruyacağına söz vereceksin."

Bu dünyaya bağlı olduğumuzu ve türünü demire kaptırma korkusuyla burada kalmalarına izin vermeye niyeti olmadığını düşünürsek, Kış feyleri için nasıl bir tehdit oluşturduğumuzu anlayamadım. Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey bizim öyle olduğumuza inanmasıydı.

Tereddüt ettim, sonra dedim ki, "Hayır. Söz veriyorum, sizinle ya da sarayınızla asla ittifak yapmayacağım. Ne de sizin yararınız için yaşayan bir ruha zarar vereceğim."

Verdiğim söz beni bağlarken hava titredi ve öfke büyüsünü bozarken gözbebekleri büyüdü. Borcumu kullanarak yine de bunu yapmamı emredebilirdi ama bu kombinasyon beni birkaç dakika içinde delirtebilirdi. Planında aklımı kaybetmemin olmadığına dair kumar oynuyordum.

"Bu seçimine pişman olacaksın, ölümlü."

Peri kraliçesini zorlamamın bedelini Cécile'in ödememesi için dua ederek ona baktım.

"Borcunuzun vadesi geldi ölümlü prens. Gücünüzü bana miras bırakın," dedi. "Bu dünyadaki ve öbür dünyadaki en büyük silaha sahip olurum."

Başımı eğdim, yüz ifademi görmemesi için kardan ayırmadım. Bunun bir önemi yoktu: pazarlığın kendi payına düşen kısmını sağlamlaştırmıştı ve hakkını alacaktı. Aramızdaki mesafeyi kapattım, eğildiğimde kışın buz gibi kokusu burun deliklerimi gıcıklıyordu.

"Bitti," dedim ve kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda büyüm yok oldu. Biçimi benimki gibi katılaştı, demirle bozulmuş gücüm onu yakarken dudakları sessiz bir acı çığlığıyla ayrıldı. Bouchard'ın arazisine düştüğümüzde ve Sabine ayağa fırlayıp demir kapıları arkamızdan çarparken bile büyüün işe sadece bir saniye alacağını bildiğimden, avucumu ağzına vurarak tohumlardan birini dişlerinin arasına sıkıştırdım ve onu geriye doğru ittim.

Winter tepki veremedi geriye doğru yuvarlandım, çitin üzerinden atlayarak bir kar yığınının içine düştüm.

Sabine'in yanına çömelmiş, zaman kadar yaşlı olan yaratığın kandırıldığını anlamasını izliyordum. Anlayışla birlikte hiçbir duygu gelmedi ama büyüü çabucak bozacağından ve öfkesinin korkunç olacağından şüpheleniyordum.

Marc olay yerine koşarken botlar arkamızdan vuruyordu. "İyi misin?" diye sordu, Sabine'in ayağa kalkmasına yardım ederken, ben de Winter'ın arazinin etrafında dönerek yeni güçlerini test edişini izledim; tahmin ettiğim gibi, o da demir çemberle bağlıydı.

Cécile.

Kalan siyah küreyi ortaya çıkarmak için avucumu açtım. Kıpırdıyor ve dönüyordu, itici ama aynı zamanda inanılmaz derecede çekiciydi. *Hissetmemek daha kolaydı.*

Ama ben ne zaman kolay yolu seçtim ki?

Tohumu yere düşürüp botumun topuğuyla ezdim. "Şehri tutun," dedim. "Bana birkaç saat avans verin, sonra ne yapacağınızı bilirsiniz."

"Ya anlamaya yanaşmazsa?" Marc sordu, kolu Sabine'i dengeliyordu. Kale duvarlarının dışına çıkıp Winter'ın gazabını üzerine çekerek büyük bir risk almıştı ama karşılığını almıştı.

Bizi o kadar yabancı ve tuhaf bir bakışla izleyen Winter'a geriye doğru bir bakış attım ki kendimi neredeyse insan gibi hissettim ve ne kadar kapana anlamasının ne kadar süreceğini merak ettim. "Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum," dedim ve Trollus'a doğru ilerlemeye başladım.

Otuz Üçüncü Bölüm

CÉCILE

SU BAŞIMIN ÜZERİNE KAPANDI VE YUKARI DOĞRU TEKMELEDİĞİMDE ELLERİM BİR cam gibi bir tabaka. Havaya ihtiyacım vardı. Nefes almam gerekiyordu ama yukarı çıkmanın bir yolunu bulamıyordum. Sırtıma bağıladığım çanta bana ağırlık yapıyordu ama içinde Anushka'nın büyü kitabı ve kan dolu parfüm şişeleri vardı.

Ölürsen sana bir faydası olmaz.

Kayıştan kurtulup sertçe tekmeledim, çaresizlik bana güç verdi. Sonra sihir belime dolandı ve beni havaya kaldırdı. "Seni yakaladım," dedi Martin, sonra beni illüzyonun içinden tünele doğru çekerken altımda bir kaya vardı.

"Bekle," diye . "Muhafız."

Açıklıktan geriye doğru eğildik ama sadece karanlık ve sessizlik vardı. Martin gölün yüzeyine bir tutam ışık gönderdi ve bu ışık parlak yüzeyden yansıdı. Su kaskatı donmuştu, hem muhafızın hem de leviathan'ın tüm izleri kaybolmuştu.

Winter niyetlendiği şeyi başarmıştı.

Uzak uçta, gürültüden etkilenen diğer muhafızların ışıkları görünmeye başladı.

Martin, "Gitmemiz gerek," dedi ve beni kayaların arasındaki dar geçitten geçirip açık alana çıkardı. Kayalıkların üzerindeydik ama üstünden geçen tahta köprünün altındaydık. Kalasların sağladığı örtüye rağmen Martin bir kolunu gözlerine bastırmış, diğerini de öğle güneşinden korunmak istercesine kaldırmıştı.

"Bir şey yapmazsanız donarak öleceğim," diye kekeledim.

takırdayan dişlerimin arasından, yattığım yerden kıpırdayamıyordum. Her şey uyumuştı, tek yapabildiğim nefes almaktı.

Büyü beni sıcak bir battaniye gibi sardı ve onunla birlikte savaşmam gerektiğini bildiğim bir uyku dalgası geldi. Ama çok zordu. Çok zordu ve ben farkına bile varmadan uykuya dalmıştım.

Uyandığımda kendimi havada asılı buldum, vücudum büyüünün sıcacıktı. "Neredeyiz biz?" diye mırıldandım.

"Trianon yolunda," dedi Martin, kan çanağına dönmüş gözlerini kısarak bana bakarken. "Her ihtimale karşı yoldan uzak duruyordum."

"Beni yere bırak." Giysilerim büyük ölçüde kurumuştı ve bitkin olmama rağmen artık kendimi ölümün eşiğinde hissetmiyordum. Botlarımdan birinin bağcıklarını çözdüm ve yürümeye başladım. Angoulême'in yeri hakkındaki bilgilerle birlikte Trianon'a gitmemiz gerekiyordu. Ve Tristan'a babasının beni Sluag'dan koruduğunu, gitmeme izin verdiğini söylemem gerekiyordu. Kış Kraliçesi'ne yardım edeceğini. Tristan'ın olduğu yerde kalması gerektiğini.

Martin kolumu çekiştirerek, "Yanlış yol," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım ve etrafıma bakındım, kafam karışmıştı.

"Ama Tristan..." Trianon'da değildi.

"Hayır," diye fısıldadım. "Trollus'a doğru gidiyor." Ama yolda yanımızdan geçmiş olmalıydı ve iyi olduğumu bildiği halde durmaması için iyi bir neden düşünemiyordum. Tabii bu onun seçimi değilse.

"Geri dönmeliyiz," dedim Martin'in kolunu çekiştirerek.

"Ama Thibault bize Trianon'a gitmemizi söyledi."

Ona bu teklif hakkında ne düşündüğümü açıkça ortaya koyan bir bakış fırlattım ve sonra koşmaya başladım.

Otuz Dördüncü Bölüm

TRISTAN

MARTIN'IN CÉCILE'İ TRIANON'A DOĞRU GÖTÜRDÜĞÜNÜ GÖRMÜŞTÜM AMA durdu. Zaman yoktu ve onu şehrin göreceli güvenliğine ulaştırma konusunda kütüphaneciye herkes kadar güveniyordum. Ya da en azından bilinci yerinde olmasaydı güvenirdim. Şimdi Trollus'a doğru geri dönüyordu ve bu konuda bir şey yapacak zamanım yoktu.

Çıkıntının altından kayarak, sesler duyana kadar Nehir Yolu'nda ilerledim. "Gölü baştan başa aradık," dedi biri. "Ondan ya da bahsettiği melezlerden iz yok."

"Belki de kestirmek için kaçmıştır," diye cevap verdi bir başkası ve ben bu sesin Guilluame'a ait olduğunu anladım.

"Ama duydun!"

"Sadece göle düşen kayalar olabilir. Ağaçlar son zamanlarda ihmal edildi."

"Ama göl kaskatı donmuştu."

Muhafızların konuşmasını bölerek öksürdüm. Dördünden biri bile yaklaştığımı fark . "Affedersiniz."

"Lanet olası bir insan daha," dedi biri, dirseklerini parmaklıklara dayayarak. "Git! Eğer sığınacak bir yer arıyorsan, onu Trianon'da Prens Tristan'ın yanında bulacaksın."

"Korkarım artık durum böyle değil." Pelerinimin kapüşonunu geri çektim, içlerinden biri saldırırsa eğilip kaçmaya hazırlandım.

Şereflerine, hiçbiri kuyruğunu kıstırmadı. Sihirlerini birleştirdiklerinde hava kavurucu bir sıcaklığa büründü, geçit kiraz kırmızısına döndü ve etrafındaki kayalar kalkanlarının yoğunluğundan için için yanmaya başladı. "Babamla konuşmam gerek."

"Bir şeyler yolunda değil," dedi aralarındaki kadın. "Onun gücünü hissedemiyorum. Bir mil öteden geldiğini anlamamız gerekirdi."

"Bu bir hile," diye yanıtladı Guillaume. "O Tristan kılığına girmiş bir insan." "Bunu kontrol etmek senin için yeterince kolay," diye tersledim. Sadece bu kadar vardı

çok zamanım vardı ve gecikmeyi göze alamazdım. "Ya geçmeme izin verin ya da Kralı getirmesi için birini gönderin."

Sıcaklık devam etti, yüzleri ikna olmamıştı.

"Sihrimden mahrum bırakıldım," dedim sırtımdan aşağı ter damlayarak. "Eğer endişeniz buysa, biriniz beni hizada tutmak için fazlasıyla yeterli olacaktır."

Kadın içlerinden en genç olanına "Saraya git," diye emretti. Diğerlerine, "Onu içeri alın. Emirlerimizi alana kadar onu burada tutacağız."

Parlayan kapı dışa doğru sallandı ve yanmak istemediğim için geçerken ondan uzak durdum. Cildim, büyüm olmadan ölümlüleri yavaş yavaş iyileştiren parlak ısıdan dolayı yanıyordu. Bu kadar önemsiz bir şeyden korkmak çok garipti.

İşim bittiğinde kadın eldivenini çıkardı ve bir elini yanağıma vurarak kılık değiştirip değiştirmediğimi kontrol etti. "Bir şey yok," dedi, sesi merak doluydu. "Bu o."

"Büyünüzden mahrum kaldığınızı söylüyorsunuz." Guillaume miğferini çıkardı. "Bu nasıl oldu?"

"Bu babamla yapacağım bir konuşma, başka kimseyle değil."

"Elbette." İki ön dişinin arasına sıkışmış yeşil bir parçayı göstererek sırtıttı. "Majesteleri seni yere serdiğim için beni ne kadar iyi ödüllendirecek merak ediyorum." Sonra bana değil, hemcinslerine saldırdı, dişi havada uçurdu ve sonra kalan muhafızı ikiye böldü.

Kaçmak için döndüm ama büyüsü bileğimi yakaladı, sonra da beni kaldırım taşlarına çarptı. "Bazı şeyler elle yapılsa daha iyi olur," dedi ve botu duyulabilir bir çatırtıyla kaburgalarımın üzerine çarptı. Kadın muhafız koşarak geri döndü ve müdahale etmeye çalıştı ama adam onu engelledi, büyüsü zar zor da olsa daha güçlüydü.

Darbe üstüne darbe yanlarıma, kollarıma, yüzüme indi ve kaçmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kemiklerim kırıldı ve kan yere sıçradı ama tüm bunların arasında saldırganımın yüzünü gördüm. Zayıflığımı nasıl da sezmiş ve bundan nasıl da zevk almıştı. Sonra hava kıpırdadı, kırbaç şaklamasına benzer bir sesle doldu ve gözlerim şişerek izledim

Guillaume'un başı yere düştü. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkmak için çabaladım ve babamın eli kolumun altına girerek beni ayağa kaldırdı.

Tek savunucum gözleri dönmüş bir şekilde duruyordu. "Onu durdurmaya çalıştım Majesteleri," diye yalvardı.

"Git onların yerine başkalarını bul," diye hırladı ona ve o da koşmaya başladı.

Beni sokaklarda sürükleyerek saraya götürürken acıdan bayılmamak için tüm irademi kullandım. Sokağa çıkma yasağı sırasında olduğu gibi sokaklar boştu ama pencerelerin arkasından bakanların yüzleri beni tanıdıklarında dehşetle doldu.

"Ne oldu?" Bir ağız dolusu kan tükürerek sordum.

"Sluag," dedi. "şimdi kapalı kapılar ardına geçene kadar çeneni kapalı tut."

Beni ofisine götürdü ve kabaca pelüş halıların üzerine bıraktı. Eşyalarla dolu bir tepsiye gidip birkaç keten peçete ve bir sürahi su aldıktan sonra yanıma diz çöktü ve yüzümdeki kanı sildi.

"Canım yanıyor," diye yakındım, daha iyi bir pozisyon almak için irkildim, botumun içine soktuğum bıçak tenimi yakıyordu.

"Size insan olmanın nasıl bir şey olduğunu biraz olsun tattırıyor."

Ne sözleri ne de ses tonu beklediğim gibiydi ve başımı kaldırdım. "şaşırmış görünmüyorsun."

"Ben değilim." Peçeteyi suyla çalkaladı, sonra yanağımdaki kesiğe tuttu. "Kış borcunu aradı. Cécile buradaydı ve bana yeterince şey anlattı. Trianon'da kalmanı söylemesi için onu gönderdim ama anlaşılan zamanında yetişememiş."

Yapma ihtimali hiç yoktu.

"Taşlar ve gökyüzü, bir insan gibi kanıyorsun," diye mırıldandı babam, çenesi gerilmişti. Sonra şiddetli bir hareketle ayağa kalktı ve sürahiyi bir cam patlamasıyla duvara fırlattı. Soğuk şöminenin yanına giderek kollarını şöminenin üzerine koydu ve başını öne eğdi.

Ve sırtı bana dönüktü.

Dikkatini çekmemek için yavaşça hareket ederek parmaklarımı gizli bıçağa doğru kaydurdum. Beni bir tehdit olarak görmeyeceğini, gardını düşüreceğini büyü olmadan da biliyordum. Ve şimdi benim şansımı.

Yap !

Elim kabzanın etrafına dolandı ve yavaşça çekerek kurtardım.

"Bana borçtan bahsetmeliydin," dedi. "Onunla pazarlık yapabilirdim. Seni bırakması karşılığında ona istediğini verebilirdim."

Dondum kaldım.

"Yine de bana güvenmediğin için seni suçlayamam sanırım. Sen böyle yetiştirildin." Derin bir iç çekti. "Ve şimdi Kış hilebazı Ada'da özgürce dolaşiyor, düşmanlarının halkını istediği gibi katlediyor ve önünde kimse duramıyor."

Özgür değildi ama casuslarından biri onun tuzağa düştüğünü haber vermeden önce Trollus'a ulaşmayı başarmıştım. Yine de uzun ve öğrenir öğrenmez, planımı anlayacağından emindim.

Öldür onu.

Yutkundum, elim hâlâ kabzayı kavıyordu. "Onun yoluna .
Tüm Trollus emrinizde."

"Sanırım ikimiz de durumun böyle olmadığını biliyoruz."

Kapasitesinden mi yoksa kontrolünden mi şüphe ettiğinden emin olamamış yanaklarımın içini ısırdım.

"Ayrıca," dedi. "Ben gidemem. Umutsuz bir pazarlığın bedelini ödemek zorunda kalan tek kişi sen değilsin, Tristan."

Lanet kalkmış olsa bile Trollus'a bağlıydı. Bunun böyle olduğunu bilmek, bulmacanın son parçasının da yerine oturması gibiydi; Trianon'u neden almadığını, Roland ve Dük'ü durdurmak için neden harekete geçmediğini ve nihayet özgürlük ellerindeyken Trollus halkını neden yeraltındaki kafeslerine geri kilitletiğini açıklıyordu. "Bu pazarlık kimin elinde?"

"Teyzen," dedi. "Trollus'tan asla ayrılmayacağıma dair söz vermezsem anneni boğmakla tehdit etti ve malum sebeplerden ötürü kendimi kurtarmak için onu öldüremem. Kimse oyunu ondan daha iyi oynayamaz ve kimse ondan daha az güvenilmez olamaz."

"Onu suçlayabilir misin?" Masasını kaldıraç olarak kullanarak ayağa kalktığımda acı içimde sekti. "Kimse sizi zorba olmaya zorlamadı. "Kimse seni zorba olmaya zorlamadı."

Seçim sizin ve sonuçları da bunlar."

Gölerek şöminenin üzerinde duran içki şişesini aldı ve doğrudan içti. "Bana senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun. İdealist." Bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturdu. "Her şeyi bildiğinden o kadar eminsin ki."

"Açıkçası bilmediğim için, belki beni aydınlatabilirsiniz." Zaman ilerliyordu, hayatım boyunca adımlarıma musallat olan bu adama son verme şansım her geçen saniye azalıyordu. Ama onu dinlemek zorundaydım.

Şişeyi boşalttı, sonra bana döndü. "Senin benden nefret ettiğın gibi ben de babamdan nefret ediyordum, belki de daha fazla, çünkü o çok daha kötü bir yaratıktı. Öldürmekten zevk aldığı için belki de gelmiş geçmiş en kötü hükümdardı. Birbirlerine bağlı olmalarına rağmen, kendisine karşı geldiğı için büyükanneni sarayın önünde çıplak elleriyle katletti ve bu onu incittiyse bile bunu bir kez bile belli etmedi." Durakladı. "O ve Roland aynı kumaştan kesilmişlerdi."

Büyükbabamla ilgili hikâyeler duymuştum ama bunlara fazla yer verilmemişti. Trollus yaşayan ve nefes alan zorba bir kralla mücadele etmek zorundayken neden olsunlar ki?

"Senin gibi benim de daha iyi bir Trollus hayalim vardı. Senin nasıl arkadaşların ve işbirlikçilerin varsa, benim de vardı, teyzen de onlardan biriydi. Melezlerin köleleştirilmesini ortadan kaldırmayı, herkesi eşit kılan yasalar koymayı hayal ettik. Eğer şans verilirse trollerin eşlerini güce göre değil, karakterlerine ve ortak noktalarına göre seçeceklerini. Diledikleri gibi sevme şansı verilirse, büyüünün sınıfılığı ortadan kalkacaktı." Homurdandı, sonra bir şişe daha kaptı. "Şimdi duyunca, bir şairin ağzından çıkabilecek bir tür komedi saçmalığı gibi geliyor."

Çizdiğı bu görüntüyü kabullenmeye çalışırken gözüme damlayan kanı sildim.

"Tabii ki bir kız vardı." Tahtası gıcırdayan bir sandalyeye oturdu. "Her zaman vardır."

"Lessa'nın annesi."

Çenesi bir kez aşağı yukarı sallandı. "Vivienne. O önce anneme, sonra da bana aitti ve ben onu sevdim. O da bana beni sevdiğini söyledi. Benden başka kimse yoktu."

Hafızasında kaybolmuş, gözleri uzak ve görmüyordu.

Öldürün onu!

Ama onu öldürmek yerine kendi kalbimi bıçaklayabilirdim, çünkü o kendi hikayesini anlatıyordu. Ve onun hikayesi benim hikayemdi.

"Trollus'un tüm yasalarını değiştirecektim, böylece onu kendime bağlayıp kraliçem yapacaktım. Ve bunu yaparak dünyamızı daha iyi bir yola sokacağıma inanıyordum. İlişkimizi bir sır olarak sakladım ve hamile kaldığında - insan kanı taşıyan her kızda kolayca olacağı gibi," bana sert bir bakış attı, "Lessa'yı doğurana kadar onu şehirde sakladım. Ben harekete geçmeye hazır olana kadar."

"Ama büyükbabam seni buldu?" Babamın her zaman yanılmaz olmadığı fikri beni büyülemişti. Kendi babasını öldürdüğünü biliyordum ama bunun taç arzusundan daha büyük bir nedeni olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu konuda çok yanıldığıma inanmaya başlıyordum.

"O her zaman biliyordu." Yüzünden acı bir gülümseme geçti. "İnsanın büyüklerinin yaptıklarından habersiz olduğuna inanması evrensel bir gençlik kusuru gibi görünüyor."

Daha fazlasını söylemesini sessizce bekledim, merakım bana hırpalanmış bedenimin acısını unutturdu.

"Bir gün aramaya çıktım ama bulamadım."

Büyükbabamın Vivienne'i, bir zamanlar çok sevdiğim insan tüccarına babamın yaptığı gibi, bir şey anlatmak için öldürdüğünden emin olarak gerildim.

Ama daha kötüsü de vardı.

"Fısıltılar ve söylentiler onu babamın yatak odasında bulmamı sağladı. Onun sevgilisiydi ve bir süredir de öyleydi. Hepsi bana haddimi bildirmek için bir komplo idi, Vivienne sadece bir rol oynuyordu, söylediği her şey yalandı. Yüzüme güldü ve bu kadar zayıf bir şeye inandığım için aptal olduğumu söyledi. Ve sadece onu kastetmemişti."

Bir anıdan daha fazlası olan nefret gözlerini doldurdu ve ondan bahsederken böyle görünüp görünmediğimi merak ettim.

"İşim bittiğinde, onları teşhis edebilmelerinin tek yolu yokluklarıydı." Çenesi gerildi. "Ondan sonra aptalca hayallerime sırtımı döndüm ve Trollus yeni bir kraldan korkmayı öğrendi."

Yalan olsun ya da olmasın, Lessa'nın annesinin yapacakları konusunda çok az seçeneği vardı. Bir mal olduğunuzda, özellikle de bir kralın malı olduğunuzda, eğer hayatınıza değer veriyorsanız, "hayır" kelime dağarcığınızın parçası değildi. Ama hiçbir şey söylemedim, çünkü o da bunu benim kadar iyi biliyordu, bu nadir dürüstlük anında yüzünü kaplayan yarım ömürlük pişmanlık ve suçluluk duygusu.

"Ondan sonra geri dönüş yoktu," dedi bakışlarımla buluşarak. "En azından benim için. Ama senin sempatinin nerede olduğunu erkenden anladım ve böylece on yılı aşkın bir planlama başladı. Ben insanların zorbası olacaktım ki sen de onların kurtarıcısı olabilesin. Onların kurtarıcısı."

Ayaklarımın üzerinde sallanırken tırnaklarımın masaya sürtünme sesi kulaklarıma zar zor geliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Büyük bir sarsıntı havayı parçaladı ve yer sarsıldı, ikimiz de sendeledik. Kendini toparlayan babam küfretti. "Burada kal."

Kolunu yakaladım. "Bekle, bana ne demek istediğini söylemelisin."

Beni ofise geri itti, kapı çarparak kapandı ve sihirle yerine kilitlendi. "Baba, bekle," diye bağırdım ama boşunaydı. O sarsıntının ne olduğunu biliyordum: Roland. Cécile'in Angoulême'in stratejisi hakkında tekrarladığı sözleri çok geç hatırladım; neden benim değil de Trollus'un kudretine sahip olan babamın peşinden gitmeyi planladıklarını çok geç anladım. Çünkü Dük benim göremediğimi görmüştü: Babam benim hayatımı sonuna kadar savunacaktı, ben ise geride durup onun ölümünü izleyecektim. Bunun olmasına izin veremezdim. Daha fazlasını duymaya, yaptığı şeyi neden yaptığını anlamaya ihtiyacım vardı.

Bir sandalyeyi alıp kapıya çarptım, tahta parçalanıp kırıldı ama sihir güçlü bir şekilde duruyordu. "Yardım edin! Biri kapıyı açsın."

Hiçbir şey.

Çaresizce bir çıkış yolu bulmak için daireler çizdim. Ama bu odayı iyi tanıyordum ve hiç pencere yoktu. Kapı da yoktu. Duvarlar sert taştandı ve büyü olmadan onları kıracak kadar güçlü değildim. Yukarı baktım. Tavan cilalı ahşaptı ve bunu kırabilirdim.

Vücudumdaki acıyı görmezden gelerek kırık sandalyenin bir parçasını kaptım. Masanın üzerine sıçrayarak, bir tanesi kırılana kadar panellere vurdum, sonra onu bir kaldıraç olarak kullanarak geçebileceğim kadar tahtayı serbest bıraktım. Kıymıklar elbiselerimi yakalayıp yırtarken, koridorun altımda olduğundan emin olana kadar karnımın üzerinde kıvranarak dar alana tırmandım.

Aralarından geçerek yere düştüm ve koşmaya başladım. "Kral mı?" Karşıma çıkan ilk trolle bağırdım. "Ne tarafa gitti?"

Trol bana şaşkınlıkla baktı ve ben de gömleğini tutup

onu duvara yasladı. "Ne ?"

İşaret etti, ben de o yöne doğru gittim.

Sarayın koridorları tanıdık bir labirentti ve kısa sürede yolunu tahmin ettim. Kendi büyümden yoksun olsam bile büyüsünün ağırlığını hissedebiliyordum ve onu takip ederek tam bahçelerin kapısını açarken onu gördüm. "Baba!"

Sesimi duyunca döndü. "Geri dön."

Onun yerine ileri atılarak ceketinin önünü tuttum. "Roland seni öldürmeye geldi."

Gözleri benimkilere dikildi, sonra başka tarafa baktı. "Ne fark eder ki? Büyü olmadan seni takip etmezler. Yaptığım her şey..." Başını iki yana salladı. "Bir hiç uğrunaydı."

"Değildi." Onu koridora geri çekmeye çalıştım ama başaramadım. "Eğer sadece dinlersen."

Sonra kaskatı kesildi, gözleri şokla irileşti. Korku. Acıyla. "Tristan-" diye nefes nefese kaldı, sonra ayaklarımın dibinde yere yığıldı.

Bölüm Otuz Beş

CÉCILE

TOPUKLARIMIN ÜZERINE ÇÖKTÜM, BİR ELİMİ TÜNELİN KAYGAN TAŞINA DAYADIM.

Sihrimden mahrum bırakıldım... Onu alan Kış Kraliçesi'ydi. Böyle bir şeyi başka kim başarabilirdi? Ve büyük olasılıkla, kendimi tehlikeye attığım için bu benim hatamdı. Yoksa neden kale duvarlarının güvenliğinden dışarı adım atsın ki?

Ama iyi olduğumu bile bile neden Trollus'a devam etmişti? Babasıyla ittifak yapmak için mi buradaydı? Teslim olmak için mi? Yoksa tamamen başka bir sebepten mi?

Karanlıkta Martin'in yüzünü göremiyordum ama nefes alış veriş, uzanıp onu kendime çekmeme yetecek kadar gürültülüydü. "İkizlerin yanına gitmelisin," diye fısıldadım. "Onlara Dük'ü nerede bulabileceklerini söyle - belki onu yenebilirler." Hızlıca kampa talimatlar verdim ve onun düşman olmadığını anlamaları için kullanmaları gereken işaretleri söyledim.

"Peki ya sen?"

Onu nazikçe yolun aşağısına doğru ittim. "Tristan'ın peşinden gidiyorum."

KAPI AÇIK DURUYORDU, GUILLUAME'NİN CESEDİ VE YANINDA YATAN BİR BAŞKA CESET kan gölü. Kralı Sluag'la savaşırken bırakmamın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen sokaklar hâlâ boştu, Trollus halkı sokağa çıkma yasağına bağlıydı.

Kapüşonumu yukarı çekerek gölgelerde kaldım ve sluag mızraklarıyla silahlanmış muhafız devriyelerinden kaçtım. Sarayın ana kapıları, yan girişler gibi silahlı troller tarafından kuşatılmıştı. Kapılardan birinin yanında kalçalarımın üzerinde otururken

taş ağacın yüksek sütunlarına bakarken, içeri nasıl girebileceğimi düşündüm. Sonra, sarayın arkasından tanıdık bir parıltı yükseldi.

Cam bahçeler.

Sadece kraliyet ve Zanaatkârlar Loncası üyelerinin bahçeleri aydınlatmasına izin verilirdi. Lonca üyeleri sokağa çıkma yasağına tabi olacaktı ve Thibault'nun tuhaf bir gezinti havasında olduğundan şüpheliydim. Geriye sadece bir, daha doğrusu iki aday kalıyordu. Ve onlar da bana yardım etmeye istekli olabiliyorlardı.

Tristan'ın bir zamanlar bana gösterdiği arka taraftaki gizli kapıdan girdim, cam trol ışığının olağanüstü güzelliğiyle parlıyordu. Onları sık sık hayal etmişim ama hayal gücümün sınırsızlığı bile güzelliklerini yakalamada başarısız olmuştu. İnsanın deneyimlemek için bulunması gereken bir yerdi ve Trollus'ta geçirdiğim süre boyunca sayısız kez keşfetmiş olsam da, hayatımın geri kalanını buralarda yürüyerek geçirsem, her zaman keşfedecek yeni bir ayrıntı bulacağımı biliyordum. Bilinmeyen bir çiçeğin kıvrımı. Bir ağacın yüksekliğini. Bir yaprağın ucunda dengelenmiş bir çiğ damlası.

Patikalarda ve avlularda Kraliçe ve Düşes'i ararken, şelale yükseklerden kükreyerek akarken, küçük anılar şimdiki zamanın üzerine serpiştirildi. Oyalandığım, derin düşüncelere daldığım yerler. Söylediğim şarkılar. Tristan'ın adımlarımı gölgelemesiyle yürüdüğüm çitlerin labirenti, ikimiz de diğerinin derinden farkındaydık. Dinlemek. İzliyorduk. İstiyorduk. Ama ikimiz de bizim için bir şans olabileceğini ummaya cesaret edemiyorduk.

O anları hatırladıkça göğsüm ağrıyordu. Trollus'un büyüü. Oradan ayrılmak bir rüyadan uyanmak gibiydi ve kaç gece uyursam uyuyayım asla geri dönüş yolunu bulamazdım. Ve bulsam bile, asla eskisi gibi olmayacaktı. İzlerimde durdum, bir elimi bir ağacın gövdesine dayadım ve bu kaybın derinliğinin hakkını verdim.

Sonra onları duydum.

Kraliçe ve Düşes tartışıyorlardı; daha doğrusu, Düşes nutuk çekerken kız kardeşi yumuşak bir dehşet sesiyle itiraz ediyordu.

Yaklaştım, ayaklarımı yerleştirmeye o kadar ki kolumun bir çalıya takıldığını fark etmedim.

Çabuk.

Bir dal, bir cam parçasından biraz daha fazlası, koptu. Ona uzandım,

Ama elim çok yavaştı ve yere çarparak paramparça oldu.

İki trolün de yüzleri bana doğru döndü ve nefesimi tutarak eğildim. Bunun bir anlamı yoktu.

Sihir belime dolandı, beni yukarı kaldırdı ve yeşilliklerin üzerinden geçirerek iki kadının önüne bıraktı. "Neden şaşırmadım ki?" dedi Sylvie kollarını kavuşturarak. "Seni gönderip duruyoruz ama yine geliyorsun."

Kraliçe Matilde'nin gözleri kocaman açılmış, dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı. "Oh, Cécile, korkunç görünüyorsun." Başını iki yana salladı. "Böyle olmaz."

Kafa derim diken diken oldu ve saniyeler sonra yere küçük siyah parçalar yağdı. "Daha iyi," dedi, ince parmakları kısalmış buklelerimden birini koparıırken, bir kez daha kıpkırmızı oldu. Kendi saçından bir toka çekerek benimkini dikkatlice yüzümden geriye doğru bükte ve gülümsedi.

"Öğle yemeğinde ne yediğini hatırlayamıyor ama bunu yapabilir." Sylvie'nin yüzü ekşimişti. "Neden buradasın, Cécile? Thibault seni Trianon'a gönderdi."

"Gitmedim," dedim. "Geri dönmek zorundaydım." "Nedenmiş o?"

"Tristan burada," diye ağzımdan kaçırdım. "Sihirini kaybetti."

"Ne?" Matilde, "Nerede?" diye haykırırken Sylvie havladı. Bir daire çizerek döndü, gözleriyle bahçeyi taradı.

"Matilde, !"

Gücünü alanın Winter olduğuna dair şüphelerimle birlikte elimden geldiğince hızlı bir şekilde açıklama yaptım. "Buraya kendi rızasıyla geldi." Gözlerim yanıyordu ve öfkeyle gözlerimi kırptım. "Sanırım pes etti ve teslim oldu."

Sylvie'nin gözleri odağını kaybetmiş, soruna daldıkça ileri geri gidip geliyordu, yüz ifadesi ürkütücü bir şekilde Tristan'ın derin düşüncelere daldığı zamanki yüz ifadesini andırıyordu. "Hayır," dedi. "Yapmadı. Ama bir hata yapmak üzere."

Yer sarsıldı ve bir taş bankın köşesine savruldu. Acı içinde kıvrılma dürtüsüne karşı koydum, bunun yerine ayağa kalkmak için mücadele ettim. "Bu o mu? Kış mı?" Nefes nefese kaldım.

Sihir beni havaya kaldırdı. "Bana ne gördüğünü söyle," diye emretti Sylvie, beni daha da yükseğe kaldırarak.

Hava buzla karışık tozla doluydu ve öksürdüm, vadinin sonuna doğru bakarken ağzımı kolumla kapattım. "Burada hiç

kapıda bir tane." Muhafızların cesetleri dışında.

Beni o kadar hızlı indirdi ki, düşebilirdim de; topuklarım yere çarptıkça omurgam titriyordu. "Burada kal," dedi; sonra Kraliçe'ye: "Matilde, hemen Thibault'yu bul. Acele edin!"

Göz açıp kapayıncaya kadar gittiler.

Bir kalp atışı kadar daha gittikleri yöne baktım, sonra peşlerinden gittim.

Trol kraliçesine yetişmek imkânsızdı ama saraya doğru gidiyordu, ben de bildiğim en kısa yolu seçtim. Muhtemelen yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama Tristan'ın kendini korumak için hiçbir yolu yoktu, oysa benim hâlâ büyüm vardı. Thibault ya da Matilde güçlerini ödünç verirlerse, büyülerimin Kış Kraliçesi'ne karşı herhangi bir trol kadar etkili olacağından şüpheleniyordum.

"Anne?"

Çitlerin arasındaki bir dönemeçte kayarak durdum ve o tanıdık sesi duyunca soğuk terler döktüm. Hırıltılı nefesimi bastırmak için kolumu ağzıma bastırdım ve kendimi olabildiğince küçülterek çömeldim.

"Roland!" Kraliçe'nin sesi sakın ve tatlıydı.

"Matilde, hayır! Matilde!" Düşes çığlık atarak uyardı ama artık çok geçti. Bir acı çığlığı kulaklarımı yardı, ardından ipek eteklerin hışırtısı ve bir gümbürtü.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu ama kıpırdamamam gerektiğini biliyordum. Roland beni görürse öldürdüm ve kimseye yardımım dokunmazdı. Ama o gidene kadar beklersem, Matilde ve Sylvie'yi kurtarma şansım olabilirdi.

"Cécile?"

Düşes'in sesiyle irkildim.

"Sana söylediğim yerde kalma şansın yok, o yüzden şimdi dışarı çıkabilirsin. Roland gitti."

Cesaretimi toplayarak köşeden baktım. Kraliçe yan yatmıştı, gümüş gözleri boş ve görmüyordu, altındaki beyaz taşın üzerinde kan birikiyordu. Bir bıçağın kabzası göğsünden dışarı çıkmış, bıçak kalbine saplanmıştı. Görmeden, masum ve şüphesiz bir şekilde kollarını açarak oğluna uzandığını biliyordum.

Ve onu öldürmüştü. Yaptığı bir şey yüzünden değil, babasının sonunu getirmek için. Tahtı almak için.

Zihnim Tristan'ın duygularıyla çalkalanıyordu ve yaklaşırken temizlemek için başımı salladım. Sylvie ikizinin sırtından sarkıyordu ama hayattaydı. Ne kadar süreyle, tahmin edemiyordum. Belimdeki bıçağa dokunarak, sessizce ikisini ayırmanın mümkün olup olmayacağını ve eğer mümkünse bunu yapacak cesarete sahip olup olmadığımı düşündüm.

"Hayır."

Sesindeki soğukluk karşısında irkildim.

"Bu fikri aklından çıkar," dedi. "O zaman gel ve son nefesimi vermeden önce beni dinle."

Roland onu bulmadan önce Tristan'ı bulup Trollus'tan kurtarmak için çaresizce onun yanında diz çöktüm. Saklanabilirdik ya da bizi kıtaya götürecek bir gemi bulabilirdik. *Herkes senin hatalarının cezasını çekerken kaç ve yaşa.*

"Thibault öldü," diye fısıldadı ve yanağından bir damla gözyaşı süzülürken inanamayarak izledim.

"Bunu olarak bilemezsin," dedim elini tutarak. "O güçlü biri, bu mümkün-"

"Hayır," dedi. "Öyle değil." Tuttuğum eli çevreleyen hava değişti, illüzyon kararmış bağlanma izlerini ortaya çıkarmak için uzaklaştı. "Thibault ve Matilde birbirlerine bağlandıklarında beklenmedik bir şey oldu. Bunu bir sır olarak sakladık ama artık bunun zamanı geçti."

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum," dedim. "Tristan'a babasını öldürme planında yardım ettiğini sanıyordum."

"Yaptım." Gülümsedi. "Ve öyleydin de. Lessa'nın aptal annesi yüzünden planlarımızı mahvettiğinden beri Thibault'dan nefret ediyorum. Kız kardeşimi bağlama kararına karşı savaştım ve o zamandan beri her gün hayatını cehenneme çevirdim. Ama Tristan konusunda birleşmiştik. O çocuğun defalarca öldüğünü görecektik düşmanlara karşı müttefik ve onu olması gereken adam haline getirme çabalarımızda yoldaştık."

Etrafımızdaki bahçeler gibi, bu yaratıkların arasında bir ömür geçirebilir ve ikiyüzlülüklerine şaşırmaktan asla vazgeçemeyebilirim.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadıktan sonra kesik kesik öksürmeye başladı. "Thibault'nun oğluna karşı zalim olduğunu biliyorum ve benim de aynı şekilde zalim olduğumu düşünüyorsun."

ama hepsi Tristan'ı korumak içindi. Thibault'nun Tristan'ın düşmanı olduğuna inanmak Angoulême ve yandaşlarının elini kolunu bağlıyordu çünkü Thibault'nun bir sempatizanın tacı almasına izin vermeden önce Tristan'ı öldüreceğine inanıyorlardı. Tek yol buydu."

Ürperdi ve elini sıkıca kavradım, ölümün ona birazdan geleceğini biliyordum.

"Ama yöntemlerimiz onda yara izleri bıraktı," dedi. "Ve bundan pişmanlık duyuyorum. Lütfen ona tüm ailesi tarafından sevildiğini söyleyin. Olmasını umduğumuz her şey ve daha fazlası olduğunu. Gerçek bir kral."

Kıpırdamadan durdu, ben de düşündüm ama sonra . "Cécile?"

"Evet?" Daha fazla ne söyleyebileceğimden korkarak sordum.

"Matilde'nin başına gelenler Angoulême'in işiydi. Roland kılıcı kullanmış olabilir ama bunu yaparken ağladı."

Başka bir şey söylemedi.

Uzanarak önce onun, sonra da Kraliçe'nin göz kapaklarını nazıkçe kapattım. Kafamı kaldırdığımda Lessa, hâlâ Anaïs kılığındaydı ve bana gülümsüyordu.

Bıçağı Kraliçe'nin göğsünden çıkarıp ayağa kalkarken havada tuttum. Bıçak onun kanıyla kaplanmıştı ama içinde Lessa'yı bağlayacak kadar güç olup olmadığını bilmiyordum. Öğrenmek için yeterince yaklaşım yaklaşamayacağımdan da emin değildim.

"Seni öldürüp bu işi bitirmeliydim," dedi Lessa, gözleri bıçağa bakarken eğlenceyle parlıyordu. "Ama seni canlı tutmak daha iyi bir amaca hizmet edebilir. Şimdilik."

Koş.

Ama ayaklarım büyüyle yere yapışmıştı ve ben bıçağı fırlatmaya ya da başka bir büyü yapmaya çalışmadan Lessa başını geriye atıp çığlık attı: "İmdat! Biri yardım etsin! Kraliçe öldürüldü."

Otuz Altıncı Bölüm

CÉCILE

TROLLUS'UN ALTINDA BİR KANALİZASYON AĞI VARDI. BUNUN ALTINDA, GENİŞ MAĞARALAR ve tahıl ve gıda maddelerinin depolandığı mahzenler. Bunların altında, trollerin tutsaklarını tuttukları yeri keşfettim. Işıksız olduğu kesindi ama muhafızlar beni toprağın derinliklerine doğru sürükledikçe, şehirden, madenlerden, hatta labirentten bile daha karanlık görünüyordu, çünkü her türlü ışıktan çok uzaktı.

Alçak tavanlı tüneller nemden rutubetlenmişti, hava sanki buraya çok sık kimse inmiyormuş gibi bayattı. Ya da belki de bir daha asla ışığı göremeyecek olan mahkûmların sayısız nefes verişinden dolayı bayatlamıştı.

Muhafızlar yanımıza geldiklerinde Lessa'nın sözlerinden şüphe etmemişlerdi; elimde kanla kaplı bir bıçak vardı, trol kraliçesi ve yapışık ikiz kardeşi ayaklarımın dibinde ölü yatıyordu. Çoğu kişi Tristan'ı babasını öldürdüğü için affedebilirdi - hatta çoğu kişi onu bu yüzden alkışlardı - insan karısının annesini öldürerek aynı sonuçları elde etmesi başka bir konuydu. Bu onu en iyi ihtimalle bir korkak, en kötü ihtimalle de... Kraliçe halkı tarafından çok seviliyordu, Düşes de öyle. Onların katili affedilmeyecekti.

Kendimi savunamadım ya da gerçeği söyleyemedim bile. Lessa kimse olay yerine gelmeden önce ağzımı kapatmış, beni götüren muhafızları cadı büyümü üzerlerinde kullanmamam için konuşmama izin vermemeleri konusunda uyarmıştı. Onun sözlerini ciddiye almışlardı -gerçekte trol büyüsünün işe yaraması için tek bir kelime bile söylememe gerek yoktu- beni çelik prangalarla kolumdan tutarak, gözleri tetikte ve izliyorlardı. Hâlâ mücadele ediyor olabilirdim ama beni Tristan'a doğru götürüyorlardı ve o neredeyse benim de orada olmam gerekiyordu.

"Onu buraya koyun," diye mırıldandı trollerden biri. Işığı ağır çelik kapıyı parlattı ve kapı yağlı menteşeler üzerinde açılarak küçük bir mekânın küf kaplı taş duvarlarını ortaya çıkardı. Sonra beni içeri itti ve görebildiğim tek şey karanlıktı. Kollarımdaki prangalar şingırdadı, ama her taraftan kapanan duvarlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, alan bir tabuttan ancak daha büyüktü.

Sakin olun! Kendime emrettim ama diri diri gömülmüşken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tristan çok yakınımdaydı ama ikimiz de gömülmüşken ve benim ağzım tıkalıyken bunun ne faydası vardı? Burnumdan, gözyaşlarımın arasından nefes almaya çalışırken sümük kabarcıkları kopup yanaklarıma sıçradı ama yeterince hava alamıyordum.

Ciğerlerim bir serçenin kanatları gibi çırpındı ve ağzımı dolduran sıvı büyüü pençeledim. Ama hiçbir yaramadı. Kendi gözyaşlarımda, kendi paniğimde boğuluyordum ve dirseklerim duvarlara çarparak derimi yırttı ve kemiklerimi zedeledi.

"Cécile?"

Sesi beni sakinleştirmek için bir ağız dolusu hava kadar işe yaradı ve alnımı kapıya dayadım, nefesim düzene girdi.

"Hücrenin dibinde bir boşluk var," dedi. "Aşağı uzan, elimi hissedeceksin."

Dizlerimin üzerine çöktüm, parmaklarım onunkileri bulana kadar çırpındım, sıcak ve tanıdık. Yeni gözyaşları tehdit ediyordu ve eğerek yüzümü birbirine bağlı ellerimize bastırdım.

"Bir şey söyle. Bana iyi olduğunu söyle."

Tırnaklarım tenine battı ve başımı salladım, saçlarımdan telleri parmaklarıma süründü.

Sessiz kaldı, sonra "Ağzını mı tıkadılar? Evet için bir kez, hayır için iki kez sık."

Evet için bir kez sıktım.

"Bana annemi ve teyzemi öldürdüğünüzü söylediler-" Sözünü kesti. "Bu doğru mu?"

Buna inanmak istemiyordu, bunu hissedebiliyordum. Ama orada da bir şüphe vardı ve bunun için onu suçlayamazdım. Belki onu kurtarmak için umutsuz bir girişimde bulunmuştum, belki de sonunda intikamımı almaya karar vermiştim. İki kez sıktım.

Ha

yır. Rahatlaması sarsıcıydı ama kısa sürdü. "Lessa?" diye sordu.

Hayır.

Sonra isteksizce, "Roland?" dedi.

Cevap vermek istemedim, çünkü zaten çok fazla yükü omuzlamıştı. kardeşinin eylemleri için suçladı. "Cécile?"

Burnumdan bir damla yaş süzüldü. *Evet.*

Elini benimkinden çekti, acısı dişlerimi sıızlatıyordu. Parmaklarımı delikten geçirdim, tırnaklarım taşı çiziyordu ama kelepçem kenara takıldı ve beni geri çekti. Kendini geri çekmiş, içine kapanmıştı. Yanağımı duvara dayadığımda, çok hafif bir şekilde ağladığını duyabiliyordum. Bir anda neredeyse yaşayan tüm ailesini kaybetmişti, kalan iki kişi de faillerdi.

Seni seviyorlardı, diye bağırdım duvara karşı, keşke duyabilseydi, ama bilmek durumu daha da kötüleştirebilirdi.

"Bu benim hatam." Sesi titriyordu. "Benim yüzümden kapılar korumasız kaldı. Onu durduramamış olabilirler ama yavaşlatabilirlerdi. Babama ona ulaşması için yeterli zamanı verirlerdi." Boğazından bir hıçkırık koptu. "O biliyordu. Bu yüzden onu bulmak için koşuyordu ve ben onu durdurdum. Bir fark yaratabilecek o değerli saniyeleri çaldım."

Kraliçe ve Düşes'i doğruca Roland'a doğru koşturmuştum. Onlara Tristan'ın sarayda olduğunu söylememiş olsaydım belki de o değerli saniyeler için bahçe labirentinde saklanacaklardı. İkimiz de suç ortağıydık. Ama hatalı olan biz değildik, Roland da değildi.

Tırnaklarımı taşa geçirdim, dikkatini çekmek için onları takıp yırttım. "Dur." Tristan elimi yere bastırdı. Kolumu geri çektim, sonra elimi ters çevirip tekrar kaydurdum ve onu yakaladım. Avucunu düzleştirerek harflerin izini sürdüm. L.I.S.T.E.N.

Yavaşça ama metodik olarak mesajımı açıkladım: *Oradaydım. Sylvie ölmeden önce onunla konuştum.*

Teyzesinden bahsedince eli sertleşti ama ben devam ettim. *Angoulême*

ona bunu yaptırdı. Roland darbeyi vururken ağıladı.

Sessizlik.

Karanlıkta bile kırmızıyı gördüm ve Tristan, "Bunun için onun kalbini sökeceğim. Bunu ona ödeteceğim."

Bu düşünceye katılıyordum ama bunu nasıl başaracağımız başka bir konuydu. Roland kardeşinin ölmesini istemeyebilirdi, Dük'ten bizim kadar nefret ediyor olabilirdi ama tamamen Angoulême'in kontrolü altındaydı ve bu da onu en hafif tabirle güvenilmez bir müttefik yapıyordu. Tasmaını elinde tutan trolü öldürmemize bir şekilde yardım etse bile, intikamımızı almamızla dünya daha iyi bir yer olmazdı. Şiddet yanlısı ve kontrol edilemez olacaktı ve büyüü olmadan Tristan'ın onu durdurması mümkün olmayacaktı. Ne kadar denesem de bir çıkış yolu göremedim.

Vazgeçmeyi reddederek Tristan'ın parmaklarını sıkıca kavradım ve bedenimden bir ürperti geçti. Hava soğuktu ve her geçen saniye daha da soğuyordu.

Geliyordu.

Otuz Yedinci Bölüm

TRISTAN

DUVARLAR, ÜZERLERİNİ KAPLAYAN NEM KRISTALLEŞİP DONA DÖNÜŞÜRKEN ÇATIRDADI, Her nefes alışımnda soğuk ısıyor, tenim açıkta kalan her yeri yakıyordu. Ama Winter'ın tanıdık kartviziti olmasaydı bile, onun olduğunu bilirdim. Aldığı büyü tanıdık geliyordu ve sanki -neredeyse- irademi ona doğru eğersem emirlerimi yerine getirecekmiş gibi hissediyordum.

"Sessiz ol, ne duyarsan duy," diye fısıldadım, sonra ayağa kalktım, Cécile'in hücrelerinden gelen tanıdık metal şingirtısını duyarken bile.

Ağır kapı menteşelerinden koptu ve yankılanan bir gürültüyle koridorun ucuna çarpana kadar bir uçtan diğer uca savruldu. "Görüyorum ki pratik yapıyormuşsun," dedim başımı Kış Kraliçesi'ne doğru eğerek ve Marc'ın iyi bir pazarlık yapmış olması için dua ederek.

Kaşlarını çattı, yüzü onu son gördüğümde takındığı ifadeyle sabitlenmişti. Magic beni hücremdeki arka tarafa çarptı ve bir iniltiyi gülmeye zorladım. "Dikkatli ol, kendimi kırılğan hissediyorum ve kazara beni öldürürsen bu ikimiz için de iyi olmaz."

"Bunun bir kaza olacağına seni inandıran nedir?" diye tısladı, beni gömleğimden yakaladı ve aramızda sadece birkaç santim kalana kadar öne doğru çekti.

"Çünkü seni bu yükten kurtarabilecek başka biri olsaydı buraya gelme riskini almazdın," dedim parmaklarını teker teker çözerek. Fiziksel olarak ondan daha güçlüydüm ve bu çok iyi bir şeydi.

Dudağı kıvrıldı. "Geri götür. Bunu bir hediye olarak düşünebilirsiniz."

Gömleğimi düzelttim. "Hayır."

Büyü havada esnedi ve onu oyalamak için bir elimi kaldırdım. "Hediye olarak değil, ama senden bir şey karşılığında geri alacağım."

"Üzerinde durabileceğin bir zemin yok," dedi çenesini kaldırarak. "Ya onu alırsın ya da seni öldürürüm."

"Ya bana istediğimi verirsin," dedim, "ya da bu dünyaya herhangi bir trol kadar bağlı kalırsın." Bu, kale duvarlarının güvenliğinin dışına çıkarak oynadığım kumarlardan biriydi. Birincisi, destek teklifinin altında amcam bizi kullanmadan önce türümün tamamının öldüğünü görme arzusu yatıyordu. İki, eğer bir ittifak için gerekçeleri ortadan kaldırırsam - mümkün olduğunca çok trol öldürmek için bir kılıf olarak kullanmayı planlıyordu - işi kendisi yapmak için büyümü alacaktı. Üçüncüsü, benim bedenim gibi demir tarafından bozulmuş olan büyümü kendi içine alarak bu dünyaya bağlanacaktı. Bedensel ve savunmasız.

Tereddüt etti ve ben de ekledim, "Arcadia'da zaman burada olduğundan farklı akıyor. Tahtınızdan ayrılalı ne kadar oldu? Halkın sana hâlâ bağlılık borçlu mu, yoksa yerine başkası mı geçti? Savaşı kaybettiniz mi?"

Sessizlik. "Ne istiyorsun?"

"Sen ve senin gibilerin bir daha bu dünyaya adım atmayacağınıza dair yemininiz."

Kadın homurdandı. "Cesaretin zekânı baltalıyor, trol. Bakalım cadı kan ağlarken ne kadar iyi pazarlık yapacaksın."

Winter, Cécile'in hücresinin kapısını kırarak açtı; ancak karanlığın içinden ağır çelik prangalar sallandı ve bunlardan biri Kraliçe'yi yanağından sertçe yakalayarak yarıldı. Cécile hücrelerinden çıkarken perinin yanağından kanlar süzülüyordu, Kraliçe'nin büyüsünü bağlarken yüzü dikkatle gerilmişti. Benim .

"Cadı!" Peri çığlık attı ama o Cécile'e saldıramadan ben onu yakaladım. yere yatırdı ve kelepçe zincirini etrafına sardı.

"Kurtların nerede?" Kulağına fısıldadım. "Ejderhaların ve leviathanların nerede? Onlara en çok ihtiyaç duyduğun anda seni terk mi ettiler?"

Gözlerine korku salan şey, boynundaki yanan metalden çok daha fazlasıydı. Çok uzun süredir ortalıkta olmadığı ve her şeyin kraliçesi olma arzusunun onu hiçbir şeyin kraliçesi yapmadığı düşüncesi. "Büyümün etkisi geri dönemezsin," dedim. "Kapana kısıldın."

Boğazı düğümlendi. "Eğer gücünü geri alırsan, yemin ederim."

Boğazını gevşettim. "Söyle."

"Kış feyini bu dünyadan uzak tutacağıma yemin ederim." Gülümsedim. "Tamamdır."

Bu pazarlık, tıpkı onunla yaptığım ilk pazarlık gibi, içimde bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Ama beraberinde gücün tatlı sızısı ve çok sayıdaki yaramın iyileşmeye başlamasıyla neredeyse anında gelen bir rahatlama geldi. Onu boynuna dolanmış çelikten kalçalarımın üzerine oturdum.

Dış hatları bulanıklaştı, yarı saydam sisin içine düşen bir kadın şekli. Sonra büyüğü değişti ve ayağa kalkan şey dişleri ve pençeleri olan, uzun gözbebekleri yabancı ve okunamayan bir şeydi. Bir kez hırladı, sonra dünya yırtıldı ve göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan açıklıktan fırladı.

Cécile titreyerek durdu, bir kolunu duvara dayamış, diğerini karnına bastırmıştı. Ağzını tıkayan büyüğü çıkardım. "İyi misin?"

"Hayır." Bir kez göz kırptı, gözleri donuklaştı. Sonra dizleri büküldü. Onu yakaladım, oyalanamayacağımızı bildiğim halde kendime çektim. Ona sarılmak tohumlara olan ihtiyacımı kovdu; hiçbir şey hissetmemenin bana neden çekici geldiğini unutturdu. Onunlayken, ister kollarımda ister dünyanın öbür ucunda olsun, yalnız değildim. Bu hiçbir zaman şimdikinden daha anlamlı olmamıştı.

"Büyüğü yapmakla iyi düşünmüşsün," dedim, aramızdaki buzları eritmek istiyordum.

sessizliği önce. "Nasıl kurtuldun?"

Yumruğunu açarak mücevherli bir çiçekle süslenmiş bir saç tokası uzattı. Onu tanıdım, acı yeniden içime saplandı. "Az önce saçımı düzeltti..." Sertçe yutkundu. "Al şunu."

Ceza gibi geldi ama annemin saç tokasını Cécile'in avucundan aldım ve cebime koydum. Öngörü yüklü görünen son bir hediye; çünkü o olmasaydı, Winter alışverişimizden kazançlı çıkabilirdi.

Cécile elimi sıkarak, "Teyzen sana söylemem gereken bazı şeyleri bana bıraktı," dedi.

"Beklemek zorundalar. Birileri sihrimi geri kazandığımı fark etmeden önce Trollus'tan çıkmamız gerekiyor." Henüz kimsenin gelmemiş olması

ilgili. Marc'ın onu çemberden çıkarmadan önce hem trollerin hem de insanların güvenliği için pazarlık yapmış olması gerekiyordu ama ya başka bir şekilde serbest kalsaydı? Ya Trollus'taki herkes ölmüşse?

Cécile'in ayağa kalkmasına yardım ettim, sonra onu havaya kaldırdım. Geçtiğimiz gün içinde ölüm noktasına ve ötesine kadar zorlanmıştı ve henüz işimiz bitmemişti. Ona ihtiyacım vardı ve bu onun gücünü korumak anlamına geliyordu. "Roland'la Trollus'ta karşılaşma riskini göze alamam," dedim bizi illüzyonla gizleyip ışığımı karartarak. "Şehir, içindeki herkesle birlikte yok olur. Onu savaşmak için dışarı çekmemiz gerekecek ama nasıl yapacağımızı bilmiyorum."

"İplerini elinde tutanı yakalayarak onu dışarı çekeceğiz."

Risk alarak karıma bir göz attım. Çok solgundu, derisi morluklar ve çiziklerle doluydu. Gittiği günlerde ona ne olmuştu? Yaşamasını ya da ölmesini umursamadığım o günlerde? Kesin olan tek bir şey vardı: Ona hemen yardım bulmalıydım. "Bu iyi bir plan olurdu ama Angoulême'in nerede olduğunu bilmiyorum."

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Ama ben biliyorum. O senin atalarınla birlikte," dedi ve sonra kollarımda bayıldı.

Otuz Sekizinci Bölüm

CÉCILE

ODUN DUMANI VE KIZARMIŞ ET KOKUSUYLA UYANDIM, VÜCUDUM AĞRIYORDU AMA ağrılarımın en kötüsü geçti.

"O uyandı. İkinizi biraz yalnız bırakayım," dediğini duydum ve gözlerimdeki yapışkanlığı kırıştırırken Tristan üzerime eğildi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Kulübenin içine göz gezdirdim. "Buraya geldiğimi hatırlamıyorum."

"Çünkü yol boyunca uyudun," diye cevap verdi, sonra bir yandan diğer yana dönerek sırtını çatırdattı. "Göründüğünden daha ağırsın."

Yüzümü buruşturarak dik durmama yardım etmesine izin verdim. "Demek istediğim, kampı nasıl buldun?"

"Benim de yöntemlerim var," dedi ve beni öptü. "Yine de keşke yapmasaydım diyebilirsin. Yaptığın o numara yüzünden herkes çok kızgın." Dudakları tekrar benimkileri buldu, bu sefer daha sertti, dişleri alt dudağımı yakaladı. "Ne düşünüyordun ki?"

"o numarayla ne düşünüyordun?"

Hem onay hem de kızgınlık içeren bir ses çıkardı, sonra karyolada yanıma oturdu, kolu arkamda güçlü ve sabitti. Dağınık saçlarına, yırtık kıyafetlerine ve is izleriyle işaretlenmiş yüzüne baktım. Ağzı ince bir çizgi halindeydi ve onu en son ne zaman gülümserken gördüğümü merak ettim. Ya da bir daha gülümseyecek miydi? Ailesi hakkındaki gerçeklerin ne kadarını biliyordu? Ve eğer hiçbir şey bilmiyorsa, bunu ona söylememin bir yararı olur muydu?

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Hafifçe nefes aldı ve sorumu geçiřtirmeyi dűşündűđűnű biliyordum ama onun yerine bařını iki yana salladı. *Pek iyi deđil.*

"Teyzen," dedim. "Bana baban hakkında bir şeyler anlattı-"

"Yapamam," diye araya girdi. "řimdi olmaz. Ben sadece... Bunu dűřűnmek istemiyorum.

O. Onlar."

Bir ebeveyni kaybetmenin nasıl bir duygu olduđunu çok iyi bildiđim için kalbim onunkiyle birlikte sızladı. Annem yıllar önce lműř olabiliridi ama Anushka gerçeđi açıklayana kadar bunu bilmiyordum. Acı taze ve korkunçtu, babamı da kaybetseydim ne kadar ktu olurdu. Ya da bűyűkannemi?

"zűr dilerim," diye fısıldadım, sonra dizlerim onun iki yanında olacak řekilde dndűm. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çektim ve nefesinin kprűcűk kemiđime deđdiđini hissettim. Konuřmak isteyip istemediđini görmek için beklerken, onu zorlamamak gerektiđini bildiđimden, parmaklarımla saçlarındaki dűđűmleri dikkatlice çektim. Acısını hissettiđimi biliyordu ve belki de bu yeterliydi.

Elini gömleğimin altından geçirdi, avuç içi sıcak bir şekilde sırtımın alt kısmına değdi, diğer eli saçlarıma dolandı. Sanki gűlű olan benmişim gibi bana yapıştı.

Belki de yleydim.

"Onun ölmesini istedim," dedi, sesi boğuk çıkıyordu. "Bunun için plan yaptım."

Söylemiřti. Trollus'taki ahırda durduđumuz ve tař ađacın planlarını geri vermesi karřılıđında bana gerçeđi söylemesi için ona řantaj yaptıđım zaman sanki yűz yıl nceymiř gibi geliyordu. Geriye dnűp baktıđımda çok daha genç grűnűyordu, duygusal metanetinden o kadar emindi ki, űnkű bu hiç sınanmamıřtı. Gerçekten de test edilmemiřti. Ve řimdi, bir zamanlar sahip olabileceđi saflık gitmiř, acı ve korku, kayıp ve suçluluk duygusu tarafından yakılıp yok edilmiřti. Artık bir ocuk ve bir prens deđil, bir erkek ve hořuna gitse de gitmese de bir kraldı.

Hoşuma gitse de de bu beni bir kraliçe yapıyordu.

"Bunu planlamamıřtınız," dedim. "Angoulűme yaptı. Ve ona yaptıklarının bedelini detmeliyiz." Gz göze gelebilmek için arkama yaslandım. "Roland'ın Trollus'u kontrol etmesiyle Dűk katıđımıza inanacak. Bizi avladıđını dűřűnecek. Ama yanılıyor."

Tristan'ın öfkesinin kederini kovduğunu hissettim ve beni kaldırıp karyolaya geri koydu. "Ben diğerlerini getireyim."

Büyükannemin benim için bıraktığı dumanı tüten fincanı aldım ve birkaç dakika sonra Tristan, babam ve Jérôme ile birlikte ikizlerle döndü.

"Yaşayacak mısınız?" diye sordu babam ve ben başımı sallayınca ekledi, "Güzel. Seni aptal bir çocuk gibi pataklamaya fırsat bulamadan ölmeni istemem."

"Benim yapmama izin vermelisin Louis," dedi Victoria kollarını kavuşturarak. "Daha çok acıyacak."

"I-"

"Kapa çeneni Cécile," dedi Victoria. "Senin mazeretlerini dinlemekle ilgilenmiyorum. Güvenimizi suiistimal ettin ve nereye gittiğine dair bir not bile bırakmadan kaçtın. Winter'ın seni yakaladığını sanmıştık. Ya da Dük'ün. Sonra atını labirente kadar takip ettik ve tam zamanında çöküşünü izledik. Marc'ın Tristan'ın öldüğüne ya da ölmek üzere olduğuna dair işaretini gökyüzünden izlemenin bizim için nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, çünkü sen kendini öldürttün?"

Dudaklarımı yaladım ve Tristan'a baktım ama gözlerindeki bakış bana bu işte tek başıma olduğumu söylüyordu. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Pardon?" Victoria'nın iki kaş da kalktı. "Özür dilemenin, büyükannenin sana ne olacağı korkusuyla ağlamasını izlemek için bizi terk etmesini telafi edeceğini mi sanıyorsun? Yanına bile yaklaşamazsın, Cécile. Affımızı kazanmak zorundasın."

"Anlıyorum," dedim, bunu nasıl başarabileceğimi sormaktan daha iyi biliyordum. Tıpkı eylemlerimi haklı çıkarmaya çalışmamam gerektiğini bildiğim gibi. Öğrendiklerim risk almaya değerdi ama bu, eylemlerimin sonuçlarından muaf olduğum anlamına gelmiyordu.

O sırada Chris koşarak içeri girdi, nefes almaya çalışırken eğilmişti. "Cécile'in burada olduğunu duyar duymaz geri geldim." Gözleri Tristan'a takıldı ve yüzü bir sırıtişa dönüştü. "Bu, Ada'da yürüyen en güzel prens değil mi? Sonunda bize katılabildiğine çok sevindim."

"Zorunluluk," diye yanıtladı Tristan. "Gördüğünüz gibi, yarı eğitimli uşağım beni daha büyük bir amaç uğruna terk ettiğinden beri kıyafetlerim ne yazık ki ihmal edildi."

Chris'in yüzü kıpkırmızı oldu, sonra güldü ve bir kolunu Tristan'ın omzuna doladı. "Paçavraları bile güzel gösterdiğin için ne kadar şanslısın.

Ekselansları."

"Artık Majesteleri. Yine de Roland'ın bu iddiama karşı çıkabileceğini sanıyorum." Tristan'ın ses tonu hafifti ama Chris tebrik etmenin sırası olmadığını hissediyor gibiydi.

"Kafana takma," dedi, şarap tulumundan bir yudum alıp Tristan'a uzatmadan önce. "egona uyacak şapka bulmakta yeterince zorlanıyorum." Sonra hepsi beklentiyle bana döndü. "Plan nedir?" diye sordum.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Nereye gittiğimizi söyler söylemez," diye cevap verdi Tristan.

Tedirginlik tenimi diken diken etti. "Martin sana söylemedi mi..." .

"Martin burada değil," dedi Tristan, sonra Vincent ve Victoria'ya döndü, ikisi de başlarını salladı.

"Sana ne olduğunu öğrendiğimizde yanımdaydı," dedim fincanımı bir kenara bırakarak. "Buraya gelip Angoulême'in nerede saklandığını, yani ailenin mezarlarını sana söylemesi gerekiyordu," diye ekledim Tristan'a bakarak. "Ona ikizleri bulması için yol tarif ettim ve kullanacağı işaretleri söyledim."

"Bu Martin denen adamı tanımıyorum," dedi Chris. "Ama Trollus'un dışına hiç düşünülürse, ormanda kaybolmuş bir şekilde dolaşıyor olma ihtimali çok yüksek."

Vincent kolunu kaşıyarak, "Ya da olmaması gereken biriyle ters düşmüştür ve yerimizi biliyorlardır," dedi. "Kampımızı taşımamız gerekebilir."

Hepsi Martin'in nerede olabileceği ve ne yapıyor olabileceği konusunda tartışıyorlardı ama ben onları zar zor duyuyordum, kulaklarım garip bir çınlamayla doluydu.

Tristan koluma dokundu. "Cécile?"

Ağzım kurumuştı. "Élise'e aşıktı."

Tristan dişlerinin arasından usulca tısladı ve herkes sessizliğe gömüldü.

"Ona intikam sözü verdim," dedim. "Angoulême'in ona yaptıklarından dolayı öldüğünü göreceğine."

"Ve büyümü kaybettiğimi keşfedince, muhtemelen bu intikamı alabilecek tek kişinin kendisi olduğuna inanıyor." Tristan bir dizi küfür sıraladı. "Gitmemiz gerek. Hemen. Cécile, Dük'ün burada saklandığından emin misin?"

Martin ve benim Lessa'nın sözlerine dayanarak nasıl bir sonuca vardığımızı anlattım.

Victoria çenesini ovuşturdu, gözleri Chris'in düz bir şekilde yaydığı haritadaydı. "Mantıklı. Mezarlar dağların derinliklerinde ve kolayca savunulabilir."

"Ve hatırladığım kadarıyla ulaşması da zor." Tristan eldivenli parmağını haritaya bastırdı. "Oraya ulaşmak için büyü ya da önemli tırmanma becerileri gerekir. Öyle tesadüfen bulabileceğiniz bir yer değil. Chris, bize orada rehberlik edebilir misin?"

Arkadaşım başını salladı. "Ben malzemeleri hazırlayayım. Kim gidiyor?"

"Biz üçümüz ve sen," diye yanıtladı Tristan, sonra da alt dudağını çiğnedi.

Tam geride bırakılmakla ilgili düşüncelerimi dile getirecektim ki, "Ve Cécile" diye ekledi.

Büyükannem bir protesto sesi çıkardı ve babam da ona eşlik etti. "O zaten ayakta ölmüş. Onu öldürmeye mi çalışıyorsun, evlat?"

"Bunu başaramazsak hepimiz öleceğiz," dedi Tristan, sesinde babamın suçlamasının uyandırdığı suçluluk duygusundan eser yoktu. "Dük'ü öldürmek bir seçenek olsa neyse ama onu yakalamamız gerekiyor. Roland'ı Trollus'tan çıkarıp kayıp verme korkusu olmadan onunla çatışabileceğim bir yere çekmek için onu kullanmalıyız. Ve başarımız Cécile'in gücüne bağlı olabilir."

"O zaman ben de geliyorum," dedi büyükannem. "Ben güçsüz değilim."

Tristan dalgınca başını salladı. Aklında şimdiden bir plan oluşmaya başlamıştı. Bunu görebiliyordum, hissedebiliyordum. Ve bunu bilmenin verdiği bir rahatlık vardı. Martin'in boş boş oturmaya niyeti olmadığını, Dük'ün peşinden bizzat gideceğini bilmem gerekirdi. Ama Tristan için duyduğum endişeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, kendi durumumdan başka her şeyi göremiyordum. Martin'i mezarlara ulaşmadan önce yakalayayım ya da fikrini değiştirip geri dönsün diye dua ettim. Ve bunu yapmak bana acı verse de, Dük'e ulaşmayı başarırsa, arayışında başarısız olması için dua ettim. Çünkü Angoulême öldürülürse Roland istediğini yapmakta özgür olacaktı.

Ve tüm dünya yanacaktı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

TRISTAN

"SİZ TROLLER VE DAĞLARIN NESİ VAR?" CHRIS MIRILDANDI, OVALAYARAK ısıtmak ellerinizi birleştirin.

"Etkileyici şeyleri severiz," dedim dirseklerimi kayalık çıkıntıya dayayarak. Şafak sökmek üzereydi ve tam o sırada güneş ufukta belirerek tahtta oturan iki kral ve kraliçe heykelinin yüzlerini aydınlattı. Zaman taşı yıpratmış olsa da, kralın alnında duran taç bana babamın başında sayısız kez gördüğümünden çok tanıdık geliyordu.

Chris dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Akrabalarınız mı?"

Başımı salladım. "Onlar ilkti. O, Yaz Kralı'nın kardeşiydi ve demir onları bu dünyaya bağlayana kadar ikisi de ölümsüzdü. O zaman bile, yenik düşmeden önce yüzlerce yıl yaşadılar ve hüküm sürdüler."

"Ve mezarlara giden geçit bunların arasından mı geçiyor?"

"Evet," dedim. "Güneşe birkaç dakika daha verin, o zaman göreceğiz."

Altın ışık çizgisi yavaşça heykellerden aşağıya doğru ilerleyerek kraliçenin özenle işlenmiş mücevherlerini, kralın işlemeli ceketini, dizlerinin üzerinde duran asayı ve üzerinde duran bıçağı ortaya çıkardı. Ve sonra başka bir şey daha ortaya çıktı.

"Bu da ne?" Chris öne doğru eğilerek sordu.

İki heykelin arasındaki vadinin ağzında asılı duran bir kumaş demetiydi, kumaşın gevşek uçları rüzgârda sallanıyordu. İçinde her ne varsa büyüktü ve tüylerim diken diken oldu. "Bir şey," diye mırıldandım, "bulmamız gereken bir şey. Yakınımda kal."

Karşıya geçerken bizi görüş alanından ve her türlü saldırıdan korudum.

açık alanda, güneş biraz daha yükselene kadar zemin hâlâ karanlıktı. Sadece bir çift ayak izi vardı, ama Chris bastonuyla önümüzdeki zemini dürtmekte ısrar etti. "Kendi numarama düşmeyeceğim," diye mırıldandı.

İtiraz etmedim. Soğuk havaya rağmen alnından ter damlıyordu ve kalbinin hızlı atışını kaçırmıyordu. Eğer bir şeyler yapmak sinirlerini yatıştırıyorsa, çok daha iyiydi.

Bohça güçlü bir rüzgârla sallanıyor, ıslanmış kumaştan damlacıklar yağıyordu. Güneş arkamızdaki dağa tırmanıp yolumuzu ışıkla yıkarken gözlerim damlaları takip etti. Bohçanın altında kıpkırmızı bir daire vardı ve esinti tersine döndüğünde kanın metalik tınısı burun deliklerimi doldurdu.

"Tanrı aşkına," diye Chris ve ben onu kampa geri gönderip tehlikeden uzak tutmayı düşündüm. Angoulême, Lessa ve Roland'ın hâlâ hayatta olması dışında hiçbir yer güvenli miydi? Chris riskleri biliyordu ama yine de gelmeyi kabul etmişti. Onu gönderdiğim için bana teşekkür etmeyecekti.

"Bu her kimse öleli çok olmamış olmalı," dedi Chris, kan çemberinin hemen dışında durarak. "Bu havada bir cesedin donması uzun sürmez."

Kim olduğunu biliyordum ve bohçanın hafif bir titremesini yakalayınca ölmediğini anladım. "Bu ya bir uyarı ya bir tuzak ya da ikisi birden," dedim. "Hazır olun."

Sırılsıklam olmuş bohçayı asılı tutan sihri keserek onu karın üzerine indirdim, elimi bıraktığımda kumaş açıldı, uzuvlar da onunla birlikte döküldü.

Chris sendeleyerek uzaklaştı ve karın içine kustu. Ben de aynısını yapmak istedim ama bunun yerine yanan safrayı yuttum ve ölmekte olan trole yaklaştım. "Martin?"

Kütüphaneci cevap vermedi, açık gözleri seğiriyordu ama görmüyordu. Bilinci yerinde değildi. Bu küçük bir merhametti, çünkü ona yapılanlar, daha küçük bir trolün bile nelere katlanabileceğinin bir kanıtıydı. Ama geri dönüşü yoktu. Bundan değil.

Yanına diz çöküp bir bıçak çıkardım. Kalbine indireceğim bir darbe acısına son verecekti. Bunu ona borçluydum. Bıçağı kaldırdım, sonra gözleri odaklandı. "Hayır!"

Kolumu indirdim. "Martin, bundan sağ çıkmak istemezsin."

Bakışları kendisine yapılanların bilgisiyle doluydu ama yine de, "Henüz değil. Angoulême ölene kadar olmaz." Karda beceriksizce kaydı, sırtı kamburlaştı ve hareket etmek için nafile bir çabayla başı bir o yana bir bu yana döndü. "Ona yaptıklarının bedelini ödemeli."

"Ödeyecek," dedim. "Söz veriyorum bunun bedelini ödeyecek." Yeminimin gücüyle hava hafifçe titreşti ve o da arkasına yaslanıp gözlerini bana dikti. "Sana yardım etmeme izin ver," dedim.

"Hayır," diye fısıldadı Martin. "O ölene kadar olmaz. Onu ölü görmem gerek."

Böyle bir isteği geri çeviremeyeceğimi bildiğim için usulca nefes verdim, sonra hâlâ elleri ve dizleri üzerinde duran Chris'e döndüm. "Onu Cécile'in büyükannesine götürmeni istiyorum. O kadar ağır olmamalı-" Chris'in yüzü kızarınca sözümü kestim. Ama sonra başını salladı.

"Dağla onları," diye fısıldadı Martin. "Beklerken kan kaybından ölmek istemiyorum."

Hayatımda ilk kez büyüm duraksadı. Tekrar ısıyı yükseltmeye çalıştım, yine başarısız olunca sertçe yutkundum.

Martin sıkılmış dişlerinin arasından, "Cécile senden daha cesur," dedi. "O korkmazdı."

"Biliyorum." Sonra avucumun içinde ateş yandı ve yanmış kanın pis kokusu havayı doldurdu. Martin bir çığlık attı, sonra bayıldı ve işim bittiğinde karların üzerine kustum.

Chris'e "Git," dedim ve uyup uymadığına bakmadan Martin'in kan izlerini takip ederek vadiye indim.

DUVARLAR İKİ YÜKSELİYOR, AKAN BİR DERE TARAFINDAN DİK BİR ŞEKİLDE KESİLİYORDU.

Troller bu dünyada yürümeye başlamadan önce de bu yol vardı. İlk başta kaya süssüzdü ama ilk dönemeci döndüğümde oymalar başladı. Prensler ve prensesler, dükler ve düşesler, ifadeleri sade ve ürkütücü bir şekilde benimkine benziyordu. Birçoğunu tanıyordum ama yaklaştıkça, hava koşulları yüzler hariç hepsini silmişti. Önemli değildi: onlar benim ailemdi. Hepsi benim ailemdi. Ve Angoulême'in burada olmaya hakkı yoktu.

Vadi iki dağ arasında kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve aniden açılıyordu.

geniş dairesel bir alana dönüştü ve uzak tarafında üçüncü bir tepe vardı. Merkezde donmuş küçük bir göl uzanıyordu ve etrafta çöküş'ten önceki kral ve kraliçelerin heykelleri yükseliyordu. Gözleri bir zamanlar trol ateşiyle doldurulmuş camlarla kaplıydı ve hepsi beni izliyor, sessiz bir incelemeye beni sabitliyor gibi görünüyordu. Tüm alan sihirle uğulduyordu, zemin sihirle kaplıydı ve hava o kadar yoğundu ki neredeyse nefes alınamaz gibiydi.

Ama hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Belki de gitmiştir, diye fısıldadı küçük bir ses kafama. *Belki de çok geç kaldın.* Ama geç kaldığımı düşünmüyordum. Mezarlar Ada'daki en savunulabilir yerlerdi ve Angoulême, Roland ve Lessa'nın gelmesine yetecek kadar uzun süre saklanabilirdi. Onlar buraya gelene kadar bizim çoktan gitmiş olacağımızı bilmiyordu. Kardeşimle karşı karşıya geldiğimde, bu çok güzel bir yerde olacaktı.

benim seçimim.

Benim şartlarımla.

Gölün kenarına kadar yürüdüm ve karşıya baktım. İkiz şelaleler dağın yüzünden aşağı dökülüyordu ve aralarında benim boyumun iki katı yüksekliğinde ve sert taştan oyulmuş bir kapı duruyordu. Kapı kapalıydı.

Gölün sağ yarısında uzanan ayak izleri ve kan izlerine, sonra da sol taraftaki el değmemiş karlara baktım. Küçük büyü dallarıyla, heykellerin hantal taş şekillerinin ardında gizlenmiş olabilecek herhangi birini aradım ve yakınlarda olabilecek herhangi bir güç trolüne karşı duyularımı açtım, ancak hava bu kadar çok gizli büyüyle doluyken bunu söylemek imkansızdı.

Niyetleri de büyük ihtimalle buydu.

Beni çevreleyen kalkan şimdiye kadar kullandıklarım kadar güçlüydü ama beni pek rahatlatmıyordu. Angoulême zekiydi ve onu hafife almak beni ölüme götürebilirdi. Bir şeyler olacağını biliyordum ama ne olacağını bilmiyordum. Ve ne zaman. Nerede olacağını da.

Hafifçe nefes vererek gölün donmuş yüzeyine adım attım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. Yolun yarısına geldiğimde büyüün amacına doğru ilerlediğini hissettim. Koşmaya başladım ama artık çok geçti.

Göl etrafımda sıvı bir ateşle patladı ve dünya altımdan kayıp gitti.

Vücudumu saran büyüün ağırlığı beni aşağıya doğru sürükledi.

Gölün derinliklerine indikçe kaynayan sudan çıkan kabarcıklar görüşümü engelliyordu.

Zeki piç.

Yüzdürme kuvvetinin beni yukarı çekmesi için kalkanımı yeterince azaltmak beni canlı canlı pişme riskiyle karşı karşıya bıraktı ve Angoulême'in yüzeye çıktığımda planladığı saldırılara karşı beni savunmasız bıraktı.

Körü körüne heykellerden birine nişan alarak büyü ipleriyle saldırdım ama gölün yüzeyindeki bir kalkana çarptılar, çarpmanın etkisiyle daha da derinlere . Tekrar, daha sert bir şekilde vurdum ama kaldıraç gücüm yoktu ve bu hareket küremen yuvarlanmasına neden oldu, göl yatağına çarpma kadar beni şaşırttı. Yere yaslanarak, gücümün tamamını kalkana fırlattım ve yeryüzünü titreten bir patlamayla onu yok ettim.

Güç halatlarım havada sallanıyor, bir dayanak noktası arıyordu ama Angoulême kendi gücüyle onlara vurarak tutunmalarını engelledi. Körü körüne savaştım ve büyüler her çarpıştığında sarsıcı bir patlama kazandım.

Daha yüksek sesle.

Halatlarım yukarıda sallanmaya devam ederken, dikkatimi ayaklarımın altındaki kayaya yönelttim, parlak kırmızı renkte parlayana, su kaynayıp şiddetli bir patlamayla buhara dönüşene kadar toprağa ısı aktardım. Beyaz sis bulutunun örtüsü altında gölden dışarı fırladım ve artık kuru olan gölün kenarına çömelerek indim.

Islık çalan bir güç kalkanıma battı, sonra bir diğeri ve bir diğeri, hepsi farklı yönlerden geliyordu. Kılıcımı çıkardım, çeliği büyüyle kapladım ve dinledim, sertçe savurdum, sadece saptırmakla kalmadım, görünmez silahları gümüş kıvılcım patlamalarıyla yok ettim.

Sonra kapıyı açtım.

"Dışarı çık, dışarı çık," diye mırıldandım, sesimi sağır edici bir seviyeye yükseltmek için çatlaklardan büyü telleri geçirdim. Bir elimi kaldırarak, kapıyı tırmalamak için kullandığım büyüü taklit ederek parmağımı havada gezdirdim. Çıkan ses korkunçtu ve gülümseyerek hareketi tekrarladım. Sonra yumruğumla vurdum ve granitte dev bir çatlak oluştu. Tekrar vurdum ve büyük bir parça kopup yere çarparak parçalandı.

Ama bunu daha fazla uzatamazdım. Onunla oynadığımı biliyordu.

"Tarihimizin Trollus dışında kalan son parçasını yok etmemeyi tercih ederim," dedim ve girişten birkaç adım ötede durana kadar ilerledim. "Belki de başka bir delikte saklanmak yerine onurlu şey yapıp dışarı çıkabilirsin."

"Sanmıyorum, Majesteleri." Dük'ün sesi sihirli ipliklerle süzülüyordu ve yakında öleceğinden korksa da ses tonu bunu ele vermiyordu. "Bulunduğum yerde oldukça rahatım. Bu arada hediyemi buldun mu? Neden böylesine zayıf birini gönderme zahmetine girdiniz anlamadım - özellikle de bu kadar çok şey bilen birini."

Kütüphanecinin işkence altında ona ne söylediğini kim bilebilirdi? Ama iki kişi bu oyunu oynayabilirdi. "Adamı aylardır görmedim ve onu kesinlikle kirli işlerimi yapması için göndermedim. Buraya farklı bir hesaplaşmaya geldi. Popüler bir trol değilsin, Angoulême."

Sessizlik.

"Seni nasıl bulduğumu merak ediyor musun? Sana söyleyeyim," dedim, cevap beklemeden. "Doğrudan Lessa'nın dudaklarından döküldü." Ceketimin kollarını düzelttim. "Kız kardeşim iki yüzlü bir yalancıdır majesteleri ama siz yine de onu kukla prensinizin başına getirdiniz. Bu kadar güvenmek size yakışmıyor ama belki de güven, yatağınızı ısıtanlara ayırdığınız bir ayrıcalıktır."

Tek duyabildiğim rüzgârın ıslığıydı ve ter damlacıkları omurgamdan aşağı süzülüyordu. Ya planımızdan şüpheleniyorsa? Ya şu anda bile bir tuzak kuruyorsa? Ama sonra konuştu. "Kendi sesine her zaman fazla düşkün olmuşsundur, *Tristan*."

"Hepimizin hataları var." Gülümsememin yüzümden düşmesine izin verdim. "Yine de seni bir süreliğine kandırdı, değil mi? Seni Anaïs olduğuna inandırdı, ki eminim bu çok sinir bozucuydu. Ama seni bu oyunun sürmesine izin vermenin erdemine ikna etti, hayal edebileceğinin ötesinde uzun bir oyun ortaya çıkardı."

Çatlamış granite bakarak, arkadaşımın adının her zaman çağrıştırdığı acı ile aramdaki duvarları yıktım. "Anaïs'i öldürenin Lessa olduğunu biliyorsun, babam değil. Onun emriyle bile değil, gerçi aksini söylediğine eminim. Ona hâlâ güveniyor musun?" Bunun kafama dank etmesi için durakladım. "Eğer güveniyorsan aptalsın. O zeki ve istediğini elde etmek için ikimizden de daha ileri gitmeye istekli."

"Hayatı boyunca benim evimde yaşadı, seni saçmalayan aptal," dedi Angoulême

hırladı. "Onun küçük aklının nasıl çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Havuç nasıl sallanır? Onu bir araç gibi nasıl kullanacağımı?"

Dük'ün kendini kaybettiği tek an, kontrolün kendisinde olmadığı anlardı. "Söylediğiniz gibi, Majesteleri, aileniz hayatının büyük bölümünde ona *sahipti*. Onu hizmetçi olarak ve sanırım fahişeniz olarak kullandınız. Kraliçe olduğunda size daha ne kadar katlanacağını düşünüyorsunuz?"

"O aptal değil. Roland'ı kontrol etmek için bana ihtiyacı olduğunu biliyor."

Gücümü çektim, granitteki çatlaklardan sızmasına izin verdim, teninde nasıl karıncalanacağını ve yanacağını biliyordum. "Ve yine de sevgili kız kardeşimin izniyle, işte buradayım."

Şimdiye kadar içeri girmiş olmalıydılar. Cécile'in hareket ettiğini, sinirlerini ve beklentisini hissedebiliyordum. Ama hazır mıydı? Eğer daha fazla oyalanırsam, Angoulême bir şeyler çevirdiğimi anlayacak ve bu da her şeyi tehlikeye atacaktı.

İç çekerek ceketimin kalan son düğmesini de parlattım. "Bu kadar yeter, Majesteleri. Roland'ın zamanında yetişemeyeceğini biliyorsunuz, bu yüzden oyalanmayı bırakın."

Dağların arasından bir kıkırdama yayıldı. "Hayır, yakın zamanda *buraya* geleceğini sanmıyorum. Ama beni öldürmenin ve çocuğu serbest bırakmanın sonuçlarını kadar zeki olduğunuza ve buna göre hareket edeceğinize inanıyorum. Ben kendi önlemlerimi aldım - eğer zorla içeri girmeye çalışırsanız, içerideki herkes - ben de dahil - ölür."

Cécile ve en yakın arkadaşlarım da dahil.

"Kanatlanmadığınız sürece," diye devam etti, "kıyıya geri döndüğünüzde bulacağınız tek şey cesetlerle dolu bir şehir olacak."

Sözlerini çözümlerken huzursuzluk omurgamdan aşağı süzüldü. "Ne sen ne de Roland Trollus'un yok olduğunu görmek istiyorsunuz."

"Hayır," dedi Angoulême, sesi alay doluydu. "Ama yine de Roland Trollus'ta değil." Güldü ve derinlere çekilirken bastonunun mezarın taş zeminine vuruşunu duydum. "Size önerim, Majesteleri, hemen koşmaya başlamanız."

Kırkıncı Bölüm

CÉCILE

İKİZLERİN MADENCİLİK BECERİLERİ İŞE YARAMIŞTI, ÇÜNKÜ KOLAYCA BİR
Tristan'ın saldırısının örtüsü altında mezarların arkasına tünel.

"Cesetleri nereye koymuşlar?" Oyma mermer ve camdan bir sunağın üzerinde yüzükoyun yatan tozlu heykelin üzerinde parmağımı gezdirerek sordum. Parmağım ardında parıldayan bir altın izi bıraktı ve figürün yüzüne doğru eğildim, trolün dudaklarının gerçekçi kabarıklığından, görmeyen elmas gözlerinin köşelerindeki hafif kırışıklıklara kadar detay seviyesine hayret ettim.

"Bu ceset," diye yanıtladı Victoria, ben geri çekilip rahatsız edici elimi cebime sokarken hafifçe gülümseyerek. "Öldükten sonra onları sıvı altına batırıyorlar."

"Hâlâ mı?" Nedense bu düşünce beni dehşete düşürdü: sonsuza kadar metalle kaplı olmak.

"Belki de Thibault'nun son yıllarında bu kadar çok yemesinin nedeni budur," dedi Vincent, odayı kapatan taş parçasını inceledikten sonra. "Son istirahatgâhının en değerli yer olmasını istiyordu."

Victoria güldü ama ben sessiz kaldım. Thibault bir caniydi ama saygıyı hak ediyordu. "Ölülerin arkasından kötü konuşmayın," dedim ama sözlerim bir dizi perküsyon sesiyle bastırıldı.

Vincent gürültüden yararlanarak girişi kapatan taşı yerinden oynattı, sonra dikkatle dışarı çıktı ve tekrar içeri girip başını salladı.

Vincent ve Victoria'nın arasına sıkışmış bir halde koridora çıktım ve çevremizde görebildiğim her şeyi inceledim. Karanlık olmasını bekliyordum.

Yakındı ama az önce ayrıldığımız odaya çok benziyordu, tavanlar yüksekti ve hem trollerin hem de perilerin parlak tasvirleriyle boyanmıştı. Yerler tozluydu ama cilalı fayans kadar pürüzsüzdü ve koridorların her iki yanında altın sarmaşıklarla işlenmiş parmaklıklar uzanıyordu.

Tristan sonsuz gibi görünen bilgi hazinesinin derinliklerine inmiş olsa da, bize söyleyebildiği tek şey mezarların çok katlı, geniş bir oda ve koridor labirenti olduğu ve tam da bu şekilde yerleştirilmiş küçük şaftlar ve aynalar kullanılarak doğal ışıkla aydınlatıldığıydı. Altın parmaklıkların üzerinde daha fazla ayna bulunuyordu ve Trollus'ta hiç olmadığımız kayayla kaplı olmamıza rağmen, koridorlar neredeyse güneş ışığıyla parlıyordu.

Tozlu ve soluk, mezarlar güzel kalmaya devam etti. Ve tamamen ölülere harcanmış diye düşündüm.

Vincent elindeki pusulaya bakarak, "Bu taraftan," diye mırıldandı. Dük girişte Tristan'la savaşmakla meşgul olacaktı, bu yüzden oraya gitmemiz gerekiyordu. Sesi boğmak için ayaklarımızı büyüyle kapladık, cesaret edebildiğimiz hızlı koştuk, eski kraliyet mezarlarını kapatan büyük taş levhaların yanından geçtik, isimler ve oyulmuş benzerlikler içinde kimin gömülü olduğunu işaret ediyordu.

"Dışarı çıkın, dışarı çıkın," diye bir ses koridorlarda gürledi ve ardından korkunç bir tırmalama sesi duyuldu.

Panik damarlarıma doldu ve dönerek koşmaya başladım. Ve Victoria'yla çarpıştım. "Bu Tristan," dedi yüzünü buruşturarak. "Akustiğin agresif kullanımı, ama bunun olduğuna eminim. Dük'ü sinirlendirerek üçümüzü de sağır edecek gibi görünüyor."

Daha yavaş ilerledik, tek taraflı konuşmayı dinliyorduk, Tristan Angoulême'i yemlemek için elinden geleni yapıyordu. İlgisini çekmek için.

Ancak Dük'ün yanıtlarından hiçbir şey duyamadık.

Ta ki biz bulana kadar. "Kanatlarınız çıkmadığı sürece, kıyıya geri döndüğünüzde bulacağınız tek şey cesetlerle dolu bir şehir olacak."

Vincent elini kaldırdı, ben de büyüü yapmak için ihtiyacım olan kan şişesini çıkarıp ona uzattım. Öne doğru eğilerek arkadaşımın baktım. Görebildiğim kadarıyla, düzinelerce trol ışığıyla aydınlatılmış tonozlu bir fuayeye inen üç merdivenden biri olan geniş kavisli bir merdivenin tepesindeydik. Angoulême, çatlak olan büyük bir kapı setinin önünde duruyordu. Kan ve vahşet dolu bir havuzda tek başına duruyordu. Ki bu da

hiç iyi hissetmedim. Takipçileri neredeydi?

"Ne sen ne de Roland Trollus'un yok olduğunu görmek istiyorsunuz," dedi Tristan. "Hayır," diye cevap verdi Angoulême. "Ama yine Roland Trollus'ta değil." O

Güldü, bastonunun ucunu yere vurdu ve ben de aynı sesin başka bir yerden geldiğine yemin ettim. "Ekselansları, şimdi koşmaya başlamanızı öneririm."

Vincent atışı yapmak için doğru açıyı yakalamak üzere merdivene çıktığında ben hâlâ tıkırtının diğer kaynağını arıyordum. Üç basamak inebildi, sonra taş altında patladı.

Victoria beni geriye doğru itti, büyü bizi keskin kaya parçalarından oluşan yağmura karşı , ama bu onun dehşet dolu çığlığının kulaklarımı delmesini engelleyemedi. "Vincent! Vincent!"

İkimiz de parçalanmış çıkıntıya doğru tırmandık ve eğilip tozun içine baktık. Vincent altımızda bir moloz yığınının içinde yatıyordu.

Ve Angoulême gitmişti.

Bölüm Kırk Bir

CÉCILE

"VINCENT! HAYIR, LÜTFEN, HAYIR." GÖZYAŞLARI TOZ KAPLAMASINDA IZLER BIRAKTI
Victoria'nın yüzü, çıkıntıdan atlamak için hareket ederken.

Kolunu tuttum ve tüm gücümle kaldırdım. "Dikkatli ol! Başka tuzaklar da olabilir ve onları patlatıp kendimizi öldürürsek ona yardım edemeyiz."

Bir an için beni omuz silkip atlayacağını sandım ama onun yerine eldivenli elini yüzünde gezdirdi ve başını salladı. Bir sütunun etrafına büyü yaparak elini savurdu ve parlayan bir merdiven havaya açılarak kardeşinin üzerinde asılı kalmak üzere aşağı yuvarlandı. Etkileyici bir hızla aşağı indi ve bunu yapmanın ona pahalıya mal olduğunu bilmeme rağmen, molozların hemen üzerinde duraksadı, yere adım atmadan önce büyüğü herhangi bir gizli tuzağı dikkatlice test etti.

Peşinden aşağıya koştum, paramparça merdivende dengemi bulduğumda yüzündeki ifadeyi görünce kalbim duracak gibi oldu. Vincent'ın gözleri boş ve görmüyordu, başının altındaki soluk taş kanla ıslanmıştı. Bir parçam onun olduğuna inanmayı reddediyordu: ikizler yenilmezdi, dokunulmazdı. Ama bu değildi. Vincent ne yaptığını biliyordu, kendini korumuş ve temkinli davranmıştı. Ve yine de.

Soluk soluğa, panik içinde aldığım nefes kulaklarımı doldurdu ve bunun kendi nefesim olduğunu anlamam bir anımı aldı. *Kendini topla*, diye sessizce çığlık attım, ellerimi öyle sıkımsıtm ki parmaklarım acıyordu.

"Cécile?" Victoria'nın sesindeki yakarış beni derinden yaraladı ve eğer o ölürse Victoria'nın da uzun süre dayanamayacağını biliyordum. Aralarındaki bağ doğaldı, büyülü değildi ama

aynı derinlikte koştu. Daha derine.

Zorlukla yutkunarak, "Deneyeceğim," dedim, Dük'ü takip etmemizdeki gecikmenin bir bedeli olacağını bilsem bile. Bir hayat kurtarmak için, çok daha fazlasını riske atıyordum. Ama her zaman yapacağım seçim buydu.

Şişeyi cebime soktum, eldivenlerimi çıkardım ve bir avucumu kan gölüne, diğerini de arkadaşımın yanağına bastırdım. Gözlerimi kapatarak uzaylı büyüüne daldım, parmaklarımda kıvrılıp yükseldiğini hissettim. Ama duraksıyor, azalıyordu. Ve çekerken bile umutsuz olduğunu biliyordum. Çok ileri gittiğini biliyordum.

"Lanet olsun!" Victoria'nın kolunu tutarak bıçağımlı çıkardım ve koluna saplayarak kumaşı ve eti kestim. Sıcak kan parmaklarımla arasında aktı, içindeki büyü az önce dokunduğum büyüye ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Hayır, benzer değil. Aynı.

Victoria bana doğru sarktı, kırılğan kontrolüm elimden kaydı ve boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Tristan'ı çağırayım," dedim, kapının hemen ötesinde olduğunu biliyordum. "O yardım edebilir."

"Hayır." Victoria beni tekrar aşağı çekti. "Angoulême her şeyi ayarlamış. Eğer kapıları açarsan, bu oda çöker. Gitmelisin - onun kaçmasına izin veremezsin."

"Cécile?" Tristan'ın sesi odayı doldurdu ve tökezleyerek ayağı kalktım. "Beni duyabiliyor mu?" Victoria'ya sordum. Zayıf bir baş sallamasıyla kapıya doğru ilerledim, büyüü bozmamak için dokunmamaya dikkat ediyordum.

"Tristan, ikizler yaralandı ve Angoulême kaçtı," dedim yukarı çıkan iki merdiveni ve aşağı inen tek büyük merdiveni tarayarak. Fuayedede ayakta gördüğümüz Dük yanılsamaydı, bir tür projeksiyon. Ama bastonuna vuruşunun yankısını duymuştum. Yakındaydı. Ne tarafa gitmişti?

"Ne kadar kötü?"

İkizlere baktım, Vincent kıpırdamıyordu ve kız kardeşi de onun yanına yığılmıştı. "Ölüyorlar."

Acı dolu sarsıntısı yüzümden aşağı yeni gözyaşları dökölmesine neden oldu. "Geri çekil, Cécile. Kapıyı kıracağım."

"Hayır!" Kelimeyi bağırarak söyledim ve sesim odanın içinde yankılandı. "Victoria çökecek şekilde ayarlandığını söyledi.

"Olduğun yerde kal," diye bağırdı. "Ben arkadan geleceğim."

Arkadaşlarımın yanına geri çekilerek cebimden kan şişesini çıkardım ve sıvının hareketini izleyerek bir o yana bir bu yana eğdim. Sonra onların yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Angoulême'in peşinden git, Cécile." Victoria yüzünü kaldırdı. "Eğer senin çılgın ve riskli planlarından birinin zamanı geldiyse, şimdi tam zamanı. Eğer bir şekilde mezarlardan çıkarsa, Tristan onu bulamaz. O çok zeki. Ona değerden çok daha zeki." Gözleri elimdeki şişeye kaydı. "Onu durdurmak için ihtiyacın olan şey sende var ama elini çabuk tutmalısın."

"Evet, biliyorum," dedim ve yumruğumu camın üzerine kapattım. Cam paramparça oldu ve Tristan'ın büyüğü çağırma cevap verdi. Elimi Vincent'in yanağına vurarak büyüğü ona ittim ve ne yapacağını bilmesi için dua ettim. Yeterli olması için dua ettim.

Bir çiçeğin açışını izlemek gibiydi. Ben bakarken sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi görünüyordu ama gözümü kırptığımda yaraları biraz daha iyileşmiş, kafatasındaki korkunç yara kapanmış, sadece siyah saçlarındaki kan lekesi yaralandığını gösteriyordu. Nefes alış veriş düzene girdi ve elimi pantolonuma silerek geri çektim. "Yapabildiğin zaman takip et."

Victoria Vincent'in elini sıktı, sonra ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum." "Bunu bekleyecektir," dedim. "İşte bu yüzden Vincent'la kalıyorsun. I

bir planım var." Fuayenin ortasına doğru ilerleyerek bir taş attım ve sesin duvarlardan nasıl yansıdığını dinledim. Sola doğru ilerleyerek bir taş daha attım. Sonra bir tane daha. Akustığı biliyordum. Ve Angoulême'in hangi yöne gittiğini biliyordum.

ALT KATLAR DAHA KÜÇÜK MONTIGNY'LERİN MEZARLARIYLA DOLUYDU: PRENSLER

ve prensesler, çeşitli rütbelerden lordlar ve leydiler, ama Dük'ün benden yapmamı beklediğinden emin olduğum gibi tozdaki izleri takip ederek koşarken onlara aldırış etmedim. Bu bir tuzaktı.

Ve benim için ayarlanmıştı.

Ama Angoulême beni öldürmeyecekti, çünkü Tristan ve ikizleri geçmek için bana rehine olarak ihtiyacı vardı. Bu iyiydi, çünkü işe yaraması için yaklaşmam gerekiyordu.

Bıçağımı sıkıca kavrarken, diğer elimi sahte hıçkırıklarımı bastırmak için ve ilerlemeden önce her köşeye dikkatlice baktım. Bu kat çok daha karanlıktı, akıllı küçük tavan pencerelerinin her biri arasında uzanan uzun karanlık alanlar vardı. Dağın içine doğru ilerledikçe kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Ya gittiği yön konusunda yanılıyorsam? Ya ikizleri güçsüzken yakalamak için geri döndüyse?

Bir mahzenin girişini kapatan bir kaya parçasının yanından geçerken büyü belime dolandı ve beni sert yüzeye doğru sürükledi. Çığlık attım, parçalara ayrılmak üzere olduğumdan emindim, ama sonra illüzyondan geçtim ve iki sunağın arasında yere çakıldım, yanan ipler bileklerimi ve ayak bileklerimi yere sabitledi. Darbe ciğerlerimdeki havayı boşalttı ama nefes nefese kaldığımda ilk fark ettiğim şey yıkanmamış beden kokusuydu. Sonra Angoulême yüzüme baktı, gözleri vahşi ve saçları dağınıktı.

"Aptal, hüngür hüngür ağlayan aptal!" diye tısladı, nefesi iğrençti.

Başımı çevirdim, hıçkırarak, "Arkadaşlarımı öldürdün. Onları öldürdünüz." Mahzen dağınıktı, bir köşede çürüyen yiyecek artıkları ve pis kokular vardı. Burada yaşıyordu. Burada saklanıyordu.

Tek başına.

"Bunu hak ettiler." Bıçağı sıkılı yumruğumdan çekip aldı ve koridora fırlattı. "Yarı kan seven aptallar. Tıpkı senin gibi. Sonunda boğazını kestiğimde bunu hak edeceksin. Şimdi nerede o? Nerede o?"

Elleri kabaca vücudumu aradı, kıyafetlerimi yırttı ve cildimi morarttı, zarar görmemiş bir santimetre kare bile bırakmadı. Ürperdim ve ağladım. "Ne nerede?"

"Kan!" Tükürük damlaları yüzüme sıçradı. "Sende olduğunu biliyorum, seni pis cadı."

"Kırıldı," diye . "Döküldü. Ellerime bak."

Kendini geriye ve uzağa fırlattı, beni bir tür zehirli yılanmışım gibi izliyordu. Sonra bir şarap tulumunu kaptı ve içindekileri avuçlarıma dökerek Tristan'ın büyüünün tüm izlerini sildi. Ancak o zaman rahatladı, kalçalarının üzerine oturdu, gümüş gözlerini bana dikti. "Nerede o?"

"Dışarıda." Burnumun etrafından sümükler fişkırdı ve dudağı

tiksinti. Sanki konuşacak biriymiş gibi. Kokusuna bakılırsa, Trollus'tan ayrıldığı günden beri yıkanmamıştı. Onu bu şekilde görmek sinir bozucuydu, tüm cilalı cilası gitmiş, yerine garip, korkutucu bir delilik gelmişti. "Seni öldürecek," diye fısıldadım. "Bunun için seni öldürecek."

Adam hafifçe seğirdi. "Oh, bundan şüpheliyim, Cécile. Ölümümün sonuçları var ve şimdi onun değerli küçük şeftalisine sahibim, hiçbir şey yapmayacak. Sen, sen, sen!" Üzerimde diz çökmüştü. "Sen harikulade bir yaratıksın, çünkü onu zayıflatıyorsun. Onu aptallaştırıyorsun. Onun ölümü olacaksın."

Başımı salladım ve başka tarafa baktım. "Hayır."

"Evet. Şimdi, yukarı. Gitme zamanı." Beni ayağa sürükledi, bastonu hâlâ bir elinde sıkıca tutuyordu. Ona ihtiyacı yoktu - sakatlığı yoktu - ve bir silah da değildi. Ama Trollus'ta sakın ve dikkatli bir şekilde yürürken hep elindeydi. Yüksek yakasını, kalın deri eldivenli ellerini işaretledim. Yüzü dışında hiçbir şey açıkta değildi.

"Herkes nerede?" Büyüsüne karşı boşuna mücadele ettim.

"Burada senden ve benden başka kimse yok." Gülümsemesi tamamen dişliydi. "Tristan'ın aksine, ben zayıflara güvenmem."

Çatladığını fark ettim. Bir ömür boyu aldatılmışlık, şüphecilik, tek bir kişiye bile güvenememek, sonunda onu bu ölümler diyarında tek başına bırakmıştı. "Lessa hariç," dedim. "Seni nerede bulacağımızı bize o söyledi."

Tekrar seğirdi. "Yalan." Ve tek bir yumuşak hareketle beni omzunun üzerinden çevirdi. "Şimdi gidiyoruz."

Yanaklarımın içini sertçe ısırdım ve sonra dilimi ısırdım. Ağzım kanın metalik tadıyla doldu.

"Palyaçon gibi tuzaklarımdan birini tetiklemediğin için şanslısın," dedi. "Sakat bırakmanın en iyi yollarını bulmak için bir ömür harcadım."

Hiçbir şey söylemedim, yavaşça kanla dolan ağzımı kapalı tuttum.

"Arkadaşın Martin'in de bildiği gibi onlar her yerdeler."

Ses tonundaki neşe içimi öfkeyle doldurdu. Angoulême insanlara zarar veriyordu - arkadaşlarıma zarar veriyordu - sadece istediğini elde etmek için değil, bundan zevk aldığı için. O hasta ve sapkındı ve durdurulması gerekiyordu.

Damarlarımda öfke dolaşıyordu ve vücudumu bükerek boynunu sertçe ısırdım, boynundan bir parça koparıırken kanım yaraya akıyordu.

et. Uludu ve beni fırlattı, vücudum yerde yuvarlandı ve sekti. Acıyla haykırdım ama o saldıramadan, "Beni öldürürsen kan kaybından ölürsün Angoulême," diye bağırdım.

Dondu kaldı, elini boynundaki yaraya götürdü, parmaklarının arasından kan akıyordu. Nişancılığım iyiydi. Öldürücüydü.

"Tıpkı Pénélope gibi," dedim, dizlerimin üzerine çökerken bedenimin çığlık çığlığa acı çekmesine aldırmadan. "Sen hastasın. En küçük yaranın bile iyileşmesi zahmetlidir ve bu hiç de küçük bir yara değil. Özellikle de benim iğrenç, demir dolu insan kanımla dolu olduğu düşünülürse." Çenemden aşağı akan kıpkırmızı damlacıkları hissederek sııttım. "Senin bana ihtiyacın var. Bana."

Tısladı ve bana doğru uzandı, ben de geri çekildim ve geriye doğru düştüm. Dirseğim çarpmadan hemen önce bağırdığımı duydum ve dirseğimin altında sıcak bir şey patladı. Hava ateşle dolarken büyü tenimi kapladı. Sadece bir saniye sürdü, sonra kayboldu ve ben göremedim.

Ve nefes alamıyordum.

Hiç hava yoktu. Ciğerlerim ağız dolusu hiçliği içine çekerken göğsüm kabardı. Eller beni yakaladı ve hareket ediyordum ama umurumda değildi.

Nefes

alamıyordum.

Nefes

alamıyordum.

Nefes

alamıyordum.

Bölüm Kırk İki

CÉCILE

GÖZLERİMİ AÇTIM, KIRPIKLERİMDEKİ DON PARÇALARINI, DAMLACIKLARI KIRPIŞTIRARAK UZAKLAŞTIRDIM.

yanaklarımdan aşağıya soğuk küçük dereler halinde akıyordu. Gece gökyüzü üzerimde belirdi, ucsuz bucaksız, sonsuz ve boş. Sonuncusunu düşünürken kaşlarımı çattım, bu kavram yanlışlığıyla beni rahatsız ediyordu. "Yıldızlar nerede?"

"Diğer dünyaları farklı bir şekilde görüyoruz."

Ses beni ürküttü ve ellerimdeki ısıyı emen tozlu karın derinliklerine gömülerek ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım. Yüzümü kaldırdım. "Neredeyim ben?"

Tristan'ın birçok kez büyük amcası, Yaz Kralı, bana gülümsedi ama ilk tanıştığımızda yaydığı ışıltı hiçbir yerde görünmüyordu. "Biliyorsun."

Yaptım. Dünyamda hiç hissetmediğim kadar soğuk bir rüzgâr saçlarını taradı. "Kış."

Bir kez başını salladı ve dışarıyı işaret etti. Görebildiğim kadarıyla herhangi bir aydınlatma kaynağı yoktu ama etraftaki her şey doğüstü ve sedefli bir ışıkla parlıyordu. Üzerinde durduğumuz çorak ovayı çevreleyen devasa tepelerin uçları buzlu bir taç gibi beyazla kaplıydı. Kar taneleri düşmek yerine yükseliyor, yukarıdaki boşluğa doğru dans ediyordu ve başımı çevirdiğimde midem sıkıştı.

Kraliçe'nin Trianon'da inşa ettirdiği sarayın büyüklüğü hariç her şeyiyle aynı olan uzaktaki saraya bakarken başım döndü. Ortasından bir buz nehri akıyor, devasa burglar yuvarlanıyor ve yol alırken birbirlerine çarpıyordu. Hareketin tek işaretiydi. Tek işaret

hayat.

"Neden buradayım?" diye sordum.

"Çünkü bir zamanlar sana bir isim vermiştim."

Ürktüm ve benden talep edebileceği şeylerden korktuğum için onun yerine "Neden şimdi?" diye sordum.

"Fırsat kendini gösterdi."

Cevap yok. Dudaklarımı yaladım. Dilimin altında pürüzsüz ve çatlaksızdılar ve saçlarım uzun bir örgü halinde omzumun üzerinden sarkıyordu. Etrafımı saran imkânsız ortam yerine bu önemsiz ayrıntıya odaklanmayı seçerek saçımın ucunu çektişirdim.

"Sen kendini hayal ediyorsan öylesin," diyerek dile getirilmemiş soruma cevap verdi.

"Çünkü bu bir rüya," diye düşündüm. "Yoksa gerçekten burada mıyım?"

"İki kalp atışı arasındaki boşlukta çok şey olabilir." Kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Elinde bir küre belirdi ve onu bana doğru uzattı. "Bak."

Küre avucumda ılık ve nemliydi ve bir kapak açılıp bir göz ortaya çıkınca irkildim. Tekrar göz kırptı ve tiksintimi görmezden gelerek elimi yüzüme yaklaştırdı. "Bak."

Uzatılmış gözbebeğine baktım ve aniden yerden çok yukarıdaydım. Yükseliyordum. Çırpınıyordum. Uçuyordum. Altımda daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir savaş vardı. Altın ve yeşilden oluşan bir dalga, buz gibi siyahtan oluşan bir duvara çarpıyordu, tanımlamaya meydan okuyan bir yaratıklar kaosu: insan, hayvan ve bunların arasındaki her şey. Göz alabildiğine savaşıyor, dövüşüyorlardı. Şafak ve alacakaranlıktı; mevsimlerin gelgitiydi. Ama yukarıda daireler çizerken, savaş hattının hareket ettiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Şafak geri itiliyordu.

"Senin dünya halkımı benden uzaklaştırdı," dedi kulağıma. "Demir onları bağladı ve cadı onları kilitledi, tüm soyları kayboldu. Onları geri alacağım."

Elimi indirdim, görüşüm bir kez daha bana ait olurken sallanıyordum. "Bu imkânsız. Troller ölümlüdür - dünyalar arasında geçiş yapamazlar. Eğer bunu değiştirmenin bir yolu olsaydı, çoktan bulurlardı."

Küre kayboldu ve yerini bana son derece tanıdık gelen bir kitap aldı.

"Bunu kaybettim," dedim, kapağın açılmasına izin vererek. "Gölün dibinde."

"Hâlâ ihtiyacın var mı?"

Ben yapmadım. Pek sayılmaz. Neredeyse tüm büyülerini ezberleyecek kadar uzun süredir elimdeydi. Hiçbirinin onun istediği şeyi yapamayacağını bilecek kadar.

"Bu görevi başarmak için benden daha bilgili ve güçlü biri ya da bir şey gerekir," diye yalvardım, imkânsız bir istekle karşılaşmanın ne demek olduğunu biliyordum. "Ben sadece insan bir cadıyım."

"Kendinizi sınırlıyorsunuz," dedi. "Bazen insan hayal bile edemeyeceği bir şey olmalı."

Başımı salladım. "Çok fazla şey istiyorsun."

"Borcunun vadesi geldi Cécile de Montigny," dedi, adım kulaklarımda bir çan gibi çınlıyordu. "Tüm halkımı Arcadia'ya geri getireceğim ve sen de bunu gerçekleştireceksin."

Böyle bir şeyi nasıl başarabileceğim konusunda ona baskı yapmadan bedenim karanlığa gömüldü.

"NEFES AL, SENİ LANET OLASI ZAYIF INSAN!"

Güneş ışığı retinalarımı yaktı ve Angoulême'in ellerini göğsümden uzaklaştırmadan önce ciğerlerime bir ağız dolusu hava çektim, böylece yuvarlanıp bağırsaklarımı nemli toprağa boşaltabildim. Yaz'a dair tüm düşünceleri bir kenara iterek, bir dirseğimin doğruldum, su koluma ılık ılık işliyordu, çamurlu göl yatağını çevreleyen kırık heykelleri kısmen gizleyen hayalet bir bulut halinde sis yükseliyordu. Dük yanıma çömelmişti, boynundaki dairesel yaradan hâlâ kan akıyordu.

"Bunu iyileştir," diye hırladı, "yoksa son nefesimde Roland'a dünyayı ve sevdiğin herkesi yok etmesini emredeceğim."

"Kibarca sorabilirdin," diye fısıldadım, boğazım . O cevap vermeden önce elimi yaraya vurdum, büyüsünü kavradım ve isteğime göre büküm. Müthişti, Anaïs ve Tristan'ınkiler dışında kullandıklarımın hepsinden daha büyüktü, ama görevde zorlandı. Durdu. Çırpınıyor. Direniyordu. Ama yavaşça elimin altındaki yara kapandı.

Yere yığıldı, birkaç ölçülü nefes aldıktan sonra el yordamıyla

bastonu için çamur. Onun gücünde bir trol için hiçbir şey olması gereken şey onu bitkin düşürmüştü. Sadece irade gücüne dayanarak ayağa kalktı, sonra uzanıp beni ayağa kaldırdı. "Gidiyoruz."

" sanmıyorum."

Angoulême döndü ve Tristan'ın yumruğu suratının ortasına çarparak onu bir su birikintisine baygın bir şekilde düşmek üzere geriye savurdu.

Tristan kolunu indirdi, nefesi sanki çok koşmuş gibi hızlı hızlı geliyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve açtığında gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Aramızdaki birkaç adımda tökezleyerek kollarına yığıldım. Orada sessizce durduk, sis yüzümüzde küçük boncuklar halinde toplanıyordu, başardığımız şeyin ağırlığı nutkumuzu tutmamıza neden oluyordu. Angoulême'i yakalamıştık. Ama şimdi...

"Roland ya Trianon'da ya da Courville'de, hangisi olduğunu bilmiyorum." Tristan başını sahil yönüne çevirdi ama durduğumuz yerden bir şey görmek imkânsızdı. Şehirler zıt yönlerdeydi ve eğer yanlış bir seçim yaparsak, diğerine zamanında varıp onu kurtarma şansımız çok azdı. *Taşlar ve gökyüzü*, diye düşündüm, *eğer doğruyu seçersek zamanında varmamız için yeterince umut yok.*

Zaten kırırdanmakta olan Dük'e döndüğümde başarı hissim kayboldu. Orada çamurun içinde yatarken, Tristan'ın büyüyle bağlanmış ve gücünden mahrum bırakılmış olsa bile, hâlâ üstünlük ondaydı. Ve gümüş gözleri titreyerek açılıp benimkilerle buluştuğunda, bunu bildiğini anladım.

"Biliyor muydun," dedi Angoulême, "Roland'a kral olabilmesi için senin ölmen gerektiğini söylediğimde ağıladığını? Babanı öldürmek zorunda kalacağını söylediğimde de aynısını yapmıştı, bu yüzden onu Matilde'nin peşine gönderdim. Tereddüt etme ihtimali çok yüksekti ve Thibault sonunda ona son verecek cesareti bulacaktı." Yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. "Yalan söyleyemeyeceğimi bildiği halde, ona zarar vereceğine inanmayı reddediyor. Çocukluğun masumiyeti sanırım."

Bu söyleyebileceği en kötü şeydi. Tristan onu susturmak için dişlerinin arasına büyü sıkıştırırken çenesi şişti ve muhtemelen onu korumak için kara bir kutuya kapattı. Sonra benden uzaklaştı ve kırık heykellerden birine doğru yürüdü. Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Sonra bir hareket bulanıklığı içinde taşı yumrukladı,

Küfredip iki olurken bile bir parça koptu.

Sessizce izledim, fiziksel acının telaşını duygusal ıstırabın amansız ve kaçınılmaz baskısına tercih etmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"İşte bu yüzden Cécile," diye bağırarak üzerime yürüdü. "İşte bu yüzden lanetin bozulmasını istemedim. Çünkü artık benim hayatım bu - halkımın sizinkilere zarar vermesini engellemek için bu lanet olası Ada'da bir aşağı bir yukarı koşturmak. Roland öldürmek zorunda kaldığım ilk kişi olacak ama sonuncusu olmayacak. Muhtemelen öldürmem gereken son çocuk bile olmayacak. Bunun beni delirtmesi ne kadar sürer; ya da daha kötüsü, bundan hoşlanmaya başlamam ne kadar sürer?"

Başının iki yanını tutarak uludu, içindeki hüsrân ve azap bir adım geri çekilmeme neden oldu. "Bana çözümü söyle, Cécile. Halkımın yarısının benim elimde ölmeyeceğı bir çözüm söyle."

Kuru ve çatlamış dudaklarımı yalayarak bunun bir rüya olmaması için dua ettim. Bunun mümkün olması, bir yolunu bulmam ve bunun başka bir boş umut olmaması için dua ettim. Dua etmeyi bitirdiğimde Tristan'ın umutsuz bakışlarıyla karşılaştım ve "Onları ait oldukları yere geri göndereceğiz. Arcadia'ya."

Bölüm Kırk Üç

.....

TRISTAN

.....

"NASIL?" DIYE SORDUM, CÉCILE'İN ÖNERİSİNİN CÜRETKÂRLIĞI GEÇİCİ OLARAK

Öfkemi yatıştırmak için. "Böyle bir şey mümkün olsaydı, burada mahsur kaldığımız binlerce yıl içinde birilerinin bunu çözmüş olacağını düşünmüyor musun?" Cécile omuz silkti. "Anushka'yı aramak için beş yüz yıl harcadın, ve onu bulan bendim."

"Teknik olarak sizi o buldu," diye belirttim. "Peki bu özel düşüncenin sebebi nedir?"

Cécile'in rengi hafifçe soldu ve endişeden tüylerim diken diken oldu. Ama o daha açıklama yapamadan, ikizler mezarların parçalanmış kapılarından çıktılar. Yüzleri çizilmişti, Vincent'in saçları kanla keçeleşmiş, Victoria'nın pantolonu kana bulanmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Dağın etrafında dolanırken büyümenin çekildiğini hissetmiş ve Cécile'in ne yaptığından şüphelenmiştim.

"Hayattayız," diye cevap verdi Victoria. "Şu Angoulême mi?"

Başımı salladım, tutsağımdan çok arkadaşımın tavrıyla ilgileniyordum. Ona daha fazla baskı yapmak için ağzımı açtım ama o bana başını hafifçe salladı. *Sonra görüşürüz.*

"Bizi duyamaz, değil mi?" Cécile başparmağının kenarını çiğniyordu, sonra ellerinin neyle kaplı olduğunu hatırladı, yüzünü buruşturdu ve toprağa tükürdü.

"Hayır." Ama Dük uyanıktı ve kardeşime ne yapmasını emrettiğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Onu tekrar bayıltmak dışında durdurmanın bir yolu da yoktu. Ki bunu yapmayı şiddetle arzuluyordum.

"Yaz Kralı borcumu istedi."

Roland ve Dük'le ilgili tüm düşünceler uçup gitti ve Cécile'e döndüm. "Ne oldu?"

"Oradaydım, ara-uzayda - Arcadia'da," dedi. "Bana Kış'ın yavaş yavaş toprak kazandığını söyledi ve bunun suçunu halkının çoğunun bu dünyada sıkışıp kalmasına bağlıyor. Buna hat kaybı diyordu." Tek omzunu silkti ama bana mantıklı geldi. Pek çok güçlü fey, pek çok kez büyük büyükbabamla birlikte kapana kısılmıştı ve bu kayıp yüzyıllar içinde daha da artmış olmalıydı. Bu aynı zamanda Winter'ın hareketlerini de açıklıyordu: neden bizim bir tehdit olduğumuza inanmıştı ve neden halkımı yok etmek için bu kadar çaresizdi. Amcamın neyin peşinde olduğunu tam olarak biliyordu.

"Bana halkını geri istediğini ve bunu gerçekleştirecek kişinin de ben olduğumu söyledi." Tekrar başparmağını çiğnemeye başladı ve bunun babamın baskısı altındayken benimsediği bir tik olduğunu fark ettim.

"Sana nasıl olduğunu söyledi mi?" Onu zorlamaktan çekinerek sordum.

"Hayır, o gelemeden ben geldim," dedi ve derisini ısırıldığı yerde taze bir kıızıl damlacığın belirdiğini gördüm. Ellerini tuttum ve ağzından uzak tuttum.

"Ama mümkün olmasaydı benden bunu yapmamı istemezdi, değil mi?" Mavi gözleri geniş ve parlaktı; korkunun ikimizin de zihnini kestiğini hissettim. Zorlama altında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu ve Aiden'la birlikte başarısız olmanın ne demek olduğunu görmüştü.

Eğer amcam konağını güçlendirmek için gerçekten çaresiz olsaydı, bir insan kızının hayatını feda etmek onun için çok az şey ifade ederdi. Onun için hiçbir şey ifade etmezdi. "Borcunu çarçur edecek biri değildir," dedim ve bu yarı gerçek karşısında duyduğum suçluluk, omuzlarının rahatlamış bir şekilde çökmesiyle yok oldu. Yine de sormadan edemedim: "Nasıl ilerleyebileceğinize dair bir fikriniz var mı? Ya da ne kadar süreceği hakkında?"

Başını salladı, sonra bakışlarımla buluştu. "Roland'ı kurtarmak için bunu zamanında çözebileceğimden emin değilim."

Bir dakikalığına bile olsa umut etmek aptallıktı. Ve bu büyük ifşaatla, Cécile'in ortaya çıkardığı bu büyük olasılıkla bile hiçbir şey değişmemişi. Kardeşimi öldürmek zorundaydım. Bir çocuk, bir canavar olsa da

Ailesinin onu korumadaki başarısızlığının kurbanı oldu. Onu elimizde tutsaydık, onu görmek için daha fazla çaba sarf etseydim, eğilimlerini kontrol etmeyi öğretseydim ne kadar farklı olurdu? Belki bir fark yaratmazdı. Ama belki de her şeyi değiştirirdi.

Bir elimi saçlarımin arasında gezdirerek düşündüm. Angoulême'i ele geçirip Roland'ı seçtiğimiz bir yere çekmek için kullanma planımız Roland'ın Trollus'ta olmasına dayanıyordu ki ikisinin de burayı yok etmek istemediğinden emindim. Ama Roland insan şehirlerinden birindeyken Dük'ü çok zorlarsak, çocuğa inadına orayı yerle bir ettirebilirdi.

Düşün

.

Düşün

.

Ama aklımı Roland'ı en az kayıpla durduracak bir stratejiye ne kadar zorlasam da, onu zapt etmenin bir yolunu bulmaya geri dönüp duruyordu. Eğer onu Cécile'in onu Arcadia'ya geri göndermenin bir yolunu bulmasına yetecek kadar kontrol altında tutabilirsem...

Böyle bir yol olup olmadığını bile bilmiyorsunuz.

Vicdanınızı temiz tutmak için kaç kişinin hayatını riske atacaksınız?

İçimdeki gerilimi biraz olsun hafifletmek için Dük'ün etrafındaki büyüğü bırakıp onu öldüresiye dövme isteğimi bastırarak yemin ettim. "Roland, Trianon ya da Courville'e saldırmış olsaydı Marc yardım için işaret verirdi."

"Blöf yaptığını mı düşünüyorsun?" Cécile sordu.

Başımı salladım. "Hayır, Roland'ın şehirlerden birinde olduğu kesin. Ama Angoulême'in ona henüz saldırı emri verdiğini sanmıyorum."

Cécile'in kaşları çatıldı ama sonra başını salladı. "Bu kartı kolunun altında tutuyor; ona zarar verirse Roland'ı öldürme çılgınlığına gönderir."

"Muhtemelen," diye kabul ettim. "Ama ayrıca Roland'ı şehirlerden birine salmak beni kardeşimle yüzleşmeye çekmek olur ki bu da kukla kralını tehlikeye . Bence asıl planına sadık kalıyor."

"Bir ordu kurmak," dedi Cécile. "Kartlarını yığıyor, böylece hamlesini yapma zamanı geldiğinde zaferden emin olabilecek."

"Bunu yapmasına izin vereceğiz," dedim ve Cécile'in gözlerinin açılmasını izledim. "Bu bize zaman kazandıracak." Dikkatim ikizlere kaydı, ikisi de beni dinliyor gibi . Vincent uzaklara bakıyordu ve

Victoria dişleri çatlama tehlikesi geçirecek kadar gergin bir çeneyle kardeşini izliyordu.

"Sorun nedir?" Ben istedim. "Victoria?"

Omuzları seğırdi. "Hayır-" Yalan boğazında düğümlendi.

Cécile yanıma geldi, kolunu uzattı. "Vincent?"

"Bırakın onu!" Victoria elini çekti ve Cécile acıdan çok şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Ama o daha iyi," diye fısıldadı. "Tristan'ın büyüünü kullandım. Yara iyileşti."

"Vincent?" Victoria'nın büyüünün sıkıntısının sıcaklığıyla yandığını hissettim ve Cécile'i arkamdan ittim. "Vincent, cevap ver bana."

Cevap vermedi, duymuş gibi bile görünmüyordu. Victoria'nın elini kenara iterek, benim için bir kardeş gibi olan arkadaşımın önüne geçtim. Arkamı kollamış, planlarımı desteklemiş ve her şeyin kaybolmuş gibi görüldüğü anlarda bile beni güldürmüştü. "Bana bak," dedim ve o bakmayınca, gözleri benimkilerle buluşana kadar çenesini aşağı doğru ittim.

hiçbir şey yoktu. Vincent
gitmişti.

Bölüm Kırk Dört

CÉCILE

HAYATIMDA HIÇ BU KADAR BAŞARISIZ HİSSETMEMİŞTİM.

Düşmanımın bağlı haliyle kızağın içinde otururken, o kadar gelişigüzel iyileştirdiğim yarayı yırtıp açabilmeyi ve yavaşça kan kaybından ölmesini izlemeyi diledim. Yaptıklarının bedelini ödetmek için.

Düzeltemediğim şeyi ona ödetmek için.

Tristan benim arkamdan sessiz adımlarla koştu, ikizler de önümden, Vincent ise kız kardeşinin yol göstericiliğine aldırmadan. Angoulême o merdiveni patlattığında sadece bir hayatı sona erdirmemişti, iki hayatı da mahvetmişti çünkü Victoria için kardeşi olmadan bir hayat yoktu. Bir yanım, ölmelerine izin verseydim daha mı iyi olurlardı diye merak ediyordu.

"Chris Martin'i kampa geri götürdü," dedi Tristan ve ben sıçradım. Mezarlardan ayrıldığımızdan beri söylediği ilk şeydi bu.

"Vücudunu mu ?"

Başını iki yana salladı. "Gittiklerinde hayattaydı ama Cécile..." Yutkunduğunu, söyleyecekleri onu hasta etmiş gibi boğazının kasıldığını görmek için tam zamanında yerimde döndüm. "Angoulême onu parçaladı."

Bütün kan derimden akıp gitti. Martin, zavallı Martin, bir laneti bozmanın yolunu aramak için kütüphaneye girdiğim o uğursuz güne kadar kendini kitaplara gömmekten başka bir şey istememişti.

"Yapma," dedi Tristan. "Bu senin hatan değil. O kendi seçimlerini yaptı ve tıpkı bizim gibi sonuçlarına katlanmak zorunda."

"Tekrar büyüyecekler mi?" Fısıldadım. Bu fikir midemi bulandırdı ama troller pek çok şeyden sonra iyileşebiliyordu.

"Hayır."

Neredeyse her şeyden iyileşir. Parçalanma hariç. Ve beyin yaralanmaları. Ve demir.

Dalgın dalgın başparmağımı çiğniyordum, aklım Yaz Kralı'nın bana verdiği görevdeydi. Sorun kesinlikle demirdi ve daha az ölçüde de altın. Hepsi altından büyülenmişti, her biri derin düşüncelere dalmışken oynamak için cebinden bir altın para çıkardığı bilinirdi. O kadim feyleri, demirin onlara bulaşmasına yetecek kadar uzun süre bu dünyada tutan şey buydu. Bedenlerine sızmak için. Ölümsüzlüklerini çalmak için.

Enfekte.

Kaşlarımı çattım, demiri iyileştirilebilecek bir hastalık olarak düşünmeye çalıştım ama tamamen yanlış hissettim. Kanın metalik tadı ağzımı doldurdu, başparmağımın derisi yırtıldı. "Taşlar ve gökyüzü," diye mırıldandım, kara tükürdüm ve sonra ellerimin üzerine oturdum.

"Kamp ileride," dedi Tristan. "Victoria, kızakla burada bekle ve..." Yüzünü buruşturdu, sonra bana *ben yokken hiçbir şeyin ters gitmesine izin vermememi* söyleyen bir bakış attı. Sanki Victoria intikamını almaya karar verirse onu durdurabilirmişim gibi.

Tristan tırıslla kampa doğru ilerledi, büyü kamp ateşini ve tek bir figürü ortaya çıkarmak için kayboldu. Chris'in sağlam gövdesini tanıdım, eli yanındaki tabancaya gitti, sonra Tristan'ın ışığı önceden belirlenmiş işarette titrerken rahatladı. Başları birbirine eğildi, biri açık diğeri koyu renkti ve arkadaş olduklarını anladım.

Victoria yaklaşıırken kar çıtırdadı ve gerildim. "Donunu çöz," dedi kızağın yanındaki karların üzerine oturarak. "Ona zarar vermenin yaratıcı yollarını düşünecek kadar zamanım olmadı, o yüzden şimdilik güvende."

Kamptan öfkeli bağırışlar yükseldi, Martin'in ve Tristan'ın sesi. "Sıraya girmeniz gerekebilir," dedim, çenemi dizlerime dayadım, önümüzdeki günlerde çok az dinleneceğimi bildiğim halde göz kapaklarım ağırlaştı.

İkimiz de Angoulême'e baktık, Tristan'ın kara büyü kutusunun yerini onu görüş ve sestten alıkoyan prangalar almıştı. Kıpırdandı, sınırlarını test ediyordu ve benim tedirginlikle karıncalandı. Ona karşı savaşarak, değer verdiğim insanları incitmesini izleyerek o kadar çok zaman geçirmiştik ki, zihnimde neredeyse yekpare bir boyut kazanmıştı. Bu durumla uzlaşmak zordu.

Hafif trol ayaklarımın dibinde çaresizce yatıyordu, ince giysisinin paçaları kirli ve yırtıktı, bir botu ayağından yarıya kadar çıkmıştı. Gücü zihninde, dehasındaydı; ve başını bana çevirip burun deliklerini hafifçe açtığında, geri çekilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım.

Çaresiz değildi. Saldırmak için uygun zamanı bekleyen bir yılandı.

"Bu neden yaptığımı hatırlayamıyorum."

Victoria'nın bakışları Dük'ten ayrılmıştı ve şimdi karda hareketsiz duran ağabeyinin üzerindeydi. Bir şey söylemek yerine elimi onunkinin içine soktum ve sertçe sıktım.

"İlk başta eğlenceliydi," dedi. "Trollus'un sıkıcılığını gizli toplantılar, şifreler ve bir tiranı devirme planlarıyla hafifletmenin bir yoluydu. Dünyamızı değiştirme, daha iyi hale getirme fikrini seviyorduk; riskleri biliyorduk ama... Tristan'ı takip etmenin insana kendini yenilmez hissettiren bir yolu var. Seni Trollus'tan kaçırırken ve melezlerin öldüğünü bildiğimde bile, bu savaşın bana pahalıya patlayacağı aklıma gelmemişti."

Ne demek istediğini anladığım için başımı salladım.

"Kral bizi ayırdığında ve bu büyük bir sefalet olduğunda bile, bunun sadece bir süreliğine olduğuna inandım. Tristan bir plan yapacak ve biz de toparlanacağız." Burnunu çekti ve kolunun tersiyle burnunu sildi. "Sonra bize Anaïs'in öldüğünü - Lessa'nın onun yerine geçtiğini - söyledi ve ne bizim ne de Tristan'ın yapabileceği hiçbir şeyin onu geri getiremeyeceğini anladım. Ölüm nihaidir. Ondan geri dönüş yoktur. Ve o zamandan beri, ne kadar mücadele edersek edelim, ne başarısak başaralım, bizim için en önemli olanlar düşmeye devam ediyor. Öyle görünüyor ki, bir mucize eseri kazansak bile, *ben* kaybetmiş olacağım."

Ona umudunu kaybetmemesini, belki Vincent'a yardım etmenin bir yolu olduğunu söylemek istedim. Şimdi vazgeçmesi Angoulême'in kazandığı anlamına gelirdi. İnsanların ona güvendiğini ve onun mücadelesinin onlar için bir fark yaratacağını. Ama bunların hepsi zihnimde ekşi geliyordu - sahte güvenceler ve boş basmakalıp sözler - ve bunların hiçbirinin onun duymak istediği şey olmadığını biliyordum. "Ne yapmak istiyorsun?"

"İşimin bitmesini istiyorum." Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve onları sert bir hareketle sildi. "Ölmemize izin vermeliydin."

"Hayır, ." Kızaktan tırmanıp, ipi tuttum

ön yüzünde. "Dediğin gibi, ölüm nihaidir. Ama hayatın olduğu yerde umut da vardır." Sertçe çekiştirerek, tüm bu kötü durumumuzun sebebini kampa sürükledim.

İÇERİ GİRDİĞİMDE BÜYÜKANNEM BENİM İÇİN DUMANI TÜTEN BİR FİNCAN ÇAY HAZIRLAMIŞTI.

Ateşin ışığında ipi Tristan'a uzatırken minnetle kabul ettim. "Martin nerede?"

"Çadırda." Tristan şakaklarından birini ovuşturdu. "Ben olsam onu rahat bırakırdım. Angoulême hâlâ hayatta olduğu için kızgın."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ama kütüphanecinin bilgi hazinesi olduğu gerçeği değişmemişti ve şu anda ona ihtiyacım vardı. Büyükanne beni takip etmesini işaret ederek brandanın altına saklandım.

"Teşekkür ," dedim ve kaba bir yün battaniyenin üzerine oturdum.

"Ne için?" Martin'in gözleri kapalıydı ama çenesindeki kaslar, dişlerini toz haline getirmek istercesine ileri geri hareket ediyordu. Buna şükrettim, çünkü yaralarını görünce yüzümün rengini kaybettiğini hissettim. Her iki kolu da omuzlarından kopmuştu ve battaniyenin yere düştüğü yere bakılırsa bacakları da dizlerinin hemen üstünden kesilmişti.

"Angoulême'i yakalamama yardım ediyor."

Martin'in göz kapakları açıldı, gümüş rengi bakışları öfkeyle doluydu. Etrafımızdaki hava ısındı ve Tristan'ın yaklaştığını hissettim, işler kontrolden çıkarsa müdahale etmeye hazırdı. "Onu öldürme sözünden dönmen yeterince kötü," dedi, "ama bir de benimle alay etmek zorunda mısın?"

"Seninle alay etmiyorum," dedim. "Bir keresinde onun da kızı gibi kan kaybından öldüğünü göreceğini söylemiştin. İlk başta Anaïs'i kastettiğini düşünmüştüm ama sonra mezarlarda Pénélope'u kastettiğin aklıma geldi. Angoulême de onunla aynı hastalığa yakalanmıştı." Ne olduğunu hemen açıkladım.

"Onu ısırdın mı?" Martin başını salladı, sonra büyükannemden bir ağız dolusu çay aldı. "Bunu kendim yapabileceğimi biliyorsun," dedi ona, fincan elinden kalkıp havada süzülürken.

"Bana bir amaç veriyor," dedi, sapından tutup geri çekerek. "Amacı olmayan bir hayat nedir ki?"

"Gerçekten de." Bacaklarının geri kalanının gereken yerdeki battaniyeye baktı. "Angoulême'in etkilendiğine dair hiçbir kanıt görmedim," dedi.

dedi. "Ancak birkaç yıl önce, bu durumla ilgili birkaç ciltlik araştırma kütüphaneden kayboldu ve kütüphaneciler arasında, soylulardan birinin bunların yok edilmesi için para ödediğine dair bir söylenti dolaştı. Leydi Pénélope'un rahatsızlığı duyulduktan sonra merakım arttı ve konuyu araştırdım. Kızların annesinin iki çocuk doğurabilirdiyse taşıyıcı olmaktan öteye gidemeyeceği kesindi ve diğer kalıtsal hastalıklar üzerine yaptığım araştırmalara dayanarak Dük'ün de bu hastalığın kurbanı olduğunu düşündüm.

"Hiç spekülasyon yapmadığınızı sanıyordum," dedim, her şeyi kanıtlanmamış bir fikre yatırdığımı fark ederek.

"İyi araştırılmış bir hipotezdi," dedi bir lokma daha çay alırken. "Sonradan doğru olduğunu kanıtladığınız bir hipotez."

"Doğru," dedim, fincanımın daha sert bir şeyle dolu olmasını dileyerek. "Şimdi başka bir konuda yardımına ihtiyacım var." Yaz Kralıyla görüşmemi ve onun trollerin bir şekilde anavatanlarına geri getirilebileceğine olan inancını anlattım.

"Büyüleyici," diye nefes aldı Martin, arkasına yığılmış çantalara yaslanıp düşüncelere dalmıştı. "Kütüphanede ölümsüzlüklerini kaybeden feylerin hikâyelerini kaydeden çok eski el yazmaları var. dünyalar arasında geçiş yapmanın giderek zorlaştığından, bunu yapmanın onlar için fiziksel olarak acı verici hale geldiğinden bahsetmiş. Bazıları bunu bir uyarı olarak algıladı ve bir daha geri dönmek üzere ayrıldı, ancak bazıları da kendilerine engel olamadı ve kaldı. Değişim hızla ve neredeyse herkeste aynı anda gerçekleşti; sadece birkaçı Arcadia'ya geri kaçabildi, geri kalanlar artık yol açma yeteneğine bile sahip değildi. Sanki anavatanımızla olan bağımız kopmuştu."

"Ne yapmışlar?" Ben sordum

Martin, "Bu bir panikti elbette," diye cevap verdi. "Kendilerini geri bırakan şeyin demir olduğunu biliyorlardı ama ondan nasıl kurtulacaklarını bilmiyorlardı. Birçoğu kendilerini aç bırakmayı ve su içmemeyi denedi; diğerleri ise kirleticiyi bu şekilde uzaklaştırabileceklerine inanarak kanlarını kurutmaya çalıştı. Kayıplar oldu ama yaşlanmaya başladıklarını, büyülerinin değişmeye başladığını, artık ölümsüz olmadıklarını fark ettiklerinde yine de denediler. Bu kadim feyler bizim standartlarımıza göre hâlâ uzun ömürlüydü - yüzlerce yıl ama her geçen nesille birlikte ömürleri kısaldı. Şimdi artık

ortalama bir insandan daha iyi. Birkaç yüz içinde, belki bir avuç on yıl içinde yaşayıp öleceğiz." İcini çekti. "Bunun bu dünyanın ait olmayan şeylerden kurtulma yöntemi olduğunu öne sürenler oldu ama bu bana hayalperestlik gibi geliyor."

"Bu senin için bir zehir," dedi büyükannem düşünceli bir şekilde, işaret parmağını bir dişine vurarak. "Nesiller boyunca bileşik olarak devam eden bir zehir. Ölümden başka bir soruna yol açtı mı?"

Zehir.

"Doğum kusurları; delilik; ve Dük'te olduğu gibi hemofili," dedi Martin. "Gerçi bunların bir kısmı akraba evliliğinden kaynaklanıyor olabilir, özellikle de aristokrasi arasında."

Büyükanne burnunu kırıstırdı. "İğrenç bir alışkanlık. Peki ya karışık kana sahip olanlar: insan ve trol? Onlar da benzer şekilde etkileniyor mu?"

Martin başını salladı. "Kayıtlara geçmiş tek bir melez vakası yok; ve türlerimizin birbirine karıştığı binlerce yıl boyunca, melezlerin ortalama yaşam süresi sabit kaldı. Melez kanlarda çelik silahlarla açılan yaralar, diğer metallerle yaralarla yaklaşık aynı oranda iyileşir. Güçteki belirgin azalma olmasaydı, insan kanının soylarımıza enjekte edilmesi kendimizi bu dünyaya adapte etmek için uygun bir yöntem olabilirdi."

Söylediği her şeyi duydum ama aklım *hep zehir* kelimesindeydi.

"Büyükanne," dedim. "İnsanların zehirlenmesini nasıl tedavi ediyorsun? Büyüyle ?" "Duruma göre değişir," dedi. "Bazı zehirlerin etkisi çabuk geçer ve büyü vücuda verilen zararı iyileştirir. Diğerlerinde toksin kalır veya birikir ve büyü onu vücuttan çıkarmak için kullanılır, bu da bazen yarardan çok zarar verir. Bu acı vericidir ve her zaman daha fazla büyü gerekir. hasarı iyileştirmek için gerekli."

" bu. İkincisi," dedim, zihnim yarışıyordu. "Bir büyü biliyor musun?"

Başını salladı. "En iyisi *lobelya* gerektirir ama kışın *ortasında lobelya* bulunmaz, o yüzden alternatifler kullanmamız gerekecek. Ne olursa olsun, işin zor kısmı sonrasında yapılması gerekenler. Ama," Martin'e baktı, "bana defalarca dünyanın büyüünün tam kanlı troller üzerinde etkisiz olduğunu söyledin."

"Öyle." Ama Martin'in dünyanın kendini demirden kurtarmak için

ait olmayan bir şey bir akor vurmuştu. "Bir cadının büyüü onlar üzerinde işe yaramaz çünkü bu dünyadan değiller," dedim. "Ama demir öyle. Ya büyü onu dışarı çekmek için kullanılabilseydi?"

"Eminim denenmiştir?" Büyükanne Martin'e sordu, o da başını salladı. "Duyduğum kadarıyla hayır. Ya da olduysa bile, kesinlikle işe yaramadı. "

Heyecan içime doldu, soğuğu ve yorgunluğu kovaladı. "Denemekten zarar gelmez."

Büyükanne dişlerinin arasından usulca tısladı. "Acıtacak. İyi ya da kötü, demir artık onların bir parçası, vücutlarının her yerine, hatta sihirlerine bile sızmış durumda. Onu çıkarmak için onları parçalara ayıracaksın."

"Ve onları kendi güçleriyle tekrar bir araya getirmek," diye bitirdim. Bu fikirde mükemmel bir simetri vardı. Doğru olduğunu hissettim. "Bunu denemek istiyorum."

"O zaman bir deneğe ihtiyacınız olacak," dedi Martin. "O deneğin ben olmasını öneriyorum."

Tereddüt ettim. O kadar çok şey yaşamıştı ki, ona daha fazla acı çektirme düşüncesi midemi bulandırdı. "Emin misin?"

Gülümsemesi daha çok yüzünü buruşturuyordu ama başını salladı. "Amacı olmayan bir hayat, hayat değildir. Dünyamızı yaşamaya değer bir yer haline getirme mücadelesi Élise için her şeydi ama o bunu göremedi. Bunu onun için yapacağım."

Bölüm Kırk Beş

TRISTAN

"ADALILARIN KONTROLÜNÜ ELE GEÇİRMESİNİ ENGELLEMELİK İÇİN ONCA ÇABA VE ŞİMDİ

Onları almasına izin mi vereceksin?" Chris ateşe bir çubuk sapladı ve havaya bir kıvılcım bulutu gönderdi. "Ne büyük bir çaba kaybı."

"Boşa gitmedi." Hafif bir esinti gözlerime duman üfleyip onları sulandırıp acıtınca ırkildim. Chris'in içinde güçlü bir adil oyun duygusu vardı ve diğerlerinin yüzüne duman çekmesi gerekiyorsa benim de çekmemde ısrar ediyordu. "Courville'i kurtarman asla bir olasılık değildi, bu yüzden hiçbir şey değişmedi. Ve ona sadece hayatta olduğu sürece bağlı kalacaklar, ki bu da çok uzun sürmeyecek."

"Seni öldürmediği sürece," dedi Chris. "O zaman da zaten her şey boka saracak."

"Güven oylamanız için teşekkür ederim."

"Sende yeterince var zaten," diye cevap verdi. "Bunu kontrol altında tutmanın benim görevim olduğunu düşünüyorum."

"Not edildi." Elime bir sopa alıp, dumanın yön değiştirmesini umarak ateşe sapladım. Onun yerine, yüzüme çarpan bir bulutla ödüllendirildim.

Chris güldü ve bir kütük daha attı. "Yani Courville'de olduğundan emin misin?"

"Makul ölçüde. Marc ve melezler Trianon'un çevresini tutuyorlar. Roland'ın zorla geçmesi bir şey ifade etmezdi ama bunu bilirlerdi ve Marc bize işaret verirdi." Gözlerim birkaç metre ötedeki kızakta bıraktığım Angoulême'e gitti. "Etrafı bu kadar insanla çevriliyken Roland'a saldırmayacağımı biliyor."

"Onu her zaman bu ateşin üzerinde bir şişin üzerine koyabiliriz ve onu kurtarması için evcil trolünü çağırmadan önce ne kadar dayanacağını görebiliriz."

"Cazip," diye mırıldandım. "Ama ayrılırken Courville'i zarar görmeden bırakma şansı ne olabilir ki? Onu dışarı çekmenin daha iyi bir yolu olmalı."

"Ben de seni bir tür stratejik deha sanıyordum."

Homurdandım. "O da öyle."

Kar çıkırdadı ve Cécile ateşe yaklaştı, nemli zemine baktı ve sonra dizime tündü. Elimdeki çubuğu alarak yanan odunu birkaç kez dürtükledi ve duman yön değiştirdi. Chris kaşlarını çattı ve ben gülümseyerek onu daha yakına çektim.

"Sanırım bunu çözdük," dedi ve neredeyse onu yere devirecek şekilde dik oturdum. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Martin benim deneğim olmak için gönüllü oldu. Bence en iyi seçim o... bariz nedenlerden dolayı, ama bizim tarafımızda onu bırakmak istemeyeceğiniz kadar az trol olduğunu biliyorum."

Cécile bu konuda haklıydı. Çenemi onun omzuna yasladım ve alevlere baktım. Duygular bir yana, Vincent'ın kaybı büyük bir darbe oldu, özellikle de Victoria'yı güvenilmez hale getirdiği için. Marc'ı Trianon'dan uzaklaştırmaya cesaret edemedim, bu da cephaneliğimin bir grup silahlı çiftçi ve elindeki gücü sadece orta halli olan sakat bir kütüphaneciden ibaret olduğu anlamına geliyordu. Eğer Cécile'in planı işe yararsa, Martin'in büyüğü neredeyse kesinlikle değişecekti: Bir silahım eksilecek ve nasıl kullanacağını bilmediği yeni güçlere sahip bir perim olacaktı. Bunda bir potansiyel olmadığından değil, ama risk almaya değer miydi?

"Trianon'daki melezlerden birinin üzerinde denemek için beklemek daha iyi olurdu," dedim. Cécile'in ifadesi değişmedi ama yüzünde beliren tiksinti ifadesini kaçırmak mümkün değildi.

"Bunu konuşmuştuk," dedi kolumu iterek ve ayağa kalkarak. "Bunu bir insan üzerinde deneseydim, kalbine bıçak saplanmış gibi kesin bir şekilde öldürürdü. Hepsi olmasa bile çoğu melez için aynı şeyi yapacağına inanıyoruz." Kollarını kavuşturarak büyüünün temelini hızlıca açıkladı. "Onu iyileştirmek için neredeyse onu öldürmek zorunda kalacağım."

"Aslında onu öldürebilirsiniz," dedim. "Hiçbir şey kazanmamış ve gücümüzün bir üyesini daha kaybetmiş oluruz."

"Peki onu o dağın tepesinde öldürmekle ne kazanacaktınız?"

Chris dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Ben sizi bu küçük sohbetle baş başa bırakayım." Ayağa kalktı ve hızla ateşin ışık çemberini terk etti. "Bu merhamet olurdu Cécile," demeden önce onun gitmesini bekledim. Sen orada değildin. Yerde kanlar içinde yattığını, uzuvlarının kesilmiş odun gibi dağıldığını görmedin."

Nefes alış verişi keskindi ve bir an için gözlerini kapattı. "Onun merhamete ihtiyacı yok, Tristan, onun zafere ihtiyacı var. Élise'e yardım edemedi, Angoulême'i durduramadı, peki şimdi ne olacak? Onu bir ata bağlayıp büyük ihtimalle hiçbir fark yaratamayacağı bir savaşa mı göndereceğiz? Bu bir şey olabilir. Çözüm olabilir."

"Neye?" diye sordum. "Kardeşimi öldürme konusundaki ahlaki ikilemime mi?" "Hayır," diye bağırdı. "Bizim hatamıza!"

Duyduklarıma tam olarak inanamayarak donup kaldım.

"Yanılmışım," dedi. "Laneti bozmama konusunda haklıydın ve seni aksi yönde ikna etmeme izin verdiğin için aptalın tekiydin. Demir yumrukla yönetirsek belki hayatımız boyunca işe yarayabilir ama ya sonra? Her zaman daha fazla Angoulêmes ve Tanrı yardımcımız olsun, daha fazla Roland olacak ve onları durdurmak için orada olmadığımızda ne olacak? Yaptığımız seçimler yüzünden çoktan pek çok kişi öldü ve bu, işleri yoluna koymak için bir şans olabilir. Hem senin türünü hem de benimkini kurtarmak için."

Bir elini yüzünde gezdirerek kan ve kir lekesi bıraktı. "Senin türün buraya ait değil ve Tanrı şahidim olsun ki tüm trolleri geri göndereceğim. Ve eğer istediğin buysa, seni de onlarla birlikte göndereceğim." Sonra topuğunun üzerinde döndü ve karanlık ormana doğru hışımla ilerledi.

Onun geri çekilen halini izlerken botlarım yere sabitlenmiş gibiydi. Ondan duymayı beklediğim onca şey arasında, bu onlardan biri değildi. O her zaman iyimserdi ve hayalimizden vazgeçtiğini duymak, mücadelemizin umutsuz olduğunu söylemek... Bu onu doğru yapıyordu.

Senin türün buraya ait değil.

Eğer haklıysa, büyü işe yararsa, o zaman önerdiği şey umduğumun ötesinde bir çözümdü. Bu sadece türlerimizi kurtarmanın ve ellerimizi kana bulamamanın bir yolu değil, aynı zamanda benim için halkımın geliştiğini görme şansıydı. Bir kez daha ölümsüz olacaktı, artık

Demirden kaynaklanan hastalıklar ya da lanetli metalin çocuklarına ne yapacağından korkmak.

Senin türünden.

Bu, Trollus'tan kurtulmaktan çok daha büyük bir özgürlük olacaktı. Sonsuz yaz toprakları, sayısız başka dünya ve onları keşfetmek için sonsuz yıllarla birlikte yeniden onların olacaktı. Bu onlara verebileceğim en büyük hediye olurdu - eve dönebilme yeteneği.

Sen.

Sen buraya ait değilsin.

Soğuk giysilerimi ısıtıyor gibiydi, ağaçların arasından esen rüzgâr kederli bir ulumaya dönüşüyordu. Uyuşmuş ayaklarımla yavaşça ormanda onun izlerini takip ettim.

Onu bir köknar ağacının altındaki kuru bir yerde otururken buldum, yüzü dizlerine gömülmüş, omuzları titriyordu. "Eğer Martin'in istediği , yap," dedim boğazımdaki sıkışıklığı yutkunarak. "Ve eğer işe yararsa, diğer tüm tam kanlı trollerin de onunla birlikte gitmesi için elimden geleni yapacağım."

"Her mi?" Sesi yumuşaktı.

"Bence çoğu kişi bu fırsatı kaçırmak istemeyecektir." "Öyle mi?"

Onun keskin sözlerini, suçluluk duygusunu ve düşündüm. Yaptıklarımı yapmadan bıraktıklarımı ve ellerimdeki tüm kanı. Bizim ellerimizdeki. Hatalarım için beni affedeceğini biliyordum, çünkü onun tarzı buydu. Ama kendini affedebilecek miydi? Eğer kalırsam, benim için kendi türünden geçici de olsa nasıl vazgeçtiğini sürekli hatırlatan biri olmayacak mıydım? Gitsem daha mı iyi olurdu? Unutmasına yardımcı olur muydu?

"Bunların hepsi spekülasyon," dedim. "Büyünün işe yarayıp yaramayacağını ikimiz de bilmiyoruz."

Sessizliklerin en kötüsüydü, ama kalbinin artık benim türümün geri kalanıyla birlikte gitmemi isteyecek kadar ters yöne dönüp dönmediğini soramayacak kadar korkak hissediyordum. Sessizliğinin, bunu bana sorma konusundaki isteksizliğinden kaynaklandığından korkuyordum.

"Bu gece yapacağın büyü için ihtiyacın olan her şeye sahip misin?" O anın bitmesini isteyerek sordum. "Öyle ya da böyle, sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmam gerekiyor."

"Büyükannem ihtiyacımız olan şeyleri topluyordu," diyerek ayağa kalktı ve

koluyla yüzünü sildi. "Şimdiye kadar işi bitmiş olmalıydı."

Cécile kampa geri dönmeye başladı ve bunu şimdi söylemem gerektiğini biliyordum. "Cécile-" Olduğu yerde durdu.

"Seninle geçireceğim bir ömür ile sensiz geçireceğim bin ömür arasında bir seçim yapmam gerekirse, her zaman seni seçerim." Derin bir nefes aldım. "Tabii beni hâlâ istiyorsan."

Dönmedi, sırtını bana döndü ve cevap vermedi. Ama aramızdaki bağı her türlü riske değer kılan da buydu - hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Yavaşça kolunu geriye doğru uzattı, avuç içi açtı ve ben de tuttum.

Bölüm Kırk Altı

.....
C CILE
.....

"KOKUYU ALIYOR MUSUN?" KAMPA YAKLAŖIRKEN SORDUM.

Tristan burnunu çekti. "*DıŖarısı* gibi kokuyor."

"Yaz gibi," dedim adımlarımı hızlandırarak. Ve sonra .

Geride bıraktığımız kamp kar ve çamur içindeydi ama Ŗimdi yemyeŖil bir vahaya d n Ŗm Ŗt . Dizlerime kadar uzanan otlar zemini kaplamıŖ, çalılar yapraklarla dolmuŖ ve kır çiçekleri açıklığı sayısız renge boyamıŖtı.

Bir demet lavanta çiçeğinin yanında duran Büyükanne ve Chris'e yaklaŖtık.

"Güzel Ŗeylere her zaman d Ŗk ns nd r Christophe," dedi Tristan.
"Yastığıma biraz bırakmayı mı planlıyordun?"

"Yastığına bırakmayı planladığım Ŗey o kadar da güzel kokmuyordu."

ŖakalaŖmalarını duymazdan gelen büyükannem kolumu tuttu. "Siz ikiniz tartıŖmak için kaçtıktan sonra bütün açıklık  i ek açtı."  enesini  i eğ'e doğru salladı. "*Lobelia*."

"Bu kesinlikle tesadüf değil."  i eklerden birini kopardım. "Gidelim mi?"

"BUNU YAPMAK İSTEDİĞİNE EMİN MİSİN?" MARTIN'E SORDUM, BATTANİYİYİ onun etrafında. "Bu hiç hoŖ olmayacak."

"Bana yaptığından daha kötü olamaz." Onu çadırdan çıkarıp çimlerin üzerine yatırmıŖtık ama gözleri D k' n üzerindeydi.

her zaman.

Tristan ve Chris'e "Geri çekilin," dedim. "İhtiyacımız olan son şey sizin de bu işe bulaşmanız." Victoria biraz ileride durdu, Vincent ayaklarının dibinde yere oturmuş, parmaklarıyla otları yoluyordu, Martin ve büyükanneme dönmeden önce başını sallamasını bekledim.

İksiri yapmak biraz zaman aldı, Gran ben çalışırken talimatlar mırıldanıyordu, ama bittiğinde keşke daha uzun sürseydi dedim. Eğer işe yaramazsa, sadece en başa dönmekle kalmayacaktım, Martin'in ne durumda olacağını kim bilebilirdi?

Sıvı kabını alnına dökmeye başladım, bacaklarının kütüklerine ulaşana kadar yavaşça vücudundan aşağı doğru ilerledim. İksir pırıl pırıl bir çizgide asılı duruyor, her gergin nefesinde titriyordu. Dökme demir tavayı elime alarak parmaklarımı alnındaki sıvının iki yanına dokundurdum ve büyülü sözleri mırıldandım. İksir iki yana iki yaprak halinde döküldü, ikiz şelaleler gibi aktı. İlk başta, sanki hiçbir şey olmuyormuş, gözleri eğlendirmek için ilginç bir numaradan başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Sonra bir anda yerçekimi iki kat güçlenerek beni aşağıya çekti.

Ve Martin çığlık atmaya başladı.

Büyü derisini, gözlerini, içini parçalayıp toprağa ait olanı geri alırken iksir önce pembeye, sonra da parlak kırmızıya dönüştü.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Durmak istedim. Durmam gerekiyordu. Ama artık çok geçti. İksir yoğunlaşarak metalik bir bulamaç haline geldi ve yerde birikti.

Sonra iş bitti.

İkiz şelaleler akışlarını durdurdu ve ben de odağımı değiştirerek büyüsünü yakaladım ve onu iyileştirmeye zorlayarak kendi isteğime göre bükтім. Korkunç katliam soldu ama göğsü hâlâ yerindeydi.

"Hadi Martin," diye bağırdım, ellerimi göğsüne bastırarak. "Nefes al!" Yumruklarım ona bir kez daha vurdu, sonra bir kez daha, ama dördüncü kez indirdiğimde, ete çarpmak yerine, giysileriyle birlikte altındaki toprağa battılar.

"Taşlar ve gökyüzü!" Kollarımı o kadar sert geri çektim ki kışımın üzerine devrildim, sisli figürünün sürüklenip girdap gibi dönmesini izledim, sonra nihayet

tanıdığım ve sevdiğim kütüphaneciye dönüştü.

Bana göz kırptı.

"Martin?" Daha yakına eğildim. "Beni duyabiliyor musun? İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

Dudakları aralandı ve gözleri ileri geri kaymaya başladı. "Bunun için hiçbir kelime yok, Cécile. Hiçbir dilde yok."

Ancak o zaman yeniden bir bütün olduğunu fark ettim. "Hayal ettiğin gibisin," diye nefes aldım, arkadaşımı iyileştirdiğim için o kadar acı verici bir mutluluk duyuyordum ki, verdiğim sözden dolayı hiçbir rahatlama hissetmediğimi fark etmem bir anımı aldı. Martin bir kez daha demir ve feyden kurtulmuştu ama yapılması gereken bir şey daha vardı. Gözden kaçırdığım bir şey.

"Tristan," dedim dönerek. "Sanırım ben..." Ama kelimeler dudaklarımda öldü, çünkü kendimi Tristan'la değil, Victoria'yla yüz yüze buldum. Ve daha o konuşmadan ne soracağını biliyordum.

Bölüm Kırk Yedi

TRISTAN

VICTORIA CÉCILE'E, "ONU SEN DÜZELTTİN," DEDI, SESİ TUHAF VE SOLUK SOLUĞAYDI.

Çaresiz. "Onu iyileştirdin."

Bunun nereye varacağını biliyordum ve Cécile'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da biliyordu.

"Victoria, hayır," dedim ve onu geri çekmek için kolundan tuttum.

Bir öfke patlamasıyla döndü ve yumruğu bir acı patlamasıyla yüzüme değdi. *Bana vurmuştu.* Dudağıma dokundum, sonra parmaklarımdaki kana baktım ve bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamaya çalıştım. Angoulême'i çözüp onunla uğraşmak yerine nasıl oluyor da en yakın arkadaşlarımla kavga ediyordum.

"Bu sana bağlı değil, Tristan. Bu sefer değil."

Cécile elleri ve dizleri üzerinde sürünerek uzaklaşırken, "Lütfen bunu mantıklı bir şekilde tartışabilir miyiz?" dedim. Ancak daha birkaç adım atamadan, bacağına dolanan büyü onu geriye doğru savurdu. Büyükannesi ellerini tuttu ama Cécile onu . "Git," dedi. "Yoldan çekil." Ve yaşlı kadın dinlemeyince Martin'e: "Onu al."

Kaşları çatıldı, sonra sisli formu katılaştı. Kırılgan kadını kaptığı gibi ağaçlara doğru kaçtı. Chris, elinde tabancasıyla yere çömelmiş bir halde kaldı. Cécile tehlikeyken oradan ayrılma ihtimali benden daha fazla değildi.

"Bırak onu." Cécile'e yaklaşmaya çalışarak daireler çizdim ama Victoria dönerek aramıza girdi. Ona zarar verdiğine inanmak istemiyordum ama Victoria kederden deliye dönmüştü ve bu da herkesi öngörülemez yapıyordu.

"Bana bunu borçlusun," dedi. "Vincent'a borçlusun. Bırak Cécile onu iyileştirsin."

"Yapamaz. Henüz
değil." "Neden?"

İsteğim dışında, gözlerim Cécile'e kaydı ve sonra geri döndü. "Neden olmadığını çok iyi biliyorsun."

Victoria güldü ve bu ses beni yabancılığından dolayı ürpertti. Angoulême sadece Vincent'ı bizden çalmakla kalmamış, Victoria'yı almıştı. Onun kıvılcımını, mizahını, ruhunu yok etmiş ve ardında acı dolu, öfkeli bir kız bırakmıştı. "Bize hâlâ ihtiyacın olduğu için mi? Aletlerinden vazgeçmek istemediğin için mi?"

"Yapma," diye hırladım, Lessa'nın aynı hakareti ben hâlâ onun Anaïs olduğuna inanırken bana nasıl savurduğunu hatırlayarak. "Onun benim için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyorsun. Onun kaybı senden daha fazla acı veriyor."

"Kaybolmadı," diye bağırdı ve Cécile yüzünü buruşturarak ayak bileğine sarılı büyüü tuttu. Ama gözümü yakaladı ve başını salladı. *Ben iyiyim.* Victoria kendini kaybedip yanlışlıkla bacağını ikiye ayırana kadar her şey iyi ve güzeldi.

"Bunu nasıl söylersin?" Sesimdeki gerginliği engelleyemiyordum. "Onun gözlerine baktım Victoria. Orada değil!"

"Bunu bilemezsin."

"Ama ya haklıysam?" diye sordum. "Ya Cécile demiri ve ölümlü formunu çıkarırsa ve geriye hiçbir şey kalmazsa? Bunun sana ne yapacağını düşün." *Onu da kaybedemezdim.*

"*Bunun* bana ne yaptığını bir düşün!"

"En azından hayattasın," dedim düşüncelerimi dile getirerek. "Bunun için minnettar ol."

Söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Çimenler yanarak alev aldı ve Cécile'i tutan büyü onun bedenini bir bez bebek gibi havaya savurdu. "Ona zarar veriyorsun," diye bağırdım, büyüüm Victoria'nın saldırısına karşı koymak için yükselirken bile Cécile'i tutan ipi kestim. Güçlerimiz bir gök gürültüsüyle çarpıştı, yer titrerken ağaçlardan kilometrelerce kar yağdı. Ama çok fazla güç - amaçladığımdan çok daha fazla - ve Victoria havaya fırladı, ağır bir şekilde sırt üstü pistin uzak tarafına indi.

Temizleme.

Cécile yere indi, çimenler umduğum kadar işe yaramadı.

ama çoktan ayağa kalkmış, Victoria'yı rahat bırakmam için bana bağıırıyordu.

Victoria gücüne karşı mücadele ediyordu, sesi kabarcıklı yeminlerden oluşan bir girdaptı. "Yeter," diye bağırdım ona, bana bunu yaptırdığı için öfkeliydim. "Eğer içinde biraz sadakat kaldıysa, geri çekileceksin."

Ama sözlerim bir kükremeye bastırıldı ve bir şey bana çarparak ayaklarımı yerden kesti. Ağaçların yuvarlanırken yumruklar yüzüme çarptı, ama karşılık vermedim, çünkü o Vincent'tı. Vincent, kız kardeşinin yardımına gelmişti.

Victoria ayağa fırladı ve hızlı bir hareketle ağabeyinin kollarını yakaladı. Kükremesi kesilmişti, aldığı her nefeste geniş omuzları sarsılıyordu. Gözleri hâlâ boş olsa da ilk kez umutlanmışım.

"Bu da bir şeydir," dedim Victoria'ya. "Haklıydın - o hâlâ bizimle."

"Affet beni," diye fısıldadı. "Vefasızlık ettim."

Başımı salladım. "Hayatında bir gün bile sadakatsizlik yapmadın. Vincent'ın senin için her şeyden önce geldiğini biliyorum, tıpkı senin onun için olduğun gibi. Eğer gerçekten istediğin şey büyüünün şimdi ona yapılmasıysa, sana engel olmayacağım." Gözlerim alt dudağını çiğneyen Cécile'e kaydı.

"Büyü tamamlanmadı," dedi. "Dahası da var ama ne olduğunu bilmiyorum."

"O haklı." Martin geri dönmüştü, şekli saydamdan opaklığa dönüşüyordu, bu etki baş döndürücüydü. "Arcadia'yı hissetmem gerektiğini bilecek kadar okudum ama hissetmiyorum. Ne kadar değişmiş olursam olayım, geri dönebileceğimden emin değilim."

"Ama hâlâ bir bütünsün," dedim. "Bu da bunu kısmi bir zaferden daha fazlası yapıyor." Kardeşinin elini sıkıca tutan Victoria'ya döndüm. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bunu atlatacağız," dedi omuzlarını dikleştirerek. "Büyü bekleyecek."

Bu sadakatti, saf ve gerçek. Arkadaşlarım olmasaydı ben nerede olurum? Ne olurum? Sadece ikizler ve Marc değil, Cécile, Chris ve Sabine de. Doğamda güvensizlik vardı ama onlara karşı öyle değildim. Ve bu bir zayıflık değildi.

Angoulême onu bıraktığımız yerde, ateşin yanında kıpırdamadan yatıyordu ve ben onu bulduğumuz durumu düşündüm. Yalnız ve yarı deli, yalnızlıktan değil diye düşündüm. Kontrol eksikliğiydi. Kimseye güvenmiyordu. Ne annesine, ne takipçilerine, ne de Roland'a. Tek istisna, planlarını gerçekleştirmesi için bıraktığı Lessa gibi görünüyordu. Ama ikiyezölü kız kardeşime belli kontroller olmadan güvenebileceğine bir an bile inanmamıştım.

"Onu bir tür söz vermeye zorluyor," diye mırıldandım, içten içe onun baskı altında kalmadıkça hiçbir şey için yemin etmeyeceğini biliyordum. Bu da ona daha az güvenmesine neden olacaktı, çünkü onun kontrolünden çıkmanın yollarını arayacağını biliyordu.

Anaïs'in ölümü hakkında yalan söylediği bilgisiyle ona olan güvenini sarstığımdan emindim, ama ya daha da zayıflatırsak? Ona ihanet ettiğinden şüphelenirse ne yapardı? Planlarını değıştirdiğini düşünürse ne yapardı?

"Kararına sevindim," dedim Victoria'ya, zihnim dönüp dururken. "Angoulême'in kontrolünü devralmak için sana ve sihrine ihtiyacım var. Ve bu işi kötü yapmanı istiyorum."

Victoria tek kaşını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü bir oynamama yardım etmeniz için ikinize ihtiyacım var."

Bölüm Kırk Sekiz

CÉCILE

"BU STRATEJİYİ SEVMİYORUM," DEDİM KOLLARIMI TRISTAN'IN BOYNUNA DOLAYARAK sinirlerimi yatıştırmak için. Sahnede olmaya alışkındım ama daha önce hiç hayatım performansıma bağlı olmamıştı. Ve biz bir ikiyüzlülük ustasını kandırmaya çalışıyorduk. "Lessa'ya güvenmiyorum - onun tek sadakati kendine. Şimdiden sözünden döndü. Trollus'ta kalmaları gerekiyordu."

"Ben de ona güvenmiyorum," diye cevap verdi Tristan. "Ama kimin üste çıkacağından emin olana kadar iki tarafı da oynamayı sevdiğini biliyoruz. Angoulême onun kontrolü altında mutlu olacağına inanarak aptallık etti. Lessa Roland değil."

"Hayır, değil," dedim. "En azından Roland o tuhaf tarzıyla seni önemsiyor. Lessa seni sadece bir amaç için araç olarak görüyor. Roland'ı iyileştirdikten sonra seni öldürmeye çalışacak. Ya da beni. Yine."

"Muhtemelen," dedi, sesi neşeliydi. "Ama gerçekten başka seçeneğimiz yok. Roland'ın etrafı insanlarla çevrili olduğu sürece, kayıp verme riski olmadan onu zorla alamam. Ve açıkçası onu öldürmeden zapt edebileceğimden de emin değilim. Senin büyüün Martin'den demiri aldı ve onu iyileştirdi. Bu şans Roland için de istiyorum. Ve eğer onun deliliğini tedavi edebilirsek, Angoulême'i öldürmemizi engelleyecek hiçbir şey kalmaz."

Her ne kadar senaryo olsa da itirafı karşısında midem sıkışmıştı. Roland'ı kurtarmak istemesi bunun planımızın bir parçası olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ya bu bir tuzaksa?" Kendimi yalan söylemeye hazırlayarak sordum. "Ya Roland'a iksiri vermediyse? Ya oraya vardığımızda onu iyileştirmek için büyüü yapmaya çalışırsam ve hiçbir şey olmazsa. Courville'in ortasında bir savaşın ortasında kalırız."

"Bu mümkün," diye itiraf etti Tristan. "Ama kendi Roland'ın Kral olmasını istemediğini söylüyor."

Planımızın özü buydu: Angoulême'in zihninde Lessa'nın sadakati konusunda şüphe yaratmak ama taraf değiştirdiğinden emin olmamak, çünkü o zaman yapacağı tek şey Roland'a onu öldürtmek olacaktı.

"Bir şeylerden vazgeçmek zorunda kalacaksın," dedim. "Taviz vermeden Roland'a yaklaşmamıza izin vermeyecek ve iksir onun sisteminden geçmeden önce sadece çok fazla zamanımız var. Ve bir kez geçtikten sonra başka bir şansımız olmayacak."

"Plan işe yarayacak." Sesi biraz bir hal almıştı.

"Endişelendiğim için bana kızma," diye tersledim. "Angoulême'i mezarlarda ele geçirmenin sorunsuz olacağına o kadar güvenen sendin ve bak ne oldu. Vincent akılsız bir kabuk, Victoria da yas tutan bir karmaşa."

Sessizlik.

"Alçakça bir darbe, Cécile." Sesindeki öfke tenimi yaktı ve bunun bir rol olduğunu bilmeme rağmen geri adım attım. "*Senin* türünü kurtarmak için bunu yapmak zorunda olduğumu hatırlasan iyi edersin. Hayatta kalmalarını sağlamak için acı çekenler *benim* arkadaşlarım ve insanlarım."

İrkildim, çünkü söyledikleri soğuk gerçeklerdi.

"Toparlanmayı bitireceğim ve sonra gidiyoruz," dedi. "Courville buradan çok uzakta."

Açıklığın uzak tarafına gidene kadar bekledim, sonra dönerek ateşin etrafından dolandım ve Angoulême'in kaburgalarına tekme attım. "Senden nefret ediyorum," diye hırladım. "Bu senin suçun!"

Biri arkamdan koşarken kar çıkırdadı, sonra Chris beni ayaklarımdan geri çekti. "Cécile, yapma!"

"Neden olmasın?" Ben talep ettim. "Vincent'a yaptıklarından dolayı bunu binlerce kez hak ediyor. Ve Victoria'ya."

"Çünkü bağlı ve çaresiz, işte bu yüzden." Chris'in sözleri prova edilmiş gibiydi ve Dük'ün bunu fark etmemesi için dua ettim.

"O çaresiz değil." Ateşin yanındaki kütüğün üzerine yığıldım, Dük'ün bu kadar yakınında olması her zerremi geriye getirdi. Özellikle de Victoria'nın büyüünün yavaş yavaş çözüldüğünü bilmek. Beni duyabildiğini bilmek.

"Sence Tristan çaresiz olsaydı ona iyi davranır mıydı? O kalles fahişe ile pazarlık yapar mıydı?"

"Sakin ol," diye yanıtladı Chris, karşımda otururken. "Tristan ne yaptığını biliyor. Anlaşmayı yapacak ve birkaç gün içinde Roland iyileşecek ve Dük ölmüş olacak. Savaş sona ermiş olacak."

"Ama ne pahasına?" Bir mendile burnumu sildim. "Lessa'nın ona daha önce ne teklif ettiğini biliyor musun? Beni bir kenara bırakıp, Anaïs'miş gibi davranarak onu karısı olarak almasını. Kendisini kraliçe yapması karşılığında ona bağlılık göstermesi."

"Bu iğrenç." Chris'in sesindeki tiksinti yapmacık değildi. "Bekle, gerçekten de onun..."

"Hayır. Lessa'yı Anaïs'i öldürdüğü ya da ailesinin ölümündeki rolü nedeniyle asla affetmeyecek ama Angoulême'i yenmek anlamına gelecekse onu oyalayacaktır." demeden önce uzun süre ateşe baktım. Dumandan gözlerim yandı. "Victoria nerede? Ona göz kulak olması gerekiyordu."

"Sanırım Vincent'ı konuşturmaya çalışıyor," dedi Chris. "Tanrı , ama onun için üzülüyorum."

"Ben de öyle," dedim, "ama odaklanmaya devam etmesi gerekiyor. Angoulême'in henüz bir numarası kalmadığını sanmıyorum."

"Cécile." Tristan geldi. "Gitme vakti geldi."

Arkadaşlarımızla vedalaştık; sonra kamptan ayrıldık. Duyulmayacak bir yere geldiğimizde Tristan durdu. "Victoria'nın Vincent yüzünden dikkatinin dağıldığını biliyor, bu yüzden onun kaçmasına izin verdiğimizden şüphelenmemeli."

Daha az belirsizlik olmasını dileyerek başımı salladım.

"Lessa'nın ona ihanet ettiğine tam olarak ikna olmasa bile, emin olana kadar Roland'ı Courville'den ve onun ulaşamayacağı bir yere çağıracaktır. Tek yapmam gereken onu takip etmek ve sonra..."

"Kardeşini öldür."

İçini çekti ve başka tarafa baktı. "Evet."

Parmak uçlarımda durdum ve korkumu kontrol altında tutmaya çalışarak onu sertçe öptüm. "Lütfen dikkatli ol."

"Seni seviyorum," dedi; sonra gecenin içinde kayboldu.

Büyükannemle Martin'in oturup sessizce izledikleri çadıra sessiz adımlarla geri döndüm. Yanlarına oturarak lambayı kapattım ve birlikte

bekledi.

Ateş alçaktan yanıyor, Chris ara sıra bir sopayla onu dürtüyor ve havaya kıvılcım patlamaları gönderiyordu. Rüzgâr hafifçe uğulduyor ve Victoria'nın sesini belli belirsiz ama net bir şekilde duyuyordum. "Lütfen Vincent. Bir şey söyle, ne olursa."

Onu nazikçe kandırdı, geçmişteki hikayelerini hatırlattı, ama Vincent hakkında hiçbir şey duymadım.

Angoulême'in kızığının üstündeki battaniye kıpırdandı, hareket o kadar belli belirsizdi ki tam da o anı izlemiyor olsaydım fark etmeyecektim. Battaniyenin kenarı kalktı ve neredeyse Dük'ün gölgelerin arasından bakan gümüş gözlerini görebildiğimi hayal edecektim. Büyükanнем uykuda olduğu gibi yumuşak bir öksürük çıkardı ve birkaç dakika sonra Chris başını ellerinin arasına aldı, omuzları belirgin bir yorgunlukla çökmüştü.

Battaniye tekrar kıpırdandığında çaresizce korkarak dişlerimi sıktım. *Cesur ol, cesur ol, cesur ol*, diye sessizce söylendim, tutsağımız kendini ihmal edilmiş bir büyü kafesi olduğuna inandığı şeyden çıkarırken bile. Gözlerim havada belirsiz bir bozulma yakaladı, sonra battaniye duruldu, yüzüstü yatan bir adam şeklini aldı, ancak altında hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Dük'ün hamlesini yapmasını beklerken tenimde terler diken diken oldu. Victoria kampa dönmeden önce Chris'i oturduğu yerde öldürebilirdi. Tristan çoktan gitmiş, sahile doğru yol alıyordu. Angoulême'in korkaklığına güveniyorduk.

Nabzım kulaklarımda çınlıyordu ve büyükanнемin elini tutup sertçe sıktım.

Sonra çarpıklık hareket etti ve hızla ağaçlara doğru ilerledi. Martin omzuma dokundu, sonra şekli buğulandı ve sessiz adımlarla gecenin içine doğru koştu, bir süre sonra yüzünde bir gülümsemeye geri döndü.

Dük yemi yutmuştu.

Bölüm Kırk Dokuz

TRISTAN

ANGOULÊME'İN KAFASINDA YETERİNCE ŞÜPHE UYANDIRARAK HİLEMİZ İŞE YARAMIŞTI.

Lessa'nın sadakati, kukla prensini tehlikeye atmaktansa ortaya çıkmayı göze almasını sağlamıştı. Taze karda onu takip etmek kolaydı ve Courville'e doğru hızlı adımlarla ilerledi. Bütün stratejimiz Roland'ı şehir dışına çağırıp Cécilein iksirinin etkisi geçene kadar onu saklamasına bağlıydı ve işe yaraması için dua ettim. İşe yaramazsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Gece boyunca ve şafağa koştuk ve izleri Okyanus Yolu'ndan ayrılıp sahile doğru ilerlediğinde azımsanmayacak bir rahatlama hissettim. Yavaşça süründüm, yanılısamadan ziyade gizliliğe güveniyordum, böylece gücümü hissetmeleri daha az olası olacaktı.

Bir açıklığa ulaştım ve Angoulême'i görünce olduğum yerde durdum. Ama yaklaşan Roland değil, Lessa'ydı ve midem sıkıştı. Plan bu değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Çok şaşırdım," dedi Angoulême. "Bunun nedeni benim yakalandığımı ya da öldüğümü düşünmeniz mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden böyle bir şeye inanayım ki?"

"Çünkü Tristan'ı peşimden gönderdin. Bana ihanet ettin." *O da öyle düşünmüştü.*

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye karşılık verdi. "Planınızın her adımını takip ettim. Bu yüzden buradayız - Trianon'u almaya gidiyoruz. Roland'a zamanın geldiğini söylemiştin."

Bu haber midemi bulandırdı ama şimdi diğer şehri sırası değildi. Biz demişti ve bu Roland'ı kastetmiş olmalıydı. Yakınlardaydı. O

olmak zorundaydı. Bu da onu insan kaybından korkmadan öldürme şansına sahip olacağım anlamına geliyordu.

"Kızımın yüzünü korumanın şartlarından biri de bana asla yalan söylememendi," diye hırladı ona. "Söz verdin. Yoksa insan kanın bunu da bozmana izin veriyor mu? Tüm sözlerin yalan mı?"

"Yalan söylemiyorum," diye bağırdı. "Bana güvenmen için daha ne yapmalıyım?"

Ağaçların arasında çömelmiş, Roland'ın gelme ihtimaline karşı onları izlemeye devam mı etmeliyim yoksa onu kendim mi aramalıyım diye düşünüyordum. Angoulême'in onu kandırdığımdan şüphelenmesi için sadece birkaç dakika daha geçmesi gerekecekti ve yapacağı ilk şey kardeşimi uyarmak olacaktı.

Herhangi bir hareket belirtisi için araziye taradım, çevremde Roland olabilecek kadar güçlü bir güç kaynağı ararken hassas büyü filamentleri gönderdim.

Sonra tüylerim diken diken oldu.

Yavaşça başımı çevirdim, gözlerim Roland'ın üzerinde durana kadar yokuşu tırmandı.

Gülümsedi. "Merhaba, Tristan."

Saldır, saldır, diye bağırdı zihnim ama o yamaçtan aşağı bana doğru koşarken olduğum yerde donup kaldım. Bir darbe için hazırlandım ama tek söylediği "Burada ne yapıyorsun?" oldu.

Sertçe yutkundum. "Seni arıyordum."

Başını eğdi. "Beni öldürmek için mi?"

Evet. "Seni incitmek istemiyorum," dedim. "Sen benim kardeşimsin."

Cevap vermek yerine yanımda yere bağdaş kurup oturdu. "Ondan nefret ediyorum."

Tartışan çifte bir bakış atma riskini göze aldım. "Dük mü?"

Roland başını salladı ve gözleri parladı. "Malımı mülkümü elimden alıyor. Bana yapmak istemediğim şeyleri yaptırıyor."

"Ne gibi?" Zihnim karmakarışık. Buraya onu öldürmeye gelmişim ve şu anda bu çok kolay olacaktı. Oturmuş Dük'ü izliyordu, ona zarar vermeyeceğime tamamen güveniyordu. Ama tam da bu zayıflık saldırmama izin vermiyordu.

"Annemi aldı." Sanki yargılamaya çalışıyormuş gibi gözleri bana kaydı.

Kendi suçunu kabul etmeden önce ne kadarını
bildiğimi. "Onu benden de aldı," dedim.

Roland alt dudağını çiğneyerek bir yaprağı kopardı. "Kral olmak için seni de öldürmem gerektiğini söylüyor. Tek yol buymuş." Başını kaldırıp bana baktı. "Ama ben istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" En son ne onunla yalnız konuşmuştum? En son ne zaman onunla konuşmayı denedim - gerçekten denedim -?

"Dük'e kral olmak istemediğini söylemen için. Benim yönetmemi istediğini. O zaman belki..." İçini çekti ve elini tanıdık gelen bir şekilde başına bastırdı. Dük onu ismiyle, vaatleriyle o kadar sıkı bağlamıştı ki Roland zar zor düşünebiliyordu. Angoulême'in manipülasyonu yüzünden deliliği, şiddeti ne kadar kötüydü? Tüm bunlardan kurtulduğunda normal, küçük bir çocuk olması mümkün müydü?

Tereddüt ettim, tehlikeli bir zeminde yürüdüğümü, söylenecek yanlış bir şeyin onu tetikleyebileceğini biliyordum. Ama kalbimde büyüyen umut çekirdeğini destekleyecekse bu riske değerdı. "Kral olsaydın ve dilediğin her şeyi yapabilseydin, ne yapardın Roland?"

Çenesini küçük bir yumruğunun üzerine dayamıştı, yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Dünyayı kırmızıya boyardım."

Aptalca bir umut.

Ellerimi omuzlarına koydum. Kemikliydi, benim o yaşta olduğum kadar cılızdı, dağınık saçları paltosuna sürtünüyordu. *Hızlı bir dönüş ve her şey bitecek. Hissetmeyecek bile.* Parmaklarım kıpırdadı ama o fark etmemiş gibiydi, tamamen hayallere dalmıştı.

Yap , seni korkak!

Kendimden nefret ederek kafasına uzandım. Nefret ediyordum ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum.

"İşte " Dik oturdu ve işaret ederken ellerimi iterek . "Bak, Tristan. Şu insanlara bak."

Bakışlarım ormanlık yamaçtan aşağıdaki sahile, oradan da açık sulara sıçrarken korku midemi buzla doldurdu.

"Evet, Tristan. Şu insanlara bak." Angoulême'in sesi yamaçtan yukarı süzülüyordu. Kesk. Zalimce. "Roland, öldür onu."

Kardeşim vücudu kaskatı kesilmeden önce tek bir kelime fısıldadı, güç

"Kaçın."

Bölüm Elli

CÉCILE

"ORTASINDAN BİR KUMAŞA BENZİYOR," DEDİM,

Ateşe bir kütük daha atıp Martin'e cesaretlendirici bir baş selamı verdi. "Ya da bir kâğıt parçası."

"Benzetmeniz tekrarladıkça hiç yardımcı olmuyor," dedi kaşlarını çatarak ve havayı karıştırarak. "Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum. Arcadia'nın bu dünyaya karşı baskısını hissedebilmeliyim ama hiçbir şey hissetmiyorum."

Ve Yaz Kralı'na verdiğim sözün baskısından hiçbir rahatlama hissetmedim. Sanki Martin'den demiri çıkarıp onu bir kez daha fey yapmama rağmen hiçbir şey başaramamış gibiydim. Çünkü Arcadia'ya geri dönemezdi ve en nihayetinde peri kralının istediği de buydu. Başka bir parça daha vardı. Kaçırdığım bir şey. Ama ne?

"İşe yaramaz değilsin," dedim ellerimi alevlerin üzerinde tutarak. "Cesaretiniz olmasaydı, trollerden demir çıkarmanın mümkün olduğunu bile bilemezdik. Sadece süreçte henüz çözemediğimiz bir adım daha var. Ama bulacağız."

Ve umarım yakında. Sözümü yerine getirmenin ötesinde, yanımızda fey büyüsüne sahip birinin olmasının avantajları da olacaktı. Aslında, ateşin etrafında oturup Tristan'ın dünyayı kurtarmasını beklerken kazanacağımız tüm avantajları düşünmeden edemiyordum. Ya da denerken öleceğimizi.

Chris sonunda sabrını yitirip ava çıkmıştı, Victoria bir şekilde Vincent'ı ormanın zararına olacak şekilde odun kesmeye ikna etmişti ve büyükannem de trol ateşinin yerle bir etmediği bitki örtüsünü toplamakla meşguldü. Aklımı Tristan'dan uzak tutmak için yapabileceğim tek şey Martin'e yardım etmektir,

ama tüm bunlar hayal kırıklığından başka bir şey değildi.

"Bir sorun olsa anlardın," dedi kütüphaneci, kolumu okşayabilmek için formunu sağlamlaştırmaya odaklanarak.

Ayağa kalktım ve adımlarımı hızlandırmaya başladım, gerginlik tepeden tırnağa içime işliyordu. Her şey yolunda *değildi*. Tristan işin tam ortasındaydı ve sürekli bombardıman beni fiziksel olarak hasta ediyordu. Kahvaltıda yediğim her şeyi kusmuştum ve şimdi başım dönüyordu ve yorgundum.

İçimi derin bir isteksizlik duygusu kapladı ve ağzımın tadı aniden ekşidi. Büyükannemin bana verdiği nane yapraklarından birini ağzıma attım ve öfkeyle çiğnedim.

Sonra bir panik sarsıntısı beni vurdu ve sendeledim, Victoria kolumu yakaladı. "Bir şey oldu," dedim. "Doğru olmayan bir şey var."

Uzakta, parlak renkli patlamalar gökyüzünü doldurdu ve Victoria yemin etti. "Bu Marc. Trianon saldırı altında."

Yer sarsılmaya başladığında Chris kampa doğru koştu. "Yer sarsıntısı," diye bağırdı Chris ama yere savrulduğumda bunun o olmadığını anladım. Şiddet arttıkça ağaçlar devrildi ve kulaklarım muazzam bir gök gürültüsü sesiyle patladı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulduğumda Chris'in eliyle işaret edip ", bu da ne?" dediğini gördüm. Beyaz bir sis bulutu bir okyanus dalgası gibi bize doğru kükredi ve başımızın üzerinden geçerken yüzüme çarpan bir ısı duvarı ağaçlarda kalan karı suya çevirdi.

"Roland Trianon'a mı saldırıyor?" diye sordu büyükannem, yüzü solgundu.

"Yanlış yön," dedi Chris, kalkmama yardım ederken, yer tekrar sarsılırken ikimiz de sallanıyorduk. "O bulut Triaucourt yönünden geldi." Gözleri benimkilere kaydı ve korkumu kontrol altında tutmaya çalışarak başımı salladım. "Tristan Roland'la savaşıyor."

Martin'in omuzlarını kavradım. "Sen fey büyünü çözmelisin, biz de neler olduğunu görmeliyiz."

"Yapamam! Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Yüzünde gözyaşları vardı ama umurunda değildi çünkü Tristan'ın başı dertteydi ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. "Daha çok dene," diye bağırdım.

Beni itti ve Chris'in kollarına düştüm. "Yapamam!" diye bağırdı. "Beni iyileştirmiş olabilirsin, ama sorunu çözmedin, çünkü gidemem

Geri. Dünyaların baskısını hissedemiyorum. Hiçbir bağlantı yok."

Hissedemiyorum... Bağlantı yok.

Chris'in kurtulmak için mücadele ettim. "İksir," diye sordum. "Nerede o?"

Martin bana göz kırptı, sonra cüppesini karıştırdı. "Gitmiş," dedi. "Burada değil."

Kalbim hızla çarpıyordu, Tristan'ın paniği benimkine karışıyordu. "Angoulême mi aldı? Düşün!"

"Bilmiyorum, bilmiyorum." Cübbesinin ceplerini yırttı ve ben yemin ettim. Çünkü cüppeler gerçek değildi - büyüsünün bir tezahürüydü. Gerçek cübbesi çadırda bir yığın halinde duruyordu. Sadece şişenin yanında olması için dua ettim.

Kampı koşarak geçtim, yer sarsıldıkça tökezledim, çadırın kanatlarından düşerek dizlerimin üzerine çöktüm. Martin'in kan lekeli giysileri köşede bir yığın halindeydi ve onları karıştırdım.

"Lütfen burada ol, lütfen burada ol," diye mırıldandım. Sonra parmaklarım soğuk bir şeye değdi ve şişeyi kumaştan çekip çıkardım.

Kendimi çadırdan dışarı attım ve neredeyse Martin'le çarpışıyordum. "İç şunu," dedim. "Şimdi."

"Ama neden?"

Titriyordum, korkum o kadar yoğun ki bedenimi zar zor kontrol edebiliyordum. "Bağlar. Büyünün yaptığı şey bu. Sadece kalpleri ve duyguları değil, dünyaları da. İç onu - şimdi iç."

Şişeyi elimden kaptı, tıpasını yırtarak açtı ve boğazından aşağı boşalttı. Ben onu izlerken savaşın gürültüsü beyaz bir sese dönüştü. Ben beklerken. "İşe yaradı mı?"

Cevap vermek yerine bir elini havaya kaldırarak dünyanın dokusunda bir delik açtı.

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ama bu kısa sürdü.

Geçitten görünen manzara Trianon'du ve hepimiz Tristan ile kardeşi arasındaki savaşı unutmuştuk.

"Taşlar ve kanlı gökyüzü," diye fısıldadı Chris.

Trianon'un duvarları hâlâ sağlamdı ve tepelerinde duran melezleri görebiliyordum ama dehşetimizin kaynağı bu değildi. Şehri çevreleyen, yaklaşık otuz metre derinlikte bir insan kalabalığı vardı - daha fazlası kapıda - her biri

içeri girmek için savaşıyorlardı. İtişip kakışıyorlardı, bazıları başlarının ve omuzlarının üzerinde sürünürken, diğerleri elleri ve dizleri üzerinde toprağı kazıyorlardı. Yerde bazıları hareketsiz, bazıları acı içinde kıvranan cesetler vardı ama erkek, kadın ya da çocuk, kimse yardım etmek için durmadı.

"Bu şekilde davranmak için neden bu kadar korkuyorlar?" Martin sordu.

"Onlar Roland'a sadakat yemini etmeye zorlanan adalılar," dedim buz gibi terler omurgamdan aşağı süzülürken. "Onlara surları aşmalarını emretti."

Chris bir taş alıp ağaca fırlattı ve yer tekrar sarsılınca sendeledi. "Planlarının bu olmaması gerekiyordu," diye bağırdı. "Zamanımız olması gerekiyordu. Roland'ın onlarla birlikte yürümesi gerekiyordu. Eğer bilseydik, eğer bilseydim-" Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Victoria daha iyi görebilmek için beni yolundan iterek, "Giderek daha fazlası geliyor," dedi. "Hepsi nereden geliyor?"

"Fark eder mi?" Ben talep ettim.

"Evet." Elini Martin'in puslu suretinde salladı. "Tuzunu hak et, fey, ve git biraz keşif yap."

Martin küçük açıklıktan sürünerek geçti ve gözden kayboldu.

"Victoria," diye fısıldadım, ses tonum bana sertçe bakmasına neden oldu. Yıkılmamak, durumun ne kadar vahim olduğunu herkese anlatmamak için tüm kontrolümü kaybediyordum. Gümüş gözlerinin içine baktım: *O kazanmıyor.*

Çenesi gerildi ve hafifçe başını salladı. Sonra Martin yeniden ortaya çıktı. "Courville ile Trianon'un hemen dışındaki bir sahil arasında uzanan sihirli bir otoyol var," dedi delikten içeri girerek. "İnsanlarla dolu kayıklarla kaplı - yüzlercesi!"

"İnsanlardan mı?" Chris talep etti.

Martin başını salladı, gözleri çılgına dönmüştü. "Yüzlerce kayık."

Bu da binlerce insanın açık denizde tamamen Roland'ın merhametine kalması demekti. Bir kez daha Angoulême'in zekâsını hafife almıştık: O bizim tuzağımıza düşmemişti. Biz onun tuzağına düşmüştük.

Bölüm Elli Bir

TRISTAN

DAHA ÖNCE HIÇ KOŞMADIĞIM GIBI KOŞTUM. ROLAND'IN BÜYÜSÜ KALKANLARIMA ÇARPTI, Beni dizlerimin üstüne çökertti ve ormanı dümdüz etti, geriye dumanı tüten yıkıntılar ve buhardan başka bir şey bırakmadı.

Onu öldüremezdim, bir şehir dolusu sivil onun sihrinin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede dururken olmazdı.

Beni geri çekmek için yarısını okyanusa atma riskini göze almadan kaçamazdım.

Benim için harekete geçmekten başka seçenek yoktu. Kıyıya doğru ilerledim ve Roland'ın köprüsünün sağlamlığını test etmek için suyun derinliklerine büyü hisleri gönderdim. Sağlandı. Bu yüzden sahilde dururken görülmüştü: suya hayran kaldığı için değil, bu an için inşa ettiği, hazırlandığı için. O binlerce insanı tutmak ona hiçbir şeye mal olmuyordu ama onları düşürürse ve ben de onları yakalamak zorunda kalırsam, bu bana her şeye mal olacaktı.

Kumların üzerine inerek denize doğru bir bakış attım ve umudumu doğruladım. Kayıklar hareket ediyordu, bir düzine kadar trol tarafından itiliyorlardı ve hiç şüphesiz en başta insanları ahşap tekneye zorlamaktan sorumluydular. Tek yapmam gereken onlar karşıya geçene kadar onu meşgul etmekti. Bunun saatler sürebileceğini aklıma bile getirmedi.

Kayarak durdum, döndüm ve Roland'ın tepeyi aşmasını bekledim, böylece ben de kendi saldırımı başlatabilecektim.

Görüş alanıma girdiğinde kısa bacakları sertçe sallanıyordu, gözyaşlarıyla çizgili yüzü öfke ve çaresizliğin çarpık bir karışımıydı ve hayatımda hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Angoulême more. Bunu bir çocuğa kim yaptı? Kim sekiz yaşındaki bir çocuğu düşmanlarını katletmek için bir araç olarak kullandı, özellikle de söz konusu düşmanlar çocuğun kendi aile üyeleriyle?

Ama çelişkili ya da değil, Roland saldırmakta tereddüt etmedi. Güçlerimiz yeryüzünü sarsan gök gürültüleriyle çarpıştı, ısı patlamaları kilometrelerce uzaktaki karı eritti. Stratejisi neredeyse anneminki kadar akılsızcaydı ama annemde olduğu gibi, kendi güvenliğini ya da neden olduğu yıkımı tamamen göz ardı etmesi, saldırısına daha fazla güç aktarmasını sağladı.

Fark etmezdi: Sekiz yaşındaydı. Bir çocuktı. Gücünün potansiyelini fark etmesine daha on yıl vardı.

Tekrar vurdu ve büyüm şiddetle titredi. Tekrar vurdu ve topuğum kaydı. Tekrar ve geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım ya da düşme riskini göze aldım.

Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi ve korku omurgamı bir yılan gibi sarstı. Genel kanının aksine, yaşayan en güçlü trol ben değildim.

Yakın bile değil.

Elli İkinci Bölüm

CÉCILE

ANGOULÊME'IN TUZAĞINA DÜŞTÜK VE YAPABİLECEĞİMİZ HİÇBİR ŞEY YOKTU.

konuda. Bu savaş birkaç dakika içinde bitecekti ve biz saatler uzaktaydık. Tristan tek başınaydı. Marc, Sabine ve Trianon'daki tüm dostlarımız kendi başlarındaydı. Yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Seçeneklerimiz neler?" Botlarıma bakarak sordum. Erimiş kar etraflarında birikiyor, ayak parmaklarımı üşütmek için içeri sızıyordu ama hareket etmeye zahmet edemiyordum.

Victoria, "Hafif seyahat edersem, iyi bir şeyler yapmak için zamanında yetişebilirim," dedi.

Hafif seyahatin ne demek olduğunu biliyordum - bensiz. "Git," dedim. "Vincent'ı al.

Koşun."

"Cécile..."

"Bu bir rica değil," diye tersledim. "Bu bir emir. Git. Şimdi."

Bir anda gittiler ve beni Chris ve büyükannemle baş başa bıraktılar.

Chris elimi tutarak, "Bunun troller arasındaki bir savaşa dönüşeceğini hep biliyorduk," dedi. "Elimizden geleni yaptık. Şimdi kimin kazanacağını görmek için bekleyeceğiz."

Ama sözleri kesik kesikti, çenesindeki kaslar tenine karşı öne çıkıyordu. Pasiflik benim için olduğu kadar onun için de geçerliydi.

Ve bu durum büyükannemin hiç hoşuna gitmedi. "Bu kadar bozgunculuk yeter," diye tersledi. "Trianon'un insan ve bazıları yaralı. Bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Çantanı topla, Cécile. Chris, sen de

Atları eyerleyin ve çabuk tutun."

İkimiz de ona bön bön baktık, ama bir sopayı bir anahtar gibi ürkütücü görünecek şekilde eline aldığında, onun emrini yerine getirmek için zıt yönlerle doğru kaçıştık.

"Martin nerede?" Eşyalarımı çantama tikiştirirken sordum.

"Siz ikiniz gitti," diye cevap verdi büyükannem, dikkatle eşyalarını toplarken.

Topladığı *lobelya*. "Yardım edeceğini söyledi."

Neyi başarabileceğini düşündüğünü bilmiyordum ama hiçbir şey söylemedim. Eğer kalsaydı, Tristan kardeşi tarafından katledilirken kendimi olduğum yerde donmuş, küçük bir portaldan izlerken hayal edebilirdim. Bunun kimseye bir yararı olmazdı.

Ayağa kalktım ve büyükannem de benimle birlikte hareket ederek gömleğimin önünden tuttu ve beni kendine çekti. "O çocuğa ne olursa olsun, sakın yatıp ölmeyi düşünme, beni duyuyor musun?"

Nasıl bir his olduğunu hatırlamak çok kolaydı; sluag zehrinin onu benden uzaklaştırdığı ve tüm yaşama isteğimin bir anda yok olduğu anı. Giyotinin soğuk baskısı nasıl da merhamet gibi gelmişti.

"Beni duyuyor musun?" Zayıf bedenine göre şaşırtıcı bir güçle beni kendine doğru çekti. "Artık sadece senin hayatın değil."

O haklıydı. Tristan'ın bu karşılaşmadan sağ çıkamaması beni savaştan alıkoyamazdı. Acı sona kadar devam etmek gibi bir sorumluluğum ve görevim vardı ve bunu yapabilme yeteneğim bir büyü ya da iksirden değil, irade gücümden kaynaklanıyordu. "Seni duyuyorum," dedim çenemi kaldırarak. "Şimdi yola koyulalım."

Ama atlara döndüğümüzde, başımızın üstündeki gökyüzünü bir çığlık doldurdu. Kartal sesi gibi bir sestı ama çok çok daha büyüktü. Atlar çılgına döndü, itlerinden kurtulup ağaçlara doğru dörtmala koşmaya başladılar. Kafamı kaldırdığım anda ben de aynısını yapmak istedim, çünkü gökyüzünü kesen bir ejderhaydı.

Ağaçlara doğru koşarken Chris, "Tristan'ın geri dönemeyeceklerini söylediğini sanıyordum," diye bağırdı.

"O yaptı." Büyükannem tökezledi ve ben de onu ayağa kaldırdım, bunu yaparken de arkama bakma riskini göze aldım. Ejderha açıklığa inmişti, altın pulları güneş ışığında parlıyordu. Ve ben onu tanıdım.

"Kış," diye nefes aldım. "Kış feyleri geri gelemmez."

Kolunu bırakarak açıklığa doğru geri çekildim.

"Delirdin mi sen?" Chris beni geriye doğru sürükledi. "Bırak beni," dedim ve kolları çözüldü.

Ejderhaya yaklaşırken nabzım kulaklarımda kükrüyordu, gözlerim devasa pençeleri ve elim uzunluğundaki dişleri arasında gidip geliyordu. Homurdandı ve havaya bir buhar fışkırdı. "Sen Melusina mısın?" Kocaman başını göğsümden sadece birkaç adım öteye kadar indirdiğinde irkilerek sordum. Zümrüt gözleri parladı ve sülfür ve alev kokan bir nefes daha çekti.

"Cécile!" Chris, sanki ince gövdesi onu devasa canavardan koruyacakmış gibi bir ağacın arkasından adımları tısladı.

"Onun bir heykeli var... Trollus'ta," dedim. "O bir Yaz ejderhası." Bir elimi uzattım ve muhtemelen ihtiyatlı bir davranış olmasa da yaratığın derisine bastırdım. Pulları çelik kadar sertti ama pulların arasından trollerin yaydığı doğaüstü sıcaklığın aynısını hissettim. "Bize yardım etmek için mi buradasın?"

Melusina bana baktı, sonra kocaman başını eğdi.

"Bizi Trianon'a götürebilir misin?" Dehşete kapılmış ve heyecanlanmış bir halde sordum.

Kanatlar bir çatırtıyla açıldı, ardından ejderha gövdesini yere indirirken gövdesine doğru kıvrıldı.

"Sanırım biraz ipe ihtiyacımız olacak," dedim.

YOLCULUĞUN BÜYÜK BİR KISMINI GÖZLERİM KAPALI VE YÜZÜM

büyükannemin kürek kemikleri arasında sıkışmıştı. Chris beni yanımdan dürtünceye kadar aşağıya bakma riskini göze alamadım. Duvarları çevreleyen yüzlerce adalının görüntüsü, onları gördüğüm mesafe kadar endişe vericiydi. Büyükannem yardım edebileceğimizden emin görünüyordu, ama insanların duvarı aşmak için umutsuzca birbirlerinin üzerine tırmanmalarını izlerken, bunun nasıl olacağını göremiyordum.

Körfezin açık sularında kayıklara dolmuş Courville sakinleri için de umut göremedim, diğer şehir ancak uzaktan görülebiliyordu. Kayıklar havada süzülüyor gibiydi ama sörfün büyüye karşı nerede kırıldığını, köpük ve köpüklerin desteklediklerini ıslattığını görebiliyordum.

Melusina şehrin etrafında döndü ve üçümüz de körfezin kıyısından aşağıya, Trollus'un ötesine, Tristan ve Roland'ın hâlâ savaştığı yere baktık. Toprak her iki yönde de kilometrelerce yerle bir edilmişti, havayı dolduran kara duman bulutları ara sıra ateş ya da buhar fişkırmasıyla dağılıyordu.

"Bizi kale kulesine indir," diye bağırdım ejderhaya, o daldıkça midem boğazıma doğru yükseliyordu. Kale arazisi, elleriyle gökyüzünü işaret ederek çılgınca görev yerlerine koşan askerlerle dolup taşıyordu; ve biz yere indiğimizde, kulelerden birine pelerinli bir figür çıktı, gizlenmiş yüzü ilerleyişimizi izliyordu. Marc'tı.

Ama sevincim kısa sürdü. Melusina çığlık attı ve havanın yükselmesiyle hepimiz bir tarafa doğru kaydık, zar zor tutunuyorduk.

"Marc," diye . "Marc, biziz!"

Ejderha tekrar çığlık attı, sonra daldı ve ben işimizin bittiğinden emindim. Marc onu gökyüzünden çekip almıştı. Sonra kanatları genişçe kırıldı ve yukarı çekilip kulenin üzerinde süzülürken omurgam çatladı. Kuşlara özgü bir incelikle dikkatlice mazgalları tuttu ve kanatlarını yanına doğru kapattı.

"Cécile?" Marc talep etti.

"Bizi aşağı indir!"

Dengemi yeniden kazanmak için kulenin buzlu taşına yaslandım ve sendeleyerek kenara çıkıp suya baktım. Sihirli yol titredi ve sarsıldı, sayısız insan denize düştü. Yüzme. Boğuluyorlardı. "Onlara yardım etmeliyiz," dedim ve kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz yer sarsıldı.

Ve tüm kayıklar suya gömüldü.

Elli Üçüncü Bölüm

TRISTAN

PLANIM ROLAND'IN BİR SAAT BOYUNCA KALKANLARIMA VURMASINA IZIN VERMEK.

kayıp gitti. Bir on dakika daha dayanamazdım.

Bir sonraki darbesini engelleyerek ormana daldım ve bir kaya yığınının arkasına yuvarlandım. Hava ıslık çaldı, görünmez bir bıçak ağaçları o kadar temiz bir şekilde kesti ki devrilmediler, bir rüzgâr onları bir dizi domino taşı gibi düşmeye gönderene kadar dik kaldılar. Parlayan kırmızı bir çizgi yanımdaki kayayı ikiye böldü, başımın sadece birkaç santim üzerinde kesildiği yerden erimiş kaya damlıyordu.

Bir ısı dalgası yayarak ormanı ateşe verdim ve dumanı tutmak için yukarıda bir bariyer oluşturdum. Boğucu örtünün altında körlemesine koştum, Roland'ın saldırılarının altından eğilirken bile kayalara ve molozlara takıldım, büyüüyü sadece gerektiğinde kullandım ve gücümü korudum. Ama bunu uzun süre devam ettiremezdim. Angoulême, Courville halkının karşıya geçmesi için zaman kazandığımı fark edecek ve beni dışarı çekmek için onları boğmaya ya da daha kötüsünü yapmaya başlayacaktı.

Roland'ı öldürmek mümkün olabilir. O daha güçlüydü ama ben yıllarca daha fazla eğitim almıştım. Ölüm sancıları çekerken sihirli köprüyü ayaklarının altından söküp atma ihtimali de vardı. Onları yakalayabilirdim ama yine de Lessa ve Dük'le uğraşmak zorunda kalacaktım. Diğer tek seçeneğim Angoulême'i bulmak, onu öldürmek ve Roland'ın serbest kaldığı anda şiddete başvurmaması için dua etmektir.

de korkunç planlardı.

Kökleriyle birlikte devasa bir ağaç başımın üzerinden uçarak yeşilliklere çarptı ve kısa süre sonra ona bir başkası katıldı. Bir diğeri de kalkanıma çarptı,

Bir kıymık serpintisi içinde patlıyordu. Omzumun üzerinden Roland'ın o an için takipten vazgeçtiğini ve bunun yerine terk edilmiş bir taş binanın tepesinde durarak önüne gelen her şeyi bana doğru fırlattığını gördüm. İhtiyacım olan fırsat buydu. Büyü ve dumanla kendimi gizleyerek, Angoulême ve Lessa'yı en son gördüğüm yere dönerken bir yöne doğru koştuğum yanılsamasını gönderdim. Numara sadece Roland'ın mermilerinden birini indirmesi için gereken süre kadar sürecekti, bu yüzden her saniyeyi değerlendirmem gerekiyordu.

Açıklığa ulaştığımda gitmişlerdi ama bunu bekliyordum. Kendimi gizleyerek izleri aradım ama savaşın sıcaklığı zemini çamurlu bir pisliğe çevirmişti.

"Neredesin sen?" Etrafıma bakarak hırladım. Savaşın serpintilerine maruz kalmadan aksiyonu görebileceği bir yere ihtiyacı olacaktı. Yakın bir yerde.

Ama hiçbir şey yoktu. Zemin inişli çıkışlıydı ama hiçbir yamaç ona ihtiyacı olan görüşü sağlayacak kadar yüksek değildi. Bir daire çizerek Roland'ın köprüsüne baktım ve kıyıdan yaklaşık yüz metre ötedeki bir kaya kümesinin üzerinde duran eski bir deniz fenerini fark ettim. Çatısı çökmüştü ama yine de Dük'ün ihtiyacı olan görüşü sağlayacak kadar yüksekti.

Dar pencerelerden birinin önünden bir gölge geçti. *Zekice. Ama yeterince akıllıca değil.*

Gülümseyerek kumun kenarına kadar yürüdüm ve küçük adaya doğru kendimce görünmez bir köprü kurdum.

Gün ortasının parlak güneş ışığında kendini gizlemek daha zordu ama sadece dikkatle izleyen biri suyun üzerinden geçerken illüzyonumun havada yarattığı bozulmayı görebilirdi. Roland'ın beni ararken çıkardığı kargaşa da dikkatimi dağıtıyordu.

Köprüyü hızlıca geç. Kayaların üzerine. Tabandaki çürümüş ahşap kapı hafifçe aralıktı, ama nazik bir dokunuşla...

Ada ve üzerindeki her şey, güneşin kendisine kadar uzanıyor gibi görünen beyaz-sıcak bir ısı sütunu içinde kayboldu.

Ormanın gölgelerine doğru geri adım atarak diz çöktüm. Ve ölmüş olduğumdan emin olmak için gelmelerini bekledim.

Birkaç dakika sonra ağaçların arasından kukuletalı bir figür çıktı, topuklarına kadar sarkan pelerininin altında kollarını kavuşturmuştu. Bir parçam onun kim olduğunu görmek istiyordu.

Duke'ün yüzüne. Onu bitirenin ben olduğumu bilsin diye. Ama gösteriş olmadan da yeterince risk vardı ve intikam intikamdı.

Bir ustura kadar keskin olan büyü elimden fırladı ve Dük'ün boynunu ikiye ayırırken kan fişkırdı. Ceset yere yığılırken kukuletalı kafa da devrildi ve ayaklarımın yanında yüz üstü durana kadar yuvarlandı.

Angoulême değildi.

Bu da kardeşimin kontrolünün hâlâ onda olduğu anlamına geliyordu. Ve benim hâlâ hayatta olup olmadığımı test etmesinin çok kolay bir yolu vardı.

Küfrederek, sahip olduğum tüm büyüü okyanusa doğru fırlattım ve yeterli olması için dua ettim.

Elli Dördüncü Bölüm

CÉCILE

KULEDEKİ HERKESİN DUDAKLARINDA YANKILANAN DEHŞETİN ARDINDAN BİR

Kayıklar su seviyesinin hemen üzerinde yakalandığında, büyüünün görünür parmakları onları dik ve sabit tutmak için ahşabı kavrayıp pençelediğinde toplu bir rahatlama.

Marc yemin etti. "Onları tutan Tristan olmalı ama bu sürdürülebilir değil."

Ne demek istediğini anlamamak mümkün değildi. Suyun üzerinde düz ve sabit bir köprü olan şey şimdi yüzen bir iskeleden biraz daha fazlasıydı, dalgalar hem büyüüyü hem de kayıkları dövüyor, onları ileri geri sallanmaya gönderiyordu.

Chris, kulenin kenarında tünemeye devam eden Melusina'ya doğru döndü. "Beni daha yakına götürecek misin?" Kanatlarını karıştırdı ve sonra üzerine tırmanması için bir omuz attı, havalanmadan önce ayaklarını iplere bağlamasını zar zor bekledi.

Kapı çarparak açıldı ve Tips koltuk değneğine dayanarak dışarı fırladı. "Bunu görüyor musun?" diye sordu, beni görünce gözleri büyüdü.

"Duvarı tutabilir misin?" Marc talep etti.

Tips başını salladı. "En azından şimdilik. Çok uzun süre gerekemeyebilir - dışarıda birbirlerini öldürüyorlar. Sayısız yaralı ya da ölü var."

"Bir şeyler düşünmeye çalışacağım," dedim. "Aralarında troller var mı?"

"Hayır, henüz değil," dedi. "Yine de bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu umuyorum - bu

Eğer hepsi ölürse, insan kalkanlarının pek bir faydası olmaz."

"Bir şeyler düşüneceğim," diye tekrarladım, ancak zamanında yardımcı olabilecek ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Marc kendini taşa dayayarak, "Tanrına dua et de bu insanlar Roland'a yemin etmemiş olsun," dedi. "Çünkü onları kıyıya getiriyorum." Marc çökmekte olan köprüden kayık üstüne kayık çekip sahile indirirken sessizce durduk. Ancak hâlâ suyun üzerinde olan insanlar teknelerinden inerek kıyıya doğru koşmaya çalışıyorlardı. Büyünün kaygan yüzeyinde kayıp düşüyorlar, dengelerini koruyamıyorlardı, zıplayıp dalarken suya yuvarlanıyorlar.

"Aptallar," diye bağırdı Marc, ama suya düşenleri kurtarmak için köprüdeki kayıkları terk ederken sesi öfke değil çaresizlik doluydu.

Başka tarafa bakmak imkânsızdı, özellikle de Tristan'ın gücünün azalmaya başladığını bilerek. Korkusu gibi paniği de zihnime kazınmıştı. Dışarıda hâlâ sayısız kayık ve suda daha da fazla insan vardı ama artık zaman yoktu.

"Acele et Marc," diye yalvardım, elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum. "Daha fazla dayanamaz."

"Cécile?"

Tam zamanında döndüm ve Sabine'in bana doğru koştuğunu, Souris'in de peşinden deli gibi havladığını gördüm. Onu yakaladım ve bir yığın halinde yere yığıldık. "Tanrı'ya şükür buradasın," dedi gözyaşları yanaklarıma bulaşarak. "Ne yapacağımızı bilmiyoruz. Duvarların dışında çılgınlık var: hepsi çok korkuyor, ama kendilerine yardım edemiyorlar gibi görünüyor. Çok fazla insan öldü ya da yaralandı ama onları içeri alırsak ne yapacaklarını kimse bilmiyor."

Büyükanne, Marc'ın yanındaki duvara yaslanmıştı. "Revigny'de yaptığınız gibi onları uyutalım ya da transa sokalım derdim ama o kadar iksir için malzememiz yok, olsa bile onlara nasıl içireceğimizi bilmiyorum."

"Zorlama mı?" Marc sesi gerginleşerek sordu. "Roland'ın yemini zayıf bir kontrol yöntemi - belki bir süreliğine üstesinden gelebilirsin."

Bu fikir çok zorlayıcıydı. Bir avuç insanı aynı anda zorlamıştım ama bu her bir birey için inanılmaz bir odaklanma gerektiriyordu ve bunu hiçbir zaman uzun süre sürdürememiştim. "Yapabileceğimi sanmıyorum," dedim ve nedenini açıkladım.

Hepimiz bir şey yapamayabileceğimiz fikrini kabullenirken kuleyi korkunç bir sessizlik kapladı. Bu insanların hayatta kalması

tamamen Tristan'ın sebat edip etmemesine bağlıydı.

"Peki ya bir şarkı?" Sabine sordu ve ben iki kaşımı birden kaldırıncı ekledi: "Anneni, yani Anushka'yı maskeli baloda gördüm. Tristan da öyle. O şarkı söylerken sanki herkes transa geçmiş gibiydi. Kimse kıpırdamadı - neredeyse nefes almıyor gibiydiler."

Ama o Anushka'ydı, beş yüzyıldır zanaatını geliştiren bir cadı. Onun yapabildikleriyle benim yapabileceklerim çok farklı şeylerdi. Yine de bu fikir bende yankı uyandırdı ve nasıl işe yarayabileceğini düşündükçe bunun mümkün olduğuna daha çok inandım. Şarkıya bir tür büyü gibi odaklanmak. Zorlamak için değil, ama... büyülemek için?

"Denemekten zarar gelmez," dedi Sabine elimi sıkarak.

Yavaşça başımı salladım. "Marc, yaptığın işi durdurmadan sesimi herkesin duyabileceği kadar yükseltebilir misin?" Duvarın dışındakileri kurtarmak için denizdekileri feda etmeye hiç niyetim yoktu.

"Evet," dedi ve eldivenli parmağını çenesine vurdu. "Etkilenmesini istemediğimiz tüm insanların kulaklarını tıkamamız gerekecek, melezlerin de."

"Marie'de hâlâ üvez olabilir, bu işe yarar. Gidip onu bulacağım," dedi Sabine ve ayrılmadan önce kalkmama yardım etti.

Bakışlarım açık denize gitti. "Bunu sonsuza kadar yapamayacağım Marc. Neyi başarmayı umabiliriz?"

"Dışarı çıkıp elimden geldiğince çok yaralıya yardım edeceğim," dedi Gran, o daha cevap vermeden. "Sabine'in bana ihtiyacım olan malzemeleri bulup bulamayacağına bakacağım."

"Leydi Marie ile konuşun," dedi Marc. "O size daha hızlı yardım edebilir. Ona seni benim gönderdiğimi söyle. Ve Joss'u bul - işe yarayabilir."

Kulede sadece ikimiz ve köpek kalmıştık. "Marc?" Tekrar sordum.

Nadir bir hareketle kapüşonunu geri çekti ve şekil bozukluğunu tümüyle ortaya çıkardı. O anda aklıma geldi ki, eğer ütüyü ondan çıkarırsam, artık böyle görünmek zorunda kalmayacaktı. Tabii eğer istemezse. Bir yanımda, şans verilse bile aynı kalacağından emindi.

"Tristan için zaman kazanacağız," dedi. "Hepsi bu kadar."

"Ya düşerse?" Bunu söylemek bile acı veriyordu; düşerse benim için yapacak daha çok şey olacağı fikri de öyle.

Marc sessizdi ve dışarıdakilerin çığlıklarını duyabildiğime yemin edebilirim.

Duvarlar. "Kaçabiliriz," dedi. "Bizim için önemli olanları alıp uzaklara gider, yeniden toplanır, sonra başka bir gün tekrar deneriz. Ya da denemeyiz."

Gözleri hiç irkilmeden benimkilerle buluştu. Bunu daha önce yapıp yapmadığından emin . Ne değişmişti ki?

"Ya da savaşıyoruz," dedi. "Acı sona kadar. Trollus'u Roland ve Angoulême'e karşı toplamaya çalışın. Roland yenilmez değil, Angoulême de yanılmaz değil. Onları bitirmek için sadece büyü'nün gücünden daha fazla yol var."

"Senden iyi bir hükümdar olur," dedim, bunu uzun zamandır düşünüyordum ama hiç dile getirmemiştim.

"Belki barış zamanlarında," dedi. "Ama değişimi gerçekleştirmek, insanları her şeyi riske atacak şekilde bir araya getirmek için benden daha hırslı ve karizmatik bir birey olmak gerekir. Her iki durumda da, umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmayız." Sonra bekledi, çünkü sorusuna cevap vermemiştim.

"Savaşıyoruz," dedim. "Acı sona kadar."

Sabine kulenin tepesine döndü. "İpuçları hazır olduklarını söylüyor," dedi. "Melezler kulaklarını büyüyle tıkamışlar ve Fred'in adamlarının maskeli balo gecesinden kalma üvezleri hâlâ yanlarında." Marc'ın yanına gitti ve dirsekleri birbirine değecek kadar ona yakın durması dikkatimden kaçmadı. Marc'ın Pénélope'tan ayrılmaya hazır olup olmadığını, hatta bunu yapıp yapamayacağını ya da Sabine'in verecek hiçbir şeyi kalmamış genç bir adamın özlemine çekip çekmediğini merak ettim. Her iki durumda da, müdahale etmek bana düşmezdi ve hepimiz sona doğru yürüyor olabileceğimize göre, bunun ne anlamı olabilirdi ki?

Sabine bana bir deri ılık limonlu su uzattı, derin derin içtim, sonra da ihmal edilmiş sesimi ısıtmak için bir dizi egzersiz yaptım. Kulaklarını yünle tıkamaya başladı ama Marc görevinden döndü ve ellerini nazikçe aşağı itti. "Seninle işi şansa bırakmamak en iyisi."

Sabine yüzünün yan tarafına dokundu ve onu büyümden koruyan büyü'nün sıcak baskısını hissettiğini biliyordum.

Gözlerimden akan yaşları görmemeleri için dönerek derin bir nefes aldım ve sonra şarkı söyledim. Annemin - Anushka'nın değil, gerçek annemin - ben küçük bir kızken bana söylediği bir ninniye seçtim, irademi sözlere ve duygusuna odakladım. *Sakin ol.*

Sesim kuleden süzülerek uzaklaştı ve kuleden gelen

Marc'ın büyüsu onu şehrin öbür ucuna, surların üzerinden ötesindeki tarlalara ve tepelere taşıdı.

Sakin ol.

Güç topraktan süzülüp kalenin taşlarından geçerek ayaklarıma . Rüzgâr denizden yükseliyor, dudaklarımda tuz tadı bırakan buğuyu taşıyordu. Büyü saftı, kullandığım kan büyüsunün, çaldığım trol büyüsunün lekesini siliyor ve kendimi temiz hissetmemi sağlıyordu. Bu bir hediye idi.

Duvarların dışındaki adalı kalabalığı düzensiz, umutsuz şiddetini kaybetti. İnsanlar itişip kakışmayı, kavga etmeyi bıraktı, dinlerken kolları iki yana düştü.

"İşe yarıyor," dedi Marc. "Durma."

Ben de ninniye sakinleştirici bir mantra gibi tekrarlayarak şarkı söyledim, halkımın karda ve çamurda oturmasını izledim; yüzlerini göremeyecek kadar uzakta olsam da büyülandıklarını biliyordum. Büyülenmişlerdi. Şimdi aralarında bir hareketlilik vardı; Fred'in adamları, büyükannem ve yardım etmek için kimi seçtilerse, sürünün arasında hareket ediyor, yaralıları çıkarıyor ve onlara yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Ama bu sürdürülebilir değildi. Yorgunluk uzuvlarımı çekiştiriyordu ve ciğerlerim yanıyordu, melodi boğazımda törpülenmeye başlamıştı. *Acele et Tristan*, diye sessizce yalvardım.

Köprü kırptı.

Kendime rağmen çılgılık attım. Çılgılık attım, çünkü yüzlerce masum boğulmak üzereydi, ölmek üzereydi. Bu kadar hak edecek hiçbir şey yapmamış kadın ve erkekler. Hiç yaşama şansı olmamış çocuklar.

Sonra kayıklar sudan yükseliyor ve karaya doğru ilerliyordu. Sayılamayacak kadar çok sihirli parmak, insanları dalgaların arasından alıp güvenli bir yere götürüyordu.

Melusina başımızın üzerinden geçti. "Bu Trollus. Büyü Trollus' geliyor," diye bağırdı Chris. "Sahilde onları getiren yüzlerce trol var."

Martin, diye düşündüm, kütüphanecinin yardım için gitmiş olması gereken yerin orası olduğunu biliyordum. Ve bu kadar çok kişinin yardım etmeye istekli olması, laneti bozmakla hata etmediğim anlamına geliyordu. Özgürlüklerini hak ediyorlardı ve şu anda bunu kanıtlıyorlardı.

"Tristan'ı görebiliyor musun?" Marc bağırdı ve Chris başını salladı. "Sahildeler ama onlara yaklaşıyor. Tekrar deneyeceğim."

Sonra oldu.

Havanın dalgalandığını hissettim, sonra her şey gök gürültülü bir patlamayla sarsıldı. Şarkım sekteye uğradı ve sürünün kıpırdadığını görerek odaklanmaya çalıştım. Hava tekrar titreşti ama gümbürtü yerine binlerce aynanın kırılması gibi bir ses çıktı.

Sonra ben
düşüyordum.

Tristan düşüyordu.

Marc'ın elleri bana uzanıyor, beni yakalıyordu ama bunun bir önemi yoktu. "Hayır," diye fısıldadım ama büyü hâlâ sesime karışmıştı ve bu kelime Trianon'da dalgalandı. "Lütfen, hayır."

Bölüm Elli Beş

TRISTAN

BÜYÜM DENİZİN ÜZERİNDE KAYIYOR, ROLAND'IN ALTINDA UZUN BİR ŞERİT HALİNDE UZANIYORDU.

Köprü, büyüsu kaybolmadan hemen önce her iki uca da ulaştı ve tüm insan ve kayık karmaşası çürük yedeğimin üzerine düştü. Onu deniz tabanına dayayacak zamanım olmamıştı ve ağırlık beni dizlerime kadar sarsarak ileri doğru sürükledi ve Damia'nın, Dowager Duchesse d'Angoulême'in kafasını çalıların arasına yuvarladı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde dalgalara doğru kaydım, binlerce insanın ölümüne sürüklenmesini engellemek için yeterli kaldırıcı bulmaya çalışırken bileklerim titriyordu. Buz gibi bir dalga yüzüme çarptı ama dönmeyi başardım ve kaymamı topuklarımla durdurdum, köprüyü ayakta tutmak için okyanusun derinliklerine bir dizi sütun batırırken geriye doğru eğildim.

Ama bu yeterli değildi.

Denizin gücü köprümü bir ileri bir geri sürüklüyor, dalgalar kayıkları itmek için kabarıyor ve beni onları yerinde tutmak için sihirli parmaklarımla tutmaya zorluyordu. Ancak tüm çabalarıma rağmen suda devrilmiş tekneler vardı. Cesetlerin kıyıya uzun sürmeyecekti.

Ve Roland geliyordu.

Ayağa kalk, diye emrettim kendime, sendeleyerek ayağa *kalktım*. Trianon'un ucundaki ağırlığın hafiflediğini hissedebiliyordum; kayıkları köprüden kaldırırken Marc'ın büyüsunün tanıdık fırçası. Ama yeterince hızlı hareket etmiyordu. Yaklaşamıyordu bile.

Kaçamazdım. Roland benimle köprü arasına girerse, köprüyü tutan telleri kesmek onun için çocuk oyuncağı olurdu. Burası benim

savunmamı yapacağım.

Ağabeyimin ağaçların arasından çıkması uzun sürmedi, Angoulême de yanındaydı. Roland'ın gözleri ölü gibi bakıyordu ama Dük'ünkiler öfke doluydu. Annesinin cesedinin yanına diz çöktü ve yanağına dokundu; annemi ölüme terk ettiğine dair aklımdan geçen tüm düşünceler yok oldu.

"Eğer Cécile senin ölümünden kurtulursa onu bulacağım ve keşke kurtulmasaydım dedirteceğim," diye tıslayarak ayağa kalktı. Roland'ı omuzlarının arasından sertçe itti. "Onu öldür ve tacı al. Kendini Trollus Kralı ve Işık Adası'nın hükümdarı yap."

Sözcükler bir tetikleyici gibi davrandı, kardeşimin yüzünü sevinç kapladı. Sonra saldırdı.

İlk darbe kalkanımı titretti; ikincisi uzuvlarıma yayıldı ve vücudumu ağrıttı. İkisini birden yapamazdım, kardeşimi geride tutarken tüm o hayatları suyun dışında tutamazdım. *Bir tane daha*, dedim kendime, *bir tane daha ve yapabileceğin her şeyi yapmış olacaksın*.

Çarpışmanın etkisiyle sendeledim ve arkamdaki büyü çöktü. Dalgaların gürültüsünden boğulanların çığlıklarını duyabildiğime yemin edebilirim.

Roland güldü ve büyü bir fırtına gibi bana doğru döndü. Elimdeki tüm gücü bir karşı darbeye dönüştürerek hazırlandım. Forsaken Dağı'nı ayakta tutan güç. Düşmanlarımı bastıran güç. Ateşin ve buzun içinden zarar görmeden geçmemi sağlayan güç.

Bu yeterli değildi.

Bölüm Elli Altı

CÉCILE

SABINE VE MARC'IN ELLERİ ÜZERİMDEYDİ, BENİ SABİT TUTMAYA ÇALIŞIYORLARDI AMA BEN Onları ittim ve duvara yaslandım, tırnaklarım taşa batıyordu. Derin bir nefes alarak şarkı söylemeye çalıştım ama sesim cızırtılı ve sarsıcı çıktı. Su tulumunu kaptığım gibi, kalabalık yer değiştirmeye ve hareket etmeye başladığında, insanların çoğu ayağa kalkarken, yaralılar onlara yardım etmeye çalışanlara karşı mücadele ederken bile içindikileri yudumladım.

Ninniye tekrar başladım ama büyü hatalı ve saf değildi, adalılar o mutlu sükûnete geri dönmek yerine toplu bir tedirginlikle sallanıp seğiriyorlardı.

"O öldü mü?" Marc eliyle kolumu morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde kavrayarak sordu.

Başımı salladım, hareketle birlikte yüzümden yaşlar döküldü.

"Yaralı mı yoksa baygın mı?"

Başımı salladım ama bu terimler hissettiklerimin tamamını kapsamıyordu. Bilinçsiz, incinmiş ve... tükenmiş.

"Kahretsın!" Bir anda kuleyi geçip kapıya yöneldi. Tips'in geride bıraktığı melez haberciye, "Bizimkilerin hepsini duvarın içine geri götür," diye emretti. "Hemen. Acele edin." Sonra bir dizi ışık yaktı ve bu ışıklar duvarda yanıp sönerek karşılık verdi.

Chris üzerimize çullandı. "Roland'ı gördüm," diye bağırdı. "Bir tarlada tek başına oturuyor. Ama Tristan'ı bulamadım."

Boğazımda bir yanma hissettim ve onu gelmeye çalıştım ama başaramadım.

"Ve daha fazla bela geliyor," diye bağırdı Melusina

daire çizdi. "Angoulême'in düzinelerce takipçisi hızla bu tarafa geliyor."

"Onun olduğunu nereden biliyorsun?" Marc sordu. "Trollus'tan olabilirler."

"Çünkü onlara liderlik eden trolü tanıyorum," diye yanıtladı Chris. "Bu Comtesse Báthory. En fazla yarım saat içinde burada olurlar."

Roland'ın onu öldürmesi buraya kadarmış.

Ejderha kuleye indi ve Chris kuleden . "Onu bulmalısın," dedi Marc. "Git ve bak."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi arkadaşım, gözleri dolmuştu. "Su cesetlerle dolu."

Kendimi kötü hissettim ama şarkı akmaya devam etti.

Marc, "Victoria ve Vincent da orada olacak; yardım için onlara bakın," dedi.

"Deneyeceğim," dedi Chris, sonra anlaşılmaz bir şekilde Souris'i kaptı ve ejderhanın sırtına atlamadan önce onu paltosuna tıktı.

Işıklar duvarda bir desen halinde yanıp sönüyordu. "Herkes içeride," dedi Marc, sonra elleri omuzlarıma düştü. "Şarkı söylemeyi kes."

Dikkatimi toplayıp dönerek ona bakma riskini göze alarak kaskatı kesildim.

"Tristan'ın öldüğünü düşünmeleri daha iyi," dedi. "Ve eğer ölmüş olsaydı, büyü için odaklanamazdın."

Durmak oradakileri terk etmek gibi geliyordu ama onun haklı olduğunu biliyordum. Onlar için elimizden geleni yapmıştık ve şimdi saldırıya hazırlanmamız gerekiyordu. Çılgınlıklarının yeniden ortaya çıkışına tanık olmamak için kulenin ortasına dönerek şarkının bitmesine izin verdim. Sonra derin bir nefes aldım. "Duvara inmeli ve hazırlanmak için ne yapabileceğimize bakmalıyız."

MARC, FRED VE ADAMLARINI YAKLAŞMAKTA OLAN ŞEY KONUSUNDA UYARMAK İÇİN ÖNDEN KOŞMUŞTU.

Sabine ve ben at sırtında onu takip ettik, boş sokaklarda hızla ilerlerken Sabine belime yapıştı. Pencereler ve kapılar tahtalarla kapatılmıştı ama çatlaklardan bakan korku dolu gözleri ya da tüm Trianon'u saran gerilimi görmemek mümkün değildi. Ne olacağını biliyorlardı.

Duvarı durum daha da kötüydü. Melezler eşit aralıklarla dizilmiş, yamalı bariyerin kendi parçalarını tutuyorlardı ama yüzleri

Ellerini denge için taşa dayamışlardı, hatta birkaçı ayakta durmaya güçleri yetmeyecekmiş gibi dizlerinin üzerine çökmüştü. İnsan askerlerin yüz ifadeleri daha da kötüydü. Bazıları boş gözlerle hiçbir şeye bakmadan oturuyor, bazıları açıkça ağlıyor, birçoğu da aşağıdaki sürünün çığlıkları arasında güçlükle duyulabilen ilahi koruma duaları mırıldanıyordu.

Bir ok yarığından baktım ve hemen bakmamış olmayı diledim. "Bizi içeri alın, bizi içeri alın," diye bağırdılar yüzümü gördüklerinde, bir yığın yeni bir çabayla ileri atıldı. Pençelemek, kavramak, itmek ve kakmak - hiçbiri yaralanmamış gibi görünmüyordu ve duvarın dibindeki zemin kan ve cesetlerle ıslanmıştı. Bu bir saatlik mola onlara iyi gelmiş miydi, yoksa sadece ıstıraplarını mı uzatmıştım?

Arkamı dönerek aceleyle Marc'ın durduğu yere gittim. Fred ve Joss ayaklarının dibinde diz çökmüş, ağabeyimin kollarında hareketsiz, gümüş saçlı bir form. "Hayır," diye bağırarak onlara doğru koştum. "Büyükanne!"

Ama dizlerimin üzerine çöktüğümde bile artık çok geç olduğunu biliyordum.

"Dışarıda çocuklara yardım ediyorduk." Başımı kaldırdım ve Marc'ın yanında duran Leydi Marie'yi gördüm. Giydiği sade ev kıyafeti ve sıkı bir örgüyle arkaya topladığı saçlarıyla onu tanıyamamıştım. "İhtiyacı olanları iyileştiriyordu, ben de onlara uyku ilacı veriyordum ki büyünüz bozulduğunda kalabalığa tekrar katılmasınlar .." Sesi çatallaştı. "Küçük bir kızı iyileştirmeyi yeni bitirmişti ve yere yığıldı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Göğsümden bir hıçkırık koptu ve sendeleyerek bir ok yarığına yaklaşıp dışarı baktım. Sürünün ötesinde, yüzlerinde uykunun huzuru olan uzun bir sıra küçük formlar yatıyordu. "Onları içeri getirin," diye bağırdım, savaş başladığında ezildiklerini ya da yaralandıklarını görmeyi reddederek. Reddediyorum çünkü büyükanneimin son hareketinin boşa gitmesini istemiyorum.

Kimse kımıldamadı.

"Onları içeri getirin," diye bağırdım.

Marc başını salladı ve ben de çocukların etrafını saran yumuşak büyü onları ebeveynleri ve akrabalarından oluşan çılgınlığın üzerinden kaldırıp duvarın şüpheli güvenliğinin içinde yavaşça yere bırakmasını izledim. Sabine'e döndü ama o çoktan hareket etmişti. "Onları güvenli bir yere götüreceğim," dedi.

Marie omzuma dokunarak, "Bende iksirden biraz daha var," dedi. "Eğer

Daha fazla çocuğu getirmeme izin verin, onlara verebilir ve yaralarını tedavi edebilirim."

Benden izin istiyordu, fark ettim. Sanki onun yerine ben hükümdarmışım gibi. "Yap şunu."

Bir kez başını salladıktan sonra döndü ve "Zoé!" diye seslendi.

Bir zamanlar hizmetçim olan melez kız ortaya çıktı ve ikisi duvardaki kıvrımın etrafında aceleyle ilerlediler, konuşurken başları birbirine değiyordu.

Büyükannemin alnını nazikçe öptüm, pelerinini yüzüne çektim ve sonra "Sence bu nasıl olacak?" diye sordum.

"Burada olduğumu biliyorlar," diye cevap verdi Marc, sanki düşmanımızın geldiğini görebiliyormuş gibi tepelere ve tarlalara bakarak. "Birçoğu oldukça güçlü olan yüzlerce melezin burada olduğunu biliyorlar." Çenesi büküldü. "Angoulême'in bu orduyu kurmasının bir nedeni var - inanıyorum ki kılık değiştirip sürüye katılacaklar, duvarın bazı bölümlerini yıkacaklar ve insan seli içinde gizlenerek şehre girecekler. Ondan sonra..." Başını iki yana salladı.

"Ama onları kalabalıktan seçebilirdin, değil mi?" Fred sordu. "Güçlerini hissedebilir misin, ya da bu nasıl işe yarıyorsa?"

"Evet," dedi Marc. "Ama her taraftan siviller tarafından kuşatılmış olacaklar. Onlarca masuma zarar vermeden onlara saldırmak neredeyse imkânsız. Ve bu fedakârlığı yapmaya hazır olsak bile, hepsiyle savaşacak gücümüz yok."

"Trollus'a haber verebilir miyiz?" Martin'le iletişim kurmanın bir yolu olmasını dileyerek sordum. "Oradaki troller sudakilere yardım etti - belki burada da yardım etmeye istekli olurlar."

"Bir melez gönderebiliriz," diye yanıtladı Marc. "Ama istekli olsalar bile zamanında yetişebileceklerinden emin değilim."

Fred ok yarığından aşağıya, çığlık atan adalılara bakıyor, söylediğimiz hiçbir şeye kulak asmıyor gibiydi. Parmağımla kaburgalarına vurdum. "Öneriler?"

Yavaşça başını salladı ve benim sık sık kullandığıma endişe verici derecede benzeyen bir ses tonuyla, "Sanırım bir planım var," dedi.

Bölüm Elli Yedi

CÉCILE

DUVARDA ÖLÜM SESSİZLİĞİ VARDI, TRIANON'DAKİ HER MELEZİN YÜZÜ ASIKTI.

Taşı güçlendiren büyüden paylarına düşeni aldılar. Aşağıda, Fred'in emrindeki neredeyse tüm askerler tepeden tırnağa silahlı bir şekilde bekliyordu. Duvar aşıldığı anda savaşılmaya hazırdılar.

Neredeyse her asker.

Dar geçitte bir aşağı bir yukarı volta atıyor, zaman zaman durup bir ok yarığından dikkatlice bakarak aşağıdaki kalabalıkta tanıdık bir yüz seçip seçemediğimi görmeye çalışıyordum.

Marc'ın gözetiminde, Tips'in ekibinden birkaç kişi ilk geldiklerinde surların altından geçmek için kazdıkları tüneli dikkatlice açarak Fred ve en güvendiği yüz adamının Trianon'u fark edilmeden terk etmesini sağlamıştı. Sivil kıyafetler giymiş, silahlarını gizlemek için pelerinler takmış, feryatlarını ve tavırlarını taklit ederek duvarı aşmaya çalışan adalı kalabalığa katılmışlardı. Bekliyorlardı.

"Lütfen şatoya geri dön Cécile," dedi Marc. "Sabine, Marie ve Joss'un yardımına ihtiyacı var ve burada yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kadınlar arabalar dolusu uyuyan çocuğu şatoya götürmüşlerdi ve birçoğunun yaralı olduğu ve bir cadının dokunuşuna ihtiyaç duyduğu doğrudu. Ama gitmeye dayanamıyordum. "Kardeşim dışarıda," diye fısıldadım. *Onu da kaybetmekten korkuyorum.*

"Sana göz kulak olması için kimseyi ayıramam."

"O zaman yapma," dedim. "Risklerin farkındayım ve çaresiz değilim." Paltomu çekip açtığımda bir çift tabanca ve bir bıçak seti ortaya çıktı. "Ayrıca

Beni arayacakları ilk yer kale olacak."

Göz ucuyla başını salladığını gördüm ama başka bir itirazda bulunmadı.

"Bizi içeri alın, bizi içeri alın." Duymamaya, dinlememeye çalıştım ama havanın soğuşuna rağmen ter gömleğimi çoktan ıslatmıştı.

Marc dişlerinin arasından tısladı.

"Báthory." "Nerede?"

"Kırmızı pelerinli kadın. O kasılmayı nerede görsem tanırım." Eli belindeki kılıcın kabzasına gitti, sanki ilk saldırı hattı o olacakmış gibi. "Bir tane daha var. Ve bir tane daha." Gözlerden uzak durmaya dikkat ederek yaklaşan trolleri işaret etti. Hepsi yüzlerini gizleyen kapüşonlu pelerinler giymişti ve Báthory dışında hepsi insan kalkanlarının hareketlerini taklit ederek iyi bir iş çıkarıyordu. Dikkat çekmeyecek bir hızda ilerleyerek insan kalabalığına katıldılar ve dört bir yandan adalılar tarafından kuşatılana kadar dikkatlice ilerlediler.

"İşaretleyin onları." Verdiği emir melezlerin sırası boyunca usulca dalgalandı; usta bir dokunuşa sahip oldukları bilinen melezler düşman trollerin kafalarının arkasında en hafif kıvılcımları yaktı. İzlemiyor olsaydım farkına bile varmazdım ve Fred'in adamlarını hedeflerine yönlendirmek için yeterli olması için dua ettim.

Elbette, adamlar yavaşça trollere doğru ilerlemeye başladılar, dikkatlice, sanki etraflarındakiler onları o yöne doğru itiyormuş gibi görünmelerini sağladılar.

", " diye tısladı Marc. "Pozisyon al."

İşte o zaman kalabalığın arasından Fred'i seçtim, artık Báthory'den sadece birkaç metre uzaktaydı. "Hayır," diye inledim, ellerim buza dönüşmüştü. "O olmaz."

Ama hemen arkasındaydı, şimdi ona doğru bastırıyordu, trol uzuvların ve bedenlerin çarpışması ve itişmesi arasında fark etmedi bile.

"Kendini hazırla," dedi Marc ve bir kalp atışı sonra bir korna çaldı ve her şey kaosa döndü. Tabancalar ateşlendi ve ardından adamlar ellerinde çelik kılıçlarla hedeflerine saldırdı. Bir düzine ya da daha fazla trolün yere serildiğini gördüm ama Báthory onlardan biri değildi. Bir eliyle göğsünden çıkan kurşunun açtığı deliğe bastırırken çığlık atıp döndü ve Fred'in bıçağını inerken yakalayıp elinden aldı. Onu havadan kopararak, hiçbir insanın sahip olamayacağı bir hızla kesti ve onu kolundan yakaladı. Adam yere düştü.

yere düştü, kalabalık üzerine çullandı ve ben onun adını haykırdım.

"Báthory," diye bağırdı Marc, sonra duvarı aştı ve sersemlemiş halde bile hareket etmeyi biliyor gibi görünen insanların arasına indi. Hava hücum etti, büyü büyüye çarptı; sonra Kontes uçarak biraz uzağa indi. Marc elinde kılıcıyla onun peşinden ve zalim bir hamleyle kafasını boynundan ayırdı.

Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Riski umursamadan duvarın yarısına kadar sarktım ve arasında Fred'i aradım. "Fred," diye tekrar bağırdım. "Marc, bul onu!"

Gümüş gözleri benimkinden daha başarılı bir şekilde aradı, ama daha fazlasını yapamadan taş kırıldı ve duvarın bir kısmı yıkıldı. Başını bana doğru sallayarak gediğın olduğu yöne doğru koştu.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Bu yükseklikten atlarken iki bacağımı da kırmasam bile, çoğu benden çok daha iri olan aşağıdakiler tarafından ezilmem muhtemeldi. Ama kardeşim aşağıdaydı. Kardeşim.

Yapabileceğim tek bir şey vardı ve eğer bu benim hayatta olduğumu, Tristan'ın hayatta olduğunu ele verecekse, öyle olsun.

Şarkı söylemeye başladım.

Adalılar sustular, sonra çamurun içine gömüldüler, dinlerken yüzleri sakindi. Aralarında kardeşimi aradım, onu bir çift adamın kollarının altından çıkmaya çalışırken gördüğümde bir ferahlık çöktü, sonra kendini insan selinden uzaklaştırdı. Kolu çok kanıyordu ama yaşıyordu.

Şimdilik.

Çünkü oturan insanların arasında, büyümden etkilenmeyen birkaç pelerinli figür vardı. Angoulême'in takipçilerinin hepsi öldürülmemişti. Yakınından bile geçmemişlerdi.

Hep birlikte saldırdılar, melezlerin kalkanlarına ve onlar düştüğünde de altlarındaki kalın kayaya vurdular. Duvarın bazı bölümleri parçalandı ya da içeri doğru savruldu ve her yerden, her yerden çığlıklar yükseldi. Büyük taş parçaları aşağıdaki adalıların üzerine düştü, ezildikçe, sakatlandıkça ve öldükçe sakin yüzlerinde asla korku kaydedilmedi. Arkamdaki askerler duvardaki gediklerden içeri giren trollere karşı cesurca savaştılar,

Düşmüş insanların üzerine, asfalt bir sokağın kaldırım taşları gibi basıyorlardı. Arkama bir göz ve Marc'ın aralarında savaştığını gördüm, ama düzinelercesine karşı sadece bir kişiydi.

Tips, "Duvarı bırakın ve savaşın," diye kükredi ve melezler takımlara ayrılarak merdivenlerden aşağı koştu ve geçitten atlayarak çatışmaya girdi. Bazıları kendi hayatlarını hiçe sayarak kendilerini tam kanlı trollerin üzerine atarken, diğerleri geri çekilen ya da yeniden toplanan insan askerleri savundu. Bazı troller düştü ama sadece inanılmaz can kayıpları pahasına. Bunu kazanamazdık.

Sesim adalıları savaşın dışında tutan tek şeydi ama sanki hiçbir şey yapmıyormuşum gibi hissediyordum. Tabancalarımın birini çıkararak, her savuruşta bedenleri paramparça eden büyüden yapılmış ikiz topuzlar kullanan bir trolle aynı hizaya getirdim. Eğer bu şekilde savaşıyorsa kalkanları düşmüştü. Bir dizeyi tamamladıktan sonra nişan aldım ve ateş ettim, mermi doğrudan omzundan geçti. Böğürdü ve gözleri suçluyu ararcasına etrafında döndü.

Ve iniyor.

Diğer tabancamla ateş ettim ama kurşunu kenara fırlattı, bir kolunu yana doğru keserken yüzünde vahşi bir ifade vardı. Melezler ve insan askerler kendilerini ona doğru savurdular ama artık çok geçti, hava çoktan büyüyle dalgalanmaya başlamıştı. Duvara dönerek korkuluktaki bir yarığa doğru hamle yaptım ve kenardan aşağı yuvarlandım.

Çarpışmaya karşı dişlerimi sıktım, kaç kemiğimi kırarsam kırayım şarkı söylemeye hazırdım, çünkü bunu yapmazsam yeniden dirilen kalabalık beni çiğneyerek öldürecekti.

Ama darbe hiç gelmedi.

Onun yerine kollar düşüşümü durdurdu ve görüş alanımda tanıdık bir yüz belirdi. Martin, "Ben de seni arıyordum," dedi.

adalılar kıpırdanırken. Başka bir şey söylemeye başladı ama sesi bir boru sesiyle bastırıldı. Angoulême'in takipçilerinin saldırıda kullandıkları boru değil, Trollus'un büyük borusu. Tekrar çaldı, sonra ağaçların arasında bir hareketlenme gördüm ve troller açık alana çıkıp bize doğru koşmaya başladılar. Yüzlercesi.

"Takviye kuvvet getirdim," dedi Martin. "Şimdi yoldan çekilelim."

Trollus vatandaşları Trianon'a indi, bazıları yemin etmiş adalıları için durdu, onları geri çekti ve sabit tuttu.

Diğerleri duvardaki gediklerden atlayarak Angoulême'in takipçilerine saldırdı. Onlara hiç merhamet göstermediler, onları parçalara ayırdılar ve askerler ve melezler onların düşman değil müttefik olduklarını anladıklarında, bir toplanma ılığı attılar. Çok geçmeden zafer ılıklarına dönüştü.

Savaş bitmişti ve her şeye rağmen kazanmıştık. Ama bedelsiz değil.

Bölüm Elli Sekiz

CÉCILE

CESET SIRALARI SONSUZA KADAR DEVAM EDECEKMiŞ GIBI GÖRÜNÜYORDU.

Gözüme bir damla ter damladı ve kirli alnıma sildim, muhtemelen arkamda kan, kir ve daha kötüsünü bırakmış olduğumu umursamadan. Önümdeki asker düzenli bir şekilde nefes alıyordu, göğsü artık açık yaralar yerine yara izlerinden oluşuyordu ama benim seçimlerim, benim eylemlerim yüzünden ölen yüzlerce kişinin yanında bir tanesini kurtarmak neydi ki?

Kamburlarımın üzerine oturmuş, uyuyan adalıların bir araba dolusu daha geçip gitmesini, onları tutmak için tek güvenli yer olarak görülen hapishaneye gitmelerini izliyordum. Çocuklar hariç - Marie hepsinin şatoya getirilmesinde ısrar etmiş, uyanan olursa diye yeni gelen trollerden birkaçını onlara göz kulak olmaları için görevlendirmişti.

Ama bu geçici bir çözümdü. Uyuduklarında ne yiyip ne de içebiliyorlardı ve her biriyle Aiden'la ilgilendiğimiz gibi ilgilenecek kaynaklarımız yoktu. Genç lord benim ve Zoé'nin gözetimi altında kaldı; annesi günü kazanana kadar öyle kalmasında ısrar ediyordu. Ve eğer kaybedersek... O noktada Kral'ın dürtüsünün zihnini yok edip etmediğinin bir önemi kalmayacaktı.

"Tristan hâlâ baygın mı?" Marc yanımda diz çöktü ve bana dumanı tüten bir teneke bardak uzattı.

Korkumu belli etmemeye çalışarak başımı salladım. Çok kolay bir şekilde Vincent'in onu o yapan her şeyden yoksun yüzünü gözümün önüne getirdim ve aynı şeyin Tristan'a da olup olmadığını merak ettim. Bir yerlerde, tek başına, sonsuz gibi görünen gücünün bile iyileştiremediği travmatik bir kafa yaralanmasıyla yatıp yatmadığını

üstesinden gelebilirdi. Ne de olsa gücü Vincent'a yardım edememişti.

"Victoria ve Chris arıyorlar," dedi Marc. "Onu bulacaklar."

"Gitmeliyim." Gözlerim yanıyordu ama o kadar bitkin düşmüştüm ki akacak gözyaşım kalmamış gibi hissediyordum. "Onu bulabilirim."

"Eğer istediğin buysa."

Ses tonu dikkatliydi ve bunu yapmanın hata olacağını söyleme şekli olduğunu biliyordum. "Sadece ne düşündüğünü söyle Marc," diye mırıldandım, ona karşı sert olmamam gerektiğini biliyordum. Trianon'un tam bir kaos içinde olmaması tamamen onun ve Tips'in sayesindeydi. Yaralılara , ölümler dinlendiriliyor ve duvarlar yeniden inşa ediliyordu ve şehir cehennemi yaşayıp geri dönmüş olsa da umutsuzluk hissi yoktu.

Çalışmakta olan trollerin ve insanların sesi kesildi ve Marc dudaklarını keskin gözlerden gizlemek için kapüşonunu öne çekti. "Roland'ın Tristan'ı yendiğini henüz kimse bilmiyor," dedi. "Ve şimdilik bu şekilde devam etmeliyiz. Trollus onun arkasında toplanmayı seçti ama gerçeği bilselerdi..."

"Bu değişebilir," diye onun yerine sözümü bitirdim.

Başını salladı. "Angoulême muhtemelen Trollus'un o kayıklarda bulunan Courville halkına nasıl yardım ettiğini gördü ve bunun ne anlama geldiğini bilecek, bu yüzden onlara Tristan'ın ölümünü bildirmeye hevesli olacak - seçtikleri kişinin, bildiği kadarıyla, ölü bir adam olduğunu."

"Peki ne yapacağını düşünüyorsun?"

Marc'ın gözleri düşünürken dalgınlaştı. "Tristan'ın ölüm haberi Trollus ve Trianon'u kaosa sürükleyecekti. İnsanlar koruyucularını kaybedecek ve troller Roland'ı kabul etme ya da yeni bir kral ya da kraliçe adayının arkasında toplanma kararıyla karşı karşıya kalacaklardı. İkincisi, biri zirveye kadar daha da fazla kargaşaya yol açacak iç çatışmalara neden olacaktır. Yeni ve birleşik bir cepheyle savaşma riskini almaktansa şimdi saldırmak isteyecektir."

"Tristan'ı bulursak, onun için savaşmayacaklar mı?"

Marc dişlerinin arasından bir nefes verdi, kırışmayan gözlerindeki ifade sorumu yanıtlıyordu ve boğazımın arkasını hastalık yaktı. Trollus'un sadık kalıp kalmayacağı Tristan'ın durumuna bağlıydı ve şu anki haliyle Roland ve Angoulême saldırmak için geldiğinde iyileşmiş olma ihtimali yoktu.

"Dük'ün takipçilerinden bazılarının savaştan sağ kurtulduğuna eminim ve sadece senin hayatta olmakla kalmayıp büyü yapabilecek kadar iyi olduğun haberiyle onu karşılamaya koşacaklar, bu da Tristan'ın kardeşiyle birlikte savaştan sağ kurtulduğundan şüphelenmesine neden olacak."

"Bu onu saldırmaktan alıkoyacak mı?"

Başını iki yana salladı. "Bence bu sadece onun daha hızlı hareket etmesine neden olacak - Tristan iyileşmeye fırsat bulamadan saldıracak."

"Elbette ona karşı koyabiliriz," dedim. "Burada yüzlerce trolümüz var, ayrıca tüm melezler ve insan askerler de var."

"Ama ne pahasına?" Marc sordu. "Angoulême kapılara kadar yürüyecek ve herkese Roland'ın kardeşini yendiğini açıkça bildirecek. Onlara teslim olmaları ya da Roland'ın gazabıyla yüzleşmeleri için bir şans verecek. Sence hangisini seçecekler?"

"Sonra ne olacak?" Sinirlerim yıpranmış bir halde tersledim. "Ne yapmamızı öneriyorsun? Gördüğüm kadarıyla tek umudumuz Tristan'ı bulmak ve iyileşmesine yardım edip edemeyeceğime bakmak. Eğer burada olsaydı, troller onu görebilseydi, o zaman belki..." Yine de başka bir savaş olacaktı. Yüzlerce, belki de binlerce insan hayatını kaybedecek ve zafer kesin olmayacaktı. Teslim olmak daha iyi bir seçenek miydi? Kaçınılmaz mıydı?

"Bir avantajımız var," dedi Marc. "Birkaç saat daha Angoulême ikinizin de öldüğüne inanacak. Gardını indirecektir."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Ne olmuş yani? Tristan bu konuda bir şey yapabilecek durumda değil ki."

"Tristan'dan bahsetmiyorum," dedi Marc. "Senden bahsediyorum."

Bölüm Elli Dokuz

CÉCILE

AĞAÇLARIN ARASINDA ÇÖMELMIŞTIK, ALACAKARANLIK ÜZERİMİZDEYDİ. MELUSINA TESLİM ETMİŞTİ

Marc, Sabine ve ben bir saat önce oraya gitmiştik ama harekete geçmeden önce ikizlerin bize katılmasını beklemiştik. Martin'den onları Tristan'ı aramaktan alıkoymasını istemek beni öldürmüştü ama Marc, Angoulême ve Lessa ile tek başına başa çıkamazdı.

Hâlâ hayatta olduğumu kendime hatırlattım. Chris onu arıyor, onu bulacaktır.

"Zamanımız tükeniyor," diye mırıldandı Marc, Martin'in açtığı geçidi göstermek için kamburunun üzerine oturarak. Roland' yalnız kalmasını bekliyorduk ama ana kadar bize yardımcı olmamıştı. Ve Trianon'daki zaferimizden kurtulanların hâlâ hayatta olduğumu haber vermek için gelmeleri uzun sürmeyecekti.

"Onları durdurabiliriz," dedi Victoria, Roland'ı izlerken dalgınca uzun siyah saçlarını örerek. "Ölmüşlerse konuşamazlar."

"Riskli," diye yanıtladı Marc. "Kimin hayatta kaldığını bilmiyoruz - kiminle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Çenesi gerildi. "Ama başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Git, hareket ettiğimizde Martin'i senin için göndeririz."

Eğer hareket edersek. İçimi çektim, kulaklarımı sıcak tutmak için kapüşonumu daha da öne çektim.

"Çok üzgün görünüyor," dedi Sabine, ikizlerin karanlığın içinde kayboluşunu izlerken bana yaslanarak, Vincent da kız kardeşinin peşinden geliyordu.

Ona baktım. "Roland?"

Başını salladı ve ben de ona birçok hikayemi anlatma isteğime karşı koydum.

Tristan'ın kardeşinin ben de dahil olmak üzere insanlara zarar verdiği yollar. Doğrusu, haklıydı. Roland, Angoulême ve Lessa'yla birlikte çıtırdayan ateşin karşısına oturmuş, çenesini dizlerine dayayarak alevlere bakıyordu. Arkadaşlarından hiçbiri sohbet etmek için herhangi bir girişimde bulunmadı ve kamplarındaki insan askerler ve hizmetkârlar da onları görmezden geldi.

"Ona yapmak istemediği şeyler yaptırıldı," dedim. "Bu yüzden üzgün. Sebep olduğu acıdan dolayı kendini kötü hissettiği için değil."

"Kırık dökük bir çocuk," dedi Sabine. "Ama yine de sadece bir çocuk."

Aklımızdaki bu düşünceyle hepimiz sessizce oturup üçlüyü izledik. "Taşlar ve gökyüzü, Roland," diye mırıldandı Marc. "Git işe ya da başka bir şey yap."

"Bu işe yaramıyor," dedim. "Onu akıl hocalarından uzaklaştırmak için başka bir yol bulmalıyız."

"Peki ya ona bir mesaj göndersek," dedi Sabine. "Bir not."

"Nasıl?" Marc sordu. "Sanki hiçbirimiz oraya girip bunu teslim edemezmişiz gibi."

"Neden olmasın?" Sabine sordu ve ben bunun nereye gittiğini görerek hemen başımı salladım. "Bu çok tehlikeli, Sabine. O çok tehlikeli." Marc'a onaylaması için baktım ama onun yerine bakışları düşünceliydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Yemek kokusu alıyorum ve büyüyen bir çocuğun yemek yemesi gerekir."

"BUNU YAPAN BEN OLMALIYDIM," DIYE MİRILDANDIM BİR GRUP INSANA YAKLAŞIRKEN.

Aşçı ateşinin etrafında çalışan hizmetçiler.

"Hayır, yapmamalısın," diye cevap verdi. "Duyduğuma göre, Dük tüm hilelerimizden haberdar ve gardını tamamen indirecek kadar aptal değil. Eğer onlardan biri senin kılık değiştirmenin büyüsünü sezerse, işin biter. Tristan'ın işi biter. Ve bu savaşın geri kalanında sensiz savaşmayı gerçekten umursamıyorum."

Onun mantığına karşı çıkamazdım.

Aşçılardan ikisi yaklaştığımızda başlarını kaldırdı ve ikimiz de gülümsedik. "Majestelerine bu akşam yemeğini o sunacak," dedim, sözlerime güç katarken kampta bir esinti dolaşıyordu. "İkiniz de onu yıllardır tanıyorsunuz. Beni ise hiç görmediniz."

Dikkat çekmeyecek sakın bir tempoda ilerleyerek, Marc ve Martin'in gözleri portalda beklediği yere, ormana doğru geri çekildim.

"İşte geliyor," diye fısıldadı Martin ve hepimiz sessizce izledik. Eğer işler kötü giderse, ona yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Sabine ve diğer iki kadın, ellerinde dikkatlice dengelenmiş, dumanı tüten yemek tepsileriyle üç trole yaklaştı. Sabine reverans yaptı ve diğer ikisi de onu takip etti, tabaklar birbirlerine çarparak tıkırdadı.

"Aptallar kraliyete hizmet etmek hakkında hiçbir şey bilmiyor," diye mırıldandı Lessa. "Belki de onlara talimat verebilirsiniz leydim," dedi Roland. "Sizin gibi bu konuda kendi uzmanlığım var." Sesinde bana kardeşini hatırlatan sinsi bir ton vardı ama bu düşünceyi kafamdan silip attım.

"Onun Anaïs olmadığını biliyor," diye mırıldandı Marc ve ben de başımı salladım. Biliyordu ve bu aldatmacadan pek de memnun değildi.

"Kontrol edin onları," dedi Angoulême, sesi . Gerçekten de, kendisine göre bir ömür boyu sürecektir bir zafer olan biri için, huysuz görünüyordu.

Roland Sabine'e baktı, sonra tekrar ateşe döndü. "Onlar oldukları kişiler. İnsan. Büyü yok."

"Emin misin?"

Roland çenesini yavaşça kaldırarak Dük'ün bakışlarıyla buluştu ve gözlerindeki nefret daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Büyüklüğüyle insanlık dışı bir öfke. "Elbette Majesteleri, lütfen kendiniz kontrol edin. Ya da belki *hanımefendiye* kontrol , kılık değiştirme konusunda çok başarılıdır. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor." Gözleri üvey kız kardeşine kaydı, sanki derisi olmadan nasıl görüneceğini merak ediyormuş gibi onu süzdü.

Lessa endişeyle dudaklarını yaladı ve birkaç santim uzaklaştı. Ama Angoulême hiç tedirgin görünmüyordu. "Beni sınama evlat," diye tersledi ve tepsiyi kadınlardan birinin elinden alıp yere çarptı.

Sabine gözle görülür bir şekilde titreyerek Roland'a yaklaştı ve ben Marc'ın elini tuttum, korkumu kontrol altında tutmak için sıktım.

"Majesteleri," diye fısıldadı, bir kez daha reverans yaptı, sonra tepsiyi dikkatle onun önüne koydu, vücudu Angoulême ve Lessa'nın görüşünü kapattı. Sonra yavaşça yüzünü kaldırıp onun gözleriyle buluştu ve ben nefesimi tuttum. *Lütfen ona zarar vermeyin.*

Roland'ın başı hafifçe eğildi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Sonra onun

Gözleri Sabine'in dikkatle tepsisine bıraktığı kâğıt parçasına kaydı.

Lütfen. Lütfen.

"Teşekkür ederim," dedi, gülümsemesi rahatlatıcı olamayacak kadar çok dişi ortaya çıkarıyordu. Sonra sihirle hurdayı aldı, kelimelere bir göz attı ve dumansız bir alev pufu içinde kayboldu. "Çok güzel kokuyor."

Sabine üçüncü kez reverans yaptıktan sonra diğer kadınlarla birlikte uzaktaki aşçı ateşinin çekildi. Roland onun gidişini izledi, sonra notumun varlığını ya da içeriğini efendisine açıklamakla hiç ilgilenmeden yemeğe başladı. Yemeğini bitirdi ve ayağa kalktı. "Affedersiniz."

"Nereye gidiyorsunuz?" Angoulême talep etti.

Roland olduğu yerde durdu ve izlediğimiz mesafeden bile yerin titrediğini hissettim. "Ellerimi sizin için kirletmekten sorumlu olduğumu açıkça belirttiniz Majesteleri ama buna karşılık vermek niyetinde olduğunuzu fark etmemiştim."

Marc bir kahkaha attı. "Delilik bir yana, Montigny gibi bir dili var."

Angoulême kaşlarını çattı. "Uzun sürmesin."

"Bunu tahmin etmek zor," diye cevap verdi Roland, ormana doğru yürürken.

"Onu çok zorladın," diye tısladı Lessa, adam duymazdan geldiğinde. "Senden nefret ediyor. Ve onu duydun - benim kim olduğumu biliyor."

"Ne olmuş yani?" Dük tabağındaki ruloyu küçük parçalara ayırdı ve hiçbirini yemedi. "O benim kontrolüm altında ve size ya da bana karşı bir tehdit oluşturmuyor."

"mi?" Lessa el değmemiş tepsisini kenara itti. "Eğer yeterince dikkatli bakarsa, emirlerinin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulacaktır. Verdiği sözlerin etrafında. Her zaman bir yol vardır."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

Lessa geri çekildi, sonra öne doğru eğilerek Dük'ün kolunu yakaladı. "Ailem beni bir kenara attı," diye fısıldadı. "Sizinki beni aldı. Bana her şeyi verdi ve her şeyi öğretti. Tristan ve Cécile'in yalanlarının seni bana karşı kışkırtmasına izin verme - sadık olduğumu biliyorsun. Ve onlar öldü." Yanağına dokunmak için uzandı ve adam elini şiddetle tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Sen onun yüzünü takarken olmaz."

Lessa kolunu indirerek etrafına bakındı, sonra Anaïs'in yüzünün eriyerek kendi yüzünü göstermesine izin verdi. "Anaïs Tristan'a sadıktı, sana değil," dedi. "Ben öldürdüm

Çünkü o bir haindi."

"Onu kendi amaçların için öldürdün," diye hırladı Angoulême. "Anaïs benim ocuğumdu ve sen onu katlettin. Sonra da bu konuda bana yalan söyledin." Daha yakına eğildi. "Lanetli bir insan gibi yalan söyledin."

Lessa kendi üzerine çömeldi, Anaïs'i öldürmekle hata yaptığını fark ettiğini düşündüm. Angoulême kızına görüldüğünden daha fazla değer veriyordu ve onu intikamını almaktan alıkoyan tek şey planlarını bozmak istememesiydi. Ama durum her zaman böyle olmayabilirdi.

"Sana bir tane daha vereceğim," dedi. "Ve ocuğumuz tahtı elinde tutacak kadar güçlendiğinde Roland'dan kurtulabiliriz."

Angoulême'in öfkesi azaldı ve bir parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Hırsına hayran olmamak elde değil, sevgilim. Tacın peşinde koşarken tüm ailenin ölümünü görme isteğine." Öne doğru eğildi ve kulağına bir şeyler fısıldadı, kızın yüzü kıpırtısızlaştı. Sonra arkasına yaslandı. "Beni seveceğine söz vermiştin. Bunu unutma."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Lessa. "Her zaman sevdim."

Marc, "Zalimliği gerçekten de sınır tanımıyor," diye mırıldandı ve ben de bu kötü muameleyi daha fazla izlemek istemediğim için portaldan uzaklaştım. Lessa'ya sempati duymak için bir nedenim olacağı hiç aklıma ama o canavarı sevmeye zorlanmak? İçimi ektim.

Sonra Martin konuştu. "Roland kamptan biraz uzaklaştı. Bekliyor."

"Buna hazır mısın, Cécile?" Marc sordu.

Nabzım kulaklarımda yüksek sesle atıyor, buz gibi ellerim terden sıırılsıklam oluyordu ama Martin'e başımı salladım ve dünya, ittifak kurmam gereken canavarı ortaya çıkarmak için yırtılıp açıldı.

Roland şaşkınlıkla tıslayarak geri sıçradı ve yırtığa doğru hamle yaptı ama büyüğü sanki açıklık orada değilmiş gibi içinden geçti.

"Bu bir fey büyüğü," dedim ona. "Ona saldıramazsınız."

Şiddet ondan uzaklaştı ve vazgeçip beni onaylamadan önce tekrar gözyaşının kenarlarını koparmaya çalıştı. "Neden ölmedin?"

Kollarımı kavuşturarak, "Ustanız denemediği için değil," dedim.

Roland yüzü buruşarak, "Ben Kralım," diye cevap verdi. "Benim..." Yalan boğazında düğümlendi ve öfkesini hissedebiliyordum. "Ne istiyorsun,

İnsan mı?"

"İntikam." Dük'ün çocuğun zihnine yerleştirdiği tuzaklardan birini tetikleyecek bir şey söylemekten korkarak tereddüt ettim. "Angoulême benden her şeyimi aldı, tıpkı senden aldığı gibi."

"Bana tacı verdi, tıpkı gibi."

"mi?" "Kardeşinin hatırı için beni dinler misin?" diye sordum.

"Ne yaptığım Tristan'ın umurunda değil." Roland gözlerini botlarına dikerek konuştu. "O öldü."

Cevap vermedi ama onu yakaladığımı, beni dinleyeceğini biliyordum. "Dük'ün seni aileni ve teyzeni öldürmeye zorladığını biliyorum," dedim. "Ve... kardeşine saldırmam için." Yanaklarımın iç kısımlarını ısırdım. "Adın onda ve ne yapacağını o kontrol ediyor."

En ufak bir baş sallama.

"Bir başkası tarafından kontrol edilersen nasıl gerçekten kral olabilirsin?" diye sordum. "Seni sadece gücün için kullanıyor Roland. Ona karşı çıkabilecek kadar güçlü olanları ortadan kaldırmak için."

Sessizlik.

"Bunun Lessa olduğunu ve Anaïs gibi davrandığını biliyor musun? Seni aynı zamanda üvey kız kardeşin olan sevgilisiyle nişanladı ve bu yeterince korkunç değilse, seni boynuzlamak ve çocuk sendenmiş gibi davranmak niyetinde. Ve o çocuk tahtı elinde tutacak kadar güçlendiğinde, seni ve kız kardeşini öldürmeyi planlıyor, böylece hiç Montigny kalmayacak. Böylece hayatta ondan daha güçlü kimse kalmayacak."

"Bana ne yaptırmak istiyorsun?" Roland'ın sesi asidikti. "Dediğin gibi, kontrol onda."

Çenemi kaldırdım ve kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. Bir engerek yılanının gözlerine bakmak gibiydi. "Yani hayatının geri kalanını onun parmağı altında, onun kuklası olarak, o seni öldürmeye karar verene kadar mı yaşayacaksın?"

Roland'ın çenesi gerildi.

"Ya başka bir yolu varsa?" Öfkesi geçmeden önce sordum. "Ya seni artık silah olarak kullanamayacağı bir hale getirebilirsek?"

"Nasıl?"

Ona hızlıca büyümün nasıl çalıştığını açıkladım. "Sen

Ölümsüz olacaksın," dedim. "Güçleriniz büyük atanız Yaz Kralı ile aynı olacak ve sayılamayacak kadar çok dünyaya seyahat edebileceksiniz."

Deli olmasına rağmen Roland aptal değildi. Planımızı gerçekleştirirse Angoulême'in yaşayanlar diyarında uzun süre kalamayacağını söylemeye cesaret edemedim: Marc, Dük'ün efendisini tehdit eden herkese saldırmak için çocuğun zihninde tetikleyiciler kuracağından emindi. Bir şey söylememe gerek yoktu - Roland, Angoulême'in savunmasızlığından yararlanacak pek çok düşmanı olduğunu herkes kadar iyi biliyordu.

Sonunda, "Bunu yapsaydım, hiçbir şeyin kralı olmazdım," dedi.

Cevabımı düşünürken ellerim titredi, sonra parmaklarımı çaprazladım ve "Sen zaten hiçbir şeyin kralı değilsin. Angoulême yönetiyor. Ama istersen bunu onun elinden alabilirsin."

"Bunun bir numara olmadığını nereden bileceğim?" dedi. "Yalan söylemediğini ve bunun beni öldürmeye çalışmak için ayrıntılı bir plan olmadığını nereden bileceğim?"

Yırtıktan içeri giren Martin'e başımla işaret ettim. "Doğruyu söylüyor Majesteleri," dedi kütüphaneci. "Cécile demiri benden aldı ve artık Arcadia'ya geri dönebilirim. Eğer isterseniz sizin için de aynısını yapacaktır."

"Neden?" Roland benden bunu istedi. "Sana zarar verdim. Senin türünü öldürdüm. Ve ben..." Boğazı düğümlendi. "Senin bağlı olduğun kardeşimi öldürdüm."

"Ve bunun için senden nefret ediyorum," dedim. "Ama sen Tristan'ın kardeşisin ve o seni tüm hatalarına rağmen sevdi. Onun için bunu yapacağım."

Roland uzun bir süre bana baktı, görüyordu ama görmüyordu ve sonra başını salladı. "Gel benimle burada buluş ve büyüü şimdi yap, daha uzun süre yok olursam fark edecektir. Yalnız gel ve Cécile..."

"Evet?" Çok korkmuştum. Çok korkmuştum.

"Sözlerinize dikkat edin. Eğer yanlış bir şey söylersen, bu senin için iyi olmaz."

MARTIN'IN TALİMATLARINI İZLEYEREK, SESSİZ ADIMLARLA

Karanlık ormanda, karanlığın içindeki her hışırtıda bedenim seğiriyordu. Marc izliyordu ama Roland'ın onu fark etmesinden korktuğu için yaklaşamıyordu, asıl amacı Angoulême ya da Lessa'nın büyüünün ortasında üzerimize gelmesini önlemektir.

Martin ikizleri bilgilendirmeye gitmişti ve eğer yapabilirlerse geri çekilecekler ve takipçilerinin geri kalanı geldiğinde Angoulême'in kampıyla çatışacaklardı.

"Nefes al," dedim kendime. "Sadece nefes al."

Sonra büyü beni saçlarımdan yakaladı ve ağaçların arasında savruluyordum, geçerken dallar vücuduma çarpıyordu. Çıglık atmaya çalıştım ama çenem kilitlenmişti, görünmez bir ip bileklerimi ve ayak bileklerimi sarıyordu. Ağır bir şekilde bir kar yığınının üzerine düştüm, sonra küçük eller üzerimdeydi, ceplerimi karıştırıyor ve çantamı incelemek için beni kenara itmeden önce kıyafetlerimi yırtıyordu.

Roland görüş alanımda belirdi ve gülümsedi. "Çok dikkatli olamazsın - büyülerin hakkında her şeyi biliyorum."

Çenem onun elinden kurtuldu ve inleyerek kendi içime kıvrıldım.

"Acıdı mı?" Nefesi kulağımda sıcaktı. "Evet."

Hafifçe güldü, sonra yanıma bağdaş kurup oturdu. "Güzel. Şimdi kalk ve başla. Eğer gelirse, seni öldürmesine engel olamam. Seni canlı bulursak ona bırakacağıma dair bana söz verdirdi."

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum ve önceden karıştırdığım iksiri içeren şişeyi çıkardım. Gözleri her hareketimi takip ediyordu. "Eğer bu işe yaramazsa, mutlu olmayacağım," diye uyardı.

"İşe yarayacak." Sertçe yutkundum. "Ceketinizi ve gömleğinizi çıkarıp yere uzanırsanız Majesteleri. "

Buna mecbur kaldı, kar hemen eriyerek aşırı ısınmış teninin etrafında bir havuz oluşturdu.

"Acı verici olacak," diye uyardım.

"Acı hissetmiyorum," dedi, sonra gözleri bana kayd. "Hiçbir şey hissetmiyorum." "O zaman başlayalım." İksiri döktüm ve tüm gücümü kullanarak dünyanın sunduğu.

Altmışıncı Bölüm

.....
TRISTAN
.....

BİLİNÇ EŞİĞİNİN HEMEN DIŞINDA SÜRÜKLENDİM, FARKINDAYDIM. AMA FARKINDA DEĞİLDİM.

Hava soğuktu. Üşümüştüm. Uyuşmuştum.

Bedenler bana doğru itişip kakışıyor, ölü uzuvlar birbirini kavrayıp tutuyordu. Suçlama dolu yüzler. Nefes alamayana kadar beni daha da derine sürüklediler. Binlerce cesedin, binlerce kurbanın ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu.

, diye bağırdım onlara. *Denedim. gelen her şeyi yaptım.*

Ölüler dinlemez. Ölüler duyamaz.

Büyüm olan aleve uzandım, çaresiz parmaklarımla onu pençeledim. Ama parlak yanmak yerine, söndü. Söndü. Karanlık beni bilinçten uzaklaştırdı, giderek daha da uzaklaştırdı, ta ki sadece uzak bir parıltı olana kadar. Ama bir şey gitmeme izin vermedi.

Keskin ve tekrarlayan bir ses. Tanıdık.

"Tristan!" İyi tanıdığım bir ses. "Sakın ölmeye cüret etme, seni aptal güzel yüzlü trol!"

Sonra ağırlık göğsümden itildi, bedenler itildi ve hayatın sıcaklığıyla ısınan eller beni soğuktan çekip çıkardı.

Gözlerimi açtım.

Bölüm Altmış Bir

CÉCILE

ROLAND GÖZLERİNİ AÇTI VE , BUĞULU BİR ELINE BAKIYORDU SANKI Kendisine ait olduğuna inanamıyordu.

"Roland," dedim. "İyi misin?"

Biçimi katılaştı ve geri çekildim, kaçmaya hazırdım. Artık bana büyüyle zarar veremiyor boğazımı parçalayamayacağı anlamına gelmiyordu. "Roland?" Tekrarladım.

Başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda deliliğinin geçtiğini hissettim. Demiri vücudundan çıkarırken, aklını karıştıran zehri de söküp atmıştım. "Acıttığı için üzgünüm," dedim, nazikçe eline dokunarak.

İrkildi ve birinin onu teselli etmesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak ettim. Bunu isteyip istemediğini bile. Sonra sıcak parmakları benimkileri kavradı, çenesi titredi ve büyüünün acısının şu anda hissettiklerinin yanında hiçbir şey olduğunu anladım. Genç hayatında ne kadar dehşete sebep olmuştu? Onun ellerinde kaç kişi ölmüştü? Annesi, babası, teyzesi ve ona göre erkek kardeşi. Daha da kötüsü, Angoulême'in ellerinde ne kadar duygusal ihmale uğramıştı? Onu tüm o vahşeti yapmaya iten şey demirden deliliği idi, ama şimdi o da yok olmuştu. Ve yaptığı şeyle yaşamının bir yolunu bulmak zorundaydı.

Bir hıçkırık omuzlarını parçaladı ve neredeyse göremeyeceğim kadar hızlı bir hareketle küçük bir topun içinde kıvrıldı, parmaklarım bir elinde acı verici bir şekilde sıkıca kavradı. Aynı anda Tristan'ın bilincinin yerine geldiğini hissettim ve kalbimde bir rahatlama hissettim.

"Roland, Tristan yaşıyor," dedim. "O ."

Kıpırdamadan durdu, sonra umutla bana baktı. Sonra bakışları omzumun üzerinden geçti ve bir hız patlamasıyla bana çarparak beni sırtüstü düşürdü. Ona karşı mücadele ettim, deliliğinin geçtiği konusunda yanıldığıma ikna olmuşum ki başımızın üzerinden bir sıcaklık dalgası geçti.

"Seni küçük insan kaltak," diye hırladı Angoulême. "Ne yaptın sen?" "Onu iyileştirdim," diye bağırarak Roland'ın beni ayağa kaldırmasına izin verdim. O da

Dük'le arama girdi ve güçlerinin değiştiğinin farkında olup olmadığını merak ettim. "Şimdi onu kullanırken iyi şanslar, seni küfürbaz korkak."

"Onu iyileştirdin mi?" Dük bize doğru yürürken ellerini yumruk yapmıştı. "Onu iyileştirmek mi? Onu mahvettiniz - artık o bir hiç. Hiçbir değeri yok!"

Roland irkildi ama yerinde durdu.

"Cesur hissediyoruz, öyle mi, seni sefil küçük zavallı?" Angoulême bir elini kaldırdı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Bakalım bu ne kadar sürecek."

Hava ateşle doldu ama bizi yakmak yerine büyü kalkanının etrafını sardı. Marc açıklığa adım attı. "Her şey bitti Angoulême," dedi. "Teslim ol."

Dük, Marc'ın ayaklarının dibindeki toprağa tükürdü. "Bunu daha önce de yaşadık, seni kırık aptal. Beni yenemezsin."

"Belki de bunu test etmenin zamanı gelmiştir." Angoulême güldü. "Öldür onu, evlat."

Roland kaskatı kesildi. Yavaşça yüzünü bana döndü ve gözyaşlarının yüzünden aktığını gördüm. "Özür dilerim, Cécile," dedi. "İtaat etmek zorundayım." Sonra saldırdı.

Angoulême ve Marc dövüşürken havayı delen patlamaları duyarken bile gözlerimde yıldızlar patlıyordu. Büyü Roland'ı benden koparıp çalıların arasına fırlattı ama Roland bir anda geri döndü, Marc'ın savunmasını aşarken vücudu sise dönüştü ve saldırmadan hemen önce katılaştı. Yuvarlandım, yumrukları saniyeler önce başımın olduğu yere çarptı.

Ama bir anda üzerime çullandı, parmakları bacaklarımı pençeleyip morartırken, vücuduma tırmanıp boğazıma uzandı. Sonra Martin bir anda ortaya çıktı, kollarını Roland'ın beline doladı ve onu üzerimden çekti. Çocuğun dudaklarını aralayarak bir avuç dolusu parıldayan mavi sıvıyı

Roland'ın ağzını kapattı ve onu bıraktı. Roland bir kalp atışı boyunca ağzı açık bir şekilde ona baktı, sonra dünyada bir yırtık açıldı ve Martin trol prensi de beraberinde sürükleyerek içeri girdi.

Ama henüz tehlikeyi atlatmamıştım.

Angoulême ve Marc savaşıma devam , kulaklarımı çınlatan sarsıcı patlamalarla parlayan büyü. Ağaçların bir kısmı yerle bir olurken bir kısmı da dumanı tüten bir harabeye dönüştü. Ve ötesinde, ikizlerin Angoulême'in halkının efendilerine yardım etmesini engellemek için savaşı kampa getirdiklerini görebiliyordum. Vücudumun ağrısına aldırmadan bir kayanın arkasına yuvarlandım ve başımı eğerek olanları izledim.

Dük'ün tüm palavralarına rağmen, eşit bir maç gibi görünüyordu, ikisi de kaçarken ve saldırırken ter damlıyordu. Ama Pénélope gibi Angoulême de hayatını herhangi bir yaralanma ihtimalinden kaçınarak geçirmişti ve bu hareketsizliğin bir bedeli vardı. Soluk kalmıştı ve Marc'ın darbelerinden kaçarken tökezleyip sendelemeye başlamıştı.

"," diye fısıldadım. "."

Sonra düştü ve Roland'a yapılan büyüün ardında bıraktığı kan karmaşası içinde yan yattı. Geriye doğru debelenerek Marc'ın bir sonraki saldırısını güçlkle savuşturdu. "Bu onuru isteyenlerin uzun bir listesi var," dedi Marc, Roland'ı çekerek.

bir kılıç çıkardı. "Umarım onu kendim aldığım için beni affederler."

"Hayır!" Çığlık cam kırılması gibi bir ses çıkardı ve Marc, Lessa'nın darbesini engellemek için zar zor zamanında döndü. Yüzü kanla kaplıydı, saçları karmakarışık ve giysileri yırtılmıştı. Marc'a bir an bile nefes aldırmadan çılgın bir vahşilikle saldırdı.

Bu yüzden Angoulême'in hareket ettiğini ya da elinde beliren bıçağı görmedi.

Ama ben gördüm. Ayrıca yüzüne Roland'ın kanının bulaştığını da gördüm, çocuğun bedeninden çıkardığım demirle karışmış bir kan. Güce, büyüye uzandım ve "Işığı bağla," dedim.

Angoulême dondu kaldı, sonra gümüş gözleri duman ve karanlığın içinden geçerek saklandığım kayanın üzerine geldi. Marc'ın Lessa'yla meşgul olduğundan emin olmak için şöyle bir göz attıktan sonra ayağa kalktı ve elinde bıçakla bana doğru ilerledi. "Sanırım son kartını oynadın, küçük kuş."

Geriye doğru kaçtım, yanan toprak avuç içlerimi yakıyordu.

el.

"Seninle biraz zaman ," dedi gülümseyerek. "Roland'a bütün numaralarını öğretenin kim olduğunu sanıyorsun?"

İnledim, pantolonumun ıslandığını hissettim ve bunun için kendimden nefret ettim. Cesur olmalıydım, ne pahasına olursa olsun bu işi sonuna kadar götürmeliydim. Ama tanıştığımız andan beri ondan korkuyordum ve bu hiç değişmemişti.

Sonra bir kükreme havayı doldurdu ve güneşten daha parlak bir ateş gökyüzünü kapladı. Kanatları olan devasa bir şekil üzerimden geçti ve ben bir topun içine kıvrılıp gözlerimi sıcağa karşı kapattım. Yanı başıma inen bir şeyin gümbürtüsünü duymak yerine hissettim ve sonra Tristan oradaydı, giysilerimi kemiren alevleri boğuyordu. Yüzü gölgelerle oyulmuştu, giysileri yırtılmış ve tuzla kabuk bağlamıştı. Ama yaşıyordu ve buradaydı.

"İyi misin?" diye sordu.

Değildim ama yine de başımı salladım. "Angoulême? Nerede o?"

Tristan'ın gözleri çevremizi taradı, sonra başını salladı. "Onu göremiyorum."

"Onun büyüğü bağlı," dedim. "bulun ve öldürün." "Ama

Roland-"

"İyileşti," dedim. "Şimdi Angoulême kanı yıkayacak bir yer bulmadan gidin."

Gözleri uzun zamandır görmediğim bir şekilde parladı ve beni öptü. "Dikkatli ol," dedi ve gitti.

Yanan ağaçların çıtırtıları dışında gece ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Dumanın en kötüsünü engellemek için gömleğimi ağzıma kapatarak arkadaşlarımı aramaya başladım. Önce Sabine'i ve Souris'i paltosunun içine sokmuş olan Chris'i buldum. Ama Marc ve ikizlerden hiçbir iz yoktu.

"Onu nasıl buldun?" Sabine'in kabarmış avuçlarına kar sürmesine izin vererek sordum.

"Ben yapmadım," dedi Chris. "Onun küçük fare köpek arkadaşı yaptı. O kayıklardan birinin altında yarı ölü haldeydi ve etrafı cesetlerle çevriliydi ama lanet olası şeyin bir tazı gibi burnu vardı." Omzumu tuttu. "Ama o tükenmiş durumda, Cécile. Hayatı boyunca bir ışık topu bile yaratabileceğini sanmıyorum.

buna bağlıydı."

Ve onu Angoulême'in peşinden göndermiştim.

"Siz ikiniz Marc'ı ya da ikizleri bulun. Ben onu bulmalıyım," dedim ve onun gittiği yöne doğru yürümeye başladım. Kendi kendime, "Eğer Dük büyümü bozarsa, Tristan'ın hiç şansı kalmaz," dedim.

"Ve bu ne büyük bir utanç ," dedi Lessa yoluma çıkarak.

Altmış İkinci Bölüm

TRISTAN

ORMANDA KOŞARKEN AKLIMA GELDI.

yanan toprağın çizmelerime hata yaptığımı söylemesini engellemeliydim. Geri çekilip yeniden toparlanmalı, gücüne kendini toparlaması için bir şans vermeli ve sonra Angoulême'i yakalamak için akıllıca bir strateji bulmalıyım.

Ama akıllıca stratejilerle işim bitmişti.

Düşmanlarımı yakalamak ve savaşlarımı kazanmak için aldatma ve ikiyüzlülüğe, blöf ve illüzyona güvenmekten bıkmıştım. Bir dövüş istiyordum ve eğer bu dövüş çıplak muştâ ile olacaksa, çok daha iyiydi.

Ama bunun gerçekleşmesi için Angoulême'i Roland'ın kanını ve onunla birlikte Cécile'in büyüsunü temizlemeden önce yakalamam gerekiyordu. Hedefinin bu olduğunu bilerek Melusina'nın arkasından gördüğüm nehre doğru yöneldim.

Ciğerlerim havadaki külle boğuldu, bedenim zaten çok fazla şeye katlandıktan sonra bir de bu kadar zorlanınca çığlık atmaya başladı. Kıvılcımlar tenimi ısıtıyor, zaten yırtık olan giysilerimde delikler açıyordu ama acıyı görmezden gelip ilerlemeye devam ettim, devrilmiş ağaçların ve gri çamur havuzlarının üzerinden atlayarak sonunda orman yangınının kenarına ulaştım.

Angoulême açıklığın ortasında çömelmiş, ceketini ve gömleği yanında bir yığın halinde, elleri derisindeki kanı temizlemek için kullandığı karla doluydu. Sessizce küfrederek hızlandım. Kafasını kaldırdı ve ben de ona çarptım, toplam ağırlığımız bizi açıklığa ve dik bir yamaçtan aşağı yuvarladı.

Ağaçlara ve kayalara çarptık, çalılar bizi kesip biçti.

dereye yuvarlandık ve donmuş derenin üzerine çatırdayarak düştük. Buz kırıldı ve düştük, donmuş su başımın üzerinden aktı. Sendeleyerek ayağa kalktım, onu sürükleyerek dışarı çıkardım ve bir ağaca doğru fırlattım, ağacın gövdesi çarpmanın etkisiyle çatladı.

Önce soluduğu sudan boğulduğunu sandım, sonra güldüğünü fark ettim. Dereden çıktım, o ayağa kalkarken ben de ona doğru yürüdüm, bir elimi böğrüne bastırdım. "Kendimizi biraz tükenmiş hissediyoruz, değil mi Majesteleri?"

"Seni öldürmek için büyüye ihtiyacım yok," dedim ve vurdum. Eğildi ve yuvarlandı, sallanarak geldi ve sonra ciddi bir şekilde dövüşmeye başladık. Yumruklar ve ayaklar havada uçuşuyor, ikimiz de darbeler indiriyorduk. Ben daha iyi bir dövüşçüydim - çocukluğumdan beri Marc, Anaïs ve ikizlerle eğitim almıştım - oysa o hastalığını gizlemek için dövüşmeyi küçümsemişti. Ama ben tükenmişim, hareketlerim yavaştı ve iyileşmem yavaştı. O da bunu biliyordu. Savunmada kalıyordu. Beni yıpratıyordu. Ve her boş saniyede, Cécile'in büyüünü silmek için avuç avuç kar kullandı.

Bunu şimdi bitirmeliydim, yoksa büyüünü geri kazanacaktı ve ben de bitecektim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan arkasını döndü ve yamaçtan yukarı doğru koşmaya başladı, dere keskinleşiyor ve dağın eteklerine doğru oyulan bir vadiye dönüşüyordu. Ona ayak uydurmaya çalışırken nefesim kesiliyor, başka bir gün savaşmak üzere kaçmasına izin vermeyi reddediyordum. Bu Guerre oyununu çok uzun zamandır oynuyorduk ve artık sona ermesinin zamanı gelmişti.

Ağaçların arasından geçerken onu bir kez daha dizlerinin üzerinde, karların eridiği yerde derisinde boncuk boncuk su birikmiş halde gördüm. Bir taş kaparak ona doğru daldım ve neredeyse ikimizi de uçurumun kenarına gönderiyordum. Sonra sihir bedenimi yakaladı ve beni sertçe fırlattı.

Ormanın içine daldım, bir ağacı da beraberimde götürdüm. Ve kahkahası da onu takip etti.

"Bir kez daha hata yaptın evlat," dedi, parlayan gözlerle ayağa kalkışımı izleyerek. "Ve böylece efsanevi Montigny'lerin hükümdarlığı sona erdi."

Bir elimi kırık bir ağaç gövdesine dayadım. "Korkarım yanıyorsunuz, Majesteleri." Sonra elimdeki, bir kenarı kıpkırmızıya boyanmış keskin kaya parçasını havaya kaldırdım.

Gözleri ve sonra hissetti. Yaradan gelen ılık kan seli

Boynundan kopan atardamar göğsünü kapladı ve ayaklarının dibine doğru akmaya başladı. Büyüsü ortaya çıktı ve vurdu ama darbe zayıftı ve bir anlıktı. Tekrar denedi ama gücü azaldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Önünde durmak için yürüdüm. "Şah mat." Dedim ve gözlerindeki ışık kayboldu ve ayaklarımın dibinde yere yığıldı.

Düşmanım ölmüştü. Ama zafer yerine tek hissettiğim uyuşukluktu, çünkü onun ölümü kaybettiklerimi geri getirmiyordu. Boş bir zafer.

"küçük kardeşim, ."

Angoulême'in bedeninden kaldırdığımda Lessa'nın vadinin karşı tarafında durduğunu ve Cécile'i saçlarından tutarak önünde tuttuğunu gördüm.

"Bırak onu Lessa," dedim, karşıya geçmek için bir yol arıyor ve hiçbir şey bulamıyordum. Büyüm titriyordu ama ağırlığımı kadar güçlü değildi ve bu yükseklikten düşmek beni öldürebilirdi.

"Oh, efendimi benim için ortadan kaldırdığına göre onu bırakmaya tamamen niyetliyim." Vadiye tükürdü, yüzü nefret doluydu. Yine de Angoulême'i yıllarca kandırmış, onu sevdiğini ve sadık olduğunu düşünmesini sağlamıştı. Yaşadığım yalanı hiçbir şeymiş gibi gösterdi. Çocuk oyuncağı gibi.

"Sonunda zirveye ulaştım," dedi. "Yoluma herkes öldü ya da ölmek üzere ve ben tahtımı almaya hazırım."

"Al," dedim, Cécile'i kenara yaslarken kalbim küt küt atıyordu. "Alabilirsin, bırak gitsin."

Güldü. "Tüm halkımızı geri göndermeyi planladığını bildiğin halde vazgeçmek senin için kolay." Cécile'in saçını sertçe çekerek acı dolu bir çığlık atmasına neden oldu. "Roland'a ne yaptığını gördüm ama benim için işe yaramayacak, değil mi? Lanetli insan kanı, beni hep geride tutuyor. Beni hiçbir şeyin kraliçesi yapamazsın, cadı."

"Lessa, lütfen." Sihrimin güçlenmesi için yeterli zamanı kazanabilirsem, belki onu durdurmak için yapabileceğim bir şey olabilirdi.

"Sana benimle birlikte yönetme şansı sundum, Tristan," dedi. "Ve sen beni geri çevirdiğinde, sana bunu ödeteceğimi söyledim."

Lessa'nın arkasında bir hareketlenme oldu, Marc ona doğru koşuyordu, yüzü yanıklardan zar zor seçilebiliyordu.

Ama çok geç kalmıştı.

"Hoşça kal kardeşim," dedi Lessa ve Cécile'i bıraktı.

Çılgılık attı ve ben de tüm sihri kullanarak ince bir ipi beline doladım. Ağırılığı çarptı ve vücudum sarsılarak parçalanıyormuş gibi hissettim. Ama büyü onun minik formunu tutacak kadar güçlüydü. Çevremden Lessa ve Marc'ın düştüğünü gördüm ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gözlerim acıyla yanarken Cécile'i sürükleyerek ayağa kaldırdım. "Tuttum seni," dedim onu kendime çekerek. "Düşmene izin vermeyeceğim." Düşmanlarımız ölmüştü ama onun titreyen omzunun üzerinden vadinin dibindeki iki cesede bakınca kazanmadığımızı anladım.

BİR KEÇİ YOLU BULDUK VE VADİNİN TABANINA DOĞRU İLERLEDİK,
Arkadaşlarımızı bulana kadar donmuş derenin ve kaygan kayaların üzerinden tırmandık. Chris Lessa'nın cesedinin başında nöbet tutuyordu. "Ölmüş," dedi. "Çok ölü."

Umurumda değildi. Önemli olan tek şey onun yanındaki hareketsiz formdu.

Sabine, Marc'ın yanında yere diz çökmüştü, yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı ve Marc'ın eli onun elini kavramıştı. Dizlerinin etrafında kan birikiyordu ama en kötüsü bu değildi.

"O...?" Söyleyemediğimi fark ettim.

Başını salladı ve göğsünün hâlâ hareket ettiğini gördüm. Kukuletası yüzünü ortaya çıkaracak şekilde geriye düşmüştü ve onu tekrar öne çekmek istedim. Her zaman taktığı için değil, gözlerindeki sessiz yalvarışı gizlemek için. İçimi donuk bir sızı doldurdu ve bir an için sanki düşen benmişim gibi hissettim. Sanki hareket edemeyen bendim. Nefes alamayan.

"Yaşıyor! Yıldızlara şükürler olsun," dedi Cécile. "Bunu yapabilirim. Bunu düzeltebilirim. Sadece ihtiyacım olan..." Bana çılgınca baktı, sonra ikizlerin dere yatağından topallayarak bize doğru geldiğini gördü. "Victoria, acele et," diye bağırdı. "Sana ihtiyacım var."

"Hayır," dedim, üst kollarından tutup onu geri çektim. "Ne demek hayır?" diye sordu, bana bakmak için dönerek. "Büyü yok. Büyü yok," dedim. "Onu rahat bırak."

"Ama o ölecek!"

Cevap vermedim, sadece onu sabit tuttum ve kuzenimden, en iyi arkadaşımдан uzaklaştırdım. Victoria onun yanında diz çökmüştü, ağlarken omuzları titriyordu ama başını kaldırdığında gözleri anlayışla doluydu.

Cécile kollarımda çırpınıyordu. "Bunu yapamazsın, Tristan. Ölmesine izin veremezsin. Lütfen ona yardım etmeme izin ver."

Ama ona yardım etmeyecekti. Pénélope öldüğünde onu kendi iyiliğim için yaşamaya zorlamıştım, onun için değil. Bunu tekrar yapmayacaktım. Bu onun kararıydı ve o vermişti. Kabul edip etmemem önemli değildi. Bu benim seçimim değildi.

"Lütfen," diye fısıldadı Cécile, ama çırpınmayı bıraktı. Ve benimle konuşmuyordu. "Marc, lütfen bizi bırakma. Sana ihtiyacımız var. *Benim* sana ihtiyacım var."

Bakışları onunkilere kaydı ve orada gördüğü şey omuzlarının çökmesine neden oldu. Bir kez başını salladı, sonra benden uzaklaştı. Sonra derin bir nefes alarak şarkı söyledi. Élise için söylediği ağıttı bu ve vadide ve gece gökyüzünde unutulmaz bir şekilde yankılandı. Sabine ve Victoria geri çekildi, ben de dizlerimin üzerine çöküp arkadaşımın elini tuttum.

Kalbi duracak gibiydi, nefes alış veriş i düzensiz ve düzensizdi. Uzun sürmeyecekti. Ama bana ağabey gibi davranan trolün hakkını verebilecek ne söyleyebilirdim ki? Onsuz ben neydim? Onsuz ne olurum? Dünya, kader ve yıldızlar ona hiçbir şey vermemişti. Onun için önemli olan neredeyse her şeyi elinden almıştı. Ve yine de tüm yaşadıklarına rağmen, benim olabileceğim adamın iki katıydı. Eğer dünya adil olsaydı, kayalıklarda kırık bir şekilde yatan ben olurum.

Ama dünya adil değildi. Ve kesinlikle adil değildi.

Bir şeyler söyle. Dişlerimi sıktım, umutsuzca onun benim için ne kadar önemli olduğunu ifade edecek kelimeleri aradım. Onu kaybetmenin ne kadar acı vereceğini. Gitmesine ne kadar izin vermek istemediğimi. Sonra gözüme takıldı ve hiçbir şey söylememe gerek olmadığını anladım. Bildiğim için de konuşabildim. "Umarım onu bulursun," dedim, elini sıkıca kavrarken sesim çatlıyordu.

Gözlerindeki ışık son bir kalp atışı kadar parladı ve sonra söndü.

Marc gitmişti.

Bölüm Altmış Üç

CÉCILE

TRISTAN'I AFFETMEM ZAMAN ALDI.

Yaptığı seçimi hiçbir zaman gerçekten kabul etmemiş olsam da. Marc'ın kaybı pek çok kişi tarafından hissedilen bir acıydı ve ne zaman Sabine'i tek başına otururken, yüzü kederle işaretlenmiş olarak görsem, öfkem yeniden alevleniyordu, çünkü bir şans vardı. Hayat için, aşk için, gelecek için bir şans ve şimdi...

İkisi arasındaki ilişkinin boyutunu bilmiyordum. Birbirlerine olan duygularının ne kadar ileri gittiğini ya da bunun kabul edilip edilmediğini. Sabine hiç söylemedi ve ben de sormam gerektiğini biliyordum. Her ne olduysa paylaşmak ona aitti. Ya da paylaşmazdı. Ama Sabine'nin ruhunda kısa sürede silinmeyecek bir iz bıraktığını biliyordum.

Bazıları onu bu kadar etkilenecek kadar uzun süredir tanımadığını söyleyebilir. Ben daha iyi biliyordum. Bu dünyada tanıştığı herkesin kalbine dokunma gücüne sahip çok az insan vardır ama Marc onlardan biriydi. Trollus'taki ilk arkadaşımdı ve nefesimi kesecek kadar yoğun bir ıstıraba kapılmadığım bir gün bile olmadı. Marc için. Ve ölen diğer herkes için.

Dikkatimi gerektiren bitmek bilmeyen görevler, başlattığım savaşta kaybettiğimiz tüm dostlarımızı aklımdan çıkarmamı sağladı. Bir cadının becerisine ihtiyaç duyan sayısız yaralı insan vardı ve Marie kendini Ada'da yardım edebilecek cadıları bulmaya ve onların güvenliğini bizzat garanti etmeye adanmıştı. Cadı yakma dönemi sona ermişti.

Trollerin zamanı da gelmişti. Günler geçtikçe, tam kanlılar üzerinde sihrimi kullandım ve onları her zaman bir yırtıktan geçerek Arcadia'ya gönderdim.

uygun bir anda ortaya çıktılar, troller gözlerini açıp arkalarına bile bakmadan geçip gittiler. Diğer cadılardan bazılarını yardıma çağırdım, çünkü akış bir kez başladığında, kimse bana uyumak için bile olsa bir an bile mola vermeye niyetli görünmüyordu.

Tristan, yıkılanları yeniden inşa etmek için yorulmadan çalıştı ve Ada'nın yakılanların yerine koyması gereken yiyecek, tahıl ve malzemeleri ithal etmek için Trollus'un kasasını açtı. Sık sık Chris'le birlikte bir at arabasıyla dolaşiyor, malları ihtiyacı dağıtıyor, pis ama moralli bir şekilde Hôtel de Crillon'da bir kez daha komuta ettiğimiz süit odalara dönüyordu. O geceler ayrı kaldığımız onca zamanı telafi ettik, şafak sökene ve görevlerimiz bizi gün ışığına çıkarana kadar birbirimizin kollarında sarmaş dolaş yattık.

Yine de, Angoulême'in geri döndüğüne ve bir kez daha savaşta olduğumuza ikna olmuş bir şekilde soğuk terler içinde uyandığım zamanlar oldu. Tristan da rüyalar görüyordu. Yanında uyanık yatarken, sabahları bunlardan bahsetmeyi reddetse de, aklını kurcalayan keder ve suçluluk duygusunu . İkimizin de hayalini kurduğumuz hayatı yaşama şansının bize verileceğine inanmaya pek istekli olmadığımızı düşünüyordum. Birlikte olabileceğimize ve mutluluğumuzun bedelini kimsenin ödemek zorunda kalmayacağına. Ama günler haftalara dönüştükçe umut etmeye cesaret ettim. Sanırım Tristan da öyle yaptı.

İkimiz de daha iyi bilmeliydik.

"BUNA HAZIR OLDUĞUNA EMİN MİSİN?" DIYE SORDUM. "ACITIYOR, BİLİYORSUN."

"Yani laboratuvarınızdan gelen tüm o çılgınlıklar ecstasy'den değil miydi?" Victoria sandalyesinde arkasına yaslanıp botlarını, ne kadar temizlenirse temizlensin trol kanıyla lekelenmiş olarak kalan çalışma masamın üzerine koyarak sordu. "Bu uğursuzluk getirir."

Karşı sandalyede oturan Vincent'a baktım ve dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme belirdi. Hâlâ konuşmamıştı ama gözleri artık ifadesiz değildi ve Victoria, Tristan ya da ben onunla konuştuğumuzda dikkatle dinliyordu. Büyümün onu iyileştirip iyileştirmeyeceğini söylemek imkânsızdı, çünkü rahatsızlığı kanını zehirleyen demirden kaynaklanmıyordu. Ama umutlu olmamak elde değildi.

Tristan ve ben Victoria'ya sihrimi uyguladığım kişilerden ilkinin geri gönderilmesini teklif etmiştik ama o bunu reddetmiş, bunun yerine ya acıdan korktukları için ya da delilikleri bu fırsatı anlamalarına izin vermediği için tezgâhımdaki yerlerini almakta isteksiz davranan birkaç tam kanı toplama sorumluluğunu üstlenmişti. Hepsi demir hastalığından kurtulmuştu, ancak fiziksel deformasyonlara sahip olanların çoğu dış görünüşlerini kendi tercihleriyle koruyor, Arcadia'ya doğru hayatlarını sürdürdükleri aynı formda yürüyorlardı.

Huzurumda duran üç trol, bu dünyada kalanların hepsiydi.

", değil mi?" Tristan Victoria'nın omzuna yumruk atıp Vincent'ın yumruğundan kaçarak sordu. "Seni asla bir korkak olarak görmedim."

Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak iksiri hazırlarken şakalaşmaları kulağıma çalındı. Sevdiklerimden pek çoğunu kaybetmişim ve ikizlerin ölmesi zor olsa da - onları ölümsüz kılacaktım - aynı şeyi hissettiriyordu. Yaz Kralı halkını bu dünyada ikinci kez kaybetme riskini göze almıyordu, bu da iyileştirdiğim trollerin hiçbirinin geri dönemeyeceği anlamına geliyordu. İkizleri bir daha asla göremeyecektim. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve kimse fark etmeden onu kenara fırçaladım.

Tristan bugün erken saatlerde onlarla birlikte yürüyüşe çıkmıştı, tüm gözyaşları ve vedalar çoktan tamamlanmıştı. Şimdi de soğukkanlılıklarını korumaya çalışıyorlardı ama bu biraz zorluydu. Kederle, evet, ama aynı zamanda endişeli bir umutla, çünkü büyüün Vincent'ı nasıl etkileyeceğini bilmiyorduk.

"öğrenmenin tek bir yolu var, Cécile," dedi Victoria, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Bir damla gözyaşı daha aktı ama başımı salladım. "Ben hazırım."

Çalışma masam ikisi için de çok küçüktü ve güçlerinin bağlantılı doğası göz önüne alındığında, büyüü ikisine de aynı anda yapmam gerektiğine inandım. Tristan masayı yolumdan çekerken, ikizler yanıma geldi ve her biri ellerimden birini tuttu. "Sen iyi bir arkadaş oldun," dedi Victoria. "Ve çılgın bir suç ortağı. Seni çok özleyeceğiz, bunu biliyorsun değil mi?"

"Aynı şekilde." Bir mendille burnumu sildim. "Dünya siz ikiniz olmadan çok daha sıkıcı bir yer gibi görünecek ve sonsuz derecede daha az aliteratif olacak."

Vincent gülümsedi ve ben de zamanın geldiğini anladım. Yatakta yan yana yatıyorlardı.

Tristan bir köşenin gölgesinde duruyordu, yüzünde endişeli bir ifade yoktu. Bana hafifçe başını salladı ve ben de başladım.

Kan derilerinden yükselmeye başlarken hiçbiri gıkını bile çıkarmadı, hissettikleri yoğun acının tek işareti yüzlerini buruşturmalarıydı. Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve korkakça da olsa gözlerimi kapattım. Değiştikleri anda ellerimin hiçliğe düştüğünü hissettim. Victoria hâlâ orada olacaktı, ama Vincent olacak mıydı? Ölümlü bir beden olmadan varlığını sürdürebilecek kadar akıllı kalmış mıydı?

Kimse konuşmadı ve kalbim boğazımda, gözlerimi açtım.

Victoria önümde oturmuş, Vincent'ın formunun sisler içinde kayboluşunu izlerken gözleri kocaman açılmıştı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen beni bırakma, kardeşim."

Bir el benimkini kavradı ve ikizlerin kanının içinde benimle birlikte diz çökmüş olan Tristan'a yan gözle baktım. "Hadi Vincent," dedi. "Bunu yapabilirsin."

Nefesimi tuttum ve sonra yavaşça, inanılmaz bir şekilde Vincent katılaştı. Başını kız kardeşine çevirdi. "Victoria?"

Dudaklarından bir hıçkırık döküldü ve kollarını kardeşinin omuzlarına doladı. Tristan'ın eli benimkine doğru gevşedi ve parmaklarımdaki donuk ağrıyı hissedene kadar onu ne kadar sıkı tuttuğunu fark etmedim. Vincent yine kendindeydi ama bu an buruktu, çünkü onları hâlâ kaybediyorduk.

İsteksizce ikizlere depodaki son İksir'i uzattım ve içmelerini üzüntüyle izledim.

Arkalarında bir gözyaşı açıldı, yaz kokusu laboratuvarımı doldurdu.

"Gitmeliyiz," dedi Victoria. "Bizi çağırıyor." Ayağa kalktılar. "Güle güle, Arkadaşlarım" dedi, sonra da bana "Teşekkür " dedi.

Tristan'ın elini sıkıca tutarak başımı salladım. Ve sonra ikizler gitmişti.

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, sonra Tristan, "Temizlen, sonra da bir gezintiye çıkalım. Yapmam gereken bir şey var."

TRISTAN'IN BINICILIĞI CHRIS'LE GEÇİRDİĞİ ZAMAN İÇİNDE GELİŞMİŞTİ.

Benim de ona ayak uyduracağıma güvenerek neredeyse pervasız bir hızla atını sürdü. Yolda kaldı.

Okyanus Yolu, kaya düşmesini aşan köprüye varmadan hemen önce tırısalkaktı. Atından inerek ben yere inene kadar bekledi ve sessizce bineklerimizi bağladı. Sonra elimi tuttu ve beni Trollus'un girişine götürdü.

Tristan ve ben kaçtığımızdan beri geri dönmemiştım ama o dönmüştü. Sık sık. Dağı ayakta tutan büyü bir kez daha onundu, İnşaatçılar Loncası'nın hepsi Arcadia'ya gitmişti. Thibault'nun onun için neredeyse tamamladığı taş ağaç mağaranın karanlığında saklıydı.

"Görmek ister misiniz?" diye sordu, kolundaki kiri temizlerken.

Omuz silktim ve yüzümdeki gülümsemeyi görmemesi için her zaman hayran olduğum bir çeşmeyi incelemeye yöneldim. "Sanırım."

Bir an sessiz kaldı, sonra güldü. "Sanki beni tanıyormuşsun gibi."

"Neredeyse." Çeşmenin kenarına oturdum ve başımı arkaya eğerek büyü ağacın aydınlanmasını, ışığının Tristan'ın hayatının uzun yıllarını adadığı taş yapıyı ortaya çıkarmasını izledim.

"Çok güzel," diye mırıldandım, trollerin başka türlü bir şey inşa edemeyeceklerini merak ediyordum. İnce sütunlar ve zarif kemerler mağarayı dolduruyordu ve böylesine zarif bir yapının bu kadar ağırlığı taşıyabilmesi imkânsız görünüyordu.

"İşe yarayıp yaramadığını görmek ister misin?" Tristan sordu.

Yüzüm kızardı ama konuşmadan ağacın ışığı söndü. Kayalar oturdukça kayan kayaların iniltisi mağarayı doldurdu ve ben Tristan'ın koluna yapıştım.

"Sanki benden şüphe ediyormuşsun gibi geliyor," dedi elimi sıkarak ve ağacın ışığının yerini alması için tavana doğru yüzlerce ışık topu gönderdi. Küçük renk gökkuşakları şelalenin sisinde dans etti ve yavaşça, çok yavaşça rahatlardım. "Sen delisin."

Sırıttı. "Aileden geliyor."

Beni saraya doğru götürmesine izin verdim, şehrin sessizliği tuhaf geliyordu. "Burada kimse yok."

Tristan başını salladı. "Melezlerin hiçbirisi kalmak istemedi ve diğer herkes..." Bir omzunu kaldırdı, yüzü yüreğinin acısını yansıtıyordu.

Tüm halkı gitmişti. Melezler her ne kadar aynı kanı paylaşıyorlar da değillerdi. Ve ilk defa yalnız kalıp kalmayacağını merak ediyordum. Tanıdığı ve değer verdiği tüm insanlar kaybettiklerinin yerini doldurmaya yetecek miydi?

Dünyanın bir daha asla tanıyamayacağı hünerli sanatçıların eserleriyle dolu o güzel yapıda, sarayda dolaştık, botlarımız açıklanamaz bir şekilde cilalı kalan fayanslara çarptı. Yolculuğumuz bildiğim gibi onun odalarında - bizim odalarımızda - sona erdi ve ben onun bazı eşyaları dikkatle bir çantaya koymasını izlerken görkemli örtülere gömüldüm. Birkaç kitap. Rulo yapılmış bir tablo. Annesinin ve teyzesinin minyatürleri. Bir yüzük. Kırık bir bıçak.

Dolap kapaklarının yanından geçerken onları iterek açtı ve burada geçirdiğim süre boyunca giydiğim düzinelerce özenli elbiseyi ortaya çıkardı. "En sevdiğini giy."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Neden?" "Neden olmasın?"

Omuzlarındaki gerginlikte tartışmamamı söyleyen bir şey vardı. Ve onun yardımıyla zümrüt kadife bir gece elbisesi giydim, parmaklarım tanıdık kumaşa sürtünüyordu. Ömrünü zenginlik içinde geçirmiş birinin rahatlığıyla kutudan eş mücevherleri çıkardı ve saçlarımı okşayarak boynuma taktı.

"İstediğin başka bir şey varsa al," dedi ve başımı salladığımı fark etmemiş gibi göründü.

Taht odasına doğru ilerlemeye başladık. Beni duvarları kaplayan heykellerin arasından geçirdi, biz geçerken gözleri büyüyle parlıyordu, sonra oturduğu muazzam altın tahtın yanına gitmek için kolumu bıraktı. "Tahttan çekileceğim."

"Pardon?" Söylemesini beklediğim son şey buydu. "Kime?"

"Aiden'a."

Bu seçimden hoşlanmadığım için kaşlarımı çattım. Trianon'a döndüğümüzde onu uykusundan uyandırmıştım, ancak tüm bu süre boyunca çoğunlukla farkında olduğunu keşfetmiştim. Akli başında kalması bir mucizeydi, çektiği sıkıntıların tek işareti, kimsenin bakmadığını sandığı anlarda takındığı perili yüz ifadesiydi. Zoé çileli hayatının büyük bölümünde ona göz kulak olmuştu.

Sanki birlikte geçirdikleri tüm zaman uyanıklıkmış gibi ona bağlıydı. Bağlanmaktan da öte ve Zoé onun yaptığı hataları benden daha fazla affetmeye meyilli görünüyordu.

"Burası bir insan adası," dedi. "Benim yönetmemin bir anlamı yok. Ayrıca, bir süreliğine seyahat edebileceğimizi düşünüyordum. Kıtayı görürüz. Dünyayı."

Sanki bunu ona çok görebilirmişim gibi.

"Ayrıca," dedi. "Eğer korkunç biri çıkarsa, her zaman geri alabilirim." Büyük olasılıkla babası tarafından tahtın arkasına bırakılmış olan tacı çıkarıp çantasına koydu. "Getirmemiz gereken bir şey daha var."

Ve bunun cam bahçelerde olması çok uygundu. İsteddiği şeyin tam yerini bildiğine şüphe olmasa da, beni parlayan yeşillik labirentinde dolambaçlı bir rotaya yönlendirdi. Annesinin ve teyzesinin katledildiği yerden geçtik ama neyse ki birileri pisliği temizlemişti ve ben de hiçbir şey söylemedim. Sonunda, dünyanın dokusundaki yırtıktan Lune İksiri'nin damladığı küçük çeşmenin yanına vardık. Çeşme neredeyse boştu, Arcadia'ya geri gönderdiğim tüm troller yüzünden tükenmişti. "Başka bir eş almayı mı planlıyorsun?" Küçük bir şişeyi dikkatle doldururken sordum.

"Elimdekini bile zar zor takip edebiliyorum." Cam silindiri kaldırdı ve tıpasını kapatmadan önce kokladı. "Yerine getirmem gereken bir sözüm var." Başka bir açıklama yapmadı ve ben de onu bahçelerden çıkıp nehre kadar takip ettim; şehri içine çekercesine yavaş bir daire çiziyordu.

"Trollerin zamanı sona erdi," dedi ama bu açıklama benimkinden çok onun yararlanmış gibi görünüyordu. "Melezler için burası kırık bir kafesten başka bir şey değil - hiçbirisi bir daha burada yaşamak istemeyecek. Ve buranın sadece zenginliklerini önemseyen, altını, sanatı, bilgiyi çalıp kendi çıkarları için kullanacak kişiler tarafından ele geçirildiğini görmek istemiyorum."

"Ne öneriyorsun?" Açıklayamadığım bir acıyla göğsüm ağrırken sordum.

"Burası bir mezar," dedi. "Ve mühürlenme zamanı geldi."

Elimi tutarak beni nehirden aşağı, kapılara doğru götürdü ve biz yürürken büyüünün sıcaklığının ortaya çıktığını hissettim. Neredeyse kapıya vardığımızda

Nehir Yolu, düşen kayaların gürültüsü kulaklarımı parçaladı. Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, sütunların birbiri ardına çöküşünü izledim; Terk Edilmiş Dağ'ın kayaları gökyüzünden düşerek aşağıdaki şehre çarpıyordu. Elysium yok oldu, sonra kütüphane, sonra da saray. Cam bahçeler - uzun yıllar süren emek - bir anda yok oldu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ama Tristan arkasına bakmadı.

Bir kere bile.

Bunun yerine beni yolun tüneline çekti, büyüü dağın çöküşünü sahilde durup yüzümüze güneş ışığı vurana kadar durdurdu. Sonra geri dönüp ona bu kadar çok amaç veren kaya kaymasına baktı ve bir kez başını salladı.

Trollus gitmişti.

BEN LABORATUVARIMA DÖNÜP İSTEDİĞİM EŞYALARI TOPLARKEN TRISTAN

Aiden'a krallığın anahtarlarını vermek ve İksir'i dilediği gibi kullanması için Zoé'ye teslim etmek üzere kaleye gitmişti. Trianon'a dönerken yaptığımız planları düşünerek toparlanırken şarkı söyledim. Gideceğimiz yerleri. Göreceğimiz şeyleri.

"gülümsediğinde çok güzel oluyorsun."

Döndüğümde Tristan'ın kapı çerçevesine yaslandığını gördüm, ceketinin düğmeleri açıldı ve gömleği boğazına kadar sıyrılmıştı. Saçları normalde daha uzundu, yakasının beyazına değdiği yerler mürekkep siyahıydı. Gümüş gözleri olağanüstü parlak ve güzeldi ve onu tanıdığımdan beri ilk kez endişesizdi. "Ne gibi?" diye sordum.

"Sanki mutluymuşsun gibi."

"O zaman onu sık sık görmeyi bekle," dedim odayı geçerken. "Çünkü ben öyleyim." Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm,

Dudaklarını dudaklarıma değdirmenin tadını çıkarıyordum. Dokunuşunun verdiği sıcaklık damarlarımda hızla dolaşıyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı kulağıma, nefesinin sıcaklığı bedenimi acıtırıyordu. Aynı şekilde karşılık vermek için dudaklarımı araladığımda yaz kokusu yüzüme vurdu. Kollarının arasında döndüğümde gözyaşı ardına kadar açıldı ve Yaz Kralı dünyamıza adım attı.

"Majesteleri," dedi Tristan ve beni şaşırtarak benden uzaklaştı ve alçak sesle eğildi.

Yerimde durdum, odanın ılık sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oldu.

Kral başını eğdi, sonra dikkatini bana çevirdi. "Bana bir borcun vardı, Cécile de Montigny."

Çenemi kaldırdım. "Ve ben bunu ödedim. Halkını geri aldın."

Başını eğdi ve gözlerimi zorunda kaldım, gözlerim güneşe bakıyormuşum yanıyordu. "Hepsi değil."

"Melezleri alamazsınız," dedim, elbisemin kumaşını tutup sıkıca sıkarak. "Oraya ait oldukları kadar buraya da aitler, hatta daha fazla. Eğer etlerindeki demiri almaya çalışırsam, ölürlər."

"Onlar değil," dedi. "Onların ve onlardan doğan herkesin büyüünü ismiyle bağlayacağım."

"O zaman..." Gözlerimi kapattım. Nefes alamıyordum.

"Hayır," dedi Tristan ve sözcük boğazından yırtılmış gibi çıktı. "Gitmeyeceğim."

Yaz Kralı'nın sözleri zihnimde çınladı: *Borcunun vadesi geldi, Cécile de Montigny. Tüm halkımı geri alacağım ve sen de bunu gerçekleştireceksin.*

Hepsi.

Hepsi.

"Lütfen." Tristan dizlerinin üzerine çöktü. "Her şeyi yaparım. Her şeye söz veririm. Sihrimi , al, umurumda değil. Sadece beni ondan ayırma."

Peri hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Borcumun ağırlığı yeterliydi.

Bedenim hareket etti, önce *lobelya* kesesini sonra da leğeni aldım, hıçkırıklar göğsümü yırtarken bile elim mekanik bir şekilde iksiri hazırlıyordu.

"Cécile, yapma." Tristan leğeni elimden çekip aldı ve şangırtıyla bir kenara fırlattı. "Lütfen bunu yapma."

"Yapmak zorundayım."

Kese ellerimde alevler içinde kaldı, çiçekler kül oldu ama ellerime dokunulmadı. "Savaş onunla," diye yalvardı.

Ama bir okyanus gelgitini durdurmak gibiydi. Bir kasırga rüzgarını. Zamanın kumları. Bu yapılamazdı. Döşeme tahtalarının arasından çiçekler fışkırdı, havayı iğrenç ve korkunç bir *lobelya* kokusu doldurdu. Tristan onları yırttı, yapraklar onun dokunuşuyla küle döndü, ama yerlerine daha fazlası fışkırdı.

"Tristanthysium," dedi Kral. "Uyum sağla."

Öfkesi zihnimin acıyla çığlık atmasına neden oldu ama adını inkâr edemezdi, özellikle de ona bu adı veren kişi tarafından söylendiğinde. Tristan önümde dizlerinin üzerine çöktü, ben de kollarımı ona doladım ve bırakmayı reddettim.

Ama boşunaydı.

Büyü benden koptu, büyü bu dünyaya ait olanı geri almak için her yönden yükseldi. Demiri damarlarından söktüm, büyüsünü neden olduğum hasarı iyileştirmeye zorlarken bile acısını kendi acımmış gibi hissettim. Ve bu iş bittiğinde, elimde hiçbir şey kalmamıştı.

Sisliydi ve yüzünden akan yaşlar tenini terk ettiği anda kayboldu. Ama bu Kral'ın bir elini onun omzuna koymasını engellemedi. Tristan'a bir şişe uzattı, içindekileri boşaltana kadar bekledi ve sonra onu gözyaşına doğru geri çekti. Geri ve geri.

"Tristan, seni seviyorum,"
dedim. Sonra gitmişti.

BENİ BİR ÇİÇEK HALISININ İÇİNDE BULDULAR, İSTIRABIM KONTROL EDİLEMEZ HALDEYDİ.
SESLER.

Sorular. Eller beni kaldırdı ve dışarı taşıdı. Boğazımdan zorla bir tonik geçirildi ve sonra hiçbir şey.

İlacın etkisi geçtiğinde bile o hiçliğe sarıldım. Çünkü her şeyimi kaybetmiştim.

GÜNLER GEÇTİ.

Bu adil değildi.

Beni eve, çiftliğe, tanıdık bir yatağa götürdüler. Tanıdık çarşafalara.
mücadele etmiştik.

Joss ve Sabine sırayla boğazımdan aşağı zorla yemek yedirdiler.

Biz kazanmıştık.

Onu hâlâ hissedebiliyordum, uzakta ama orada. Ama burada değil.

Mutluyduk.

Günler geçti.

SONRA BİR SABAH . DIZLERİMİN BAĞI ÇÖZÜLDÜ, ESKİ BİR ELBİSE GIYDIM.

ve saçımı arkadan bağladım. Mutfak boştu, bu yüzden avluya çıktım ve kız kardeşimi çalışırken bulduğum ahıra girdim. Beni görünce gözleri büyüdü ama ben bir çatal alıp bir ahır temizlemeye başlayana kadar hiçbir şey söylemedi.

Küreğini bir kenara bırakarak yanıma geldi ve küreği ellerimden nazikçe alarak bakışlarımla buluştu. "Sonbahar bebeği olacak."

"Evet," dedim, burnumun kenarından bir damla gözyaşı akarken. "Büyükannem biliyordu, biliyorsun. Ölmeden önce bana söyledi." Başımı eğdim, konuşamıyordum.

"Belki o..." Tereddüt etti ve ben de ellerini tutarak düşüncesini engelledim. "Sadece bana yapacak bir şey ver. Beni meşgul edecek bir şey."

Joss başıyla onayladı ama yabayı bana geri vermedi. Onun yerine, "Belki de en iyi yaptığın şeyi yapmalısın." dedi.

Bir an için reddetmek istedim. Ona, bir zamanlar bana zevk veren bir şeyde soluklanmanın bana göre olmadığını söylemek istedim. Ama Tristan bunu istemezdi. Ve ben de istemediğimi fark ettim.

Ben de şarkı söyledim.

Bölüm Altmış Dört

TRISTAN

BEN DE DINLEDİM.

Burada zaman farklıydı ve sanki günlerimi kulaklarımda bu şarkıyla geçiriyordum, dünyalarımız arasında açtığım bir yarıktan izlerken sessizce oturuyordum. Amcam beni isteğim dışında buraya zorladığından beri yaptığım tek şey buydu ve bana kalsa yapacağım tek şey de bu olacaktı.

Topraktan sarmaşıklar fışkırdı, yeşil ve kahverengiden bir ağ örerek görüşümü engelledi. Kaşlarımı çattım ve döndüm. "Cécile hamile. Geri dönmeme izin vermelisin."

"Zorunda mısın?" Her zamanki gibi sesi eğleniyordu. Sanki birkaç dakikalık eğlence sağlayan küçük bir merakmışım gibi. "Nedenini anlayamadım?"

"Ne istediysen yaptım," diye hırladım, sarmaşıkları koparıp attım ama yeniden ortaya çıkmaları için. "Arcadia'da kaybettiğiniz soyları geri aldınız, kaybettiğiniz toprakları geri kazanıyorsunuz, Kış'ı bin yıldır donmuş dünyalardan sürüyorsunuz ve bunların hepsi Cécile sayesinde. Yine de bunun için onu cezalandırıyorsunuz."

Başını eğdi. "mi?"

Sorular daha fazla soruyla cevaplanıyordu. Feyler sinir bozucuydu ve o hepsinden kötüydü. Ellerime, parmak eklemlerime boyanmış altın izlere baktım. Gerçekten hâlâ orada mıydılar, yoksa sadece olmak istediğim şeyin bir yansıması mıydılar?

Hayır, ben karar verdim. Onlar oradaydı. Onu hâlâ hissedebiliyordum - zihnindeki varlığının fısıltısını.

"Keşfedebileceğin sayılamayacak kadar çok dünya var ama yine de zamanını bu ölümlü hayatı izleyerek mi harcıyorsun?" diye sordu. "Neden?"

"Çünkü bu benim hayatım," fısıldadım, bir kez daha görebilmek için sarmaşıkları birbirinden ayırmaya zorladım.

CÉCILE ÇİFTLİKTE AİLESİNİN VE SABINE'İN BAKIMINDA KALDI.

Karnı belirgin bir kıvrım alırken bile yanakları rengini geri kazanıyordu. Ziyaretçiler gelip gidiyordu. Aiden'in danışman olarak yanına aldığı Tips sık sık geliyor, sanki bir kraliçeymiş gibi onu Ada'daki gelişmelerden haberdar ediyordu. Aiden'in artık kur yaptığı Marie ve Zoé, kıtadan ipek ve kadife kumaşlarla geliyor, şehirden gelen dedikodularla onu eğlendiriyorlardı. Babasının çiftliğine dönen Chris onu sık sık ata bindiriyordu. Ve bunu rahatça yapamayacak kadar büyüdüğünde, Souris ayaklarının dibinde otururken, sahilde bir aşağı bir yukarı at arabasıyla gezintiye çıkardı. On sekizinci doğum gününde herkes bir araya gelmiş, çiftlik evi onu sevenlerle ağzına kadar dolmuştu.

Hepsine gülümsedi. Hepsi için güldü. Hepsi için rol yaptı.

Sadece yalnız kaldığında, gecenin en karanlık saatlerinde, acısını serbest bıraktı ve kendi içine kıvrıldı. Yastığı gözyaşlarıyla ıslattı. Hıçkırıklarını bir yorganla bastırırdı. Her seferinde beni parçaladı, öfkeyle doldurdu ve geri dönmeme izin vermesi için yalvardığım, yakardığım ve öfkelendiğim amcamın peşine düşmeme neden oldu.

Cevap hep aynıydı.

DOĞUM ONUN İÇİN KOLAY OLMAMIŞTI. İKİ GÜN SÜREN SANCİ, SABINE VE JOSETTE'İN

Gözlerim onu kaybedecekleri korkusuyla doldu, parmaklarımdaki izler, o çabaladıkça ve kanadıkça uçlarında kararıyor ve kararıyor.

Sonra oğlumuz doğdu.

Sonsuz yaz topraklarından, beni asla tanımayacak olan ama şimdiden her şeyden çok sevdiğim bu küçük melez çocuğun gelişini izledim. Kendimi onun mükemmel küçük özelliklerini incelemeye o kadar kaptırmıştım ki, iki dünyamız arasında bir portal oluşurken güç akışını ilk başta hissetmedim.

Sadece oda sıcak bir ısıltıyla dolduğunda ve amcam odaya girdiğinde fark ettim.

Cécile aklını kaçırdı, kendini kana bulanmış yataktan fırlattı ve onunla çocuğumuzun arasına girdi. "Onu da alamazsın," diye bağırdı. "Onu alamazsın."

Kulağına bir şey söylemek için eğildi; sonra, yalvarışlarını görmezden gelerek, cisimsiz formu onun içinden geçti, böylece ağlayan bebeğin üzerine eğilip kulağına bir isim fısıldayabildi. Bir emirdi bu, büyü yaptığını bilmeden önce onu büyü yapmaktan alıkoyuyordu.

Sonra gitti, Cécile'i oğlumuzu göğsüne bastırmak zorunda bıraktı, aylardır içinde biriktirdiği tüm öfke, acı ve korku bir sel gibi boşaldı.

Sarayını parçaladım, öfkem pençeleyen ve ısırın sayısız iğrenç yaratığa dönüştü ve amcamın yarattıkları onlarla savaşmak için ayağa kalkana kadar orada bulunan herkesi dağıttı. Korku ve düşünceden yaratılmış canavarlar çoğalıyor ve saldırıyordu. Bir kâbuslar savaşının ortasında durduk ve sayısız dünyada denizler yükseldi ve rüzgârlar şiddetlendi.

Ve sonunda, öfkesi patladı.

"Sen oraya ait değilsin," diye hırladı, rüzgâr ve ısı fırtınası, gök gürültüsü ve şimşek sözlerini noktaladı. Pençeleri beni boğazımdan yakaladı ve yenilmiş bir halde yere fırlattı.

"Ona onu sevdiğimi söyleyebilirdin," dedim toprağa. "Ona onu görebildiğimi söyleyebilirdin. Onu duyabildiğimi."

Kanlı pençeleri olan pullu bir ayak yüzümün yanındaki toprağa saplandı. "Peki bilmek onun için ne yapabilirdi?" dedi, şekli bulanıklaşıp insan formuna dönüşerek. "Sürekli omzunun üzerinden baktığınızı bilerek hayatını ne kadar iyi yaşardı?"

"Küçük bir teselli olabilir." "Onun için mi? Yoksa senin için mi?"

BİLGE SÖZLERDİ. DINLEDİĞİMDEN DEĞİL, BENİM INATÇILIĞIM

En iyi ve en kötü müttefik, özlediğim hayatı izlemek için beni portalıma geri itiyor. Benim olması gereken hayatı.

Cécile, aksine, yaşadı.

Sabine ve sonunda adının Alexandre olduğunu öğrendiği oğlumuzla birlikte Trianon'a geri döndü ve burada bankacı Bouchard'la, Anushka'dan miras kalan ve en önemlisi Trianon Opera Binası olan işletmelerin dizginlerini ele almak için görüştü. Karakteristik bir vahşilikle kontrolü eline aldı, vizyonuna engel olanları acımasızca kovarken, en iyi ve en parlak yıldızları işe aldı ve onlara fahiş ücretler ödedi, ya da kendi deyimiyle, "Tam olarak değerleri neyse onu ödedi."

Mültecilere ev sahipliği yaptığı sırada opera binasında meydana gelen hasarı onarmak için birkaç ay çalışmak gerekti ve o her "Bunu onarmak için senin lanetli altının ödüyor, Tristan" diye mırıldandığında gülümsedim.

Ve açılış gecesinde, kapalı gişe oynayan bir kalabalığın önünde sahneye çıktı. Bouchard'ın locasında bir geçit açtım ve onun omzunun üstünden şarkı söylerken onu izledim.

Bununla da kalmadı, ondan beklemeyeceğim kadar keskin bir iş gözüyle fırsatlara yatırım yaptı. Sabine'e bir elbise dükkânı için fon sağladı ve iş ortağım kısa sürede Trianon'da en çok talep gören tasarımcı haline geldi, kreasyonları hem soylular hem de şarkıcılar tarafından giyildi. Uzun tartışmalardan sonra, Chris'i kıtadan hayvan ithal etmek için gereken altını kabul etmeye ikna etti ve Chris günlerini atlar ve Souris'in giderek artan yavrularıyla çevrili olarak geçirdi.

Her şey istediği gibi girdiğinde, Cécile kıtayı turladı, her büyük sahnede şarkı söyledi ve bilinen tüm dünyada efsane haline gelen Ada'da meydana gelen olaylardaki rolüyle olduğu kadar sesiyle de ünlendi. Yanında her zaman oğlumuzu da getirir, benden miras kalan tüm arzu edilmeyen özellikleri için onu azarlarken bile ona şefkat yağdırırdı.

Zeki bir çocuktü, siyah saçlı ve zayıftı ve sürekli başını belaya sokuyordu. Büyüdükçe şöhretinden ve yakışıklılığundan bolca yararlandı ve Aiden ile Zoé'nin kızı ondan hoşlanmadan önce Trianon'daki kızların yarısını öptü, böylece bir daha asla başka bir kıza iki kez bakmamasını sağladı.

Zaman geçti ve Cécile onu iyi yaşadı. Ama bu ölümlü bir hayattı. Ve tüm ölümlü hayatlar sona ermek zorundadır.

Bölüm Altmış Beş

TRISTAN

YAVAŞÇA VE SONRA ÇOK HIZLI BİR ŞEKİLDE GELDİ.

Kıtadan dönen bir gemide yakalandığı bir soğuk algınlığı. Sonra seçmeler sırasında onu ele geçiren bir öksürük, genç oyuncularını rahatsız etmemek için özür dilemesine neden oldu. "Sadece boğazımda bir gıdıklanma. Bir fincan çayın iyileştiremeyeceği bir şey değil," diyerek asistanlarına güvence verdi.

Ama olmadı. Ne bir fincan, ne bir kap, ne de Ada'daki tüm iksir ve toniklerin hiçbir etkisi olmadı ve ben farkına bile varmadan öksürük göğsüne doğru ilerledi. Onu tüketen, zayıf ve çelimsiz bırakan derin bir hışırtı. Ellerimdeki bağ izlerinde siyahlık oluşmaya başlamıştı ve biliyordum.

Sabine, "Bırak da bir cadı sana baksın," dedi ama Cécile sadece başını salladı. "Yaşlanmayı iyileştiremezsin," ve sonra, "Eve gitmek istiyorum."

Goshawk's Hollow'daki çiftlik evi artık kız kardeşine aitti, babaları çoktan ölmüştü ve Fred Aiden'ın ordusunda kıdemli bir subaydı. Joss ve kocasının bir sürü çocuğu ve hatta birkaç torunu vardı ve ev de buna uygun olarak genişletilmişti. Orada Cécile için de bir oda tutmuşlardı ve neredeyse konuşamayacak kadar güçsüz olan Cécile'i o yatağa yatırmışlardı.

Sabine, duyar duymaz gelen Chris'e, "Birin Alex'i çağırması gerekiyor," dedi. "Daha fazla dayanamayacak."

Bunun olacağını bilmeme rağmen, bu sözler bir darbe oldu.

Yıllardır bu anın nasıl geçeceğini merak ediyordum. Artık ölümsüz olduğuma göre, onun ölümünün hâlâ beni öldürme gücüne sahip olup olmadığını. İstesem de istemesem de. İstesem de istemesem de. Ve merak içindeyken aklıma bir fikir geldi, yaşam boyu sürececek bir yapbozun küçük parçaları yerine oturuyordu. Bu fikir

çiçek açtı, büyüdü ve her şeyin en kötüsüne dönüştü: umut.

Gözyaşını kapatarak, daha yükseğe uzanan çit labirentine doğru ilerledim, ruh haline bağlı olarak değişen yollardan geçerek sadece görmek istediklerinin merkeze ulaşmasına izin verdim. Labirent bir açıklığa açılıyordu, ortasında erimiş ateşten bir göl uzanıyordu, yüzeyi kabarıyor ve yer değiştiriyordu, üzerindeki hava sıcaklıkla parılıyordu. Güneş.

"O ölüyor," dedim ve göl duruldu, yansımam pürüzsüz yüzeyde belirdi. "Onu görmeme izin verecek misin?"

Önümde kocaman bir gözyaşı açıldı ve kalbimde acı tatlı bir sızıyla doğduğum dünyaya geri adım attım.

AÇILIŞ DE TROYES ÇİFTLİĞİNDEKİ BİR TARLADAYDI VE BEN HAREKETSİZ DURUYORDUM.

Bir an için, hâlâ kışın ısırığını taşıyan bahar esintisindeki keskin çam kokusunun tadını çıkardı. Ahırın saçaklarının altından sarkan buz sarkıtları, müzik gibi bir sesle altlarındaki fiçılara damlıyordu. Tepemdeki güneş sırtımı ısıtıyordu ve kelepçelerimi düzelterip kapıyı çalmadan önce ön verandada oturan köpeğin başını okşamak için durdum.

Kapı açıldığında Chris ön girişte duruyordu. Yaşlandıkça daha da sertleşmiş, mavi gözlerinin kenarlarında kaz ayakları belirmişti ama sarı saçlarına ak düşmemişti. Uzun bir süre bana baktıktan sonra şöyle dedi: "Seni güzel yüzlü trol piçi. Geri kalanımız yaşlanmak zorunda kalırken nasıl da bir gün bile yaşlanmamış gibi görünürsün?"

Bir sırıtış - itiraf etmek istemediğim kadar uzun zamandır ilk kez - ağzımın kenarlarını yukarı kaldırdı. "İltifatlarını özlemişim. Başka hiç kimse onları senin gibi ifade edemez."

"Dediğinizi duydum mu..." Sabine Chris'i iterek geçti, sonra bir eliyle ağzını kapattı. "Taşlar ve gökyüzü," diye fısıldadı. "Gerçekten sen misin?"

Cevap beklemeden kollarını boynuma doladı. "Oh, Tristan. Cécile, o..."

"Biliyorum," dedim. "Bu yüzden buradayım." Gözleri benimkilerle buluştu ve yavaşça başını sallayarak beni anladığını gösterdi.

Beni içeri götürdüler, Joss aynı yaralı tahtanın yanında duruyordu.

bir zamanlar beni oturttuğu masa. Tek kelime etmeden elimi kaldırdı, kararmış bağlanma izlerimi görünce gözyaşları yanaklarından süzöldü. "Düşündüm de belki..." Bir elini yüzünde gezdirerek nemi sildi. "Burada olmanız iyi oldu - bu onun için çok şey ifade edecek."

Sabine kolumu dirseğimden tuttu. "Bunu iyi sakladı ama hepimiz seni kaybettikten sonra asla toparlanamadığını biliyorduk," dedi. "Ve eminim ki seni sevmekten asla vazgeçmedi. Bir an bile."

Göğsüm sıkıştı ve bir an için nefes almakta zorlandım. "Beni hiç kaybetmedi."

Botlar takırdayarak merdivenlerden indi ve oğlum mutfağa adım attı. "Joss Teyze-" diye söze başladı, sonra dondu kaldı, kendi sihrini kullanamaması benimkini hissetmesini engelleyemedi.

"Alex, bu-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," dedi Alex. "Portrelerini gördüm ve görmemiş olsaydım bile... Şey, benim bir aynam var."

Chris, "Ego ağaçtan uzağa düşmez," dedi ama oğlumun zekâsının ne sakladığını çok iyi bildiğim için onu görmezden geldim.

"Eğer buradaysan, o zaman..." Alex uzaklara baktı, duygularını kontrol etmeye çalışırken çenesi gerildi ve elini griden çok mavi olan gözlerine sildi. *Tıpkı annesi gibiydi.*

Başımı sallayarak onun korkularını doğruladım. Ama bu dünyada bulunmama izin verilen bu kısa anda benim söyleyebileceğim ne vardı ki? Onun doğuşunu izlemiştim, annesinin rehberliğinde bir çocuktan bir erkeğe dönüşmesini izlemiştim. Onu *tanıyordum* ama Alexandre için bir yabancıydım. Onun için hakkımda anlatılan hikâyelerin toplamından biraz daha fazlasıydım. Ayrıldığımda olduğumdan daha yaşlıydı - şimdi ona göründüğümünden - biraz daha kısaydı, ama yetişkinlik yılları ve amcasıyla geçirdiği eğitim saatleriyle doluydu. Bir çocukta isteyebileceğim her şeye sahip olmasına rağmen, aramızdaki duygular garip ve tuhaf olacaktı.

Ama hiçbir şey söylemeden de gidemezdim. Ben babam değildim.

"İskambil oynarken," dedim, "zaman zaman kaybetmeyi düşünebilirsin. Özellikle de Fred amcana karşı oynuyorsan. Hile yapmaktan çok rahatsız olur ve şüphelenmeye başladı."

Gözleri büyüdü, sonra kollarını kavuşturdu. "Ben hile yapmam."

Güldüm. "Tüm troller kartlarda hile yapar - bu senin kanında var. Öte yandan yalan söylemek annenden geliyor." Omzuna bir kez vurarak merdivenleri çıkmaya başladım, istediğim zaman onları görebileceğimi bildikleri için vedalaşmak yersiz görünüyordu.

Ben daha odaya girmeden önce nefes nefese kalışı kulaklarımı doldurdu ve uzun bir süre elim kapının kolunda durup ihtiyacım olan cesareti aradım.

"Orada olduğunu biliyorum." Sesi zayıftı ama tanıdıktı. "O yüzden gizlenmeyi bırak ve içeri gel."

Gülümseyerek kapıyı açtım.

Aradan otuz yıl geçmişti ama hastalık onu zayıf düşürmüştü olsa da on yedi yaşındaki kadar güzeldi. Kıpırmızı saçları yeniden uzamış ve bir omzunun üzerinden kalın bir örgü halinde sarkıyordu. Yanağındaki yara izi ince beyaz bir çizgiye dönüşmüştü ve son derece güzeldi; gözlerinin yanındaki belli belirsiz kırışıklıklar yaşından çok karakterine işaret ediyordu. Ama bunların hiçbir önemi yoktu, çünkü mavi bakışları acıyla doluydu, ciğerlerinde sıvı tıkrıtları vardı ve kalp atışları zayıftı. Artık fazla uzun sürmeyecekti.

Yatakta yanına oturup elini tuttuğumda, "Seni bekliyordum," diye fısıldadı. "Ama gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Gelmeyeceğini..."

İkiz gözyaşları aşağı süzülürken, kırılan durumunu göz önünde bulundurarak onu kendime çektim. "Sana bir keresinde son nefesimi verdiğim güne kadar seni seveceğimi söylemiştim ve bu o zaman olduğu gibi şimdi de doğru. Ama sen nasıl bildin..."

"Bana söyledi," dedi, nefesi boğazımda düğümlendi. "Alex doğduğunda bana sonunda seni göreceğimi söyledi."

Amcamı kaç kez kalpsiz ve zalim olmakla suçlamıştım?

Bir öksürük nöbeti onu ele geçirdi ve ben onun ince bedenini tuttum, kalbi tekledikçe göğsümde korku oluşuyordu. Ölüyordu. Cécile ölüyordu.

"Acıyor."

Gözlerim yandı. "Yakında bitecek."

Cécile son bir nefes aldı ve sonra kalbi durdu.

Acı inanılmazdı, sanki karnım deşiliyordu, göğsüm ikiye ayrılmıştı. Bağımızın ipeksi ipliği gerildi ve yıprandı, ama ona tutundum, dayandım.

reddetti.

Lütfen, Arcadia'ya giden yolu yırtıp geçerken aklımdaki tek düşünce buydu.

Bölüm Altmış Altı

CÉCILE

HAVA ILIK VE NEMLIYDI, PUSUDA BEKLEYEN BİR YAZ FIRTINASININ TADINI TAŞIYORDU. O GÜN

Bilinmeyen çiçeklerin tatlı kokusu burnuma doldu ve keten bir gömleğin baskısını hissettim, altındaki deri doğal olmayan bir sıcaklıkla yanıyordu. Ve kulağımda benimki kadar sabit ve tanıdık bir kalp atışı.

"Bir rüya," diye fısıldadım, çünkü yıllar boyunca kendimi onun kollarında ne kadar sık kaybettiğimi, ancak uyandığımda kendimi boş bir yatakta bulduğumu unutmuştum.

"Rüya değil," dedi Tristan ve yüzümü kaldırıp gümüş gözlerine baktım, yüzü zarif ve değişmemişti.

"O zaman ben...?"

Başını salladı, sırtımın alt kısmına bastırıldığı eli safir elbisemin ipeğini ısıtıyordu. Bedenimin on yıllardır görmediği bir duruma geri döndüğünü fark ettim. *Sen kendini nasıl hayal ediyorsan öylesin.*

"Nasıl?" Bakışlarımı Arcadia'nın yemyeşil, değişen ve tuhaf bir yaşamla dolu manzarasında gezdirerek sordum. "Ben insanım." Ve damarlarımda ne kadar demir dolaştığını herkesten daha iyi biliyordum.

"Bir insan bedeni dünyalar arasında geçiş yapamaz," dedi, "ama bir insan ruhunun böyle bir engeli olmadığı ortaya çıktı. Amcam bu sayede sizi daha önce buraya getirebilmişti, geçici de olsa."

"İki kalp atışı arasındaki sürede çok şey olabilir," dedim, Yaz Kralı'nın bana Kış'ın kalbinde dururken söylediklerini tekrarlayarak.

"Ya da bir kalp artık atmadığında," dedi Tristan. "Ruhunun başka bir yere gitmesini engelleyen şey aramızdaki bağıdı... ama-" Boğazını temizledi.

kafamı. "Eğer istediğin buysa, kırılabilir."

Parmak uçlarımda durdum ve onu öptüm, bu aptalca düşünceyi aklımdan kovarken bile onun tadını içime çektim. Onu bir ömür boyu öpebilirdim ama yine de doymamıştım, ama ayak tabanlarımdan üzerine çöktüm. "Marc..."

Başını salladı ve yarası eski olmasına rağmen acısı yeniden tazelenmiş gibiydi. "Ama ikizler, Martin, Roland - buradalar ve iyiler. Seni onları görmeye götüreceğim."

Yanaklarımdan içini ısırardım, bir sonraki sorumu sormaktan korkuyordum ama sormam gerektiğini biliyordum. "Ne kadar kalabilirim?"

Yanaklarında bir gülümseme belirdi. "Sonsuza kadar."

Gözlerim yandı ve başımı yavaşça sallayarak bu tek kelimenin tatlılığının kalbime işlemesine izin verdim. "Neden beni daha önce getirmedin?"

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra avucuyla yanağımı kavradı. "Bunu kaçırmak ister miydin?"

İçgüdüsel olarak ne demek istediğini anladım: hayatım. Gittiğim tüm yerler, gördüğüm şeyler, tanıdığım ve sevdiğim insanlar. Benim, ailemin ve arkadaşlarımdan binlerce başarısı. Oğlum, küçücük bir bebekten, kendisiyle son derece gurur duyduğum bir adama dönüştü. Birlikte *yaşamamız* gereken hayatım. "Hayır," diye fısıldadım. "Bir dakikasını bile kaçırmak istemezdim. Ve kaçırmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Ben yapmadım." Dudaklarımı öptü. "En azından tamamen değil. Her şeyi görebilmenin bazı avantajları var."

Tüm o uzun yıllar boyunca onu izlediğimi hayal ederken göğsüm ağrıyordu. Bana, oğluma, arkadaşlarımıza olan sevgisinin ve sadakatinin derinliğini, yüz çevirmediğini ve unutmadığını. "Keşke bilselerdi. Alex... Ölümümü çok zor karşılayacak." Yetişkin bir adam olmasına rağmen, ondan ayrılmayı kabullenmek benim için çok zordu.

"Sabine şüpheleniyor," dedi Tristan. "Ne söyleyeceğini bilir. Ona ve diğerlerine."

Sanki üzerimdeki son yük de kalkmış gibiydi ve derin bir nefes alıp tadını çıkardım, en sevdiklerim için elimden geleni yaptığımı biliyordum. Geride bıraktıklarım için. Onların hayatları onlarındı. Benimki gibi. "Tristan..."

"Evet?" Yüzünde, içinde kaynadığını bildiğim gerginlikten eser yoktu.

"Her şeyi gördüğünü mü söylüyorsun?" Tek kaşımı kaldırdım, sonra sinirinin hafif bir utanca dönüştüğünü hissedince gülümsedim. "Hatırladığım kadarıyla, bazı şeyler daha iyi..." Duraksadım, ona yavaşça gülümsedim, "yüz yüze."

"Aynı fikirdeyim," diye cevap verdi, utancı çok daha iyi bir şeye dönüşmüştü. Sonra kolları bana dolandı, dudakları dudaklarımdaydı ve onları hissetmek - onu hissetmek - hatırlamaktan çok daha tatlıydı.

Onu kadife gibi çimlerin üzerine çekerken, kendimi onun içinde kaybettim. Hayatımın büyük bir bölümünde beni tüketmiş olan aşkta. Her zaman kaybın acı tatlı lekesiyle renkleneceğinden korktuğum bir aşk. Bir şarkının yankısı. Ama şimdi, tüm umutlara rağmen, o aşk, düştüğümüz o ilk günlerdeki gibi tertemiz ve yeniydi.

Ölümlü hayatım sona ermişti.

Ama ölümsüz hayatımız daha yeni başlamıştı.

TEŞEKKÜRLER

Romanlarımın her birini yazarken farklı zorluklarla karşılaştım, ancak değişmeyen tek şey her gün sayfaya kelimeleri dökmek için zaman ayırmak oldu. Ancak bu hiçbir zaman, *Savaşçı Cadı*'yı uykusuz ve yeni anne olmuş bu kadının zihninden çıkarmak için harcadığım altı ay kadar zor olmamıştı. Büyük bir kesinlikle söyleyebilirim ki, ailemin desteği olmasaydı bu roman sayfalarda yarım kalmış bir kelime yığını olarak kalırdı. Sonsuz saatler boyunca bebek bakıcılığı yapan annem ve babam Carol ve Steve'e ve ayakta uyuyakaldığım anlarda yardımına koşan kayınvalidem Pat'e çok teşekkür . En çok da diğer yarım, Spencer'a teşekkür etmeliyim, ben mecbur kalmayayım diye her gün sabah 5'te uyandığı ve pizza ve granola barlardan daha fazlasını yememi sağladığı için.

Her zaman olduğu gibi, her zaman görev çağrısının ötesine geçen son derece harika menajerim Tamar Rydzinski'ye minnettar olmalıyım. Özetleme becerileri için stajyer Rachael'e ve her zaman muazzam bir destek olduğu için Laura Dail'e çok teşekkürler. Angry Robot'taki yayın ekibime: Phil, Marc, Mike, Penny ve Caroline, romanlarımın başarısını sağlamak için yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için çok teşekkür ederim.

Beni pijamalarımın dışarı çıkardığı için Donna'ya ve yazı mağaramın dışında da bir dünya olduğunu hatırlamam için bana romanlarla ilgisi olmayan şeyler mesaj atan Carleen ve Gena'ya teşekkür ederim. Kardeşim Nick'e kucak dolusu sevgiler - sen mükemmel bir satıcısın ve sana borçluyum.

Son , ama en önemlisi, kitaba büyük bir minnettarlık duyduğumu ifade etmeliyim-

Bana ve romanlarıma büyük destek olan blog yazarlarına ve eleştirmenlere, ama özellikle de bu romanı bitirmek için uğraşırken sosyal medyadaki boşluğumu dolduran Melissa'ya (@StolenSongbird). Ve en büyük teşekkürü de sonuna kadar benimle birlikte olan okurlarıma sunuyorum - umarım her dakikasını sevmişsinizdir.

YAZAR HAKKINDA

Danielle L Jensen Kanada'nın Calgary kentinde doğdu ve büyüdü. Beyninin sol tarafının ısrarı üzerine 2003 yılında Calgary Üniversitesi'nden finans alanında lisans derecesiyle mezun oldu. Ancak beyninin sağ tarafı her zaman isyankar olmuştur; ve 2010 yılında Mount Royal Üniversitesi'nde tamamen pratik olmayan bir İngiliz edebiyatı derecesini tamamlamak ve yayın peşinde koşmak için onu okula geri gönderdi. Onu memnun edecek şekilde, sağ taraf egemenliğinden vazgeçme belirtisi göstermiyor.

danielleljensen.com - twitter.com/dljensen_

ÖFKELİ ROBOT

Watkins Media Ltd'nin bir baskısıdır

Lace Market House, 54-

56 High Pavement,

Nottingham,

NG1 1HW

BİRLEŞİK

KRALLIK

angryrobotbooks.com

twitter.com/angryrobotbooks

Sonsuza dek?

An Angry Robot ciltsiz orijinal 2016 Telif Hakkı

© Danielle L Jensen 2016

Danielle L Jensen, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

UK ISBN 978 0 85766 468 6

ABD ISBN 978 0 85766 469 3

E-Kitap ISBN 978 0 85766 470 9

Epub Hizmetleri tarafından ayarlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncıların önceden izni alınmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitap, yayıncının önceden izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ödünç verilmemesi, yeniden satılmaması, kiralanmaması veya başka bir şekilde dağıtılmaması koşuluyla satılmaktadır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Angry Robot ve Angry Robot simgesi Watkins Media Ltd. şirketinin tescilli ticari markalarıdır. ISBN: 978-0-85766-470-9

 Vellum ile oluşturuldu